

BÁ
CHỦ
HẮC
ĐẠO
CÙNG
CHIỀU
VỢ
SẮT
THỦ

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3: Giao Dịch

Chương 4: Ngủ Chung

Chương 5: Về Biệt Thự Lôi Viên

Chương 6: Dạ Tiệc Kim Thị

Chương 7: Âm Sát

Chương 8: Ấm Ấp

Chương 9

Chương 10: Đánh Bại

Chương 11

Chương 12: Người Đàn Bà Của Tôi

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20: Mạnh Hùng Và Kiều Nhi

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25: Lôi Lạc Khánh

Chương 26

Chương 27: Hiếu Lâm

Chương 28: Trừng Phạt

Chương 29: Ký Ưc Lôi Lạc Thiên

Chương 30

Chương 31: Lôi Lạc Thiên Tín Kế

Chương 32: Kiều Nhất Phàm

Chương 33

Chương 34

Chương 35: Điều Hồ Ly Sơn

Chương 36

Chương 37

Chương 38: Cầu Hôn

Chương 39

Chương 40: Mạc Gia Yến Kiếm Chuyện

Chương 41

Chương 42: Bí Mật Của Mạc Gia Thành

Chương 43

Chương 44
Chương 45: Ép Cung
Chương 46: The Devil
Chương 47: Mở Ra Usb
Chương 48
Chương 49: Du Trinh Trinh
Chương 50
Chương 51: Long Kiệt
Chương 52: Ngoài Ý Muốn
Chương 53: Phẫu Thuật
Chương 54: Phòng Bệnh
Chương 55: Nam Liệt Trở Về
Chương 56: Tắm Nước Lạnh
Chương 57: Ông Nội Lôi
Chương 58: Phòng Vip
Chương 59: Bar Night Angel
Chương 60: Trình Lam Ghen
Chương 61: Trình Lam Phản Kích
Chương 62: Cẩn Thận
Chương 63
Chương 64: Nội Giám
Chương 65: Đàm Phán
Chương 66: Bá Chủ Hắc Đạo
Chương 67
Chương 68: Tập Kích
Chương 69
Chương 70
Chương 71: Bí Mật Của Long Kiệt
Chương 72: Long Kiệt Và Trình Nhã Chi
Chương 73: Thân Thế Trình Lam Bị Bại Lộ
Chương 74: Thạch Tín (Arsenic).
Chương 75
Chương 76: Xuất Viện
Chương 77
Chương 78: Lôi Lạc Thiên Do Dự
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82: Quy ền Thế
Chương 83
Chương 84: Kỷ Niệm
Chương 85
Chương 86: Ki ều Nhi Trở Về
Chương 87: Ông Xã
Chương 88: Cô Bán Hàng Candy.
Chương 89: Tàn Nhẫn
Chương 90: Hoàn Hảo
Chương 91: Nam Liệt Ra Tay.

Chương 92: Rơi Vào Lưới

Chương 93

Chương 94: Kết Cuộc

Chương 95: Ngoại Truyện 1

Chương 96: Ngoại Truyện 2

Chương 97: Ngoại Truyện 3

Chương 98: Ngoại Truyện 4

Chương 99: Ngoại Truyện 5

Chương 100: Ngoại Truyện 6 (Lôi Lạc Thiên Và Trình Lam).

Chương 101: Ngoại Truyện 7 (Trình Lam Sinh Em Bé).

Chương 102: Ngoại Truyện 8 (Lôi Lạc Khánh Và Ngọc An).

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 1

Thành Phố Las Vegas là một trong những thành phố xa hoa nhất tại Mỹ. Khi màn đêm buông xuống những ánh đèn neon rực rỡ ánh sáng, là lúc bắt đầu một đêm ăn chơi trụy lạc.

Các sòng bạc và quán bar bắt đầu tụ tập những kẻ ăn chơi xa đọa.

Những người tự cho mình là người của giới thượng lưu đi đâu tụ tập tại quán Bar Night Angel.

Một quán bar nổi tiến và xa xỉ nhất tại Las Vegas cũng là 1 trong 5 quán Bar của bang Lôi Ưng trong và ngoài nước.

Những người muốn vào đây đi đâu phải có thẻ hội viên. Tiền để mở thẻ hội viên có thể để người bình thường sống một cuộc sống giản dị cả đời.

Những kẻ ra vào nơi này không phải con ông cháu cha thì là các công tử, tiểu thư nhà giàu và các đại minh tinh.

Trên sàn nhảy có những vũ công xinh đẹp với thân hình bốc lửa đang lượn theo những điệu nhạc sống động.

Các nam nữ tùm ba tùm bầy nói chuyện và liên tục uống rượu.

Trong một góc của quầy bar có một cô gái mặc bộ váy bó sát người để lộ ra những đường cong hoàn mỹ.

Cô là Trình Lam cao 1m68 dáng người duyên dáng mảnh mai, có khuôn mặt trái xoan.

Làn da trắng mịn đôi chân thon dài. Tóc màu hạt dẻ dài đến thắt lưng.

Cô gọi một ly Brandy có độ cồn rất cao.

Người Bartender mới vừa đặt ly rượu xuống trước mặt cô, cô cần ly Brandy lên uống một hơi cạn sạch. Cô gọi thêm một ly nữa.

Giờ phút này trong một góc của quán bar có 4 người đàn ông đang ngồi nói chuyện.

Lôi Lạc Thiên là Tổng giám đốc tập đoàn Lôi Thị kinh doanh bất động sản, đứng đầu giới bạch đạo ở Thành Phố S.

Cũng đồng thời là người đứng đầu Bang Lôi Ứng trong giới Hắc đạo chuyên buôn bán vũ khí.

Anh Lôi Lạc Thiên 27 tuổi, con trai độc nhất của Ông Lôi Lạc Hùng gia tộc đứng đầu Thành phố S.

tướng mạo phong nhã, lịch sự sang trọng, nước da màu nâu,

có đôi mắt như chim ưng, sống mũi cao thẳng và một đôi môi mỏng, cao 1m8 thân hình hấp dẫn cường tráng, nhưng khi người ta nhìn vào có một cảm giác lạnh thấu xương.

Anh ra tay tàn nhẫn, thánh tình bình tĩnh quyết đoán, trên người anh tỏa ra sự cao quý và oai nghiêm.

Anh Không bao giờ bỏ qua cho bất cứ ai giám động đến anh hoặc là đồ thuộc về quyền sở hữu của anh.

Tính tình ưa sạch sẽ.

Lôi thiếu ít khi anh có hứng thú đến nơi này, nào mình cạn một ly.

Trần Hao lên tiếng.

Trần Hao là Tổng giám đốc tập đoàn Trần Thị kinh doanh trong làng giá trị và khách sạn.

Năm nay 28t, tính tình ôn hoà, phong lưu, có nụ cười rạng rỡ, nhưng đằng sau bộ mặt bất cần đời là một người vô cùng nghiêm nghị, tương người hoàn mỹ.

Ngũ khế bên Trần Hào là Manh Hùng, Tổng giám đốc tập đoàn Manh Thị, năm nay 30 tuổi, kinh doanh ngân hàng và buôn bán vũ khí.

Tính tình tàn nhẫn thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Ngũ đối diện kế bên Lôi Lạc Thiên là Nam Liệt, Tổng giám đốc tập đoàn Nam Thị.

Năm nay 27 tuổi kinh doanh hệ thống truyền thông và Internet.

Một cao thủ hacker cũng là Nghị đương gia của bang Lôi Ưng.

Diện mạo tuấn tú, thân hình cường tráng tính tình ôn hoà, vẻ bề ngoài thì sao cũng được nhưng thật sự rất thâm độc.

Đây chính là nhóm tài phiệt đứng đầu Châu Á với số tài sản khủng lồ.

Họ ở Thành Phố S là những chàng trai độc thân hoàng kim, cũng là những người được các cô gái hâm mộ chỉ cần có thể tiếp cận được họ, các cô sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội và thủ đoạn gì.

Các nhà doanh nhân trong nước ai cũng muốn gả con gái cho bọn họ, để có thể củng cố địa vị và thế lực của mình trên thương trường.

Lôi Lạc Thiên tây cần ly rượu, mắt hơi híp lại nhìn về một góc bar nơi Trình Lam đang ngồi.

Khi Bartender đặt ly rượu thứ nhì xuống trước mặt cô, Trình Lam cần lên uống một hơi.

Ưc ực...

Đặt mạnh ly xuống.

Cô Hương về phía cửa, nơi một người đàn ông cao lớn mặc Âu phục màu xám mới bước vào, cùng 2 tên vệ sĩ toàn thân màu đen.

Cô đứng lên mái tóc dài màu hạt dẻ rủ xuống bả vai, cặp đùi thon dài để lộ ra làn da trắng mịn.

Cặp mắt trong như suốt hướng người đàn ông mặc đồ xám nở nụ cười động lòng người.

Khi cô bước ngang qua người đàn ông kia cô xoay nhẹ chiếc nhẫn trên tay, một cộng dây bằng bạc sắc bén từ trong chiếc nhẫn đưa ra.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất, đưa tay ngang qua cổ của người đàn ông, rồi lướt qua 2 tên vệ sĩ đi ra ngoài cửa.

Với tốc độ nhanh như chớp cổ người đàn ông bị rạch một đường thật sâu, máu phún ra ngoài làm các người chung quanh hết hoảng la hét chạy tán loạn.

Lôi Lạc Thiên ngẩng đầu xem toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vòng 1 phút.

Cặp mắt Anh hơi nhắm lại, dựa lưng vào ghế Sofa uống một ngụm rượu vang, chất lỏng màu đỏ từ từ chảy xuống cổ họng của anh.

Trong lòng thầm nghĩ “Cô gái này thật thú vị”.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 2

1 tuần sau tại một khách sạn 5 sao “The Palm “ ngay trung tâm Sầm uất nhất của thành phố S là sản nghiệp của tập đoàn Trần Thị.

Một khách sạn nguy nga lộng lẫy,
một đêm có thể lên đến 10,000usd.

Khách sạn dành riêng cho những người tai to mặt lớn đến.

Trình Lam mặc một bộ váy màu trắng dài đến gót chân nơi thắt lưng có hình một con bướm.

Mặc trên người cô tôn lên sự cao quý và sang trọng.

Cô đi qua đại sảnh đông đúc người qua lại, đến thang máy ấn lên tầng 56 tầng cao nhất.

Nhiệm vụ lần này của cô là đến lấy 1 cái USB và giết Chu Tổng,
người có một vị trí lớn trong ngành bất động sản và giới Hắc đạo.

bên trong USB là những tài liệu và bằng chứng các quan chức chính phủ và những tập đoàn lớn tại thành phố S ăn hối lộ và rửa tiền đen.

Trước cửa phòng VIP 5605 có 2 tên vệ sĩ.

Cô nở nụ cười và nói với vệ sĩ

Chu Tổng gọi tôi đến.

Vệ sĩ gõ cửa phòng, mở cửa Phòng ra khom người làm một động tác mời vào.

Cô bước vào phòng, theo thói quen quan sát xung quanh căn phòng, phòng được thiết kế theo kiểu Châu Âu chính giữa đặt một chiếc giường lớn kế bên là 2 cái đèn ngủ pha lê,

một bên phòng có một cái Sofa và một cái bàn cafe.

Trên tường treo một bức tranh đắt tiền.

Chủ nhân của căn phòng này là một người đàn ông mập mạp.

Khi cô nhìn thấy Chu Tổng đang ngồi trên ghế sofa, tay cô rút ra một cây phi tiêu nhỏ, phóng thẳng đến yết hầu của Chu Tổng.

Cô nhanh chân chạy đến trước mặt ông, dùng tay bịt miệng ông ta lại không để bất cứ tiếng kêu nào ra ngoài.

Sao khi tìm được USB bỏ vào túi và sắp xếp lại cơ thể của ông ta,

Cô chỉnh lại váy và tóc bước ra khỏi phòng.

Khi cô bước đi được 5 bước thì nghe tên vệ sĩ kêu lên

bất cô ta lại.

cô vội vàng quẹo trái cuối hành lang đi vào một phòng VIP khác 5601.

Là phòng tổng thống lớn nhất tại The Palm do Trần Hao dành riêng cho Lôi Lạc Thiên.

Không có bất cứ người nào được sử dụng.

Trong căn Phòng được trang trí 2 màu trắng đen.

Trên giường lớn được trải một ra giường màu Trắng.

Bên phải là một bar rượu, chính giữa là một bộ sofa màu đen và một cái bàn cafe màu đen.

Trên bàn đặt một chai rượu vang năm 1982 và một ly thủy tinh chứa đầy rượu.

Theo tiếng cửa mở Trình Lam quay đầu nhìn về phía phòng tắm, thấy Lôi Lạc thiên từ phía sau cửa bước ra.

Trên người anh không mặc gì cả, chỉ quấn ngang hông một cái khăn tắm màu trắng.

Trình Lam nhìn người đàn ông trước mặt đến ngây cả người.

Anh có một thân hình hoàng mỹ,

khỏe mạnh Vạm vỡ, khuôn mặt đẹp trai mà lạnh lùng, làn da màu đồng cặp mắt sắc bén.

anh vừa mới tắm xong tóc còn chưa lâu khô, những giọt nước nhỏ từ giọt xuống lòng ngực rắn chắc của anh, làm cho Trình Lam sững sốt.

Wow đẹp trai quá.

Đây đúng là mẫu đàn ông mà cô thích. Hai cặp mắt Trình Lam mở thật to nhìn chăm chăm vào anh.

Lôi Lạc thiên vừa bước ra từ phòng tắm thì thấy một màn nầy.

Khi anh nhìn thấy cô gái trước mặt là Trình Lam, trong con người sắc bén leo lên một tia ý cười.

Gặp mặt cô một tuần trước tại Las Vegas anh đã cho người đi đầu tra cô. Biết cô là Một trong những sát Thủ đứng đầu thế giới trong tổ chức Thiên Long.

Tên là Trình Lam năm nay 21 tuổi,

là một đứa trẻ mà cô được Long kiệt 40t, người c`ần quy`ên tổ chức Sát thủ Th`ần Long, đứng nhất nhì thế giới nhận nuôi vào lúc cô được 4t.

Long kiệt là người lạnh lùng tàn Nhãn, nhưng chỉ đối xử tốt và yêu thương một mình cô như con gái ruột.

Không muốn cô làm sát thủ, nhưng không ngờ cô lại có hứng thú với súng ống,ám khí, bom, hacking và đua xe.

Cô có thiên phú trời cho, nên học cái gì cũng mau lẹ.

Cô cũng là người giỏi nhất trong tổ chức.

Cô bắt đầu huấn luyện vào lúc 6t cùng với Đường Tâm nhỏ hơn cô 1t.

Cô chỉ phụ trách những case khó mà thôi.

Thủ hạ cho Anh biết hôm nay cô sẽ đến đây để lấy lại usb kia.

Nhưng Không ngờ cô lại xuất hiện trong phòng anh vào giờ phút này.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 3: Giao Dịch

Lôi lạc thiên vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng đi thẳng đến ghế sofa ngồi xuống.

Tay nâng ly rượu trên bàn lên,

đưa đến miệng uống một ngụm.

Mắt nhắm lại để thưởng thức mùi thơm của rượu vang đỏ.

Cô bị động tác của anh làm ngay người, cô có một dự cảm chẳng lành. Người đàn ông này rất nguy hiểm.

Cô vội vàng nói

“Xin lỗi tôi đi nhầm phòng.”

Muốn quay đầu chạy ra cửa.

Mới vừa xoay người định đi,

một giọng nói lạnh như băng từ phía sau vang lên

“Vậy là muốn đi sao?”

Nơi này của Lôi Lạc Thiên tôi, muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao.”

Cô quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt anh không một tia sợ hãi hỏi,

“Vậy anh muốn thế nào?”

Lôi lạc thiên nhìn vào khuôn mặt không trang điểm nhưng lại vô cùng xinh đẹp của Trình Lam,

cô không tỏ ra chút sợ hãi, mà trên khuôn mặt cô lại có biểu hiện,

“anh muốn gì cứ nói đi.”

Chưa có người nào,giám nhìn thẳng vào mặt anh, nói chuyện như cô vậy.

cô là người đầu tiên.

Trong lòng Lôi lạc Thiên dâng lên một tia cảm xúc, muốn yêu thương và bảo vệ cô cả đời.

“Làm người đàn bà của tôi.”

6 chữ ngắn gọn mà mang hàm ý sâu xa.

Làm tình nhân, làm vợ, làm bạn gái hay là làm thủ hạ.

Khi nghe được câu này Trình Lam kinh thường trong lòng.

“Dựa vào sức anh! Nằm mơ đi.”

Khi cô vừa nói xong thì tay cô ra một quyền đánh thẳng vào mặt anh.

Lôi lạc thiên nhích người qua một bên, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo mạnh một cái, toàn thân cô lao đảo ngã vào lòng ngực rắn chắc của anh. Khi 2 thân thể tiếp xúc với nhau.

Trong lòng Trình lam dâng lên một cảm giác từ đó đến giờ chưa từng có. Tim cô đập loạn nhịp, khuôn mặt ửng hồng.

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với phụ nữ, trong lòng Lôi lạc thiên có một cảm giác tim đập mạnh.

Người cô thật mềm mại, có một hương hoa tường vi thật dễ chịu.

Anh ôm cô thật chặt làm cô không thể nhúc nhích được.

Khom người xuống hít một chút hương thơm của cô.

Trong lòng anh dâng lên một tia dự vọng không kèm chế được.

Anh đặt lên môi cô một nụ hôn nồng ấm.

Hai mắt Trình Lam mở thật to.

Cô không ngờ anh lại làm ra hành động vô liêm sỉ như vậy.

Đây là nụ hôn đầu tiên của cô.

Dùng hết sức để đẩy anh ra,

nhưng càng đẩy thì anh lại càng ôm chặt hơn.

Một tay anh đặt ở eo cô, một tay còn lại thì thò vào túi cô để lấy cái usb.

nụ hôn kéo dài không biết bao lâu, Trình làm có cảm giác mình sắp thở không được nữa.

Mặt cô ửng đỏ, mắt khép lại, hai hần mi rung rung làm cho Lôi lạc thiên không nở bung ra.

Nhưng anh biết bây giờ chưa phải lúc, anh muốn cô một lòng một dạ yêu anh.

Khi anh buông cô ra, toàn thân cô không còn hơi sức nữa, cả người ngã vào lòng ngực rắn chắc của anh.

khi Trình Lam có lại ý thức,

cô dùng chân đá ngậy vào bộ phận sinh dục của anh.

Anh né tránh với tốc độ nhanh nhất.

Tây Trình Lam đặt lên túi để tìm cái gì đó bên trong.

Anh nhìn Trình Lam nở nụ cười đắc ý, tây lắc lắc cái usb.

“Có phải em đang tìm thứ này không?”

Trình Lam tức giận muốn tấn công anh để đoạt lại, nhưng không ngờ thân thủ của anh lại lợi hại như vậy.

Cô là sát thủ, bao nhiêu năm chưa từng gặp một đối thủ mạnh và tốc độ ra quy ền lệ và chính xác như anh.

Cô không còn cách nào khác hơn đành phải chịu thua.

“Anh muốn như thế nào mới đưa usb lại cho tôi?”

Trình Lam vừa tức vừa thở hển hển nói.

“Tôi đã nói rồi làm người đàn bà của tôi trong vòng 3 tháng, tôi sẽ để em đi và trả lại đ ồ cho em.”

Trình Lam do dự không biết nên làm gì.

Lôi lạc thiên nhìn thấy vậy li ền lên tiếng.

Hay là em không dám?

“Sợ là sẽ yêu tôi!”

Trình Lam bị anh khiêu khích tức giận nói.

“Làm thì làm chưa biết ai sẽ yêu ai.

Anh vạn l ần đừng bao giờ yêu tôi.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 4: Ngủ Chung

Khi Trình Lam nói những lời nầy,

không biết sao trong lòng cô lại không có chút bài xích đối với anh.

Cô không thích người khác chạm vào mình,

nhưng khi Lôi lạc thiên chạm vào người cô thì cô không có cảm giác ghê tởm.

Lôi lạc thiên miệng nở nụ cười đắc ý, không ngờ chỉ vậy là có thể làm cô cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh.

Có trời mới biết anh chỉ cười và đối xử tốt với một mình cô thôi.

Lôi lạc thiên ngẩng lên mép giương.

“Qua đây.”

2 từ bá đạo mà làm Trình lam không biết có nên qua hay không.

“Tôi không nói hai lần.”

Khuôn mặt anh hé lên một tia tức giận.

Cô đành phải bước đến trước mặt anh.

Miệng thì lẩm bẫm,

“Qua thì qua, làm gì dữ vậy.”

Khi cô đứng trước mặt anh, anh dùng sức kéo một cái, làm cô lao đảo ngã lên đùi anh.

Anh nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Cô có thể thấy trong mắt anh có tia khác thường.

Nhưng không biết đó là gì.

Cô không dám nhìn vào khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ của anh nữa,

nó sẽ làm tim cô đập thình thịch.

Không biết đây là cảm giác gì.

Cô không muốn nghĩ nữa, nên nhúc nhích cơ thể của mình để tránh xa anh một chút.

Nhưng không ngờ, Cô lại cảm giác được vật cứng ở giữa đùi anh, làm cô hoảng sợ.

Cô không dám làm bất cứ động tác gì nữa, sợ càn gợi lên dục vọng ham muốn của anh.

Cô muốn làm cho b ầu không khí bớt ngột ngạt.

Cô lấy di động ra bấm một vẫy số.

Chuông đổ 2 tiếng, bên đầu giây điện thoại vang lên một giọng nữ ngọt ngào.

“Chị Lam chị ở đâu vậy?

Thủ lãnh rất lo cho chị.”

Đường Tam chị không sao.

“Em Nói với cha nuôi, chị có chuyện riêng phải làm nên tạm thời sẽ không v`ếtở chức.

Chị sẽ cố gắng lấy được usb cho cha nuôi.”

Giọng nói của Đường tâm có chút không vui.

“Vậy chị nên cẩn thận, có chuyện gì liên lạc với em.”

Trình Lam khép điện thoại lại, nhìn sang Lôi lạc thiên.

Anh đã nằm trên giường dựa lưng vào đầu giường.

“Em ngủ cùng tôi.”

Vì cả Ngày Trình Lam buồn ba vất vả vừa nằm lên giường thì cô đã ngủ thiếp đi.

Lôi lạc thiên kéo cô vào lòng, đặt cằm lên đầu cô, cũng đi sâu vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc đến 8 giờ sáng.

Chưa bao giờ Lôi lạc thiên có một giấc ngủ ngon và an tâm như vậy.

Anh thường xuyên bị mất ngủ.

Khi mở mắt ra nhìn thấy Trình lam nằm rút vào lòng mình, hai tay đặt qua eo anh ngủ như một chú meo nhỏ.

Lòng anh có một cảm giác, muốn cô chỉ thuộc v`ềriêng mình.

Khi cô tỉnh lại đã là nửa tiếng sau.

Cô dụi mắt, đập vào mặt cô là khuôn mặt đẹp như tượng điêu khắc của lôi lạc thiên.

Những tia nắng sớm chiếu thẳng vào mặt anh, tôn thêm phần cường nghị pha lãng vài phần bá đạo.

Trong lòng cô dâng lên một tia ấm áp.

Cô dùng ngón tay sờ lên trán anh rồi từ từ đi xuống cái mũi cao thẳng của anh, xuống đến bờ môi mỏng mà gợi cảm.

Nhưng không ngờ mới vừa đặt tay lên môi anh, anh mở cặp mắt chim ưng nhìn thẳng vào cô.

Miệng anh cắn ngón tay cô và đầu lưỡi thì liếm ngón tay cô trong miệng anh.

Cô giật mình hốt hoảng muốn rút tay về thì anh lại nói.

“Sáng sớm em muốn quyến rũ tôi sao?”

Trình Lam mắt cỡ khờ mặt xuống, nhỏ giọng nói.

“Tôi đâu có.”

Thấy dán vẻ e thẹn của cô,

Lôi Lạc Thiên vô cùng vui vẻ.

“Chiều này có một buổi dạ tiệc của tập đoàn Kim Thị, em cùng tôi tham gia.”

“Ồ “

Trình Lam ngẩng dậy đi vào phòng tắm.

Sao khi hai người đánh răng rửa mặt xong,

đi xuống nhà hàng dưới khách sạn ăn sáng.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Diệp 134
dtv-ebook.com

Chương 5: Về Biệt Thự Lôì Viên

Ăn xong Lôì lạc Thiên lái chiếc xe Ferrari màu đỏ đưa Trình lam về biệt thự của anh trên đỉnh núi.

Khi đến biệt thự Lôì Viên, cô không thể tin nổi.

Một toà biệt thự đồ sộ, với kiến trúc Châu Âu màu trắng.

Hai bên có vệ sĩ canh gác cẩn thận. Nhìn thấy xe của Lôì Lạc Thiên tiến vào, lập tức mở cổng khờ người chào.

Trong lòng cô nghĩ.

Không biết người đàn ông bên cạnh mình có thân phận gì!

Xe chạy thẳng vào cổng dừng lại trước cửa biệt thự.

Có 10 người hầu đứng sẵn trước cửa khờ người. Chào đoán.

“Thiếu Gia mới về”

Anh ôm cô vào lòng đi thẳng vào trong biệt thự.

Trước sự kinh ngạc của mọi người.

Thiếu Gia chưa bao giờ gần nữ sắc, chỉ cần ai không cẩn thận đụng vào người cậu ta, thì sẽ bị xử phạt nặng nề, vậy mà cậu lại ôm người con gái kia đi vào nhà.

Các người hầu đi sau lưng len lén quan sát người con gái bên cạnh thiếu gia.

Cô có sắc đẹp Khuynh quốc khuynh thành.

nhưng lại rất lạnh lùng ít khi cười.

Làn da trắng mịn tóc dài, cặp mắt to long mi dài, dáng người cao, nhưng so với thiếu gia thì vẫn thấp hơn 1 cái đầu.

“Đây là thiếu phu nhân, sau này các người phải hầu hạ tốt cho Thiếu phu nhân.”

Lôi Lạc Thiên lên tiến.

Một người phụ nữ khoảng 50t đi lên.

“Chào Thiếu phu nhân, tôi là Trần má là quản gia của Lôi Viên.

Sau này có cần gì xin Thiếu Phu nhân cứ căn dặn.”

Trình Lam nhìn bà nói

Tôi không phải là Thiếu phu nhân,

“Dì cứ gọi con là Trình Lam.”

Nói xong quay người đi, Lôi Lạc Thiên tiếng tới ôm cô từ phía sau rồi dẫn cô lên lầu 2.

Trên lầu 2 có tổng cộng 5 phòng.

1 phòng lớn nhất là của Lôi Lạc Thiên, 1 phòng sách cũng là phòng làm việc của anh.

3 Phòng còn lại thì để dành cho khách.

Anh dẫn cô đến phòng cuối hành lang.

“Từ này về sau, đây là phòng của em cũng là phòng của anh.”

Trình Lam bước vào phòng.

Phòng được trang trí 2 màu trắng đen.

Có một chiếc giường lớn, ra trái giường màu trắng.

Bên phải có một bar rượu, chín giữa là một cái sofa và một cái bàn nhỏ.

Kế bên giường là một bàn son phấn màu trắng mới tin.

“

Em tắm trước đi, rồi chuẩn bị tham gia tiệc tối này.”

Cô nhìn xung quanh rồi nói với anh.

“Tôi không có quần áo.”

Anh ôm cô, đi xuyên qua phòng ngủ vào một căn phòng khác là phòng thay quần áo được Ngân bỏ một cái cửa kính.

Trong phòng, bên phải là đồ đạc ông được treo chỉnh tề, tủ để càvat đủ màu đủ kiểu, đồng hồ đeo tay, giày da được sắp xếp ngay ngắn trên kệ tủ.

Bên trái là quần áo phụ nữ.

Đủ màu, đủ kiểu có đồ ngoài, áo đầm, váy, áo sơ mi, đồng hồ gọt cầm, túi xách, giày cao gót và trang sức, toàn là hàng hiệu.

Trong lòng Trình Lam có một cảm giác vô cùng buồn bực.

Trên mặt cô hiện lên sự tức giận. Giọng nói băng lạnh vang lên.

“Tôi không bao giờ dùng chung đồ với người phụ nữ khác. Thật bẩn.”

Sau khi nói xong thì quay người bước ra ngoài.

Lôi Lạc Thiên biết cô đang nghĩ gì.

Anh cười nói.

“Đời này Lôi Lạc Thiên anh trước kia, bây giờ và sau này, chỉ có duy nhất một người phụ nữ, đó chính là Trình Lam em.”

Nói xong anh ôm cô từ phía sau.

Cô đưa tay chỉ về phía quần áo kia hỏi.

“Vậy những thứ này là của ai?”

Anh yêu thương hôn một cái vào má cô, rồi để đầu mình tựa trên vai cô nói với giọng hết sức dịu dàng.

“Những thứ này là do anh sai người chuẩn bị cho em. Em thích không?”

Cô không nói gì, nhìn những đồ đó chỉ gặt đầu một cái rồi nở một nụ cười rục rỏ.

Trong lòng Trình Lam vang lên một cảm giác ngọt ngào.

Nhìn sắc mặt cô, anh biết cô đã thầm chấp nhận anh, chỉ là cô không nói ra thôi.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 6: Dạ Tiệc Kim Thị

8 giờ tối tài xế lái xe đưa Lôi Lạc Thiên và Trình Lam đến khách sạn The Palm của Trần Hao.

Hôm nay là tiệc xin nhật 21 tuổi của Kim Duy Duy, thiên kim tiểu thư nhà họ Kim cũng là con gái duy nhất của Kim Chấn Bình, Tổng giám đốc tập đoàn Kim Thị.

Một trong những tập đoàn lớn ở Thành phố S. Cũng là anh em tốt của Việt Vũ đại ca của bang Hắc việt đứng thứ nhì trong giới hắc đạo.

Hôm nay ông mời tất cả những người có thân phận và địa vị lớn tại thành phố S.

3 người bạn kia của anh còn ở nước ngoài nên không dự được.

Lôi Lạc Thiên bước xuống xe vòng qua bên ghế phụ mở cửa xe cho Trình Lam.

Đôi chân thon dài bước xuống xe với đôi giầy cao gót 10 phân màu bạc. Trên người cô mặc một bộ đầm màu trắng bó sát người dài đến gót chân. Bên hông xẽ đến đùi.

Cổ áo chữ V, phía sau để hở nửa phần lưng.

Mái tóc dài màu hạt dẻ được quăn thành lọn, khuôn mặt trang điểm nhẹ.

Đôi mắt cô giống như hai hòn ngọc, phát sáng lung linh.

Lôi lạc thiên càn nhìn càn bị thu hút.

Bộ vest Armani màu đen được cất mây tỉ mỉ, áo sơ mi màu trắng cà vạt màu xanh mặc trên người anh, tăng lên sự cao quý và sang trọng.

Với khuôn mặt đẹp trai và cặp mắt lạnh lùng làm tất cả phụ nữ phải xay mê.

Đi theo sau anh là Tề Phong và Tề Phú, 2 trợ thủ đắc lực của anh.

Trình Lam khoát tay Lôi Lạc Thiên bước vào đại sảnh.

Các cặp mắt sung quanh đi đều nhìn chăm chăm vào phía họ.

Trai thì hâm mộ, gái thì ganh tỵ.

Vừa bước vào thì Lôi Lạc Thiên bị một đám người xoay quanh bất chợt.

Trình Lam bu òn chán đi đến nơi để đồ ăn, lấy một đĩa đầy thức ăn.

Từ chi ùu cô phải đi thử trang phục và trang điểm, chưa ăn gì cả.

Mới ăn được 2 miếng thì có một người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám, khuôn mặt đẹp trai, cặp mắt màu xanh, da trắng là người con lai.

trên miệng luôn nở nụ cười, nhưng trong lòng rất thâm độc tàn ác, bất chấp thủ đoạn để đạt được một đích.

“Hello Tiểu thư! Tôi là Việt Vũ, rất hân hạnh được biết cô.”

Trong lòng Trình Lam vâng lên một tia kinh hãi.

Quay đầu không trả lời, coi như lời nói của hắn là không khí.

Vừa định bước đi thì Việt Vũ gian cánh tay ra bắt lấy tay của Trình Lam. Trong lòng cô chán ghét sự đụng chạm của hắn ta.

Cô dùng tay còn lại đánh một quyền lên tay của hắn.

Sức lực của cô rất mạnh làm hấn vô thức buông tay cô ra.

Trong mắt hấn hiện lên lửa giận và đồng thời cũng có tia hứng thú đến người phụ nữ trước mặt.

Từ trước đến giờ, có rất nhiều phụ nữ đi đâu muốn tiếp cận hấn bất chấp thủ đoạn.

“Không lẽ cô muốn chơi chiêu, lạc mềnh buột chặt?”

Việt Vũ dùng giọng điệu khinh thường nói với cô.

“Không hứng thú.”

Trình Lam nói xong thì tiếp tục ăn đồ ăn trên đĩa của mình, không thèm để ý đến hấn nữa.

Trên mặt Việt Vũ lúc này hết trắng thì xanh. Rất tức giận nói.

“Cô đừng rượu mời không uống mà uống rượu phạt.”

“Tôi thích uống rượu phạt thì sao hả?”

Vừa nói cô vừa nở nụ cười rạng rỡ.

Việt Vũ bị nụ cười của Trình Lam làm ngây cả người.

Anh tiếp xúc rất nhiều người đẹp, nhưng chưa có ai có được nụ cười động lòng người như vậy.

Lôi Lạc Thiên bước đến sau lưng Trình Lam ôm cô vào lòng.

Trình Lam ngửi được mùi trầm hương quen thuộc, biết đó là anh nên không phản kháng.

Vừa rồi khi Việt Vũ đến gần Trình Lam thì anh đã thấy, nhưng anh muốn xem cô gái nhỏ của anh sẽ ứng phó như thế nào.

Quả thật Cô làm anh rất hài lòng.

“Việt thiếu người phụ nữ của Lôi lạc thiên tôi, mà anh cũng muốn?”

Anh vừa nói vừa nhướn mày, cặp mắt của anh phóng ra một tia tức giận. Nhìn thẳng vào mặt Việt Vũ.

Các người xung quanh có một cảm giác lạnh thấu xương.

Sống lưng cũng toát đầy mồ hôi. Kim Tổng thấy tình hình căng thẳng nên bước đến hai người.

“Xin lỗi Lôi Tổng chắc Việt Thiếu không biết vị tiểu thư này là người phụ nữ của ngài.

Cô như là nể mặt của tôi, bỏ qua lần này được không?”

Lôi lạc thiên không nói lời nào mà quay qua cứng chùi ôm Trình Lam vào lòng nói.

“Em thấy thế nào?”

Tất cả các người xung quanh đi đều nhìn Trình Lam, đợi nghe cô trả lời.

“Coi như em bị chó cắn thôi..”

Khi nói lời này mặt cô không hề đổi sắc.

Các người xung quanh trán đổ đầy mồ hôi.

Ở đây có Ai không biết Việt Vũ là người đứng thứ nhì trong hắc đạo, một người tuyệt đối không thể đụng vào.

Vậy mà vị tiểu thư này lại nói như vậy, dù có Lôi tổng đứng phía sau làm hậu thuẫn thì cũng không nên phách lối như vậy.

Nhưng họ nào biết người đứng đầu hắc đạo, chưa bao giờ lộ diện chính là Lôi lạc thiên.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 7: Âm Sát

Vừa nghe được lời Trình Lam nói. Máu trong người Việt Vũ song lên đến nảo.

Khuôn mặt đỏ bừng, chưa bao giờ anh bị mất mặt như vậy.

muốn bước tới tóm lấy Trình Lam, nhưng bị Kim Tổng giữ lại.

“Kim tổng tôi bận chuyện n ền v ề trước.”

Vừa nói xong Lôi lạc thiên ôm Trình Lam bước v ề phía cửa lớn.

Kim tổng quay sang Việt Vũ nói.

“Quân tử trả thù mười năm chưa muộn. “

Cậu nên biết bay giờ không phải lúc.

Việt vũ tức giận lấy điện thoại trong túi ra bấm một vẫy số.

Không đợi người bên kia trả lời li ền nói.

“Giải quyết Lôi Lạc Thiên.”

Vừa bước ra cửa Lôi Lạc Thiên ôm sát Trình Lam vào lòng.

Khom người xuống đặc một nụ hôn bá đạo, mãnh liệt lên môi cô.

Với Hành động đột ngột của anh, vì mang gi ầy cao gót nên Trình Lam không thể giữa than bằng mà ngã vào lòng ngực của anh.

Anh bá đạo cắn mút môi cô, lấy miệng cạy hàm răng cô ra đưa đầu lưỡi vào miệng cô thâm dò bên trong.

Mút lấy mật ngọt và hương thơm chỉ thuộc riêng cô.

Nụ hôn không chút điệu dàng, nhưng lại mạnh mẽ, giống như là đang trừng phạt cô vì không nghe lời.

“Sau này không được cười với người khác ngoại trừ anh.”

Trong lòng Trình Lam cảm giác ngọt ngào.

Cô nhìn anh rồi nở một nụ cười duyên dáng.

“ghen? “

Một chữ đơn giản mà làm mặt của Lôi lạc thiên có chút biến sắc, không nói lời nào nắm tay cô đi về phía trước.

Tề Phong và Tề Phú đi theo anh 10 năm chưa bao giờ thấy lão đại của bọn họ như vậy.

Họ Chỉ biết Trình Lam là người duy nhất có thể làm lão đại động lòng.

Vì thời tiết mùa xuân mát mẻ nên cô nói muốn đi tăng bộ.

Lôi lạc thiên cũng chiều đồng ý.

Hai người tay trong tay đi dưới ánh trăng.

Gió thổi nhẹ làm tóc cô lung lay nhẹ nhàng.

Anh dùng tay để vén những sợi tóc bị rơi về phía trước ra sau tai cô. Khi tay anh chạm vào khuôn mặt cô, nhìn xuống xương quai xanh xinh đẹp của cô, trong lòng anh dâng lên dục vọng.

Trình lam có thể thấy được sự biến hoá trong mắt anh.

một ngọn lửa, ngọn lửa này có thể đốt cháy cô,

Cô Liên quay mặt đi chỗ khác.

Lôi lạc thiên nhìn người con gái trước mặt, bất giác mỉm cười.

Vừa đi được một lúc Trình Lam cảm giác có người đi theo bọn họ.

Lôi lạc thiên đã biết từ sớm nhưng anh muốn xem bọn họ muốn giờ trò gì.

Khi vừa qua một công viên lớn ít người, có mười mấy tên áo đen song ra từ bốn phía.

Dùng súng bắg về phía bọn họ. Lôi lạc thiên kéo cô núp vào sau một chiếc xe đang đậu bên đường.

Trình Lam rút bên trong đùi ra một khẩu súng mini chế tạo đặc biệt cho cô.

Hướng về phía mấy tên áo đen kia bắg tới.

Lôi lạc thiên cũng rút súng bắg trả.

“Bắg bắg bắg...”

Trong vòng vài phút có 10 tên áo đen ngã xuống mặt đất toàn thân đi ều là máu. Bên kia Tề Phong và Tề Phú cũng giải quyết xong vài tên.

Vừa định đi ra từ phía sau xe, thì phía sau có một tên bắg một phát súng về phía Trình Lam.

Lôi lạc thiên xong đến ôm cô vào lòng đỡ thay cô một viên đạn.

Viên đạn bắg trúng bờ vai anh, máu đỏ từ từ tuôn ra.

Toàn bộ quá trình xảy ra rất nhanh, Trình Lam chưa kịp phản ứng thì đã thấy lôi lạc thiên quay đầu bắg tên kia một phát vào hông tâm, tên áo

đen ngã xuống chết tại chỗ.

Khi cô nhìn lại thì thấy trên vai anh chảy rất nhiều máu.

Tay cô đặt lên miệng vết thương của anh, để máu chảy chậm lại.

Trong lòng Trình lam vâng lên một tia đau sót.

Khuôn mặt cô rất tức giận, giống như có thể giết chết người nay lập tức.

Tề Phong và Tề Phú khi nhìn thấy cũng bất giác rung mình.

Cô thì thầm định sẽ kiếng kẻ làm ra chuyện này chết không bằng sống.

“Sao anh ngốc thế...”

Vừa nói cô vừa rơi nước mắt.

Lần đầu tiên cô khóc, mà là vì anh.

Lôi Lạc Thiên....

Cô biết trong lòng cô đã có anh.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Diệp 134

dtv-ebook.com

Chương 8: Ấm Áp

Vừa về đến biệt thự, Trình Lam dìu Lôi Lạc Thiên vào nhà, còn Tề phong thì gọi điện thoại cho Du tân, Bác sĩ riêng của Lôi Lạc Thiên.

Du tân 30t, Bác sĩ nổi tiếng nhất Thành phố S, cũng là viện trưởng bệnh viện Thân Ái Thuộc về bang Lôi Ưng.

tướng người cao gầy, đẹp trai, anh có khuôn mặt điển hình của một Bác sĩ lạnh lùng, mang theo sự kiêu ngạo và tự tin.

Trình Lam dìu Lôi Lạc Thiên nằm lên cái giường lớn đặc ở giữa phòng, đầu anh dựa vào đầu giường.

Những dòng máu đỏ từ trên vai anh nhỏ xuống ra trải giường trắng, giống những đóa hoa hồng nở rộ.

Trong lòng Trình làm vâng lên một tia đau xót.

Khi Du tân đến trên người anh mặc blouse trắng quần tay đen, tay cầm thùng thuốc.

Khi bước vào phòng liền sững sờ tại chỗ.

Lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ ở cạnh Lôi lạc thiên.

Nhưng trong phút chốc anh đã lấy lại tinh thần.

Bước đến gần Lôi lạc thiên xem miệng vết thương.

“Sao sơ ý thế?”

Anh biết năng lực của lôi lạc thiên không thể nào để mình bị thương như vậy.

Bất giác quay đầu nhìn sang Trình Lam.

Trong lòng thầm nghĩ đúng như câu nói.

“Hồng nhan họa thủy.”

Sau khi xử lý xong viết thư cho Lôi Lạc Thiên, thu dọn đồ rời khỏi không quên dặn dò vài câu.

“Không được làm vận động mạnh. “

Ý rõ ràng là nói cho Lôi Lạc Thiên.

Nhìn sang Trình Lam nói.

“Nhớ thay băng mỗi ngày, không được để vết thương thấm nước. “

Nói xong bước ra khỏi phòng.

Sau ngày hôm đó, Trình Lam luôn ở bên cạnh Lôi Lạc Thiên chăm sóc vết thương cho anh.

Tuy rằng anh luôn chiếm tiện nghi của cô, khi ăn thì bắt cô đút, dù tay anh không bị thương, khi ngủ một tay ôm cô vào lòng, tay còn lại thì thò vào váy ngủ của cô, thâm dò 2 nơi mềm mại của cô.

Nhưng Trình Lam cũng không phản kháng.

Tối Ngày thứ 2 sau khi Trình Lam thay băng cho anh, Lôi Lạc Thiên đã xuống giường, đến thư phòng để xử lý công việc.

Khi cô bừng chiến tranh do Trần Má nấu đến thư phòng cho Lôi Lạc Thiên, vừa chuẩn bị đẩy cửa vào thì nhìn thấy Tề Phong và Tề Phú đứng trước bàn làm việc của Lôi Lạc Thiên.

Vẻ mặt rất nghiêm túc nói,

“Lão đại, lô vũ khí của chúng ta chuẩn bị đưa đến Trung Đông, đã bị bang Hắc Việt đoạt lấy.

Còn làm cho vài anh em của chúng ta bị thương.”

Lôi Lạc Thiên đang ngồi sau bàn làm việc dựa người vào ghế da, cặp mắt thì nhắm lại, giống như đang suy nghĩ đi đâu gì đó.

Sau vài giây thì từ từ mở ra, cặp mắt lạnh lẽo và hung ác nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm đen như mực, chỉ có vài ngọn đèn yếu ớt và bóng trăng chiếu thẳng vào khuôn cửa sổ, anh nói một cách chậm rãi mà đầy sát khí,

“Chuyện ám sát lần trước ta chưa tín sỡ với hắn, vậy mà còn giám động vào lô hàng của chúng ta.”

Hừ, lạnh một tiếng Lôi Lạc Thiên nói.

“Bây giờ Việc quan trọng nhất là cho người đi điều tra lô hàng đó đang ở đâu, rồi đoạt lại.

Để chuyển qua trung đông cho kịp thời hạn.

Còn chuyện ám sát kia, ta sẽ từ từ trả lại cho hắn cấp 10 lần.”

Vừa nói thì miệng của anh nhit lên một cái đầy nguy hiểm.

“Dạ lão đại,“

Vừa nói xong thì 2 người quay lại muốn rời đi, nhìn thấy Trình Lam đứng ở cửa.

Gật đầu một cái rồi lướt qua cô đi ra ngoài.

Trình làm tay cầm chén canh, đi đến trước bàn làm việc của anh để xuống.

“Còn bị thương sao không nghĩ ngơi cho tốt.”

Vừa dứt lời thì cô đã bị một bàn Tây to lớn và bá đạo, kéo mạnh một cái ng ửi lên đùi anh. Anh yêu thương vuốt ve mái tóc bóng mượt màu hạt dẻ của cô.

Nhìn sau vào mắt cô,

“Anh không sao, vết thương nhỏ n ầy, sao làm khó được anh.”

Trong lòng cô vì động tác dịu dàng n ầy của anh làm cho sao xuyên.

Một loại cảm giác làm người ta thờ không thông.

Mặt đỏ, tim đập mạnh, cô li ền đứng dậy bưng chén canh đưa cho anh.

“Uống canh sẽ tốt cho sức khỏe.”

Lôi Lạc Thiên tay c ầm chén canh uống một hơi sạch, lòng thì ngọt ngào.

Từ trước đến giờ không ai quan tâm anh như vậy.

Trong lòng anh rất ấm áp. Vương tay ôm cô thật chặt vào lòng.

“Cả đời n ầy em chỉ được ở cạnh anh.”

Một lời vừa thâm tình vừa bá đạo thoát ra.

Trình Lam không nói gì. Chỉ đưa mắt nhìn ra ngọn đèn yếu ớt ngoài cửa sổ.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 9

Lôi Lạc Thiên còn bận vài việc của công ty, Trình Lam không muốn làm phiền anh.

Cô về phòng lấy điện thoại di động ra gọi cho Đường Tam.

Một giọng nữ lười biếng vang lên từ trong điện thoại.

“Ai đó! CMN sao gọi vào giờ này.”

“Là chị.”

“Oh! Chị Lam em còn tưởng ai lại dám làm phiền em nữa chứ.

Ha ha ha.

Có chuyện gì không chị?”

“Em đi đâu tra giúp chị về bang Hắc Việt. Chị muốn biết tất cả không được sót chuyện gì.”

Đường Tam cười nói.

“Cứ giao cho em. “

Nói xong cúp điện thoại.

Trình Lam đi đến ghế sofa ngồi xuống, mở laptop mà Lôi Lạc Thiên chuẩn bị cho cô, khi buồn chán có thể dùng để lên mạng.

Tay cô gõ rất nhanh lên bàn phím, động tác rất thành thạo.

Vài giây sau trên màn hình có mấy hàng chữ nháy liên tục, cô đã thành công hack vào mấy vi tính trong nội bộ của bang Hắc Việt.

Những thông tin về nơi cất giấu lô hàng vũ khí của Lôi Lạc Thiên hiện lên.

Kho hàng số 5, khu ngoại thành của Thành Phố S.

Vừa định đến nói cho Lôi Lạc Thiên biết, thì thấy anh đang nói chuyện điện thoại với Tề phú.

“Biết rồi.”

Lôi Lạc Thiên chỉ nói đơn giản 2 chữ rồi cúp điện thoại.

Vừa bước ra cửa nhìn thấy Trình Lam. Anh khom người, hôn lên môi cô, một nụ hôn thật dịu dàng.

“Anh có việc ra ngoài, Ở nhà chờ anh.”

không đợi Trình Lam nói gì vội bước đi ra ngoài.

Trình Lam về phòng nhìn xuống cửa sổ. Trong bóng đêm mịt mù có 1 chiếc xe Cadillac màu đen, đang đậu trước cửa biệt thự, giống như một con báo đen đứng vững vàng trong bóng đêm đang chờ chủ nhân sai bảo.

Đứng ngoài cửa là Tề phong, khi thấy Lôi Lạc Thiên bước đến anh khom người mở cửa xe.

Anh mặc trên người âu phục màu đen hiệu armani, áo sơ mi trắng, cà vạt màu đen, với khuôn mặt lạnh lùng không có ý cười, một đôi mắt đầy sát khí giống như ma quỷ đến từ địa ngục.

Ngồi vào trong xe, khí thế oai hùng, cửa xe đóng lại, chiếc xe cadillac

Màu đen phóng đi trong bóng tối.

Trình Lam thẫn thờ với tướng mạo phi phàm, khí thế bức người, như vậy chắc có rất nhiều phụ nữ yêu thích.

Cô bắt giác thờ dài, phát hiện đây cũng là điểm cô thích ở anh.

Xe Lôi Lạc Thiên vừa rời khỏi biệt thự, Trình Lam nhắn tin cho Đường Tam.

“Kho hàng số 5, khu ngoại thành của Thành Phố S.”

Cô đi xuống tầng hầm đậu xe, lấy chìa khoá chiếc xe Ferrari màu đỏ, phóng như bay rời khỏi biệt thự Lôi Viên.

Xe chạy qua trung tâm thành phố đi đến vùng ngoại Thành.

Trên con đường vắng không có đèn đường, bầu trời đen như mực, chỉ có ngọn đèn sáng từ chiếc xe Ferrari chiếu lên con đường đất.

Một khu kho hàng hiện lên cách xe cô khoảng 500m.

Cô tắt xe vào kho đất trống khẽ bên kho hàng.

Trình Lam xuống xe đi về phía kho hàng số 5.

Khi gần đến thì thấy 5 chiếc xe màu đen song thẳng vào kho hàng.

Dẫn đầu là chiếc xe cadillac màu đen của Lôi Lạc Thiên.

Những tiếng thẳng xe vang lên trong đêm tối tĩnh mịch.

Anh bước xuống xe, vẻ mặt nghiêm trang và đầy quả quyết pha lẳng tía tàn nhẫn, anh bước đi mạnh mẽ vào kho hàng.

Theo sau anh là Tề Phong và Tề Phú cùng 20 tên thủ hạ.

Vừa bước vào kho hàng, thì tắc cả đèn đi đâu bật lên sáng rực.

Theo phản xạ tự nhiên Lôi Lạc Thiên hơi nheo mắt lại, vì chưa thích nghi được với ánh sáng.

Trong kho hàng có khoảng chừng 30 tên áo đen bao vây người của Lôi Lạc Thiên.

Ngồi ở giữa kho hàng là Việt Vũ, mặc trên người bộ âu phục màu trắng, khuôn mặt yêu nghiệt hé lên ý cười.

Sau lưng anh ta là 15 thủ hạ.

15 người còn lại thì từ trên trần 2 chia súng vào đám người của Lôi Lạc Thiên đứng chín giữa kho hàng.

“Tôi đã chờ các người rất lâu. Ha ha”

Việt Vũ cười rất sảng khoái, giống như đã đoán được Lôi Lạc Thiên sẽ đến đây.

“Người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, ta sẽ trả lại gấp 10.”

giọng nói như ma quỷ và khuôn mặt lạnh lùng của Lôi Lạc Thiên khiến cho đám người của Việt Vũ phải thoát mồ hôi lạnh.

Họ chưa từng thấy người nào có khí thế khiếp người như Lôi Lạc Thiên, tay họ bất giác xiết chặt khẩu súng trong tay.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 10: Đánh Bại

“Lôi Lạc Thiên ơi Lôi Lạc Thiên, mầy tưởng mầy là ai. Đến nói hai ba câu thì tao sẽ sợ mầy à.”

Lôi Lạc Thiên bước đến trước mặt của Việt Vũ.

“Thiên đường có lối mày không đi, địa ngục không cửa mày lại vào.”

Việt Vũ nói giọng đầy châm biếm.

“Tao cướp hàng của mầy thì sao, tao không chỉ muốn số hàng đó của mầy, mà tao còn muốn người đàn bà của mầy nữa. Mầy làm gì được tao.

Ha ha ha.”

Vừa nghe xong câu cuối cùng Việt Vũ nói. Sắc mặt Lôi Lạc Thiên trở nên tối sầm lại, với khuôn mặt lạnh lùng và ánh mắt tàn nhẫn, anh vung chân lên đá mạnh một cái.

Với sức mạnh phi thường và tốc độ ra quyền cực nhanh của Anh, đã đá trúng phần bụng Việt Vũ.

Hắn té từ trên ghế xuống mặt đất, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lôi Lạc Thiên dùng tay nện một quyền vào khuôn mặt hoàn mỹ của hắn.

Máu từ khoe miệng tuôn ra,

Hắn đứng lên dùng lưỡi liếm vết máu trên miệng, ra quyền đánh trả lại Lôi Lạc Thiên.

Đồng thời từ 4 phía trong kho hàng đi ầu vang lên tiếng súng.

Hai bên đi ầu dùng súng bằng đối phương.

Pằng pằng có mấy tên thủ hạ của hai bên đi ầu ngã quy xuống mặt đất.

Trong nhất thời không khí toàn là mùi thuốc súng.

Khi Lôi Lạc Thiên cùng Việt vũ đang đánh nhau, thì một người trong bang Hắc Việt dùng một con dao sắc bén muốn tấn công Lôi Lạc Thiên từ phía sau.

Pằng! một tiếng súng vang lên, tên thủ hạ đã bị một viên đạn bắn vào tim ngã lẳng trên mặt đất.

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên nở một nụ cười ngọt ngào làm Lôi Lạc Thiên hơi sửng sốt.

Cô dùng súng bắn vào mấy tên áo đen kế bên.

Không ngờ trong chớp mắt Việt hùng đã dẫn thêm một đám thủ hạ song vào.

Tất cả người của Lôi Lạc Thiên đi ầu bị bao vây.

“Hôm này tao sẽ đại khai sát giới đưa tụi bây xuống gặp diêm vương.”

Việt Vũ vừa nói vừa cười.

Nhưng trong phút chốc, một tiếng nổ lớn vang lên.

Một chiếc xe motorbike từ bên ngoài phá cửa xông vào.

Xe xoay vài vòng trên mặt đất, làm khói bụi bay mịt mù.

Đường Tam thấy vào tay Trình Lam vài viên thủy tin nhỏ giống như nút áo.

Trình Lam chụp lấy chạy đến bên cạnh Lôi Lạc Thiên.

“Khom xuống mau.”

Đồng thời ở phía bên này Đường Tam cũng kêu đám người Tề Phong khom xuống.

Vừa nói xong cô ném mấy viên thủy tin vào đám người bang Hắc Việt.

Ầm ầm ầm.

Mấy tiếng nổ vang lên, khói bay mịt mù.

Đám người bang Hắc Việt đi đâu nằm chết dưới đất.

Tình thế xoay chuyển bất ngờ, Việt Hồng đành phải bảo vệ Việt Vũ rời khỏi kho hang trước.

“Đám người vô dụng, làm chút việc cũng không xong.”

Việt Vũ tức đến nghiến răng, mặt nổi đầy gân xanh rời đi.

“Tề Phong, Tề Phú đi xem lô hàng có đầy đủ không. Các người còn lại đi xem ai còn sống thì đem về bang để xử lý.”

Lôi Lạc Thiên phân phối xong cho thủ hạ, quay qua ôm Trình Lam vào lòng, tay bất giác vuốt ve mái tóc dài của cô.

“Sao lại chạy đến đây? Sao không ở nhà chờ anh? Ở đây rất nguy hiểm.”

Còn chưa kịp trả lời, thì Đường Tam phóng như bay qua Trình Lam, ôm cô và nói với giọng rất vui.

“Chị Lam, người ta nhớ chị muốn chết, mai một chị có đi đâu thì phải dẫn em theo nhé.”

Lôi Lạc Thiên bất giác cau mày.

Anh không thích có người khác đụng vào cô.

Trình Lam biết rõ anh nghĩ gì, đành đẩy Đường Tam ra.

“Đây là Đường Tam, bạn thân từ nhỏ của em.”

Lần đầu tiên Đường Tam thấy cô giải thích đi đâu gì với người khác, cô liền quan sát Lôi Lạc Thiên.

Nhìn từ trên xuống dưới, đúng quả là tướng mạo phi phàm, có nét vương giả, quy nghiêm, sang trọng của gia đình quý tộc.

Có sự bình tĩnh, tự tin, lạnh lùng và bá đạo của một lão đại hắc bang, nhưng toàn thân anh đi đâu tỏa ra hơi thở nguy hiểm.

“Chị Lam vị này là ai vậy.”

Không đợi Trình Lam trả lời.

Anh liền nói.

“Cô ta là người phụ nữ của tôi.”

Trình Lam bất đắc dĩ gật đầu.

Trong lòng thầm nghĩ.

Người đàn ông này quả thật là bá đạo.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 11

TềPhú và TềPhong bước tới trước mặt Lôi Lạc Thiên cung kính nói.

“Lão đại. Toàn bộ lô hàng đi đều ở đây.”

“Tốt, TềPhú, Chú và một số thủ hạ đích thân đưa lô hàng này qua Trung Đông.

Tôi không muốn có bất cứ sơ sót nào nữa.”

“Dạ, Lão đại.”

TềPhú cùng một đám thủ hạ rời đi.

TềPhong nhìn Trình Lam,

“Chị dâu, những viên thủy tin vừa rồi là gì vậy? Sao sức sát thương lại lớn như vậy.”

Trình Lam nhìn Đường Tam rồi quay sang TềPhong nói.

“Đây là loại bom mini được Đường Tam mới phát minh ra, có lực sát thương rất lớn, nhưng chỉ ở trong phạm vi 2 mét.

Nhưng nó cũng chưa mấy gì hoàn hảo lắm, có vài viên không nổ đủ mạnh, cần phải chỉnh sửa thêm.”

Đường Tam ủ rũ nói.

“Cô có thể cho tôi một viên được không?”

“Được chứ.”

Vừa nói Đường Tam vừa lấy trong túi áo một viên thủy tinh đưa cho Tề phong.

Trong lòng Tề phong thầm nghĩ,

nhất định phải đưa nó cho Mạnh Hùng, để nghiên cứu và đưa ra thị trường.

“Chúng ta về biệt thự.”

Vừa nói Lôi Lạc Thiên đã ôm eo Trình Lam rời đi.

“Chị, em cũng muốn đi cùng chị.”

Đường Tam vừa nói vừa chạy theo sau Trình Lam.

Không đợi Lôi Lạc Thiên từ chối.

“Được, em cứ đi theo Tề phong về.”

Đường Tam nhìn Trình Lam rời đi, rồi quay sang Tề Phong, bủm môi nói.

“Sao mình phải theo hắn chứ.”

“Đi theo tôi.”

Bỏ lại một cau Tề Phong ngã vào chiếc xe đậu ở trước cửa kho hàng phóng đi thật nhanh.

Đường Tam leo lên chiếc xe motorbike màu đen tím của mình phóng nhanh theo sau xe Tề Phong.

2 chiếc xe một cadillac một motorbike phóng như bay qua con đường đất ở ngoại Thành, xuyên qua con đường náo nhiệt đông đúc người qua lại nhất Thành phố S.

có mấy công tử nhà giàu lái xe hàng hiệu, bất giác nhìn về phía chiếc motorbike đang đậu đợi đèn giao thông kế bên.

Một cô gái với dáng người hoàn mỹ, đôi chân thon dài, mặc trên người bộ đồ da đen bó sát, zip áo kéo đến giữa phần ngực, để lộ phần trên tròn trịa trắng mịn, mang đôi giày boots.

Làm những chàng trai không thể không nuốt nước bọt.

Tê Phong đậu xe kế bên, nhìn thấy một màn này, trong lòng tức giận, bất giác siết chặt tay lái, những khớp xương tay đi đều trắng bạch.

Không đợi đèn xanh, nhấn mạnh ga, xe phóng đi như cơn gió.

Vừa đậu xe trước biệt thự.

Kétttttt.....

Một tiếng thắng chổi tai vang lên. Chiếc xe motorbike vì thắng gấp nên phần đầu xe chuối xuống, sau đó phần sau xe rầm một tiếng đập mạnh xuống mặt đất.

Đường Tam bước xuống xe, tay tháo chiếc nón bảo hiểm xuống, đầu lác lơi trái phải vài lần để những loạt tóc dài rơi về phía sau. Động tác vô ý thức này của cô làm toàn thân Tê Phong như lửa đốt.

“Anh làm gì mà lái xe nhanh như vậy?.”

Lấy lại tinh thần, anh bước vào biệt thự.

“Tại cô lo quyền rũ đàn ông, nên theo không kịp.”

Cô tức giận nói.

“Tôi quyền rũ đàn ông khi nào.

Ừ, mà dù tôi có, cũng không liên quan gì đến anh.”

Tề Phong tức đến xanh mặt.

“Trần má, bà sắp xếp cho vị tiểu thư này một phòng. Cô ta là bạn của phu nhân.”

Nói xong không nhìn Đường Tam một cái, liền bỏ ra ngoài.

“Tánh tình thật là sâu. “

Vừa nói cô vừa đi qua Trần Má.

“Chào dì, con là Đường Tam. Là bạn tốt của chị Lam.”

“Tiểu thư, tôi đưa cô đến phòng.”

Đưa Đường Tam đến phòng, bà cười nói.

“Có chuyện gì cần, tiểu thư cứ gọi tôi.”

Bà do dự một chút rồi nói tiếp.

“Thứ lỗi tôi nhiều chuyện. Cậu Phong là người tốt, đã theo thiếu gia hơn 10 năm. Đối đãi với chúng tôi đi đâu rất tốt.”

“Tốt hay không thì con không biết, nhưng thái độ đối với con thì thật không tốt.”

Nói xong cô bước vào phòng, không để ý đến Trần má đứng ngoài cửa nữa.

Bà đóng cửa lại, rồi rời đi.

Cô mệt mỏi ngã người lên giường ngủ một giấc đến sáng.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 12: Người Đàn Bà Của Tôi

Lôi Lạc Thiên cùng Trình bước ra khỏi kho hàng, đi đến chiếc xe Ferrari đậu trong bóng tối.

Trời đêm khuya yên lặng, không trăng không sao, chỉ có những ngọn đèn yếu ớt, từ phía kho hàng chiếu về phía họ. Trên người Trình Lam mặc một áo thun ngắn màu trắng bó sát vào ngực để lộ phần bụng,

Quần jean ngắn bó sát bờ mông tròn trịa. Để lộ phần eo nhỏ, đôi chân thon dài, làn da trắng nõn.

Lôi Lạc Thiên không thể nào kềm chế được dục vọng đang sôi trào trong lòng.

Tiếng tới áp sát vào người Trình Lam.

Lưng Cô bị ép sát vào cửa xe, mặt đối mặt với anh, hai người nhìn sau vào mắt đối phương.

Dục vọng và sự ham muốn trong người không thể nào khống chế được. Lôi Lạc Thiên bá đạo hôn lên môi cô, môi anh rất lạnh, nhưng lại kiếng lòng cô ấm áp.

Anh hung hãn đưa lưỡi vào miệng cô, thâm dò từng nơi trong miệng cô.

Tay anh không ngừng sờ sọt khắp người cô.

Cô dùng đầu lưỡi của mình liếm nhè bờ môi lạnh buốt của anh.

Sự nghiệt tình đáp lại của cô làm anh không thể nào khống chế được nữa, hơi thở của anh bắt đầu dồn dập.

Cặp mắt bị tình dục bao trùm mà trở nên mờ mịt.

Trong lúc Trình Lam có cảm giác sắp không thở nổi, anh buôn cô ra.

Ôm cô vào xe phống như bay về biệt thự.

Xe đậu trước cửa, anh bế cô đi thẳng lên lầu.

Quần áo không chỉnh tề, tóc tai lộn xộn cô vùi đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh.

Sấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn mấy người giúp việc trong nhà.

Người hầu Tiểu Thu đứng bên Trần Má tức giận nhìn một màn này.

Cô đã làm việc ở Lôi gia 3 năm, vô số lần muốn tiếp cận Lôi Lạc Thiên. Nhưng nhìn anh cũng chưa bao giờ nhìn cô một cái.

Vậy mà bây giờ anh lại ôm người con gái kia vào lòng.

Khuôn mặt cô vì ganh tị mà hiện lên tia độc ác.

Lôi Lạc Thiên bước rất nhanh về phòng mình, một cước đá mở cửa phòng, bước vào không quên dùng chân đóng sầm cửa lại.

Anh đặt cô xuống giường, nhanh chóng dùng tay sé rách áo thung nhỏ bé và quần jean ngắn của cô.

Thân thể trắng nõn mê người hiện ra trước mặt anh, với bộ nội y màu đen viền ren, quần lót chữ T, làm hô hấp của anh nặng nề tim đập loạn.

Lôi Lạc Thiên không thể kiềm chế sự ham muốn cô nữa.

Anh khom người để hai tay bên hông cô, đặt đè cô xuống giường.

Môi áp lên môi cô, hôn lên môi rồi từ từ rời xuống cổ.

“Giúp anh cởi đồ.”

Cô dùng tay cỡ từng nút áo sơ mi của anh, rồi tháo thắt lưng cho anh.

Trải qua một đêm triền miên, toàn thân cô đi đâu đau nhưt.

Lần đầu tiên trong đời cô bị đẩy dòn đến như vậy.

Anh tham lam muốn cô hết lần này đến lần khác.

Lôi Lạc Thiên bế cô vào phòng tắm, đặt cô vào bồn đã được anh xả đầy nước ấm.

Anh lau mình cô nhẹ nhàng.

Dùng khăn long trắng anh bọc người cô lại, ôm cô đặt trên giường.

Anh biết đây là lần đầu tiên của cô nên rất đau. Anh yêu thương ôm cô vào lòng hôn nhẹ lên trán cô.

Anh bá đạo nói.

“Bây giờ em chỉ thuộc về riêng, Lôi Lạc Thiên anh.”

Trình làm nhìn khuôn mặt ngan ngược mà thâm tình của anh.

“Anh cũng chỉ thuộc về riêng, Trình Lam em.”

Cô cười vô cùng vui vẻ, áp sát mặt vào ngực anh ngủ một giấc tới 12 giờ trưa.

Khi cô tỉnh lại thì không thấy Lôi Lạc Thiên đâu.

Cô vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt, rồi đến tủ quần áo chọn cho mình một cái quần dài màu trắng mặc vào bước xuống lầu.

Khi cô đi xuống lầu, thấy Lôi Lạc Thiên ngồi tại bàn ăn, uống Café và đang đọc báo kinh tế.

Theo thói quen của sát thủ, cô quan sát xung quanh, bất gặp cặp mắt thâm tình của tiểu thu nhìn anh.

Về các chuyện làm ăn trên thương trường, anh quả thật là một người có tầm nhìn chín sát, quả quyết, tuyệt tình, ngoan độc, sáng suốt nhưng về vấn đề quan hệ nam nữ thì anh chẳng biết gì.

Khi nhìn thấy Trình Lam, cô mặc một cái đầm trắng, đơn giản giống một cô công chúa dịu dàng đáng yêu.

“Qua đây.”

Cô bước tới ngồi lên đùi anh.

Anh đặt lên má cô một nụ hôn.

“Còn đau không?”

Anh dịu dàng hỏi cô.

Cách người hầu đi đều rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nghe được anh dùng giọng điệu dịu dàng như vậy.

Tiểu Thu bất giác nắm chặt tay thành nắm đấm.

Trình Lam không trả lời, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Tay vương tới đĩa thức ăn trên bàn, bóc một miếng bỏ vào miệng.

“Ăn từ từ thôi coi chừng bị nghẹn.”

Lôi Lạc Thiên long lặng nói.

“Đối chết em luôn, từ hôm qua đến giờ chưa có gì vào bụng, vậy mà còn bị anh hành hạ suốt một đêm.”

Cô bữu môi nói.

Lôi Lạc Thiên cười ha hả.

Vòng một tay qua eo cô, tay còn lại dùng đũa gấp thức ăn cho cô.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 13

Một tuấn trôi qua thật nhanh, Lôi Lạc Thiên bị Trình Lam buộc ở nhà dưỡng thương.

Công ty còn một đồng văn kiện chờ anh duyệt.

Ngày hôm sau Lôi Lạc Thiên phải về công ty làm việc, cô ngồi ở nhà buồn chán nên cùng Đường Tam đi dạo trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố S.

Trung tâm thương mại nằm ngay giữa nơi nhộn nhịp nhất thành phố.

Toà nhà cao tầng gồm có 5 tầng lầu.

Tầng 1,2,3 là khu mua sắm có mấy trăm cửa hàng hiệu, tầng 4 là khu ăn uống bao gồm các nhà hàng cao cấp, còn tầng năm là khách sạn 5 sao cùng các spa và thẩm mỹ viện xa hoa, cần phải có thẻ hội viên mới vào được.

Trình Lam cùng Đường Tam hôm nay ăn mặc đơn giản, áo thun, quần bò cùng đôi giày vải Nike.

Vừa bước chân vào cửa hàng Prada.

Một cửa hàng hiệu tầm quốc tế, bài trí một cách sang trọng lộng lẫy xa hoa.

Ánh đèn rực rỡ chiếu xuống mấy cô bán hàng xinh đẹp.

Bộ đồ ăn phục m ùi navy mặc trên người họ tăng thêm phần chuyên nghiệp.

Nụ cười r ực rỡ của 2 nhân viên bán hàng đứng gần cửa ra vào tắt liệm, khi nhìn thấy 2 vị khách vừa bước vào cửa hàng ăn mặc cực kỳ đơn giản.

Dùng ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới không có gì là hàng hiệu cả. Khuôn mặt khinh thường của cô bán hàng làm cho Trình Lam chán ghét. Không chào hỏi một câu họ quay sang làm chuyện khác.

Trình Lam và Đường Tam không để ý bước vào khu bán hàng dành cho nam nằm bên phải.

“Chị định mua đ ồ cho anh Thiên hả?”

Trình Lam cười thật ám áp, nhớ tới gián vẽ của Lôi Lạc Thiên lúc sáng khi rời nhà.

nhìn thấy một cái áo sơ mi màu xanh tươi mát và một cái cà vạt cùng màu. Vừa c ãn lấy thì một bàn tay trắng mịn đoạt lấy trước cô.

Mùi nước hoa n ồng nạc, song vào mũi Trình Lam làm cô khó chịu nhíu mày.

Cô ghét nhất là những mùi nước hoa n ầy, nên trên người cô chỉ có hương thơm dịu dàng của sữa tắm.

Một giọng nữ yếu điệu vang lên.

“Áo n ầy tôi lấy trước.”

Trình Lam nhìn sang nơi phát ra những âm thanh nổi da gà đó.

Hiện ngay trước mặt là một cô gái khoản chừng 22 tới 23 tuổi, trên mặt trang điểm đậm Đà, d ộc người ẻo lả mặc trên người bộ đồ màu đỏ bó sát mới nhất của chanel, để lộ ra bộ ngực trắng mịn màng.

Tay c ãn túi sách Prada màu đen. Toàn thân đi ều đ ồ hiệu.

Không phải Trình Lam không có khả năng mua đồ hiệu, chỉ là cô không quan tâm đến mà thôi.

Tiền do cô kiếm được khi làm nhiệm vụ đã có thể, để người bình thường tiêu sài cả đời.

Hướng hờ bay giờ cô còn có Lôi Lạc Thiên.

Nữ bán hàng đoạt lấy áo sơ mi nam từ trong tay Trình Lam cung kính đưa cho cô gái kia.

“Mặc tiểu thư, đây là hàng mới nhất của mùa này.”

Đường Tam thức giận nói.

“Cách người làm cái quái gì vậy?”

Không thấy bốn tiểu thư nhìn thấy nó trước hay sao.”

Cô bán hàng khinh thường nói.

“Xin lỗi Mặc Tiểu thư là khách hàng VIP của chúng tôi.”

“Cái áo này rất đắt tiền, bằng tiền lương cả đời của hai người cũng chưa chắc gì mua nổi.”

Giọng nói đầy khinh miệt của Mặc gia Yến vang lên.

Trình Lam nghe xong, trong lòng tức giận, mặt cô lạnh đi, cặp mắt nhìn thẳng vào mặt vị Mặc Tiểu Thư kia như muốn giết người.

Mặc gia Yến vì bị ánh mắt sắc bén của Trình Lam nhìn, bất giác rùng mình một cái.

Trình Lam móc một sấp tiền mặt để xuống quay tín tiền.

“Bao nhiêu đây đủ chưa?”

Người bán hàng gặp một sấp tiền để trước mặt, nhưng không giám động vào.

Vị Mạc Tiểu Thư này là khách hàng lớn của họ. Họ không thể đắt tội được.

“Không được bán cho cô ta. Tôi sẽ mua nó.”

Giọng nói ngang ngược của Mạc gia Yến vang lên.

Cô bán hàng khó xử, nói với Trình Lam và Đường Tam.

“Xin hỏi hai vị có thể hội viên của chúng tôi không?”

Đường Tam nói giọng cộc lốc.

“Không có.”

“Vậy xin lỗi, khách hàng có thể VIP sẽ được ưu tiên hơn.”

Người bán hàng thẫn vùi trong lòng.

Mạc gia Yến cầm một thẻ VIP Prada và một thẻ tín dụng bạc kim đưa cho cô bán hàng.

Cô bán hàng vui vẻ nhận lấy thẻ từ trong tay Mạc gia Yến.

“Ai nói cô ấy không có thẻ VIP.”

Một giọng nói lạnh lùng, giận dữ vang lên.

Đi trước là Lôi Lạc Thiên còn Tề Phong và mấy tên cận vệ thì bước theo sau.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 14

Nghe giọng nói quen thuộc của anh, Trình Lam vợ đi vài phần tức giận.

Anh mặc trên người âu phục đen áo sơ mi màu trắng, thắt cà vạt màu xanh, hai tay anh bỏ trong quần.

Anh bước đi một cách oai phong lắm liệt, khí thế bức người, mấy cô gái nhìn thấy đi đâu không thể dời tầm mắt được.

Mạc gia Yến vừa thấy người bước vào là Lôi Lạc Thiên liền chạy đến ôm lấy cánh tay anh.

“Anh Thiên, sao lâu quá không thấy anh đến nhà chơi.”

Giọng nói ngọt ngào nhõng nhẽo vang lên làm Trình Lam ớn lạnh.

Đường Lam rùng mình một cái nhìn về phía cô gái kia giống như con bạch tuột quấn lấy cánh tay Lôi Lạc Thiên.

“Chi Lam, chị có tình địch rồi.”

Đường Tam vừa nói vừa cười.

Trình Lam dùng cặp mắt chán ghét nhìn về phía Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên bực bội đẩy tay Mạc Gia Yến ra.

Cô lão đảo lùi về sau vài bước.

Anh bước tới ôm Trình Lam vào lòng trước sự kinh ngạc của mọi người,

Cô cau mày, chán ghét đẩy anh ra.

“trên người anh có mùi hương của người phụ nữ khác.”

Cách cô bán hàng đi đều kinh ngạc với hành động nầy của cô.

Ai nấy đi đều biết người đàn ông trước mặt nầy là Tổng giám đốc tập đoàn Lôi Thị cũng là ông chủ lớn của nơi nầy.

Anh là người đàn ông độc thân hoàng kim ở Thành Phố S mà các phụ nữ đi đều muốn anh để mắt đến.

Anh lạnh lùng, vô tình, tàn nhẫn nhưng lại là một người tuổi trẻ tài cao.

Vậy mà cô gái nầy không biết tốt xấu mà lên mặt.

Họ thề nghi chắc chắn Lôi Lạc Thiên sẽ nổi trận lôi đình.

Không ngờ anh lại cởi bỏ áo khoác, ném sang một bên cho vệ sĩ đứng sau lưng Tềphong.

Anh tiến tới ôm Trình Lam vào lòng, đặt lên má cô một nụ hôn dịu dàng.

Trình Lam nhìn động tác dịu dàng của anh, cô nở một nụ cười rục rĩ.

Mạc gia Yến cùng cách cô nhân viên bán hàng đi đều kinh ngạc.

Mạc gia Yến tức tới mặt hết trắng rồi xanh.

Nhà họ Lôi và nhà họ Mạc là bạn lâu đời, nên hai bên đi đều muốn trở thành thông gia nhưng lần nào đề cập đến thì Lôi Lạc Thiên đi đều phản đối.

Không ngờ anh lại thích một con nhóc như vậy.

Lôi Lạc Thiên quay qua nhìn thẳng vào mặt cô gái bán hàng, sự dịu dàng cương chi ều vừa rồi của anh đi ều biến mất, thay vào đó là nét mặt lạnh lùng tàn ác nói.

“Các người nói người đàn bà của Lôi Lạc Thiên tôi không thể mua quần áo trong cửa hàng này hả?”

Anh dùng giọng điệu tức giận chất vấn cô ta.

Cô bán hàng rung lên lính quỳnh nói.

“Tổng giám đốc Lôi tôi.. Tôi xin lỗi, tôi không biết cô ta là người của ngài.”

“Vừa rồi còn phắc lỗi.”

Đường Tam cười đắc ý nói.

Trình Lam thấy vậy kéo tay Lôi Lạc Thiên nói.

“Không sao anh đừng làm khó họ nữa.”

Lôi Lạc Thiên yêu thương nhìn Trình Lam,

“Vừa rồi em định mua gì?”

“Em định mua áo số mi cho anh.”

Lôi Lạc Thiên cầm cái áo trên quầy tín ti ền lên nói.

“Là cái này?”

Mạc gia Yên thấy vậy cô chạy tới cầm áo số mi lên nói.

“Anh Lôi em nhìn thấy áo này trước thì nghĩ nó sẽ hợp với anh, định mua tặng cho anh, không ngờ cô gái này lại muốn giành nó với em.”

“Ày cô, cô nói gì vậy cô mới là người đoạt lấy đồ của người khác.

Nói mà không biết ngượng.

Ngực thì to mà đầu óc như hạt nho.”

Đường Tam nói với giọng mỉa mai.

Tề Phong đứng một bên nhìn một màn này mà bất giác nở nụ cười.

Mạc tiểu thư này phách lối như vậy cũng có ngày bị chinh như thế này.

Anh nhìn Đường Tam mà trong lòng có một cảm giác lạ lùng, một cảm giác chưa từng xuất hiện trước đây.

Mạc gia Yến nghe Đường Tam nói vậy, giận dữ vung cánh tay lên định tác vào mặt Đường Tam một cái, nhưng lại bị một cánh tay rắn chắc bắt lấy.

“Mạc tiểu thư, ở đây là nơi đông người mong cô tự trọng.”

Tề Phong nói mà mặt không hề đổi sắc.

Mạc gia Yến vừa nói vừa chỉ Tề Phong và Đường Tam nước mắt thì rơi lã chã.

“Anh Lôi coi kìa, bọn họ ăn hiếp em.”

Lôi Lạc Thiên thức giận,

“làm ồn đủ chưa. Còn không mau về”

Mạc gia Yến thức giận rời đi.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 15

Lôi Lạc Thiên ôm eo Trình Lam ra khỏi cửa hàng, Đường Tam đi bên cạnh Tề Phong hai tay cầm túi lớn túi nhỏ.

4 người đi vào thang máy ấn nút tầng hầm đậu xe.

Dinh.

Cửa thang máy mở ra, 4 người bước ra, hướng chiếc xe cadillac màu đen đi tới.

Vừa đi được vài bước thì Lôi Lạc Thiên cảm giác được nguy hiểm. Trong vòng vài giây có 8 tên áo đen xông tới tay cầm súng.

Bang bang bang.

Tiếng súng vang lên 4 người đồng thời xoay người tránh đạn, trong tay Trình Lam và Đường Tam không biết khi nào đã cầm mấy cái phi tiêu nhỏ, động tác nhanh nhẹ phóng thẳng vào cổ mấy gã hắc y.

Từng người một ngã quỵ trên mặt đất. Lôi Lạc Thiên ra quyền đánh mạnh, nhanh, chuẩn sát còn Tề Phong dùng dao găm nhỏ xẹt qua cổ từng người không chút lưu tình.

Trong phút chốc 8 tên hắc y có người chết có người bị Lôi Lạc Thiên đánh bại.

Trình Lam quan sát những kẻ này, trên cổ tay họ đi đều có hình sấm con rắn.

“Tề Phong mang những kẻ còn sống về bang thăm vấn. Ta muốn biết ai sai khiến họ và một đích là gì.”

“Dạ.”

Tề Phong gọi điện thoại trong chốc lát thủ hạ của hắn đã đến.

“Giao cho các người.”

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam ngồi vào phía sau xe, dựa đầu lên thành ghế, hai mắt nhắm lại định thần.

Tề Phong cùng Đường Tam cùng ngồi phía trước.

Tề Phong vừa lái xe vừa nhìn vào gương chiếu hậu quan sát sắc mặt của lão đại.

Đoạn đường về biệt thự không khí trên xe thật yên tĩnh.

Mỗi người đi đều có suy nghĩ riêng.

Lôi Lạc Thiên trong lòng thầm nghĩ, người nên đến rồi cũng sẽ đến.

Trình Lam nhìn ngoài cửa sổ xe trong lòng hơi lo lắng, hình xăm vừa rồi nhìn thấy trên cánh tay của kẻ hắc y kia là của tổ chức sát thủ Kim xà.

Tổ chức này rất thần bí, không ai biết thủ lĩnh của họ là ai.

Chỉ biết họ một khi nhận nhiệm vụ thì không từ thủ đoạn dù chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Đường Tam thì không biết những tên kia là nhằm vào ai mà đến.

Lôi Lạc Thiên hay Trình Lam.

Chiếc xe từ từ chậm lại đậu trước cửa biệt thự.

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam vào nhà nói,

“Em lên phòng nghỉ ngơi trước đi anh có việc cần xử lý.”

Trình Lam gác đầu rồi cùng Đường Tam đi lên phòng.

“Chi, em thấy chuyện hôm nay không đơn giản đâu. Em nghĩ sẽ còn có việc xảy ra.”

Trình Lam không nói gì chỉ là trong lòng cô nghĩ, chắc họ đến là vì Lôi Lạc Thiên.

Cô tuyệt đối không cho phép Lôi Lạc Thiên xảy ra chuyện.

Vào đến thư phòng Lôi Lạc Thiên mệt mỏi ngồi lên sofa hai tay gác lên thành ghế, Tô Phong rót cho Lôi Lạc Thiên một ly rượu đỏ.

“Lão đại tôi nghĩ sắp tới sẽ có chuyện lớn xảy ra. Lúc trước ngài không có nhược điểm để họ công kích, nhưng bây giờ thì khác. Họ sẽ đối phó với chị dâu.”

Lôi Lạc Thiên tay cầm ly thủy tinh lác lác, chất lỏng màu đỏ xoay vòng vòng trong chiếc ly.

Anh nhấp nhấp ly rượu hai mắt nhắm lại.

“Tôi một người ghét một người, không cho phép ai động đến một sợi tóc của Lam Lam.

Hiểu chưa.”

Hai chữ cuối cùng Lôi Lạc Thiên dùng giọng rất lạnh và nguy hiểm để nói ra.

“Lão đại an tâm thuộc hạ sẽ cho người bảo vệ chị dâu 24h.”

“Cậu về tổng bộ thẩm tra bọn họ đi.”

“Dạ.”

Tề Phong bước ra khỏi thư phòng thì gặp Trình Lam đứng trước cửa.

Anh khom người chào rồi rời khỏi biệt thự.

Trình Lam bước vào thư phòng trong phòng tối chỉ có một chiếc đèn bàn thủy tinh được mở phát ra ánh sáng mờ mờ, chiếu lên khuôn mặt Tuấn tú của anh.

Cặp mắt anh nhắm lại lúc này nhìn anh rất mê người.

Người đàn ông này vào giờ phút nào cũng tỏa lên sự hấp dẫn và quyến rũ. Cô thầm mắng một câu CMN từ khi nào mà mình lại suy mê người đàn ông này như vậy.

Cô đứng trước mặt anh, tay nắm tay anh vừa kéo anh vừa nói.

“Anh mệt thì đi tắm đi rồi ngủ sớm.”

Lôi Lạc Thiên vòng tay qua eo cô, ôm cô vào lòng.

“Từ nay trở đi em nhớ cẩn thận một chút.”

Anh muốn không cho cô ra khỏi biệt thự, nhưng anh biết với tính tình của cô, cô sẽ không chịu, đành phải cho người theo bảo vệ cô.

Trong lòng anh lúc này rất lo lắng, anh biết khả năng của cô nhưng anh không muốn có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Lần này người anh cần đối phó không đơn giản.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 16

Khi 2 người vừa vào phòng Lôi Lạc Thiên không nói lời nào bá đạo ôm Trình Lam vào phòng tắm.

“Anh làm gì vậy, bỏ em xuống.”

Mặc cho Trình Lam giãy giụa Lôi Lạc Thiên ôm cô thẳng vào phòng tắm.

Anh đặc cô xuống, một tay ôm cô một tay cởi quần áo trên người cô ra. Trong chốc lát trên thân thể Trình Lam chẳng còn gì cả.

Thân thể trắng, làn da mịn màng với đường cong hoàn mỹ làm cho yết hầu Lôi Lạc Thiên lên xuống không ngừng, anh hít một hơi thật sâu để ổn định lại tinh thần.

Không thể diễn tả được giờ phút này anh muốn cô biết bao.

Anh khom người hôn lên môi cô, bắt đầu dịu dàng từ từ chuyển sang mạnh bạo.

Đầu lưỡi hai người quấn lấy lẫn nhau. Trong lòng Trình Lam vào giờ phút này không còn lý trí gì nữa cô chỉ biết thuận theo anh.

Hơi thở anh lúc này càng gấp gáp hơn.

Anh ôm cô thật chặt muốn đem hai thân thể nhập thành một.

Trên gương trong phòng tắm phản chiếu lại là 2 thân thể tuyệt mỹ đang quấn lấy lẫn nhau tạo ra một bức tranh kì diệu.

Cao trào trôi qua Trình Lam mệt mỏi, cô để mặt Lôi Lạc Thiên tắm rửa cho cô.

Tắm xong anh ôm cô về giường.

Hai người cùng nhau ngủ đến sáng.

Ngày hôm sau khi Trình Lam tỉnh lại thì không thấy Lôi Lạc Thiên đâu.

Cô vào phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi thay một bộ váy trắng đi xuống lầu.

Trần má thấy cô cung kính nói.

“Thưa Thiếu Phu nhân, Thiếu gia có dặn tôi chuẩn bị điểm tâm sáng cho cô.

Thiếu gia có việc nên về công ty từ sáng sớm.”

“Tôi biết rồi.”

Trình Lam vừa ngồi xuống bàn ăn sáng vừa nói.

“Dì thấy Đường Tam đâu không?”

Trần má đứng bên cạnh bàn nói,

“tôi thấy sáng nay Đường tiểu thư đi cùng cậu Tề”

Trình Lam vừa nghe xong thì cau mày lại. Cũng không nói gì.

Không còn tâm trạng muốn ăn nữa cô nói.

“Tôi muốn đi đến công ty,”

“Dạ để tôi gọi tài xế đưa phu nhân đi.”

Xe ngừng lại Trình Lam bước xuống, ngẩng đầu lên nhìn bốn chữ mạ vàng TẬP ĐOÀN LÔI THI.

Như một con mảnh long khí thế hào hùng nằm trên toà cao ốc màu bạc.

Công ty 98 tầng nằm ngay giữa trung tâm thành phố.

Trình Lam mặc váy trắng liền, giày cao gót, tóc cô xoã xuống tay cầm bóp mặt đeo kính đen.

Cô bước vào đại sảnh mọi người đi đâu nhìn theo cô,

“Cô gái này thật xinh đẹp không biết có phải đại minh tin không.”

Tiếng bàn tán xung quanh, Trình Lam vẫn làm mặt lạnh đi đến trước quầy tiếp tân.

Cô tiếp tân xin đẹp nhìn cô lễ phép nói.

“Xin hỏi vị tiểu thư này, cô muốn tìm ai?”

“Tôi muốn gặp Lôi Lạc Thiên,”

Cô tiếp tân nhìn, đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Cô gái này đúng là xinh đẹp nhưng sao lại kiêu ngạo như vậy, dám kêu thẳng tên của chủ tịch chứ.

Theo như cô biết chủ tịch không bao giờ gần phụ nữ, chắc cô cũng giống những người phụ nữ khác muốn đến quyến rũ chủ tịch mà thôi.

“Xin lỗi tiểu thư có hẹn trước không?”

Không, nhưng tại sao tôi phải hẹn trước.”

Trình Lam trả lời với giọng hơi tức giận.

Cô tiếp tân khinh miệt nói,

“Nếu cô không có hẹn trước thì xin lỗi chúng tôi không thể cho cô gặp chủ tịch.”

Cách mấy hôm thì có vài người muốn đến quyền rũ chủ tịch, nếu ai tới cũng cho vào thì không biết một ngày chủ tịch phải gặp bao nhiêu người đây.

“Cô chỉ cần nói với Lôi Lạc Thiên là Trình Lam đến thì nhất định anh ấy sẽ gặp tôi.”

Cô gái này thật là phách lối.

“Xin lỗi nếu cô không đi thì tôi sẽ gọi bảo vệ.”

Vừa nói xong 2 tên bảo vệ mặc đồng phục màu xanh tiến tới Trình Lam.

“Mời cô rời khỏi tập đoàn Lôi Thị.”

Trình Lam không nói gì xoay người muốn bước đến thang máy.

2 tên bảo vệ muốn dùng tay bắt lấy tay cô mời cô ra khỏi đây.

Trình Lam cực kỳ ghét người khác đụng vào người cô, theo phản xạ tự nhiên cô bắc lấy cánh tay của người bảo vệ xoay một vòng quăng anh ta nằm bẹp trên mặt đất.

Động tác nhanh nhẹ làm các người xung quanh hết hồn.

Cô tiếp tân nhìn thấy, trắng tốt mồ hôi lạnh.

Trình Lam dùng cặp mắt thiếu kiên nhẫn nhìn cô tiếp tân.

“Cô có thể gọi cho Tề Phú hoặc Tề Phong nói có Trình Lam tới.”

Cô tiếp tân sửng sốt, cô gái này là ai mà quen với chủ tịch rồi còn cả tổng giám đốc và phó giám đốc nữa.

Cô lấy lại tin nhắn trên điện thoại gọi cho giám đốc TềPhú.

“Thưa giám đốc có cô Trình muốn gặp chủ tịch nhưng không có hẹn trước.”

“Được tôi xuống ngay.”

Cúp điện thoại cô tiếp tân thay đổi thái độ với cô.

Giám đốc sẽ xuống ngay mời cô Trình đợi một chút.

Trình Lam không nói gì, chỉ vài phút sau TềPhú bước ra từ thang máy dành riêng cho chủ tịch.

Cung kín nói.

“Chị dâu, chủ tịch đang đợi chị trong phòng làm việc.”

Những ánh mắt tò mò nhìn Trình Lam bàn tán.

Cô tức giận nhìn TềPhú,

“tôi không phải chị dâu của cậu. Đừng gọi bậy bạ.”

Tên bảo vệ vừa bị Trình Lam đánh nghe mà trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Vừa rồi hẳn muốn động tay động chân với chủ tịch phu nhân.

Nhưng mà chủ tịch kết hôn từ khi nào mà không ai biết cả.

Cô cùng Tềphú vào thang máy.

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của mọi người. Cô tức giận trong lòng.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 17

Thang máy ngừng lại ở tầng 98, tầng 98 là tầng giành riêng cho chủ tịch.

Trong phòng làm việc của Lô Lạc Thiên được xuyên qua một Giang phòng khác dùng làm phòng nghỉ của anh.

Lúc trước công việc bận rộn anh thường xuyên qua đêm tại công ty, trong phòng có một cái giường lớn, nhà tắm và tủ quần áo rất tiện nghi.

Trong các tập đoàn lớn thường là vậy một là để tiện lúc mấy vị chủ tịch bận rộn khỏi phải về nhà nghỉ ngơi, hai là để tiện cho những người trăng hoa khỏi phải phí thời gian đi chỗ khác để giải quyết nhu cầu xin lý.

Bên phải cuối hành lang là phòng hội nghị thật lớn chứa được khoảng 100 người.

Bước ra thang máy là bàn làm việc của eva, cô thư ký của Lô Lạc Thiên.

Vừa thấy Tề Phú và Trình Lam bước ra khỏi thang máy eva đứng lên sau bàn làm việc của mình mỉm cười, lịch sự chào một tiếng rồi nói.

“Tề giám đốc Chủ tịch xin mời 2 vị.”

Eva vừa nói vừa nhìn Trình Lam. Trong lòng thầm nghĩ Chủ tịch thật có mắt nhìn người, cô gái này có vẻ đẹp kiêu diễm và trên khuôn mặt lộ ra vẻ tự tin, cao ngạo mà có vài phần lạnh lùng.

Tề Phú gõ cửa phòng làm việc của chủ tịch.

“Vào đi.”

Giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thiên vang lên.

Mở cửa bước vào phòng làm việc Trình Lam theo bản năng quan sát chung quanh.

Can phòng rất rộng bên phải là một Bar rượu kế bên là một bộ sofa màu đen, chính giữa phòng là bàn làm việc lớn bằng gỗ.

Trên bàn đặt mấy sấp văn kiện và 1 máy vi tính nối liền với hai màn hình.

1 màn hình là để theo dõi thị trường cổ phiếu còn cái còn lại thì Lôi Lạc Thiên dùng làm việc.

Trình Lam quang sát người con gái đứng trước bàn làm việc của anh.

Cô nhìn cao quý kiêu diễm,

có khuôn mặt trái soan mũi thẳng cặp mắt to khi cười có 2 lúm đồng tiền.

Cô nhìn Trình Lam rồi nói.

“Đây chắc là Chị Dâu nhỏ em là Kiều Nhi lớn tuổi hơn chị, nhưng mà vì anh Thiên nên em phải kiêu chị bằng chị.”

Cô vừa nói vừa cười gian xảo liếc mắt nhìn Lôi Lạc Thiên.

Kiều Nhi năm nay 25 tuổi là thiên kim tiểu thư của Thị trưởng thành phố S, Kiều nhất phàm, ông là bạn thân với cha Lôi Lạc Thiên.

Cô là luật sư riêng của Lôi Lạc Thiên. Lôi Lạc Thiên là bạn từ nhỏ cũng là đàn anh của cô.

Cô và anh cùng học chung ngành luật tại đại học cambridge ở Anh, sau khi tốt nghiệp Lôi Lạc Thiên quay về nước để tiếp nhận sản nghiệp của gia

tọc, còn cô ở lại Anh để phát triển sự nghiệp làm đại luật sư của mình. Trong vòng mấy năm ngắn ngủi Không ai không biết đến danh tiếng của nữ đại luật sư chau á đẹp nhất mà khi làm việc cô rất bình tĩnh, tự tin mà đọc đoán, bất chấp tất cả để thắng kiện.

Lúc danh tiến và sự nghiệp của cô ở đỉnh cao nhất không ai biết sao cô lại quyết định quay về nước để làm luật sư đại diện cho tập đoàn Lôi Thị.

Lôi Lạc Thiên đưa tay ra ngoắt Trình Lam ý bảo cô qua bên cạnh anh.

Trình Lam nhìn kiêu nhi rồi bước đến bên anh vừa đi vừa nói.

“Gọi em Trình Lam là được rồi.”

Chưa có kết hôn, Cái gì mà chị dâu nhỏ chứ. Thật khó nghe Ai mà thèm. “

Vừa nói vừa trưng ra bộ mặt bực mình.

Lôi Lạc Thiên cười ha ha rồi nắm lấy tay cô dùng sức kéo một cái để cô ngẩng lên nhìn. Yêu thương xoa đầu cô.

“Thì ra chị dâu muốn có danh phận anh thật không biết tâm lý của phụ nữ chút nào.”

Kiêu nhi vừa nói vừa cười nháy mắt với Lôi Lạc Thiên.

“Kiêu Nhi em làm thủ tục kết hôn cho anh với Lam Lam ngay bay giờ đi.

“Ây Ấy ai nói gã cho anh mà làm thủ tục kết hôn.”

Trình Lam vừa ngại vừa quỳnh lên nói.

“Sớm muộn gì cũng phải kết hôn sao không làm thủ tục sớm để anh yên tâm, được không em?”

Lôi Lạc Thiên nói với giọng dịu dàng dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô.

Mỗi khi anh dùng ánh mắt như vậy nhìn Trình Lam cô không thể nào chống cự được.

“Sao cũng được....”

Trong lòng Trình Lam thầm nghĩ sao mình lại thất bại như vậy.

TềPhú đứng một bên muốn cười mà không dám.

Không ngờ lão đại cũng có lúc làm nũng như vậy.

“Được! vậy em ra ngoài trước khi nào làm xong, em sẽ đem qua cho hai người ký tên.”

Vừa nói xong Kiều nhi đã ôm một sấp văn kiện đi ra ngoài.

“Em có mệt không? Sao không ở nhà chờ anh mà chạy đến đây.”

Cô dựa đầu vào ngực anh nhỏ giọng nói.

“Ở nhà chán quá, vả lại em.....cũng hơi nhớ anh.”

Lời nói càn lúc càn nhỏ.

Lôi Lạc Thiên cười híp mắt, anh biết cô đang sáu hồ nên không chọc cô nữa mà thay vào đó là một nụ hôn thật ngọt ngào và thâm tình.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 18

Reng reng điện thoại ph òng làm việc vang lên, Lôi Lạc Thiên ấn nút nghe.

“Chủ Tịch, Mạnh Tổng đã đến.”

“Được mời cậu ta vào.”

Bước vào là một người đàn ông Tuấn tú, dáng người cao lớn khỏe mạnh vạm vỡ, mái tóc ngắn gọn màu rượu đỏ, đeo một chiếc bông tai màu đỏ thắm bên tai trái.

Khuôn mặt lạnh lùng, cặp mắt chứa đầy sự nguy hiểm.

Nhìn tướng mạo không thua gì với Lôi Lạc Thiên.

Anh đi vào ng ồi lên ghế sofa, dựa đầu vào thành ghế nhấm mất lại dưỡng th ần.

Lôi Lạc Thiên cười cười kéo Trình Lam về phía ghế sofa ng ồi xuống, một tay anh tùy tiện đặt lên thành ghế, tay còn lại thì thoải mái chòang qua vai Trình Lam.

T ềPhú rất hiếu ý đi đến qu ầy bar rót 2 ly rượu.

“Xin mời Mạnh Tổng.”

Một ly T ềPhú đưa cho Mạnh Hùng ly còn lại thì đưa cho Lôi Lạc Thiên.

Mạnh Hùng mở mắt, tay nhận lấy ly rượu trên tay TềPhú, anh lắc lắc ly rượu màu đỏ sậm trong tay.

Uống một hơi cạn hết.

Chất lỏng màu đỏ chảy xuống cổ họng, có một cảm giác giống như ngọn lửa đi xuống làm khô hóc cổ họng anh.

“Lô hàng kỳ này bên đông nam á đặt

Cậu đã giải quyết xong chưa? Có mấy chiếc máy bay quân sự mới cậu phải chú ý một chút.”

“Tôi đã giải quyết xong rồi.”

Mạnh Hùng dùng giọng điệu rất mệt mỏi trả lời.

Sắc mặt buồn phiền này của anh,

Lần đầu tiên Lôi Lạc Thiên mới nhìn thấy.

“Có chuyện gì mà làm cậu phiền lòng như vậy?”

Mạnh Hùng nhíu mày, nhìn Trình Lam đang ngồi bên cạnh Lôi Lạc Thiên dùng cặp mắt sáng quách quan sát anh.

“Phụ nữ thật là phiền phức.”

Uống một hớp rượu Lôi Lạc Thiên cười nói.

“Chắc cậu gặp được người làm phiền lòng cậu rồi phải không?”

Không biết cô gái nhà ai mà xui xẻo lọt vào mắt xanh của Mạnh Hùng vậy?”

Mạnh Hùng thở dài một hơi rồi nói.

“Một cô gái vô cùng vô cùng khó thuần phục.”

Trình Lam nhìn Mạnh Hùng, trên người anh dù đang ủ rũ như vẫn thoát ra khí chất mạnh mẽ, và cô có thể cảm giác được sát khí tỏa ra từ người anh.

“Không nói chuyện của tôi nữa, “

Đột nhiên Mạnh Hùng ng ẩ thẳng người lên, vẻ mặt nghiêm túc.

“Tôi có nghe nói nó đã về”

Vừa nói thì Mạnh Hùng thấy sắc mặt của Lôi Lạc Thiên biến đổi, anh chau mày híp mắt lại, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng hơn.

Mạnh Hùng bắt giác im miệng không gì nói nữa.

Lôi Lạc Thiên quay sang Trình Lam nói.

“Em vào phòng nghỉ ngơi một chút đi, anh có chuyện bàn với Mạnh Hùng chừng nào xong chuyện anh dẫn em đi ăn.”

Lôi Lạc Thiên vừa nói vừa xoa đầu cô.

Trình Lam biết anh có chuyện muốn giấu cô, nếu anh không muốn nói thì cô cũng sẽ không hỏi.

Cô gật đầu rồi bước vào phòng nghỉ.

Nằm lên giường lớn cô lấy điện thoại ra gọi cho Đường Tam.

Đầu giây bên kia vừa bắt máy thì cô có thể nghe được tiếng súng đạn.

“Em đang ở đâu?

có tra ra được gì chưa?”

Đường Tam cười nói.

“Ha ha ha em đang ở tổng bộ của bang Lôi Ứng cùng Tề Phong, bọn em đang thử một số bom và đạn mới do Mạnh Tổng đưa đến.”

“Em vui nhỉ. Có nhớ chị kêu em làm gì không?”

“Em nhớ mà, nhưng họ làm việc rất thần bí. Em chỉ tra được đợt này họ nhàn vào Anh Lạc Thiên và tập đoàn Lôi Thị.

Còn nữa đây không phải là nhiệm vụ bên ngoài, mà là nghe chỉ thị trực tiếp từ thủ lĩnh của họ.”

“Em có tra được thủ lĩnh của họ là ai không?”

“Còn chưa nhưng em sẽ cố rặn.

Ây Tề Phong đợi tôi thử thứ đó.

Chi em bận rồi nói chuyện với chị sau nhé. Bye bye”

Cúp điện thoại xong Trình Lam nằm trên giường nhìn trần nhà, tay đặt trên trán.

Vậy đám người sát thủ kỳ rỗi là muốn lấy mạng của Lôi Lạc Thiên, cô siết chặt nắm đấm,

tuyệt đối sẽ không để cho anh xảy ra chuyện gì nữa.

Nghỉ ngơi một hồi cô bất giác ngủ thiếp đi.

Mạnh Hùng nhìn Lôi Lạc Thiên.

“Cậu và cô bé đó là nghiêm túc?”

“Ừm,“

Lôi Lạc Thiên ừm một tiếng rồi nói.

“Cậu cũng biết chuyện Lôi Lạc khánh hả?”

“Tôi có nghe qua chuyện cậu bị ám sát nên cho người đi điều tra.

Kỳ này hẳn về cậu phải cẩn thận, người này lòng dạ độc ác, không từ thủ đoạn cậu phải coi chừng. “

“Tôi biết rồi.”

“Hình như cô bé của cậu không biết gì hả?”

“Tôi không muốn cô ấy lo lắng.”

“Chà.... một người như Lôi Lạc Thiên cậu từ trước tới giờ không có phụ nữ vậy mà cũng biết quan tâm quá nhe.”

“Thôi đừng nói chuyện này nữa,

tôi muốn đấu thầu một mảnh đất của chính phủ đưa ra ở phía Tây thành phố S, để xây dựng một khu du lịch và khách sạn 5 sao.

Kế hoạch kỳ này tôi sẽ hợp tác với Trần Hao.

Cậu tra giúp tôi, có công ty nào muốn tranh dành mảnh đất này với tôi không.”

“Được.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 19

Ngủ một giấc đến chiều. Khi Trình Lam tỉnh dậy thì phát hiện có người nào đó đang nằm bên cạnh mình.

“Tỉnh rồi...”

Giọng nói dịu dàng của anh làm lòng cô mềm nhũn.

Cô cười nhìn người đàn ông bên cạnh, tay không an phận sờ soạng khắp người cô.

“Có đói không? Mình đi ăn gì đó rồi anh dẫn em đi chơi một chút.”

Trình Lam vừa nghe được đi chơi cặp mắt cô liền sáng lên.

Cô đang rất buồn chán.

Ăn xong Lôi Lạc Thiên gọi phục vụ tính tiền.

Ngoài trời đã tối những ánh đèn đường, những bản hiệu đèn neon đi đâu sáng rực rỡ.

Những kẻ sống cuộc sống xa hoa về đêm, bay giờ mới là lúc họ bắt đầu hưởng thụ.

Lôi Lạc Thiên nắm tay Trình Lam bước ra khỏi nhà hàng, chuẩn bị bước đến xe thì họ nhìn thấy Kiều Nhi, cô đứng cùng 2 người bạn 1 nam 1 nữ đang chào tạm biệt. Lôi Lạc Thiên cùng Trình Lam đi về phía cô.

“Kiều Nhi thật trùng hợp.”

“Anh Lạc Thiên cùng chị dâu đi chơi hả.”

Cô vừa nói vừa cười một cách ngọt ngào.

Trình Lam nhìn cô, Kiều Nhi lúc này cùng với lúc sáng trong vãn phòng hoàng toàn khác nhau.

Lúc sáng cô mặc đồng công sở, áo sơ mi trắng, váy đen ngắn áo jacket màu đen, tóc búi lên nhìn rất cao quý chuyên nghiệp và nghiêm nghị.

Nhưng vào giờ phút này, cô mặc một bộ váy trắng ngắn bó sát người lộ ra những đường cong tuyệt vời, cặp đùi thon dài, đi giày cao gót 10cm rất.

Mái tóc dài được xoắn xuống đến thắt lưng.

Mặt trang điểm tỉ mỉ. Khuôn mặt tươi cười quyến rũ làm say mê biết bao nhiêu đàn ông đi đường.

Trình Lam nhìn Kiều Nhi đầy nghi hoặc.

Cô lúc sáng và tối giống như 2 người hoàng toàn khác nhau.

Lôi Lạc Thiên biết cô đang nghĩ gì đành phải giải thích.

“Kiều Nhi là một Luật sư vô cùng xuất sắc và chuyên nghiệp, làm việc rất nghiêm túc.

Nhưng sau giờ làm việc thì em ấy trở thành người hoàng toàn khác, thánh tình trẻ con thích đi chơi để xả stress.”

“Chị Dâu chị có thể gọi em là Betty.”

“Đừng gọi em là chị dâu. Nếu coi em là bạn thì gọi em là Trình Lam.”

Thực ra thì Trình Lam cũng rất ham chơi, ngoài lúc thi hành các nhiệm vụ ra, cô thích nhất là đi họp đêm và đưa xe.

Em muốn theo bọn anh đi chơi không? Bọn anh chuẩn bị đến bar Night Angel gặp vài người bạn.”

“Được,,, em cũng không có việc gì làm.”

Đứng trước cửa Bar Night Angel, Trình làm nhìn tên Bar và cách trang trí th ần nghi ỹ.

Sao nhìn quen thế. Lôi Lạc Thiên cười ôm cô sát vào lòng mình, thì th ần bên tai cô.

Tất cả cách bar Night Angel đi ầu do bang Lôi Ưng kinh doanh.

Bao g ồm cả cái ở Las Vegas.

Cô hơi thất th ần nhìn anh, trong lòng đ ầy nghi hoặc.

Anh cười gian xảo nói.

“L ần đ ầu tiên anh nhìn thấy em là tại bar Night Angel ở Las Vegas, anh đã nói với chính mình rằng, em nhất định phải là người phụ nữ của Lôi Lạc Thiên anh.”

Cô nhìn anh ngờ ngác.

Trong lòng th ần nghi ỹ, đúng là một người bá đạo. Cô biết với tính cách của anh, một khi không nhìn trúng thì thôi, nhưng khi anh nhận định một người hoặc đ ồngì thuộc v ềriêng anh, cho du trời có sụp xuống cũng sẽ không thay đổi.

Lôi Lạc Thiên cùng Trình Lam đi trước, Ki ều Nhi vừa nghe điện thoại đi theo phía sau.

Đi vào cửa cách người phục vụ đi ầu khom người cung kính chào hỏi với ông chủ lớn của họ.

Trình Lam cùng Lôi Lạc Thiên đi vào trong phía phòng VIP, lướt qua những ánh mắt tò mò của các phục vụ viên cùng với những ánh mắt ghen tỵ

của các cô gái.

Trình Lam than trong lòng.

“Hez... không biết ở cùng Lôi Lạc Thiên cô sẽ có bao nhiêu tình địch.”

Phục vụ mở cửa phòng VIP ra, mời họ vào. Vừa bước vào phòng, cô đánh giá căn phòng không những tán thưởng.

Cách bài trí trong phòng đúng là sang trọng, từng món đồ dùng để trang trí đi đâu quý giá vô cùng.

Ánh đèn mờ mờ ảo ảo làm cho tâm trí người đến rất thoải mái.

Cũng đồng thời có vài phần ám muội.

Chín giữa phòng là một bộ Salon vòng cung lớn màu đen và đặc ở giữa Salon là một bàn coffee thủy tinh.

Trên bàn để một chai rượu mạnh cùng bốn chiếc ly thủy tinh.

Bên phải là một bar rượu lớn để những chai rượu mạnh đắt tiền.

Ở góc bên trái là một bàn bida lớn.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 20: Mạnh Hùng Và Kiều Nhi

“Sao giờ này cậu mới tới?”

Bọn mình đợi cậu rất lâu.”

Trần Hao một tay vòng qua eo một cô gái, tay còn lại thì cầm ly rượu cười nói.

“Không phải giờ đã tới rồi sao?”

Lôi Lạc Thiên ôm eo Trình Lam nói.

Trình Lam vừa nhìn thì đã biết, người vừa mới lên tiếng là Trần Hao chủ tịch tập đoàn Trần Thị một tay ăn chơi lão luyện, thường cập với nữ minh tin hoặc người mẫu, thay đổi bạn gái như thay áo, dáng vẻ phong lưu.

Người ngồi bên cạnh là Nam Liệt chủ tịch tập đoàn Nam thị, tướng mạo bảnh bao nhưng rất lạnh lùng, cho rằng phụ nữ đi đâu là hồng nhan họa thủy.

Người còn lại là Mạnh Hùng mới vừa gặp lúc sáng.

Giờ nhìn anh có rượu vào, con người còn trầm tĩnh và lạnh lùng hơn lúc sáng.

Trong ánh mắt anh cô có thể thấy được sự buồn bã, phiền muộn, nhớ nhung cùng đau khổ.

Nhưng chỉ trong chốc lát đã bị anh giấu đi với ánh mắt phong tình, bất cần đời.

Họ đi đầu là bạn vào sinh ra tử của Lôi Lạc Thiên.

Anh ôm cô ngồi xuống sofa tay vẫn như cũ để ở eo cô.

“Thiên cô em này thật xinh,”

Trần Hào cười gian xảo với Trình Lam.

“Em phải cẩn thận với con sói đội lột cừu non này.

27 năm nay cậu ta không có phụ nữ thể lực của cậu ấy rất tốt.

Ha ha ha.”

“Cậu bớt nói nhảm đi.”

Đổi lại là ánh mắt giết người của Lôi Lạc Thiên.

Cùng thời gian này, Kiều Nhi vừa nói xong cuộc điện thoại đường xa với ba mẹ cô.

Cô đẩy cửa phòng bước vào.

Dưới ánh đèn mờ ảo sắc đẹp của cô càng thêm kiều diễm, bước đi éo láo dịu dàng, với bộ váy bó sát thoát ra vẻ quyến rũ chết người.

Mắt Trần Hào sáng rực, tay buông cô gái ngồi bên cạnh ra, miệng cười tươi như hoa.

“Xin chào người đẹp anh là Trần Hào Chủ tịch tập đoàn Trần Thị, cũng là Ông chủ của công ty giải trí Minh Hào. “

“Xin chào, em là Betty bạn của anh Thiên.”

Hai từ Anh Thiên thoát ra từ miệng cô làm cho sắc mặt Mạnh Hùng càng thêm nguy hiểm.

“Dáng người em đẹp như vậy, có hứng thú tham gia làng giải trí không?”

Mạnh Hùng ngồi bên cạnh mặt tối xầm.

Tay cầm ly rượu xiết chặt đến nỗi gân xanh trên mu bàn tay.

Kiều Nhi nhìn thấy người nào đó đang tức giận tới mặt hết trắng thì xanh, trong lòng không khỏi vui mừng.

Cô nở nụ cười động lòng người,

bước đến ngồi bên cạnh Trần Hao tay cố tình để lên mu bàn tay anh.

“Trần Tổng anh thật khách khí quá. Em so với mỹ nhân bên cạnh anh còn thua xa.”

Vừa nói cô vừa cười vui vẻ.

Thần liếc về phía Mạnh Hùng,

Những cử chỉ giả vờ thân mật này của Kiều Nhi đã lọt vào mắt Trình Lam. phụ nữ thường có giác quan thứ sáu, nên khi Trình Lam thấy, cô liền biết giữa Kiều Nhi và người nào đó hiện tại mặt tối xăm có quan hệ mập mờ.

Nhưng người ta thường có câu “việc người thì sáng, việc mình thì quáng”.

người trong cuộc u mê người ngoài tỉnh táo.

Trần Hao còn đang bị rượu và người đẹp xoay quanh, nên anh chưa biết có một cơn bão sắp ập đến nơi.

Lôi Lạc Thiên cùng Nam Liệt ngồi thong thả uống rượu nói chuyện phiếm đang chờ xem kịch vui.

Mà hiện tại người nào đó trong lòng rất khó chịu, tay cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Trần Hao thấy Kiều Nhi tính tình phóng khoáng, liền mời cô một ly rượu.

“Anh mời em một ly,

Chúc mừng chúng ta lần đầu gặp nhau.”

Tiếng hai chiếc ly đụng vào nhau phát ra âm thanh chói tai.

Kiều Nhi uống một hơi hết.

Chất lỏng đi thẳng xuống cổ cô, làm cho nó có một cảm giác thiêu đốt nóng rát rất khó chịu.

Ngoài mặt cô tươi cười rạng rỡ nhưng thật ra trong lòng như có muôn ngàn mũi dao nhọn đâm từng nhát, từng nhát một vào trái tim cô.

Giống như đêm hôm đó, một đêm vô cùng lạnh lẽo.

Cô hít một hơi nhắm mắt lại, đè nén sự đau thương cùng phiền muộn.

Một giọt nước mắt từ khóe mi cô rơi xuống gò má.

Mạnh Hùng ngẩng im lặng không nói câu nào chỉ nhìn chằm chằm vào cô.

Anh biết cô đau lòng, cô tức giận, cô khổ sở.

Nhưng anh thì sao?

Cô đau lòng, anh còn đau hơn cô cấp trăm cấp ngàn lần.

Cô khổ sở, anh còn khổ hơn cô.

Trong lòng anh rất tức giận,

sao cô không chịu cho anh cơ hội để giải thích.

Anh điện thoại cho cô, cô không bắt máy.

Anh đến nhà cô, đợi cô cả đêm ngoài cửa nhưng cô vẫn không chịu gặp anh.

Kiêu Nhi uống hết ly này đến ly khác,

mặt cô lúc này đã phỉm hồng.

Sự nóng của rượu đi vào cơ thể làm trái tim lạnh lẽo của cô càng thêm khó chịu.

Có người thường nói lấy rượu giải sầu, sầu càng sầu hơn.

Đó chính là cảm giác bay giờ của Kiêu Nhi.

Trần Hao thấy cô uống liều mạng như vậy thì hết hồn.

“Cô gái này muốn chết hay sao mà uống liều mạng như vậy.”

Trần Hao dùng tay đoạt ly rượu trong tay cô.

Cô tức giận đứng lên. Cơ thể vì bị ảnh hưởng của chất cồn mà đứng không vững.

Trần Hao đứng lên vòng tay qua eo cô để đỡ cô không ngã xuống.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 21

Cơ thể của Kiều Nhi mất thăng bằng ngã vào lòng Trần Hao.

Mạnh Hùng vừa nhìn thấy màn này, trong lòng tức giận vô cùng.

Tay dùng sức bóp chặt chiếc ly thủy tinh trong tay, tiếng thủy tinh vỡ nát, những mảnh vụn thủy tinh găm sau vào lòng bàn tay anh.

Cũng như nó găm sau vào trái tim lạnh lẽo của anh.

Máu nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn nhà.

Cô gái ngồi bên cạnh Trần Hao thét lên vì hoảng sợ.

Lôi Lạc Thiên cùng Nam liệt trăn mặt không nói gì cả.

Trần Hao còn chưa kịp phản ứng đã bị Mạnh Hùng một tay đẩy mạnh kiếng anh ngã xuống ghế Salon ở phía sau.

Tay còn lại anh kéo Kiều Nhi vào lòng.

Giọng nói lạnh lùng hơi rung rung của Mạnh Hùng vang lên, vì kiêu chề sự tức giận trong lòng.

“Cô ta là vợ chưa cưới của tôi.”

Sắc mặt Trần Hao liền biến sắc.

Nhìn về phía hai người đang cười ngớ xem kịch vui bên cạnh.

“Hai người đi đâu biết?”

“Lam lam của tôi nhìn một cái thì đã biết, cầu thông minh như vậy mà không biết sao?”

Lôi Lạc Thiên nói xong hôn một cái lên gò má Trình Lam.

Cô nhìn Trần Hao cười. Dùng ánh mắt

vui khi người gặp nạn. Nhìn anh.

Trần Hao muốn giải thích, nhưng Mạnh Hùng đã ôm Kiều Nhi ra khỏi cửa.

Họ ở lại uống thêm vài ly, một lúc sau Nam Liệt cùng Trần Hao và cô gái kia đi đâu ra về

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam vào lòng, đôi môi lạnh lẽo của anh phủ lên đôi môi mềm mại của cô.

Mùi rượu hoà cùng mùi hương của anh xông vào mũi cô làm đầu óc cô choáng váng, nụ hôn từ dịu dàng sang qua mãnh liệt, tay anh không tự chủ mà sờ soạn trên người cô, rồi cuối cùng dừng ở ngực cô mà xoa bóp. hai người bắt đầu thở gấp.

không khí trong phòng bắt đầu trở nên mập mờ.

Người cô lúc này vì nụ hôn nóng bỏng của anh mà mềm nhũn.

“Đừng ở đây.”

Giọng nói nhỏ nhẹ quyến rũ của cô làm tim anh tang chảy.

Cuối cùng anh cũng rời khỏi đôi môi cô.

Anh ôm cô vào lòng đè nén dục vọng, cùng cô về nhà.

Khi về đến nhà Lôi Lạc Thiên không kiềm chế được nữa hành hạ cô suốt cả đêm.

Tại văn phòng làm việc của Lôi Lạc Thiên không khí vô cùng căng thẳng.

Lôi Lạc Thiên ngồi sau bàn làm việc nhìn màn hình máy vi tính, những con số không ngừng lên xuống.

Anh dùng tay dây dây huyết thái dương.

Rất tức giận lắm.

“Các người làm việc như thế nào, tại sao hạng mục Thành Phố Hoàng Mỹ đã tới tay rồi mà còn bị người khác đoạt lấy.”

Giám đốc bộ phận kế hoạch là một người đàn ông mập mạp chừng 45 tuổi.

Trán đầy mồ hôi khom người trước bàn làm việc của Lôi Lạc Thiên giải thích.

“Chủ... Chủ tịch bộ phận kế hoạch của chúng tôi, cùng bộ phận thị trường đi đầu đã hoàn tất tốt kế hoạch này rồi.

Nhưng... Nhưng không biết tại sao họ lại hủy bỏ việc hợp tác.”

Vừa nói ông vừa cầm một cái khăn tay màu trắng lau mồ hôi trên trán.

Giám đốc bộ phận Thị Trường đứng bên cạnh không ngừng gật đầu, giọng rung rung.

“Đúng, đúng.”

Kiều Nhi đứng một bên dùng giọng điệu rất chuyên nghiệp nói.

“Chuyện này em thấy có gì đó không bình thường.

Em có liên lạc với bên công ty kia để nó chuyển. Nếu họ hủy bỏ hợp đồng thì họ phải bồi thường một số tiền khủng khiếp.

Nhưng họ rất kiên quyết. Họ nói sẽ chuyển số tiền đó cho chúng ta trong vòng một tuần.”

“Tại sao một công ty có thể bỏ qua một vụ làm ăn tốt như vậy, mà còn phải tự mình móc tiền túi ra để trả một khoản tiền bồi thường lớn như vậy.”

Tề Phú không hiểu lắm.

“Chắc có người cố tình, rồi tung tin tức ra ngoài làm cổ phiếu của Lôi Thị bị hạ xuống.”

Lôi Lạc Thiên nói mà trong mắt anh hiện lên sự nóng giận cùng tận tâm.

Hai vị giám đốc thấy mà lạnh cả sống lưng.

“Hai người ra ngoài trước đi.”

Giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thiên vang lên.

Hai vị giám đốc nghe được, như được ân xá liền khom người chào một cái, rồi bỏ chạy ra ngoài ngay.

Lôi Lạc Thiên bấm điện thoại, trong chốc lát một giọng nam âm trầm từ đầu dây bên kia vang lên.

“Liệt cậu hãy đi điều tra ai đã nhúng tay vào kế hoạch Thành Phố Hoàng Mỹ của Lôi Thị.”

“Được cho tôi 5 phút.”

5 phút sau điện thoại đổ chuông.

Lôi Lạc Thiên ấn nút loa ngoài.

“Tôi đã tra ra được có một công ty nước ngoài trả giá cao hơn Lôi Thị còn đừng ý bỏ tiền ra bồi thường cho Lôi Thị giúp họ.”

“Cậu có tra ra được công ty đó không?”

“Đương nhiên là có.”

“Là công ty Tân Thị mới thành lập được khoảng chừng 4 năm, nhưng lúc trước họ kinh doanh ở nước ngoài, họ mới đánh vào Thị trường trong nước khoảng 1 năm.

nhưng thế lực đằng sau của bọn họ không hề đơn giản.”

“Được cảm ơn cậu.”

Lôi Lạc Thiên cúp máy.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 22

8 giờ tối tại câu Lạc bộ Nhật Thành, một câu Lạc bộ cao cấp xa hoa, dành cho những người có tiền, có quyền thế đến để thả lỏng tinh thần.

Một bàn ở trong góc khuất ngồi 3 người đàn ông Tướng mạo phi phàm.

“Mạnh Hùng việc vừa rồi mình không cố tình, cậu đừng hẹp hòi như vậy.

Mình cạn cậu một ly để xin lỗi cậu

Trần Hao sáng khoái cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, anh dùng tay lắc ly xuống để chứng tỏ không còn giọt rượu nào trong ly cả.

Mạnh Hùng mặt không đổi sắc nấn ly rượu trong tay lên uống hết.

“Chuyện đã qua đừng nhắc nữa.”

“Chào Nam tổng, Trần tổng, Mạnh tổng.

Một giọng nói ngọt ngào, ngông nhẽ vang lên.”

Mặc gia yến tay cầm ly rượu, dáng người quyến rũ.

Mặc bộ váy bó sát người màu đen.

Lộ ra những đường cong tuyệt mỹ.

Nam Liệt chỉ liếc sơ qua cô rồi không nói gì hết.

Mạnh Hùng nhàn nhã uống rượu không để ý đến cô. Ngoài Kiều Nhi ra thì trong mắt anh không còn ai đáng để anh để ý.

“Mặc tiểu thư cũng đến chơi à?”

Trần Hao sáng khoái nói.

“Em cùng mấy người bạn đến chơi, anh có hứng thú cùng mấy người bạn của em đánh một cuộc bi da không?”

Cô vừa cười vừa nói.

“Được, nhưng nếu anh thắng thì anh sẽ được gì?”

Vừa nói anh vừa nở nụ cười gian xảo.

“Em sẽ giới thiệu cho anh một người đẹp.”

Trần Hao giật đầu cười.

Hai người bước đến bàn bi da màu xanh lớn ở giữa. Có 2 nam 2 nữ đang trò chuyện vui vẻ.

Trần Hao nhận ra được họ.

Một người là cậu ba của tập đoàn Tư Hải, Tư nhất Giang người còn lại là Bùi anh Tuấn con trai của Bùi cục trưởng sở công an, họ nổi danh la bại gia chi tử, công tử anh chơi.

Anh nhìn sang phía hai cô gái, Trần Hao chỉ nhận ra được Ngọc An, bạn tốt của Mặc gia Yến.

Nhưng cô gái này không đơn giản. Cô ta có tâm địa độc ác, dã tâm khó mà lường.

Bùi Anh Tuấn với vẻ mặt khinh người nhìn Trần Hao, hắc hắc mặt lên nói.

“Có giám đánh một cuộc không?”

Trần Hao nhìn anh ta coi thường nói.

“Được cậu muốn cá cuộc gì?”

Bùi Anh Tuấn nhìn Trần Hao đánh giá một lúc.

“Người nào thua thì phải cởi hết quần áo. “

Nam Liệt ngồi một bên xem kịch vui.

“Hùng mình nghĩ, nếu tên nhóc đó biết mình đang chóc tới ai thì sẽ không mạnh miệng như vậy.”

“Được, cậu đừng hối hận.”

Trần Hao đi đến căn cây cơ bida lên.

Tư Hải cười cười nói.

“Trần Tổng, Bùi thiếu gia là người chơi bi da bất chiến bất thắng tại câu Lạc bộ này. Cậu cần suy nghĩ lại không?”

“Thử rồi mới biết ai thắng ai thua.”

Nụ cười như có như không hiện lên trên mặt Trần Hao.

Vào lúc này, ngoài cửa vừa bước vào 4 người.

Lôi Lạc Thiên ôm eo Trình Lam cùng Đường Tam và Tề Phong đi đến ngồi xuống bên cạnh Nam Liệt và Mạnh Hùng.

Đường Tam không nói gì nắm tay Trình Lam kéo đi qua bàn bida.

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên, xem anh có phản ứng gì.

“Em cứ đi qua đó chơi đi. “

Nói xong Lôi Lạc Thiên dùng ngón tay chỉ chỉ vào môi mình.

Trình Lam tươi cười hiểu ý, đặt lên môi anh một nụ hôn như chuồn chuồn lướt gió, rồi bước đi.

Vẽ mặt dịu dàng của Lôi Lạc Thiên khi nhìn Trình Lam Liền biến mất, thay vào đó là nét mặt lạnh lùng trầm tĩnh, anh quay đầu lại, nhìn Mạnh Hùng.

Tay cầm ly rượu, mắt anh khép thành đường thẳng, mày chau lại nói với giọng cực kỳ bình tĩnh.

“Cậu hãy tung tin ra ngoài, nói Lôi Thị muốn đấu thầu mảnh đất ở phía Tây Thành Phố S vào tuần tới.”

“Nhưng mà,,, “

dừng một chút Mạnh Hùng nghi hoặc rồi nói tiếp.

“như vậy sẽ kiến đảm người đó đến tranh giành thì sao?”

Lôi Lạc Thiên ung dung uống một ngụm rượu cười tà ác nói.

“Giành thì càng tốt.”

Trình Lam cùng Đường Tam đứng bên cạnh Trần Hao nhìn bộ mặt đắc ý của Bùi Anh Tuấn.

Trong lòng khinh thường.

“Trần Tổng, kính lão đắc thọ, nể tình Anh lớn tuổi hơn tôi, tôi nhường anh đi trước.”

Trần Hao hào phóng đưa tay ra làm điệu bộ mờ,

“Không cần khách sáo! cậu bắt đầu trước đi.”

“Được.....”

Bùi Anh Tuấn tay cầm cây cơ sắc mặt nghiêm túc dùng sức đánh viên bi trắng.

Cạch cạch cạch cạch...

Liên tục 4 viên bi khác màu đi đều xoay chính xác vào lỗ.

Bùi Anh Tuấn đắc ý cười, ngược mặt nháy mắt với Mạc Gia Yến.

Trần Hao chỉ nhàn nhã nhìn không tỏ ra hứng thú gì.

Trình Lam nhìn bộ mặt phách lối của Bùi Anh Tuấn trong lòng chán ghét.

Bùi Anh Tuấn đánh viên bi thứ nhì.

Cạch....

nhưng bi đỏ lăn đi lại ngừng cách lỗ khoảng .5cm.

“Trần Tổng tới anh rồi. Cố lên em ủng hộ anh.”

Đường Tam vừa dõ tay, vừa kiêu lên..

Trần Hao bước đến bàn bida cười vui vẻ nói.

“Cảm ơn em.”

Đồng thời lúc này ở cách đó không xa, Tề Phong đứng sau lưng Lôi Lạc Thiên vừa nghe mấy lời Đường Tam nói, trong lòng không biết vì sao lại tức giận vô cùng.

Sắc mặt cũng trở nên khó coi.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 23

Trần Hao c ãn cây cơ bida lên, vừa xoay vừa nhìn, tỏ v ẽ không biết nên đánh bi nào.

“Không sao đâu Trần tổng, cứ từ từ tôi sẽ nhường anh một bi.”

Bùi Anh Tuấn kiêu căng lên tiếng, nhìn gián v ẽ của Trần Hao, một người phong lưu bay bướm nho nhã như vậy, ngoài phụ nữ ra chắc cũng chẳng biết gì khác.

Lôi Lạc Thiên cùng hai người bạn kia đi đến xem kịch vui!

Từ phía sau anh ôm Trình Lam vào lòng. Cô quay đầu nói nhỏ vào tai anh.

“Anh ấy có thể thắng không?”

không có gì làm khó được cậu ta.”

Nói xong Lôi Lạc Thiên cũng không quên cắn nhẹ vào tai cô một cái.

Trần Hao c ãn cây cơ khom người với một Tư thế rất chuyên nghiệp và vô cùng đẹp mắt, đánh vào viên bi trắng

Những tiếng Cạch cạch vang lên.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từng viên bi được chính xác rơi vào lỗ.

Đường Tam nhảy lên cười vui vẻ vỗ tay.

“Hay quá. Trần Tổng anh thật lợi hại.”

Cô quay sang Tề Phong cầm tay áo anh lay lay.

“Tề Phong anh có thấy không, Trần Tổng thật lợi hại. Chỉ một cơ thôi là có thể đánh hết bi vào lỗ.”

Tề Phong trong lòng buồn bực, anh dùng sức vẩy khỏi tay cô, tỏ ra thái độ hết sức bực mình.

Đường Tam hơi sững sốt, trong lòng thầm nghĩ, lúc sáng còn tốt sao bay giờ anh ta lại như vậy.

“Một cơ thôi, sao có thế?”

Tư nhất Giang nói trong sự kinh ngạc.

Bùi Anh Tuấn bực bội nhìn anh ta.

“Oh, các người không biết sao?”

Trần Hao là nhà vô địch bida trong nước liên tiếp 5 năm liền?

Anh ta còn có biệt danh là chiến thần bida.”

Nam Liệt nói làm tất cả mọi người kinh ngạc.

“Chiến thần bida, “

Bùi Anh Tuấn lập đi lập lại 3 chữ này trong đầu.

Trong mắt anh vang lên tia sáng, khó có thể tin được người này lại là huyền thoại của giới bida.

“Đúng là có mắt như mù.

Anh không biết người xưa có câu nói.

Cao nhân tất hữu cao nhân trị. “

“Ý là người giỏi ắt có người giỏi hơn.”

Đường Tam nói với giọng mỉa mai.

Bùi Anh Tuấn nhìn xung quanh trong lòng sấu hổ.

“Trần tổng đúng là chân nhân bất lộ tướng. Bùi Anh Tuấn tôi thật bái phục người. “

Dừng một chút anh ta nói.

“Xin hẹn gặp lại sau.”

Vừa nói xong câu cuối cùng, anh ta cùng Tư Nhất Giang quay đầu muống rời khỏi.

2 tên vệ sĩ mặc áo phục màu đen đứng chặn trước mặt Bùi Anh Tuấn cùng Tư Nhất Giang.

“Vậy là muốn đi sao?”

Bùi công tử thật là mau quên.

Cậu còn chưa thực hành đi đâu mình hứa.”

Giọng nói lạnh lùng từ phía sau vang lên. Lúc này sắc mặt của Trần Hao không còn cà rỡn nữa mà thay vào đó là vẻ mặt vô cùng tàn ác.

“Thật là vô dụng.”

Mạc Gia Yến lên tiếng, cô còn tưởng có thể làm cho Trần Hao thua, sau đó cô sẽ vì Lôi Lạc Thiên mà đứng ra nói giúp, nhưng không ngờ chuyện lại phát sinh không như cô dự định.

Nét mặt của Bùi Anh Tuấn khó coi vô cùng.

Dù sao anh cũng là con trai của Bùi cục trưởng, sao có thể làm ra chuyện sáu hồ như vậy.

Bay giờ đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong.

“Trần tổng, hay là tôi đưa cho anh chiếc xe Ferrari màu đỏ của tôi.”

“Xe và tiền tôi đi đâu hơn Bùi công tử.”

Giọng nói bá đạo của Trần Hao vang lên.

“Cởi....”

Bùi Anh Tuấn bất đắc dĩ nhìn qua 4 người đàn ông trước mặt. Anh biết họ đi đâu là những nhân vật lớn không thể đụng vào.

Bùi Anh Tuấn miễn cưỡng cởi quần áo. Trong lòng nghĩ.

Cởi thì cởi có sao đâu dù sao thân hình mình hoành hảo như vậy.

Trong giây lát đã Có khoản hai mươi mấy người xoay quanh xem kịch vui.

Tiếng bàn tán xôn xao.

“Đây không phải là con trai của cục trưởng sao.”

“Đúng rồi chính là cậu ta.”

“Sao lại dắt tôi đến Trần Tổng.”

“Đúng là coi trời bằng vung.”

Nhiều người còn bạo gan lấy di động ra chụp ảnh làm kỷ niệm.

Bùi Anh Tuấn dùng cặp mắt đầy sát khí nhìn về phía bọn họ. Họ bất giác im miệng không nói gì nữa.

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam quay về ghế sofa uống rượu.

Anh không muốn cô nhìn bất cứ người đàn ông nào ngoài anh.

Bùi Anh Tuấn Cờ đến chỉ còn lại quần lót.

“Dừng lại, tôi nể tình Bùi cục trưởng.

cậu có thể đi rồi.”

Trần Hao cười vui vẻ xoay người đi.

Tư Nhất Giang giúp Bùi Anh Tuấn nhặt quần áo trên mặt đất lên.

Bùi Anh Tuấn tức giận lấy quần áo trong tay Tư Nhất Giang rồi sải bước đến nhà vệ sinh.

Trong lòng thề, nổi nhục ngày hôm nay, anh sẽ trả lại cho Trần Hao cấp 10 lần.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 24

Ngồi trò chuyện một lúc, Trình Lam dựa vào ngực Lôi Lạc Thiên nói nhỏ vào tai anh.

Lạc Thiên theo em thấy Chắc Tề Phong có cảm tình với Đường Tam rồi. Mà hình như anh ta vẫn chưa nhận ra.”

Lôi Lạc Thiên trằm mắt không nói gì. Anh chỉ ngồi lặng lẽ suy nghĩ.

Anh đã tìm được người mình yêu, thì anh cũng nên để Tề Phong và Tề Phú có được hạnh phúc giống như anh.

Trong lòng anh họ không chỉ là thuộc hạ mà còn là anh em tốt của anh.

“Để anh tìm cơ hội nói với cậu ấy.

Chúng ta về thôi..... Anh muốn em.”

Lôi Lạc Thiên dùng giọng nói mê hoặc thì thầm vào tai cô.

Chưa kịp phản ứng với lời nói của anh, Trình Lam đã bị Lôi Lạc Thiên ôm ra khỏi cửa.

Anh quay đầu nói với Tề Phong Đi theo phía sau.

“Cậu không cần theo tôi, cậu ở lại chăm sóc cho Đường Tam.”

“Vâng lão đại.”

Tề Phong bắt đầu đi nghe theo.

Lôi Lạc Thiên cùng Trình Lam ra đến cửa cầu Lạc bộ Nhật Thành, tài xế đã đậu xe sẵn, cung kính đứng trước mặt Lôi Lạc Thiên.

“Cậu về trước, tự tôi lái xe.”

“Vân thừa thiếu gia.”

Nói xong cầm chìa khoá đưa tới tay Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên mở cửa lái phụ cho Trình Lam vào trong xe rồi tự mình ngồi vào ghế lái.

Anh quay qua nhìn Trình Lam, lúc này ngoài trời tối đen, ánh sáng từ ánh trăng và những ngọn đèn neon ở ngoài chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ quyến rũ của cô.

Bộ váy ngắn bó sát phần ngực và để lộ ra cặp đùi thon dài.

Anh khom người hôn cô thật sâu.

Một tay đặt sau gáy cô, tay còn lại vuốt ve đùi cô.

Nụ hôn ngọt ngào đắm đuối làm Trình Lam say đắm.

Cô bất giác đáp lại nụ hôn của anh, cô dùng lưỡi thâm dò bên trong miệng anh, môi lưỡi quấn lấy lẫn nhau.

Mùi hương ngọt ngào của cô làm Thân thể Lôi Lạc Thiên cứng.

Con người đen tối được bao phủ với những tia dự vọng.

Nơi nào đó đã phản ứng mãnh liệt với sự chủ động của Trình Lam.

Anh buồn Cô ra cố đè nén sự Khát vọng của bản thân.

“Anh phải làm gì với em bây giờ...”

Giọng nói trầm ổn của anh vì bao phủ bởi dự vọng.

Mỗi khi ở cạnh cô, anh không thể kềm chế được sự ham muốn cùng chiêm hữu.

Trình Lam bị nụ hôn của anh làm hôn vía lên mây.

Cô tựa đầu vào ngực anh thì thẫn.

“Lạc Thiên, Em Yêu Anh.”

Giọng nói của cô, nhỏ nhẹ dịu dàng trong không khí tĩnh mịch ban đêm, đã chạm vào trái tim băng giá của anh. Như một dòng nước ấm chảy vào tận xương tủy.

Lôi Lạc Thiên nghe cô nói 3 từ này trong lòng vui sướng vô cùng.

Bay giờ anh mới biết, được người mình yêu, đáp lại cảm giác thật là hạnh phúc.

Anh quý trọng ôm cô vào lòng.

Vào giờ phút này, chỉ cần hai người yêu nhau, được ở cạnh nhau dù chỉ là một cái ôm đơn giản cũng vô cùng hạnh phúc.

Ngày hôm sau tại văn phòng làm việc của Lôi Lạc Thiên có thêm một con thỏ trắng.

Trình Lam bị anh bắt đến công ty vào sáng sớm.

Cô mặc bộ váy màu trắng lười biếng nằm trên ghế sofa, trong giống một con thỏ nhỏ. Cô buồn bực nói.

“Anh thật là biến thái, sáng sớm lại bắt người ta đến đây.”

Sáng hôm nay công ty có chuyện gấp cần Lôi Lạc Thiên đích thân xử lý, anh phải đến công ty lúc 7 giờ sáng.

Anh biết cô chưa đến 11 giờ thì không rời khỏi giường.

Nhưng biết phải làm sao đây, anh rất nhớ cô.

Đêm hôm qua sau khi nghe cô nói 3 từ đó thì anh chỉ muốn ở cạnh cô.

Không phải công ty có chuyện, anh sẽ không đi làm ở nhà cùng cô.

Lôi Lạc Thiên để sắp văn kiện trong tay xuống, bước đến ngồi xuống ghế sofa, để đầu cô tựa lên đùi mình anh dịu dàng vuốt ve những sợi tóc dài của cô, nói vào tai cô.

“Anh nhớ em..”

Chỉ đơn giản 3 từ như vậy, đã làm trái tim cô tan chảy.

Cô dang hai tay choàng qua cổ anh, đặt lên môi anh một nụ hôn say đắm.

Kiêu Nhi bước vào nhìn thấy hai người đang hôn nhau, cô ho lên 2 tiếng phá vỡ bầu không khí lãng mạn này.

Hah hah....

“Xin lỗi đã làm phiền, em có gõ cửa chắc hai người bận quá nên không nghe.”

Trình Lam sáu hồ quay mặt vào ngực Lôi Lạc Thiên. Anh yêu thương ôm cô, không có ý định buông ra.

“Có chuyện gì cần tìm anh?”

“Em cần hai người ký tên vào thủ tục kết hôn. “

Trình Lam lập tức ngồi bật dậy.

“Sao nhanh như vậy?”

“Hiệu xuất làm việc của em rất tốt.”

Kiêu Nhi vừa nói vừa đưa phần văn kiện đến trước mặt họ.

Lôi Lạc Thiên cầm bút ký tên.

Anh đưa qua cho Trình Lam,

“Đến phiên em ký.”

“Có thể suy nghĩ một chút không?”

Lôi Lạc Thiên chau mày, nét mặt tức giận.

“Không được....”

Trình Lam bùi môi, ký tên lên giấy, trong lòng thẫn mắng.

“Lôi Lạc Thiên chết tiệt. cái đồ Lôi Lạc Thiên bá đạo.”

“Anh Thiên, anh phải mời em ăn một bữa, vì anh chị mà suốt đêm qua em không ngủ làm cho xong.”

Kiêu Nhi nói với giọng nhõng nhẽo.

“Được em muốn ăn gì cứ nói anh chị sẽ mời em.”

Lôi Lạc Thiên vui vẻ nói.

Ngoài Trình Lam ra, anh chỉ đối tốt với Kiêu Nhi. Họ xem nhau như anh em ruột, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Anh chỉ âu chuộng cô như em gái. Trước mặt người ngoài Kiêu Nhi luôn tỏ vẻ cao ngạo, nghiêm khắc, mạnh mẽ, nhưng thực tế cô là người rất yếu đuối, ngoài cứng trong mềm.

trước mặt Lôi Lạc Thiên cô như một cô em gái cần anh trai che chở.

“Tối nay em và Kiêu Nhi cùng anh tham gia buổi đấu thầu đất tại khách sạn the Palm.”

Trình Lam gạt đầu đờng ý.

“Được vậy em đi ra trước.

Chút nữa em sẽ chuyển giấy hôn thú cho anh.”

Kiều Nhi cần sắp văn kiện đi ra ngoài.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 25: Lôi Lạc Khánh

6 giờ tối tại khách sạn The Palm, trong một phòng hội nghị rộng lớn chứa được khoảng 1000 người.

Xung quanh là những hàng ghế ngồi long trọng màu trắng, chín giữa là khán đài, ở phía sau là một màn hình LCD lớn.

Khách đến tham gia buổi đấu thầu kỳ này, toàn là những tập đoàn lớn trong nước và ngoài nước.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Trình Lam khoác tay Lôi Lạc Thiên bước vào. Anh mặc trên người bộ Âu phục Armani màu đen cùng áo sơ mi màu trắng đơn giản, nhưng không kém phần long trọng.

Chỉ có thể nói, với dáng người cùng cương mặt yêu nhiệt của anh, dù mặt trên người gì đi chân nữa, cũng biểu lộ ra sự cao quý và sang trọng.

Trình Lam mặt trên người bộ váy chanel màu đỏ được phát hành có số lượng. Váy bó sát người cô, hiện lên những Đường công hoàng mỹ.

Các vị khách mời nam đang tro chuyện đi đâu liếc nhìn cô, với cặp mắt thâm dò cùng thềm muốn làm Lôi Lạc Thiên tức giận châu mày.

Anh ghét nhất có người nhìn cô như vậy.

Tay anh bất giác siết chặt eo cô, biểu lộ ra quyền chiếm hữu, cũng đồng thời nói cho họ biết cô thuộc về Lôi Lạc Thiên anh.

Hai người được mời ngồi vào hàng ghế đầu tiên.

Chỗ ngồi được dựa theo danh phận và địa vị của mỗi người mà sắp xếp.

Ngồi càng gần sân khấu thì địa vị và vinh dự của người đó càng cao.

Mạnh Hùng ngồi chân phải giắc lên chân trái trên ghế sofa ở đại sảnh khách sạn chờ Kiều Nhi. Anh nghe Lôi Lạc Thiên nói, hôm nay cô cũng đến trong lòng anh rất vui.

Từ lúc lần trước hai người gặp mặt tại Bar Night Angel cô luôn trốn tránh anh.

Kiều Nhi vừa bước vào cửa, trên người cô mặt bộ váy công sở sang trọng.

Tóc cô được búi gọn về phía sau.

Trên mặt trang điểm nhẹ nhàn mà quyến rũ.

Mạnh Hùng phải công nhận, khi cô nghiêm túc làm việc, người cô tỏa ra một khí chất cương trực, mạnh mẽ không phụ nữ nào có thể bì được.

Anh đi đến ôm eo cô.

Kiều Nhi hết hồn vì cái ôm đột ngột của anh.

Muốn dùng sức vẫy ra khỏi anh.

Một mùi hương quen thuộc cùng giọng nói bá đạo vang lên.

“Em làm bạn gái anh đêm nay.”

không phải anh hỏi ý cô mà là trực tiếp ra mệnh lệnh.

Kiều Nhi dùng tay đẩy anh ra.

“Em đang làm việc nghiêm túc.”

“Không sao, em làm bạn gái anh cũng có thể làm việc nghiêm túc.”

Kiêu Nhi hết nói nổi, cái người này đúng là gan tèn, chỉ làm theo ý mình.

“Anh thật lưu manh.”

Nói xong cô khoác tay anh đi vào phòng hội nghị, ngồi bên cạnh Trình Lam cùng Lôi Lạc Thiên.

Buổi đấu giá sắp bắt đầu từ phía xa có 2 người đang ông đi đến.

“Trình Lam em về từ lúc nào?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Trình Lam xoay người đứng lên nhìn thấy một người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi, anh mặt bộ au phục màu trắng áo sơ mi màu xanh lam, khuôn mặt vô cùng đẹp trai,

Nhìn thoán qua thì khuôn mặt anh ta cùng Lôi Lạc Thiên có 7-8 phần là giống nhau.

Chỉ khác là thần sắc, Lôi Lạc Thiên có nét mặt Tuấn tú, mạnh mẽ và lạnh lùng, còn người trước mặt thì hoà đồng, ôn nhu và bay bướm.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi

người Trình Lam nói.

“Anh hai.. Anh về khi nào.”

anh vươn tay ôm cô vào lòng.

“Mới vừa về hôm qua, em có nhớ anh không?”

Anh dịu dàng nói.

Cô gạc đầu giống như một đứa trẻ.

“Nhớ.”

Trình Lam nhìn phía sau anh, người đi cùng Lôi Lạc Khánh là Việt Vũ, cô nhớ lần trước đã gặp mặt. Sắc mặt Trình Lam trầm xuống, trong lòng nghĩ.

“Có điệp cô phải nói cho Anh hai biết, Việt Vũ là một người tâm địa độc ác, anh phải cẩn thận.”

Cô quay qua cầm tay Lôi Lạc Thiên, khuôn mặt anh không còn vẻ ôn nhu khi nãy nữa, mà thay vào đó là nét mặt lạnh lùng nguy hiểm.

“Anh hai, đây là Lôi Lạc Thiên bạn trai em.”

Sắc mặt của Lôi Lạc Thiên càng thêm khó coi vì cách xưng hô nầy của cô.

Bạn Trai??? Họ đã kết hôn lúc sáng chẳng lẽ cô bé nầy đã quên.

“Lạc Thiên người nầy là anh nuôi của em Ken.”

Hai người đàn ông đi đầu kinh ngạc.

Lôi Lạc Thiên đứng bên phải Trình Lam, trên người mặc áo phục màu đen, còn bên trái là Lôi Lạc Khánh mặc áo phục trắng, Trình Lam đứng ở giữa với bộ váy đỏ nhìn nổi bật vô cùng.

Lôi Lạc Khánh vờ tay ra trước mặt Lôi Lạc Thiên.

“Đã lâu không gặp.”

Lôi Lạc Thiên bắt tay anh cười đắc ý đáp lại.

“Đúng... 7 năm không gặp chủ tịch ken của tập đoàn Tân Thị.”

Sắc mặt Lôi Lạc Khánh liền biến đổi.

Nét mặt trở nên nghiêm túc.

Lôi Lạc Thiên này quả thật không thể coi thường, anh đã dùng hết thế lực của tổ chức Kim xà, để che dấu thân phận thật sự của mình, vậy mà hắn cũng có thể tra ra.

“Buổi đấu thầi chín thức bắt đầu.”

Người phán ngôn trên khán đài lên tiếng, phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa Lôi Lạc Thiên và Lôi Lạc Khánh.

Trình Lam trong lòng nghi ngờ.

Với lời nói vừa rồi của hai người, cô biết chắc giữa họ đã xảy ra việc gì.

Kiều Nhi nhìn nét mặt lãnh đạm của Mạnh Hùng.

Anh đã biết anh ta về từ sớm?”

Mạnh Hùng không lên tiếng, chỉ miết cưỡng giạt đầu.

(bọn họ có mối thù không đội trời chung.)

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 26

Các mảnh đất lần lượt đưa ra đất thâu.

Cuối cùng đến miếng đất ở phía Tây thành phố S.

Người chủ tọa buổi đấu thâu là một người đàn ông trung niên, cao gầy, khoảng 50 tuổi tên là Chung Sở Huy.

Chung Sở Huy có chức vụ cao bên phía chính phủ. Ông bắt đầu sơ lược về mảnh đất.

“Miếng đất 1126 nằm ở phía Tây Thành phố S, có diện tích xxxx mét vuông. Miếng đất nằm gần khu rừng thiên nhiên, có thể dùng để phát triển thành khu du lịch sinh thái hoặc chung cư cao cấp.

Đấu thâu miếng đất 1126 chính thức bắt đầu..”

Chung Sở Huy nói xong liền có người ra giá.

* \$10 triệu.

Một công ty nước ngoài đưa ra.

* \$15 triệu

* \$20 triệu

\$100 Triệu..

Tiếng bàn tán xôn xao.

“Không phải đó là Chủ tịch tập đoàn Mạc thị Mạc Gia Thành sao.”

“Anh ta cũng có hứng thú với mảnh đất này.”

\$150 Triệu..

Một giọng nữ ngọt ngào vang lên, cắt ngang những tiếng xì xào bàn tán kia.

Những ánh mắt bay giờ đi đều đặt lên người Kiều Nhi.

\$200 triệu..

Lôi Lạc Khánh ra giá.

“\$200 triệu lần thứ nhất.”

Chung Sở Hùng lập lại giá Lôi Lạc Khánh vừa đưa ra, trên trán ông đã ướt đầm mồ hôi. Lên đến con số lớn như vậy, đã vượt xa với giá ban đầu chính phủ dự định.

Kiều Nhi tiếp tục kêu giá.

\$250 triệu.

Tiếng xì xào bàn tán vang lên.

Lúc này trong lòng Mạc Gia Thành nghĩ,

sao họ lại tranh giành miếng đất này. Trên thực tế, mảnh đất đó chỉ đáng giá \$150 triệu.

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Mạc Gia Thành là giọng nói mạnh mẽ của Lôi Lạc Khánh.

\$300 triệu

Lời vừa nói ra sắc mặt của Lôi Lạc Thiên liền trở nên thâm trầm. Anh châu mày, bàn tay chống ở cằm, dùng ngón trỏ làm động tác gõ gõ lên đôi môi mỏng của mình.

Tất cả mọi người có mặt, đi đâu như ngừng thở, chỉ chờ đợi Lôi Lạc Thiên đưa ra quyết định cuối cùng.

Vài giây sau Kiều Nhi nhìn thấy anh lắc đầu, mặt thất vọng cô đưa tay ra hiệu cho Chung Sở Hùng biết Lôi Thị bỏ cuộc.

\$300 triệu lần thứ nhất.

\$300 triệu lần thứ nhì.

Tiếng búa gỗ va chạm lên mặt bàn.

Cạch.....

Chung Sở Hùng vui vẻ tuyên bố.

“Tân Thị đã thuê được mảnh đất mang mã số 1126, với giá \$300 triệu đồng.

Xin quý vị cho tràn pháo tay cho Chủ tịch Ken của tập đoàn Tân Thị.”

Bộp bộp bộp....

Những tiếng vỗ tay vang lên, có vài người a du nịnh bợ đến chúc mừng Lôi Lạc Khánh để lôi kéo quan hệ.

Trình Lam ôm Lôi Lạc Thiên. Tay để ở sau lưng anh vuốt ve nhẹ nhàng.

Lôi Lạc Thiên trong lòng ấm áp,

“Cô vợ này của anh cũng biết an ủi anh nữa.”

Lôi Lạc Khánh với vẻ mặt đắc ý bước về phía 4 người bọn họ.

“Lôi tổng, Mạnh Tổng làm hai cậu uống công đi một chuyến.”

Mạnh Hùng ôm eo Kiều Nhi cười nói với giọng điệu không quan tâm.

“Chủ tịch Ken quá lời rồi, đấu thầu công bằng ai trả giá cao thì thắng, anh không cần khách sáo như vậy.”

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam cười sáng khoái.

Lôi Lạc Khánh hơi sửng sốt, không hiểu sao sắc mặt của Lôi Lạc Thiên và Mạnh Hùng không giống như thất vọng mà còn có vài phần đả ý.

Việt Vũ nói nhỏ vào tai Lôi Lạc Khánh, sắc mặt anh trở nên căng thẳng.

“Xin lỗi tôi có việc nên đi trước.”

Anh quay qua Trình Lam, tay sờ đầu cô.

“Anh có chuyện mai một sẽ tới tìm em.”

“Dạ..chào anh.”

Trình Lam vui vẻ nói lời tạm biệt.

Lôi Lạc Khánh cùng Việt Vũ vội vã rời đi.

Trình Lam quan sát sắc mặt của Lôi Lạc Thiên, cô biết chắc anh cố tình để thua mảnh đất đó.

“Anh cố tình nâng giá mảnh đất đó để anh hai mua với giá cao, chứ trên Thực tế anh không hề có ý định mua nó, phải không?”

Hai chữ cuối cùng cô dùng âm thanh tức giận để nói ra.

Lôi Lạc Thiên không giải thích chỉ nói một chữ.

“Phải.”

Trình Lam tức giận vô cùng. Không phải cô tức giận bởi vì Lôi Lạc Khánh mà là vì anh đã không nói cho cô biết trước kế hoạch của anh.

Làm cô còn lo lắng cho anh.

Trình Lam giận giữ không nói gì, cô vùng mình thoát khỏi vòng tay của anh, chạy một mạch ra khỏi khách sạn The Palm.

Trên người Lôi Lạc Thiên thoát ra sát khí đằng đằng, anh tức giận cô.

vì sao cô lại quan tâm đến Lôi Lạc Khánh hơn anh.

“Anh Thiên chỉ là hiểu lầm thôi, để em đi theo giải thích với chi ấy.”

Kiêu Nhi lo lắng khuyên can.

“Không cần.”

Lôi Lạc Thiên nói xong lấy điện thoại gọi cho Tề Phong.

“Trình Lam đã rời khỏi khách sạn, cậu bắt cô ta lại cho tôi.

Không được làm cô ấy bị thương.”

Chỉ nói như vậy thôi, Chứ anh biết đám thuộc hạ của anh không phải là đối thủ của cô.

“Lôi Lạc Thiên cậu cũng biết đám người Tề Phong, lũ Họ làm cô ấy bị thương rồi sao? Chắc cậu sẽ đau lòng lắm.”

Mạnh Hùng kiêu khích nói.

Lôi Lạc Thiên cười ra tiếng.

Ha ha ha

“ Họ không có khả năng đó.”

Kiêu Nhi nhìn Mạnh Hùng với vẻ mặt.

Anh có tin không?

3 người bước nhanh rời khỏi khách sạn.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 27: Hiểu Lắm

Trình Lam tức giận rời khỏi khách sạn. Cô đã gọi cho Đường Tam đến.

Trên bầu trời đêm này tối như mực không trăng không sao, nhưng xung quanh cô vì những ngọn đèn Đường mà không gian trở nên sáng rực.

Một cơn gió lạnh thổi làm cô rùng mình.

Cô bước đi ra cổng trước của khách sạn.

Vừa đi cô vừa mắng.

Lôi Lạc Thiên anh là đồ vô lương tâm.

Lôi Lạc Thiên xấu xa.

Trong chóc lát có 1 chiếc xe BMW màu đen đậu lại trước mặt cô.

Tề Phong xuống xe đứng trước mặt cô cung kính nói.

“Chị Dâu, chị theo em về nhà đi, lão đại rất lo lắng cho chị.”

Trước mặt người ngoài Tề Phong đi đâu gọi anh là chủ tịch, nhưng khi chỉ có người mình, thì sẽ cung kính gọi anh là lão đại.

“Lo lắng,“

Trình Lam cười khinh bỉ.

“Anh nói Lôi Lạc Thiên sẽ lo lắng sao? Tôi nghĩ không có khả năng đó đâu.

Tránh ra.”

Giọng nói cùng với biểu cảm lạnh lùng của cô, làm cho Tề Phong lùi về sau hai bước.

Tiếng xe gắn máy dừng lại bên cạnh Trình Lam.

Đường Tam bước xuống, với Tư thế vô cùng hấp dẫn, kiến anh ngẩn người vài giây.

“Chị không phải đi cùng anh Thiên sao? “

“Đừng nhắc đến cái tên đó trước mặt chị nữa.”

Trình Lam không nói thêm gì, đưa tay cầm lấy nón bảo hiểm trong tay Đường Tam, chuẩn bị lái xe motorbike rời đi.

Tề Phong bắt đắ dĩ ra tay với cô.

Anh tấ công tay cầm nón bảo hiểm của cô. Một quy ền đánh mạnh xuống, không ngờ Trình Lam lại lùi về phía sau, sau đó nhẩ lên dùng chân đá mạnh vào ngực của Tề Phong một cái. Vì đang tức giận, nên cô dùng hết sức để ra một quy ền n ầy.

Tề Phong bị đá mạnh bậ về phía sau đụng mạnh vào chiếc xe BMW phát ra âm thanh lớn.

Rầm.....

Thân thể Tề Phong bị va chạm mạnh vào xe rồi văng xuống mặt đất. Trong miệng phun ra một ngụm máu.

Đường Tam lo lắng, chạy tới đỡ thân thể bị thương của Tề Phong đứng lên.

“Chị Lam đừng đánh nữa.”

Tề Phong thật không ngờ Trình Lam lại lợi hại như vậy. Ngoài lão đại ra anh nghĩ trong bang không có ai là đối thủ của cô.

Kiều Nhi, Mạnh Hùng và Lôi Lạc Thiên vừa đi đến thì nhìn thấy một mảng vô cùng đặc sắc này.

Miệng của Kiều Nhi đã há ra thành chữ O thật lớn.

“Thiên mình nghĩ cậu nhac về một con tiểu bạch thỏ, nhưng không ngờ cậu lại nhac về một con cọt cái.

Mình nên cầu phúc cho cậu.”

Mạnh Hùng vỗ vai Lôi Lạc Thiên thương hại nói.

Kiều Nhi huýt vào bụng anh, ý bảo anh đừng thêm dầu vào lửa nữa.

“Chuyện của mình anh còn chưa lo xong, còn xen vào chuyện của người khác.”

Kiều Nhi giận giữ nói.

“Trình Lam....em đứng lại đó cho anh.”

Giọng điệu cứng rắn của Lôi Lạc Thiên làm Trình Lam càn thêm tức giận.

Cô vung tay, dùng sức liệng cái nón bảo hiểm về phía anh.

Mạnh Hùng theo bản năng ôm Kiều Nhi vào lòng tránh né.

Lôi Lạc Thiên tức giận vươg chân lên đá một quyên, chiếc nón bị sức mạnh của Lôi Lạc Thiên đá trúng, văng xuống đất nứt làm hai.

“Lần này anh Thiên thật sự nổi giận rồi.”

Kiêu Nhi thầm cầu nguyện cho Trình Lam.

“Hừ chắc vậy.”

Mạnh Hùng tỏ ra vẻ chờ xem kịch vui.

Lần đầu tiên Trình Lam nhìn thấy Lôi Lạc Thiên như vậy, cô biết chắc anh đang rất tức giận.

Lôi Lạc Thiên trong lòng đang vùn lên một trận cuồng phong bão táp, anh nghĩ,

tại sao cô có thể vì Lôi Lạc Khánh mà muốn rời khỏi anh.

Trình Lam có thể nhìn thấy trong mắt Anh có sự tức giận, phẫn nộ cùng chua xót. Nhưng vì tánh tình quật cường, tự ty của mình, cô không thể khuất phục được.

Cô nhìn vào mặt Lôi Lạc Thiên nói.

“Trong tình yêu, nếu không có sự tin tưởng lẫn nhau, thì cái gọi là tình yêu không nên tồn tại.”

Dừng một chút cô nói tiếp.

“Chúng ta ly hôn đi,”

Hai từ ly hôn vừa thốt ra khỏi miệng,

Một cơn đau đớn xong thẳng vào trái tim cô.

“Em nghĩ em không phải là người anh nên lấy làm vợ.

Em không phải là người phụ nữ nhu nhược, yếu đuối, chỉ ở nhà chờ chồng về mà không quan tâm đến những gì anh ấy làm, hay anh ấy gặp phải ở trong cuộc sống.”

Nói những lời đau lòng này, nước mắt cũng rơi từng giọt xuống khuôn mặt đau buồn của cô.

“Ly Hôn, em đừng hờn..”

Giọng nói bá đạo vang lên.

Lôi Lạc Thiên nghe từng câu từng chữ cô nói làm trái tim anh xiết chặt lại. Làm nó đau và khó thở vô cùng.

Cô như vậy là muốn rời khỏi anh, muốn không có quan hệ với anh.

Không có khả năng đó đâu.

Đây là lần đầu tiên anh có cảm giác đó, đau đến tận tâm can.

Cảm giác trong lòng Lôi Lạc Thiên bây giờ không chỉ là bất an, sợ hãi, bức bối, bất lực mà còn có ích kỷ, ích kỷ muốn cô chỉ thuộc về riêng anh.

Ghen,

Phải, anh đang ghen.

Nhưng mà những gì cô nói sao anh không hiểu. Không phải cô tức giận vì Lôi Lạc Khánh sao?

“Không cần anh cho phép.

Kiêu Nhi ngày mai cô hãy làm thủ tục ly hôn cho tôi.”

Kiêu Nhi bất đắc dĩ nói.

“Anh thiên, chị Lam em nghĩ đây chỉ là chuyện hiểu lầm mà thôi.”

Trình Lam không muốn nghe gì nữa.

Giờ phút này cô mới biết khi người mình yêu không tin tưởng mình, thì trái tim có thể đau đến như vậy.

Cô quay người muốn bỏ đi, Lôi Lạc Thiên xông đến vác cô lên vai, Trình Lam dùng tay đánh loạn xạ trên lưng anh.

“Buông em ra.

Anh muốn làm gì?

Đồ lưu manh.”

Ahhhhhhhhh

Chưa nói xong thì anh đã quăng Trình Lam vào chiếc BMW màu đen rồi lái xe rời khỏi.

Trình Lam dùng tay kéo mở cửa xe mà không được.

Anh thả em xuống, em không muốn ở cùng anh nữa.

Lôi Lạc Thiên bưng bưng lửa giận,

Từ trước tới giờ chưa có người phụ nữ nào, chọc anh giận đến như vậy.

Anh đột nhiên thắng xe lại, làm đầu cô bị đưa về phía trước đập mạnh vào xe.

Còn chưa kịp phản ứng với cơn đau ở đầu thì Lôi Lạc Thiên đã khom người qua cửa sổ nhìn lên mặt cô.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 28: Trùng Phạt

Lôi Lạc Thiên vừa cắn vừa hôn, anh dùng lưỡi cạy mạnh hăm răng cô ra đưa đầu lưỡi thâm vào bên trong miệng cô, Trình Lam phản nộ, dùng sức đẩy dựa, nhưng anh lại ôm cô càng chặt hơn, một tay đặt sau gáy cô, không cho cô xoay mặt chỗ khác.

Trình Lam không chịu khuất phục cắn mạnh đôi môi của anh.

Lôi Lạc Thiên đau đến nhú mào nhưng vẫn không buông Trình Lam ra.

Mu ối vị tanh nồng của máu làm bầu không khí yên tĩnh trong xe trở nên kỳ quái.

Cuối cùng Lôi Lạc Thiên cũng bỏ qua cho đôi môi tội nghiệp của cô, lúc này vừa sưng vừa đỏ.

Anh dùng lưỡi liếm đi vết máu trên khoe môi, khởi động xe chạy thẳng về biệt thự.

Suốt chặng đường xe chạy Trình Lam vì ấy nấy nên không nao loạn nữa.

Thỉnh thoảng lại vô ý nhìn trộm anh.

Lôi Lạc Thiên không nhìn cô thêm một nào nữa, cặp mắt nhìn thẳng vào con đường tối thâm phía trước, đôi môi mím lại thật chặt, trong con người sau thâm tình mịch giờ hiện lên vẻ cô đơn trống trải.

Xe chạy về đến cửa biệt thự, điện thoại di động của Trình Lam đổ chuông.

Cô ấn nút nghe.

“Em về nhà chưa?”

Giọng nói ngọt ngào thêm vài phần cứng chiu của Lôi Lạc Khánh làm Trình Lam càng thêm ủy khuất.

Cô gọi anh với giọng nghẹn ngào tức tối.

“Anh...”

“Em sao vậy? Có ai bắt nạt em sao?”

Lôi Lạc Khánh càng nói thì cô càng khóc lớn hơn.

Ở trước mặt anh cô giống như một đứa trẻ.

Sắc mặt Lôi Lạc Thiên giờ này không chỉ là giận dữ mà còn vài phần nguy hiểm.

“Em đang ở đâu anh đến đón em nay.”

“Em..”

Mới vừa định nói thì Lôi Lạc Thiên bá đạo đoạt lấy điện thoại trong tay cô ném mạnh ra cửa sổ.

Tiếng di động bị vỡ nát làm Trình Lam càn thấy cô và anh không thể nào bình tĩnh nói chuyện được nữa.

Cô mở cửa xe bước xuống, Lôi Lạc Thiên xông đến từ phía bên kia xe, cầm lấy cổ tay cô, lôi một mạch lên phòng.

Đi qua phòng khách tối om, giờ chỉ còn lại một ngọn đèn bàn nho nhỏ, tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

Cũng giống như tâm trạng hiện giờ của cô.

không rõ ràng với tình cảm anh dành cho cô.

Lôi Lạc Thiên một chân đá vang cánh cửa phòng ngủ, dùng sức quang cô lên giường.

Trình Lam đầu đón muốn ng ồi dậy, Lôi Lạc Thiên không cho cô cơ hội phản kháng, anh lao người về phía cô, giữa chặt cô ở dưới thân mình.

Anh cởi bỏ quần áo trên người mình.

Trình Lam giờ mới có thể nhìn rõ anh.

Giờ phút này anh không còn là một Lôi Lạc Thiên trầm tĩnh, dịu dàng, ổn hòa hấp dẫn nữa.

Mà thay vào đó là một Lôi Lạc Thiên ngang ngược, bá đạo và đầy nguy hiểm.

Anh dùng một tay giữa chặt hai tay cô trên đỉnh đầu.

Sức lực của Trình Lam vì được huấn luyện từ nhỏ nên rất mạnh, so với người bình thường thì dễ như trở bàn tay, nhưng người này lại là Lôi Lạc Thiên. Sức mạnh của anh không ai có thể sánh bằng.

“Buông em ra..

Anh muốn làm gì?”

Lôi Lạc Thiên không nói gì, tay còn lại sé rách bộ váy đỏ trên người cô.

Thân thể Trình Lam được phô bày trước mặt anh, làn da mịn màng trắng nõn với bộ nội y màu đỏ càng làm thân thể cô thêm mập mờ huyền bí.

Anh dùng tay đẩy áo ngực cô lên rồi sé quần lót cô ném xuống sàn nhà.

Anh hôn lên mặt cô, môi cô, xương quai xanh rồi dừng lại ở phần ngực cô.

Từng nơi anh hôn qua đi ều để lại những dấu hôn đỏ như bông mai nở rộ, cũng đồng thời là bằng chứng cô thuộc quyền sở hữu của anh.

Không có sự vuốt ve dịu dàng, không có khúc dạo đầu ngọt ngào, anh đem vật nam giới của mình tiến thẳng vào nơi sâu nhất người cô.

Ahhhh.....

Cô đâu đón kêu lên.

Muốn ngừng dạy, nhưng cho dù cô có dùng hết sức mình, cũng không thể tránh khỏi anh.

Giờ phút này Anh giống như một con báo dữ, hung hăng gặm cắn con mồi.

Cô tuyệt vọng nằm bất động, nhắm mắt lại,

Hai hàng nước mắt chảy xuống gò má cô.

Cô không còn tâm trạng và sức lực để đẩy giụa nữa.

Lôi Lạc Thiên bất giác dừng lại, dùng bàn tay thô bạo của mình, dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô.

Lôi Lạc Thiên nhìn chăm chăm vào thân thể cô.

Anh hoảng hốt khi nhìn thấy những dấu xanh tím do anh thô bạo để lại trên người cô.

Nỗi đau xót, thương tiếc và hối hận đang giày xéo trái tim anh.

Sao anh có thể đối xử với cô như vậy.

Sao anh không kiềm chế được lý trí của mình.

Sao chỉ vì sự ghen tuông đố kỵ, mà anh có thể làm tổn thương đến người mình yêu thương nhất.

Anh rút mình ra khỏi thân thể của cô,

Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng ngực mình.

Trình Lam dựa vào ngực anh, cô có thể nghe được, tiếng tim anh đập rất nhanh.

Anh điệu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô.

Giọng khàn khàn của anh vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

“Anh xin lỗi.. Lam Lam.

Đừng rời xa anh. Có được không?”

Nói những lời này, trái tim anh cũng đau đớn theo.

Trình Lam nhìn vào mắt anh.

Một Lôi Lạc Thiên kiều căng, ngạo mạng, cằm trong tay quyên lực tối cao, nhưng bay giờ ở trước mặt cô, anh lại bỏ hết tôn nghiêm để nói những lời xin lỗi cùng cầu xin.

Cô biết anh yêu cô, cô có thể cảm nhận được.

Tay cô nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt đau buồn của anh.

“Lạc Thiên.. Em yêu anh.

Cả đời này em cũng chỉ yêu mình anh.

Em sẽ không bao giờ rời xa anh.”

Nói xong cô ngược mặt, hôn lên đôi môi lạnh lẽo của anh. Cô ôm eo anh kéo về phía mình nằm xuống giường.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 29: Ký Ức Lôi Lạc Thiên

Sau một trận ân ái, Lôi Lạc Thiên ng ỡ dựa vào đầu giường tin th ần sáng khoái, so với anh thì Trình Lam mệt mỏi vô cùng, cô gối đầu lên ngực anh.

Cô dùng ngón tay vẽ vòng tròn lên ngực anh,

“Tại sao anh lại tức giận?”

Trình Lam hỏi anh trong sự tò mò.

“Anh không thích em đối xử tốt với người khác.”

Cô mỉm cười trong lòng ngọt ngào, vậy là vì anh ghen, nên mới làm ra những hành động như vậy.

“Vậy còn em, sao lại tức giận?”

Anh thì th ầm vào tai cô.

“Em không thích anh dấu em bất cứ chuyện gì. Em rất lo lắng cho anh.”

Lôi Lạc Thiên trong lòng sung sướng vô cùng.

Anh dịu dàng hôn lên trán cô.

Càng yêu thương cô hơn.

“Anh kể em nghe một câu chuyện.”

Tay anh lúc này càng ôm cô chặt hơn, giống như chỉ sợ trong chốc lát, cô sẽ Vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời của anh. Giọng nói trầm thấp của anh, trong đêm tối như một ly rượu mạnh làm say lòng cô.

“Trong Lôi gia từ đời ông nội của anh đã kinh doanh tập đoàn Lôi thị, nhưng lúc đó Lôi Thị chỉ là một công ty nhỏ ở thành phố S.

Phần chính là kinh doanh bất động sản.

Ông nội anh từ bàn tay trắng dựng lên sự nghiệp.

Ông có hai người con trai, Lôi Lạc Bằng và Lôi Lạc Hùng.

Lôi Lạc Hùng là ba anh còn Lôi Lạc Bằng là bác cả của anh,

Ông có một người con trai tên là Lôi Lạc Khánh,“

Nói đến đây anh dừng một chút rồi nói tiếp.

“Lôi Lạc Khánh cũng chính là Ken tổng của Tập đoàn Tân Thị, cũng là anh nuôi của em.

Ba anh cùng bác cả là anh em tốt, từ nhỏ họ sống đùm bọc lẫn nhau.

Lúc trưởng thành thì bác cả cưới một người con gái ông yêu, trong một gia đình khá giả sâu đó họ đã sinh ra Lôi Lạc Khánh, còn ba anh, mang tiếng là cậu ba nhà họ Lôi nhưng lại bị một cuộc hôn nhân thương nghiệp buộc chặt.

Mẹ anh là con gái duy nhất của tập đoàn Trường Gia, Trường Gia Huệ, lúc đó đứng đầu về kinh doanh dầu mỏ.

Ông muốn mượn thế lực bên nhà ngoài anh để củng cố địa vị của Lôi Thị.

Ba anh cùng mẹ anh không yêu thương gì nhau, nhưng vẫn lấy nhau, rồi không lâu sau sinh ra anh.

Anh nhỏ hơn Lôi Lạc Khánh 3 tuổi, lúc còn nhỏ tụi anh thường chơi cùng nhau, là anh em tốt.

anh ta như người anh trai luôn yêu thương và che chở cho anh.

Sau khi sinh anh ra thì tình cảm của ba mẹ anh trở nên tốt hơn, hai người bắt đầu yêu nhau. Lúc đó nhà anh rất hạnh phúc.”

Nghĩ đến kỷ ức lúc nhỏ, nét mặt Lôi Lạc Thiên trở nên ôn hoà hơn.

“Cuộc sống hạnh phúc không được bao lâu, lúc Lôi Lạc Khánh 13 tuổi thì mẹ anh ta bỏ nhà đi theo người đàn ông khác,

Khi Lôi Lạc Khánh và bác cả chạy đến bến tàu, thì nhìn thấy cảnh hai người họ muốn xuống tàu.

Trong cơn phẫn nộ Bác cả dùng súng bắn chết hai người bọn họ trước mặt Lôi Lạc Khánh.

Tặng mắt chứng kiến Ba mình giết mẹ mình, với một đứa trẻ 13 là một điếu vô cùng tàn nhẫn.

Sau ngày đó Lôi Lạc Khánh trở thành một con người hoàn toàn khác.

Anh ta trở nên ích nói, trầm ổn, lạnh lùng và xa cách.

Từ lúc đó bọn anh giống như bị một bức tường mặc cảm của anh ta dựng lên, làm xa cách.

Sau đó vì Bác cả suốt ngày mượn rượu giải sầu, nên Ông nội mới dao toàn bộ tập đoàn Lôi thị cho ba anh.

Lôi thị dưới sự lãnh đạo của Ba anh trở nên Hùng mạnh hơn.

Bác cả bực tức trong lòng, ông ta nghĩ, ông mới là con trai trưởng của Lôi gia, nên chức chủ tịch Lôi thị phải thuộc về ông.

Ông ta đến Lôi thị làm náo loạn.

Ông nội anh đã nhìn ra được dã tâm cùng thủ đoạn của ông ta nên không để ông ý.”

Lôi Lạc Thiên bất giác ôm Trình Lam chặt hơn, lúc này sắc mặt anh không còn vẻ hạnh phúc ổn hòa nữa mà thay vào đó là vẻ bi ai cùng thù hận.

“Hôm sinh nhật 15 tuổi của anh, sau buổi tiệc tại Khách sạn, Ba lái xe đưa mẹ anh cùng anh về biệt thự.

Một nhà 3 người vô cùng hạnh phúc, Ba anh là người đàn ông đảm đang, đội trời đạp đất, yêu thương gia đình.

Mẹ là người phụ nữ dịu dàng, ôn nhu, yêu chồng thương con.

Ngoài em ra, bà là người phụ nữ anh yêu thương nhất.”

Anh hôn nhẹ nhàng lên mặt Trình Lam, giống như đang nâng niu một món đồ quý giá nhất trên đời.

“Trên đường về biệt thự Bác cả vì sự ganh tỵ và ích kỷ của bản thân, dùng xe tông thẳng vào phía sau xe ba anh.

Xe vì đang chạy với tốc độ cao, nên bị lạc tay lái, đụng thẳng vào cây cột đèn bên đường, anh vì không nịt dây an toàn mà bay ra khỏi xe bất tỉnh nhân sự.

Khi anh tỉnh lại là việc của 2 ngày sau.

Ông nội cho anh biết Ba và Mẹ anh vì xe gặp tai nạn đâm vào cột đèn, rồi bốc cháy nên đã chết.

May mà anh bị văng ra ngoài xe nếu không thì tính mạng cũng khó mà giữ được.

Trong lòng anh tức giận vô cùng, anh biết người lái xe kia là Bác Cả, nhưng ông nội mới “người tóc bạc đưa người tóc xanh” ông rất đau lòng, anh không đành nói cho ông biết là Bác Cả hại chết Ba Mẹ anh.

Từ ngày đó anh đã thề

Lôi Lạc Thiên anh phải trở thành một người quyền cao chức trọng.

Cầm trong tay quyền lực tối cao, có thể thao túng vận mệnh của một người.

Anh phải mạnh mẽ, lạnh lùng, độc ác hơn, mới có thể trả được mối thù này.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 30

Lúc nói xong những lời này, Trình Lam có thể cảm giác được Thân thể của Lôi Lạc Thiên cứng đờ.

Trong lòng cô chua xót, phải trải qua những đau khổ gì mới có thể thay đổi anh trở nên một người lạnh lùng bá đạo như vậy.

Lôi Lạc Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, một màn đêm mờ mịt chỉ còn lại nỗi đau cùng thù hận.

Trình Lam mệt mỏi thiếp đi trên ngực anh.

Lôi Lạc Khánh cùng Việt Vũ vội vã trở về biệt thự.

Bước vào cửa lớn, một người đàn ông khoảng chừng 50 tuổi, ngồi trên chiếc xe lăn ở phòng khách.

Khuôn mặt cường nghị, oai phong, cùng với khí thế bức người.

Trên tay ông cầm một cây gậy gỗ chạm hình con rồng.

Dù đôi chân không thể cử động, nhưng cũng không giảm đi khí thế của ông.

“Ba, Ba về khi nào sao không cho con biết?”

“Đừng nói nhiều lời, kế hoạch tiếng hành như thế nào?”

Giọng nói uy nghiêm của ông làm Lôi Lạc Khánh do dự một chút mới trả lời.

“Con tra được Lôi Thị muốn mua miếng đất ở phía Tây thành phố, nên hôm nay con đã dành được nó.

Kế tiếp con sẽ làm cho các công ty hợp tác với Lôi Thị lần lượt cùng nhau hủy bỏ hợp đồng.”

“Tốt, ta chờ xem đến lúc Lôi thị sụp đổ lão già kia sẽ đến cầu xin ta như thế nào.”

Ha ha ha.

Tiếng cười hung ác của Lôi Lạc Bằng vang lên.

Lôi Lạc Khánh trong lòng đang băng khuâng. Trình Lam bay giờ là bạn gái của Lôi Lạc Thiên, anh không muốn làm tổn thương đến cô.

Nếu không gặp được cô 10 năm trước, không biết anh có thể kiên cường vượt qua khỏi những ngày tháng đen tối đó không.

Lúc Ba anh hại Ba Mẹ Lôi Lạc Thiên chết, không lâu sau Lôi Lạc Thiên đã đến tìm Ba anh trả thù.

Lúc đó Lôi Lạc Thiên mới khoảng chừng 15- 16 tuổi, tuổi trẻ bồng bột, anh đi đến biệt thự của Lôi Lạc Bằng một mình. Khi đó chỉ có một mình Lôi Lạc Bằng ở nhà. Lôi Lạc Thiên trên tay cầm một cây mã tấu, đi thẳng lên lầu, khi thấy Lôi Lạc Bằng đang ngủ ở ban công trong phòng đưa lưng về phía cửa, anh không do dự song tới chém một nhát sau lưng ông ta.

Khi ông phản ứng kịp thì đã bị trúng một nhát.

Ông hoảng hốt theo bản năng lùi về phía sau, Lôi Lạc Thiên mất đi lý trí đề người ông lên lang cang,

Trong miệng không ngừng lập đi lập lại một câu.

“Tại sao,

Tại sao Ông lại làm như vậy?

Tại sao Ông lại làm như vậy?”

Mỗi câu anh nói ra đi đều dùng giọng điệu giận dữ điên cuồng gào thét.

Hai người dằng co, Lôi Lạc Bằng lỡ chân rơi từ lầu 2 xuống, lưng đập mạnh vào tảng đá phía dưới nên nửa thân người bị liệt.

Lôi Lạc Khánh hay tin lập tức trở về nhà nhưng đã muộn. Khi đến nhà anh thấy Ba mình đang nằm dưới mặt đất còn Lôi Lạc Thiên đứng cách ông vài bước, vẫn cầm chặt cây mã tấu trong tay.

Lôi Lạc Khánh hoảng sợ, khi nhìn thấy sắc mặt của Lôi Lạc Thiên vào lúc đó,

Lôi Lạc Thiên giống như quỷ satan từ địa ngục đến. Con người không còn ánh sáng, chỉ có những tia máu đỏ cùng ngọn lửa thù hận thiêu cháy hết tâm hồn anh ta.

Đến tận bây giờ, Mỗi khi nhớ đến, sắc mặt Lôi Lạc Thiên vào lúc đó, Lôi Lạc Khánh không rét mà run.

Sau khi chuyện đó xảy ra, Ông nội biết được, đuổi Lôi Lạc Bằng ra khỏi Lôi Gia.

Lôi Lạc Khánh vì chữ hiếu đành theo Lôi Lạc Bằng qua Mỹ trị liệu.

Trong khoảng thời gian đó vì trị bệnh cho Ba mà dùng hết tiền, tin thần anh sa sút, còn phải chăm sóc Ba vì không chịu nổi sự đã kích mình bị tàn phế, thường xuyên chửi rủa và đánh đập anh.

Anh thất vọng với cái thế giới đen tối này, một con đường không có ánh sáng.

Nhưng một hôm anh lại gặp Trình Lam, cô nhỏ hơn anh 9 tuổi, lúc đó cô chỉ là một cô bé 10 tuổi.

Lúc anh không có người thân cùng bạn bè thì một cô bé thường xuyên xuất hiện ở vũ anh, làm bạn với anh.

Chỉ vì câu nói của cô, làm anh phấn đấu trở lại, tìm được ánh sáng trong cuộc đời.

“Trong cuộc sống của chúng ta, ai nấy đi đâu vấp phải trăm ngàn trắc trở.

Ai nấy đi đâu ngã cảnh ngộ của mình là bi ai nhất, là đau khổ nhất.

Nhưng trên thực tế, có biết bao nhiêu người còn thống khổ hơn, chỉ ít anh còn có Ba, còn có người bạn này là em.”

Sau ngày đó anh kiếm được việc làm ổn định và bắt đầu gầy dựng sự nghiệp của bản thân mình.

Trình Lam côی Lôi Lạc Khánh như một người anh trai, nhưng tình cảm của anh đối với cô vô cùng sâu sắc.

Ngoài mẹ anh ra cô là người anh yêu thương nhất.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 31: Lôi Lạc Thiên Tín Kế

Tiếng điện thoại di động của Lôi Lạc Thiên vang liên làm phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng ngủ.

Anh đã thức dậy từ sớm, nhưng vì Trình Lam vẫn còn nằm trên ngực anh ngủ say, nên anh không muốn đánh thức cô, chỉ lặng lẽ nhìn cô ngủ. Khuôn mặt ngủ say của cô cực kỳ dễ thương, không còn vẻ mạnh mẽ, ương ngạnh, ngang ngược nữa mà thay vào đó là sự dịu dàng cùng yếu đuối.

Lôi Lạc Thiên vươn tay lấy chiếc điện thoại trên bàn.

Tiếng gấp gấp của Tề Phú vang lên trong điện thoại.

“Chủ tịch, có chuyện rồi, có người tung tin ra ngoài, nói Lôi Thị thu mua không thành công miếng đất ở phía Tây, nên mấy công ty đối tác lần lượt hủy bỏ hợp đồng. Hiện tại cổ phiếu của Lôi thị đã tuột tới mức không thể khống chế được nữa.”

Giọng nói không cảm xúc của Lôi Lạc Thiên, khiến người nghe không biết tâm trạng hiện tại của anh là gì.

“Được tôi biết rồi, tôi sẽ đến công ty ngay.”

“Có chuyện gì vậy?”

Giọng ngái ngủ của Cô làm Lôi Lạc Thiên bật cười thành tiếng.

Ha ha ha.

“Đúng là ham ngủ, không có gì đâu em cứ ở nhà nghỉ ngơi một chút, trưa TềPhong sẽ đưa em đến công ty cùng đi ăn với anh.”

Lôi Lạc Thiên ôm cô vào lòng hưởng thụ thêm 10 phút ấm áp rồi mới rời giường, mặt trên người au phục chỉnh tề, anh khom người hôn lên môi cô, rồi mới đi.

Trong văn phòng làm việc của chủ tịch, Lôi Lạc Thiên ngồi ở vị trí chính Mạnh Hùng, Nam Liệt, Trần Hao, TềPhú cùng Kiều Nhi đi đầu ngồi đối diện với anh. Trên mặt mỗi người đi đầu có biểu cảm khác nhau,

Mạnh Hùng nghiêm túc, Nam Liệt trầm tĩnh, Trần Hao tức giận, TềPhú nóng lòng còn Kiều Nhi thì bình tĩnh.

Lôi Lạc Thiên sắc mặt không thay đổi, thái độ không quan tâm, anh lấy trong ngăn kéo ra một hộp cigar cuba đưa cho Mạnh Hùng và Trần Hao mỗi người một điếu. Nam Liệt và TềPhú thì không hút thuốc.

Muối cigar nặng nặc làm không khí trong phòng càng thêm căng thẳng.

Lôi Lạc Thiên mân mê điếu cigar trong tay, cặp mắt nhắm lại, trong miệng phun ra một ngụm khói đen,

“TềPhú, câu mua vào tất cả cổ phiếu của Lôi thị ngoài thị trường cho tôi.”

Tiếng nói mạnh mẽ của anh vang lên.

Hiện tại anh nắm trong tay 45% cổ phần của Lôi Thị, Lôi Lạc Khánh nắm giữ 15%, 40% còn lại nằm trong tay các cổ đông khác.

Nếu có người nào, mua hết cổ phần bên ngoài, chỉ cần hơn anh 1% thì Lôi Thị cũng sẽ rơi vào tay họ.

Hiện giờ cổ phiếu của Lôi thị xuống giá thấp nhất, đúng là thời cơ tốt để mua vào.

Đầu ngón tay TềPhú gõ trên bàn phím máy vi tính.

Anh xoay qua nói với giọng điệu khản trương.

“Chủ tịch hiện tại vốn lưu động của chúng ta không đủ.”

“Cần bao nhiêu?”

Giọng nói của Lôi Lạc Thiên không nhanh không chậm vang lên.

Tay vẫn không ngừng thao tác trên bàn phím TềPhú nói.

“Tôi dùng hết vốn của Lôi Thị vẫn còn Thiếu \$500 triệu.”

Mạnh Hùng không nói lời nào cần điện thoại lên gọi cho Trần Siêu trợ lý riêng của anh.

Người bên kia vừa bắt máy, giọng nói nghiêm túc của Mạnh Hùng vang lên.

“Câu lập tức chuyển \$500 triệu vào tài khoản của Lôi Thị ngay lập tức.”

“Mạnh Tổng, tôi sẽ làm ngay.”

Vừa nói xong Trần Siêu liền cúp máy.

“Cảm ơn cậu nhiều.”

“Không cần cảm ơn, xong chuyện này cậu cho Kiều Nhi nghỉ phép 1 tuần là được.”

Lúc nói lời này sắc mặt của Mạnh Hùng có chút phấn khởi cùng chờ mong.

Kiều Nhi sắc mặt khó coi vô cùng, vẻ mặt vô tội nhìn Lôi Lạc Thiên, chờ mong lời từ chối của anh.

“Được không thành vấn đề”

Lôi Lạc Thiên cười như không cười nói.

Mạnh Hùng nhìn thấy vẻ mặt buồn rầu của Kiều Nhi trông lòng hơi thất vọng.

“Lôi Lạc Thiên anh đúng là không có nghĩa khí.”

Kiều Nhi tức giận lên tiến.

“Nếu không đủ tôi sẽ chuyển thêm cho cậu.”

Trần Hao ngời im lặng một bên lên tiếng.

“Không cần, bao nhiêu là đủ rồi.”

Lôi Lạc Thiên nói với giọng kiên quyết.

Tề Phú lúc này mới ngừng tay lại.

“Chủ tịch, đã xong. Tổng cộng trên Thị trường bán ra 25%. Tôi mua được thêm 15%, còn 10% thị bị tập đoàn Tân Thị mua rồi. Giờ chỉ còn lại 20% ở trong tay các cổ đông nhỏ còn chưa bán ra.”

Tề Phú nghi ngờ nói tiếp.

“Nhưng tôi không hiểu, tại sao lúc này mình lại mua vào. Không phải công ty đang có chuyện sao? Mình nên lấy số tiền này để giúp vốn cho công ty.”

“Có người muốn thừa nước đục thả câu, nhân cơ hội này thu mua Lôi thị, mình không ra tay trước thì họ sẽ thành công. Bây giờ trong tay tôi đã nắm giữ 60% cổ phần, còn Tân thị thì chỉ có 25%. Nói cách khác thì không ai có thể lung lay được vị trí chủ tịch này của tôi.”

Lôi Lạc Thiên kiên nhẫn giả thích.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Diệp 134
dtv-ebook.com

Chương 32: Kiều Nhất Phàm

12 giờ trưa ở đại sảnh Lôi Thị, Trình Lam và Đường Tam được Tề Phong đưa đến.

Đi đến thang máy chuyên dùng của chủ tịch, cách nhân viên đi đều nhận ra cô, sau lần trước cô đến, Tề Phong có thông báo cho các nhân viên ở Lôi Thị biết, cô là vợ của chủ tịch.

Mọi người gặp cô đi đều cung kính chào hỏi.

Bước vào thang máy Đường Tam lay lay cánh tay của Trình Lam nói.

“Chị Lam, hôm qua làm em sợ muốn chết.”

Nói xong cô không quên nhìn Tề Phong một cái.

Khi Tề Phong bị thương, Đường Tam chăm sóc cho anh cả đêm. Anh vì cảm động nên bạo gan hôn cô rồi tỏ tình.

Bây giờ khi nghĩ đến cảnh hôn môi đêm hôm qua, Đường Tam mặt thì đỏ, tim thì đập loạn xạ.

So với cô thì Tề Phong bình tĩnh hơn nhiều.

Anh không có biểu cảm gì trước mặt Trình Lam cả.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt của Đường Tam, Trình Lam biết họ đã xảy ra chuyện gì.

Cô mỉm cười đi theo Tề Phong ra khỏi thanh máy vào phòng làm việc của Lôi Lạc Thiên.

Bước vào phòng cô thấy anh đang ngồi chính giữa ghế sofa, Trước mặt đặt một cái laptop trên bàn trà.

Còn mấy người kia đi đâu ngồi xung quanh anh, bây giờ là giữa trưa nên mặt trời rọi thẳng qua khung cửa sổ lên người anh, phát ra ánh sáng màu vàng cam.

Anh ngồi ở giữa dáng người oai phong khí thế mạnh mẽ. Giống như một vị vua đang ban mệnh lệnh cho tướng sĩ của mình, trước khi ra chiến trường.

Áo vest bị anh cởi ra ném lên thành ghế, bây giờ anh chỉ mặc trên người áo sơ mi màu trắng, tay áo được xắn lên tới khuỷu tay, lông mày hơi nhíu lại vì đang suy nghĩ. Anh ngồi nghiêm túc nói chuyện với Tề Phú nhưng cặp mắt vẫn luôn theo dõi sự thay đổi trên màn hình laptop.

Lúc này cô mới biết, lúc anh nghiêm túc làm việc, vẻ mặt anh vô cùng đẹp trai có vài phần tự tin, nghiêm nghị và bá đạo, lúc này là lúc anh tỏa ra sức hấp dẫn nhất.

Khi nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngừng nói chuyện nhìn lên, nhìn thấy trên người cô không phải là bộ váy dịu dàng hấp dẫn như thường ngày nữa mà thay vào đó là một bộ váy công sở vừa kín vừa hở, tóc cô búi lên cao để lộ xương quai xanh xinh đẹp, càng tôn lên thêm sự quyến rũ.

anh vẫy tay với cô, ý bảo cô đến ngồi cạnh anh.

Tề Phong biết họ còn có chuyện bàn bạc nên anh đưa Đường Tam đi tham quan Lôi Thị.

Trình Lam bước đến ngồi bên cạnh anh, Cô nhìn thấy trong mắt anh có sự thay đổi. Ngồi xuống bên cạnh anh cô có thể cảm giác được sự hô hấp nặng nề của anh.

Lôi Lạc Thiên đang cố kiềm nén sự ham muốn của dục vọng.

Cô nhìn mấy người trước mặt, cô biết họ đi đâu là bạn tốt của anh, nhưng cô đi đâu tra được, trong đám người này có người hợp tác với tổ chức thần bí Kim Xà.

Trong lòng cô biết họ đi đâu là những người có thể lực không thần thường, nhưng nếu để cô biết, có người muốn làm hại đến Anh, thì đừng trách Trình Lam cô ra tay ác độc.

Lôi Lạc Thiên ôm eo Trình Lam, kéo cô sát vào lòng. Trình Lam không phản kháng mà còn chủ động dựa đầu lên ngực anh.

Mạnh Hùng ng ỡ một bên mà trong lòng ái mộ vô cùng. Anh th ầm nghĩ, Không biết khi nào Kì ầu Nhi mới có thể nghe lời như vậy.

Anh bất giác thở dài.

Hzzzzzzzz

“Mạnh tổng anh thở dài chuyện gì vậy?”

TềPhú khó hiểu hỏi.

“Tôi chỉ là thấy chủ tịch của cậu tìm được một cô gái biết nghe lời như vậy, tôi hâm mộ mà thôi.”

Mạnh Hùng Nói với giọng bất đắc dĩ.

Kì ầu Nhi nhìn thấy trong mắt anh chứa đựng sự đau buồn cùng chua xót.

Cô thấy trong lòng đau đớn vô cùng.

Nam Liệt đưa tay lên trước mặt, nhìn chiếc đồng hồ Montblanc màu đen trên cổ tay rồi nói.

“Đến giờ rồi, TềPhú cậu bật TV lên đi.”

Tất cả mọi người đi đâu chú ý đến màn hình TV.

Trên TV là một người nam phát ngôn viên của đài tin tức Thành Phố S.

“Hiện tại chúng tôi đang ở ngoài phòng hội nghị Thành Phố S.

Đang đợi kết quả hội nghị ngày hôm nay.”

Đứng trên đài phát biểu là Kiều Nhất Phàm, Thị Trưởng của Thành Phố S, ông khoảng chừng 55 tuổi, tướng người phong độ, nét mặt chính trực, lịch sự sang trọng.

Các phóng viên lần lượt đưa ra câu hỏi.

Nhật báo “Thanh Liêm” thuộc về công ty của Nam Thị đưa ra câu hỏi đầu tiên.

“Thưa ngài Thị Trưởng về phần hội thảo ngày hôm nay đã có kết luận gì?”

“Hội nghị ngày hôm nay chính phủ cùng với Tổ chức Giáo dục, Khoa học và Văn hóa của Liên hiệp quốc, “được viết tắt là UNESCO” đã ra quyết định miếng đất ở phía Tây Thành phố S, không thể khai thác, phải bảo tồn và bảo vệ thành di sản văn hoá của quốc gia.”

“Nói cách khác coi như Tân Thị mua rồi cũng không dùng được sao?”

Nhật báo “Trung Thực” ra câu hỏi.

“Đúng vậy.”

Cách phóng viên khi nghe câu trả lời của Kiều Nhất Phàm, đi đâu bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Tôi còn một chuyện muốn tuyên bố.”

Giọng nói quyên uy của ông ngăn lại những tiếng xì xào phía dưới.

Họ đi đầu im lặng lắng nghe lời ông muốn tuyên bố.

“7 giờ Tối hôm nay ở khách sạn The Palm, phía chính phủ và Lôi Thị sẽ ký hợp đồng.

Chính phủ quyết định đưa công trình 1 tỉ đồng, có tên gọi là “Thành Phố trên không” cho Lôi Thị thực hiện.

Công Trình này sẽ tăng thêm lượng du khách và củng cố nền kinh tế tài chính của Thành Phố S. Đồng thời trong vòng 10 năm tới đây, sẽ tạo thêm công việc làm cho các cư dân bản địa.”

Nói xong không đợi các phóng viên hỏi tiếp, Kiều Nhất Phàm được vệ sĩ đưa đi.

Người phát ngôn viên bắt đầu sơ lược lại câu chuyện.

“Tin tức ngày hôm nay thật bất ngờ, Tân Thị vừa mới thu mua mảnh đất ở phía Tây thành phố S, tin tức vừa mới công bố cổ phiếu của Tân Thị bị xuống tới mức thấp nhất.

Còn về phần Lôi Thị, bị những tin đồn mấy ngày hôm nay làm ảnh hưởng, giá cổ phiếu bị tuột xuống nghiêm trọng.

Nhưng khi tin tức được công bố, cổ phiếu của Lôi Thị đã tăng lên vượt qua giá ban đầu.”

Lôi Lạc Thiên cầm đi đầu khiển TV lên tắt máy.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 33

Trần Hao nhìn sắc mặt đặc ý của Lôi Lạc Thiên mà bực bội.

“Cậu đúng là không có lương tâm, đã có kế hoạch tốt như vậy, mà không nói làm chúng tôi đi đâu lo lắng.”

Mạnh Hùng cầm bật lửa trong tay xoay xoay, ý cười trong mắt nói.

“Ai nấy đi đâu biết chỉ có cậu là không.”

Sắc mặt của Trần Hao lúc này tối xảm, giọng nói tức giận vì bị đùa bỡn vang lên.

“Các người đi đâu biết.”

Âm thanh cuối cùng giống như là gằn lên.

Nam Liệt đồng tình, bước đến gần vỗ vỗ lên vai anh, ý bảo tôi hiểu tâm trạng của cậu bay giờ.

Cử chỉ thì là an ủi, nhưng nét mặt lại cười châm biếm.

Trần Hao tức giận hất tay Nam Liệt ra, không thềm nói gì nữa.

Tôi cùng Lam Lam chuẩn bị đi ăn, hẹn gặp các cậu vào lúc tối nay tại khách sạn The Palm. Lôi Lạc Thiên đuổi khách một cách trắng trợn.

Ra khỏi phòng Nam Liệt, Tề Phú và Trần Hao cùng đi dùng bữa trưa, Mạnh Hùng thì đuổi theo Kiều Nhi đi về phòng làm việc của mình ở phía trước.

Khi tất cả mọi người rời đi, Lôi Lạc Thiên không thể nao kiềm chế được nữa, anh dùng thân thể to lớn của mình đè Trình Lam xuống ghế sofa, môi anh áp xuống môi cô, hai người điên cuồng cắn mút hưởng thụ hương thơm quen thuộc của nhau.

Vừa hôn, tay anh cũng bắt đầu không yên phận sờ soạng trên ngực cô.

Anh một tay mở ra nút áo sơ mi của cô, tay còn lại dùng sức kéo cà vạt trên người ném xuống đất. Bầu ngực căng tròn trắng nõn của cô hiện lên trước mặt anh, anh hít thở không thông, nhìn dáng vẻ mê người của cô nằm dưới thân mình, cặp mắt cô giờ đã phủ bởi một lớp sương mù của dục vọng.

Lôi Lạc Thiên không thể nào kiềm chế được nữa anh đứng lên cởi hết quần áo trên người cô cùng quần áo của anh ném xuống mặt đất.

“Đừng ở đây, sẽ có người vào.”

Giọng nói yếu đuối nỉ non của cô vang lên.

Lôi Lạc Thiên không trả lời chỉ vương tay ôm Trình Lam gấp gáp tiến vào phòng nghỉ.

Một tiếng đống hồ trôi qua, Trình Lam mệt mỏi nằm trên giường lớn than van, thân thể chỉ được một cái chân mỏng che lại, để lộ ra phần vai trần và xương quai xanh.

“Đối bụng quá, từ sáng tới giờ em còn chưa ăn gì, giờ còn bị anh hành hạ ra như vậy.”

Lôi Lạc Thiên với nét mặt hạnh phúc miệng cong lên thành nụ cười, tay dịu dàng đem những sợi tóc rối loạn trước mặt cô để ra phía sau. Lời nói yêu thương, nhưng lại có vài phần trách móc.

“Tại sao tới bây giờ mà em còn chưa ăn? Không phải anh đã dặn dò Trần má nấu buổi sáng cho em rồi sao. Bà ta giám không làm theo.”

Vừa dứt lời anh cầm điện thoại di động lên, định gọi cho Trần Má.

Trình Lam lén quynh ng ỡ dậy, ngăn anh lại. Vật duy nhất che đậy thân thể hoàn mỹ của cô rơi xuống mặt đất, Trình Lam ngại ngùng, dù nhiều lần ân ái cùng anh, nhưng khi thân thể cô bị phơi bày, không gì che đậy trước mặt anh như vậy. Cô vẫn luôn bị sự thẹn thùng làm băng khuâng.

Trình Lam liền đem người áp sát vào lòng ngực rắn chắc của anh. Ngăn lại tầm mắt nóng bỏng của anh.

“không phải lỗi của Trần Má, chỉ tại.....”

Âm thanh bị kéo dài, dừng một chút cô then thùng nói tiếp.

“Chỉ tại không có anh cùng ăn, em không thấy ngon miệng.”

Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ. Khuôn mặt Trình Lam giờ phút này đã đỏ như quả cà chua.

“Trong lòng thầm nghĩ “ chết tiệt.. Một Trình Lam không sợ trời không sợ đất, lại làm nũng như thế này, nếu để Đường Tam mà biết chắc nha đầu đó cười tới lộn ruột luôn.”

Trình Lam thở dài.

Lôi Lạc Thiên không biết cô đang nghĩ gì, như trong lòng anh vô cùng sung sướng.

Một dòng nước ấm chảy thẳng vào tận trái tim anh. Anh yêu thương hôn lên trán cô nói.

“Lên sao không cho phép như vậy, em sẽ bị đau dạ dày.”

Lời nói vô cùng bá đạo nhưng lại ấm áp làm Trình Lam ngọt đến tận xương tủy.

“Cô gật đầu đồng ý, cũng không nói gì thêm, nằm sấp xuống giường như một đứa trẻ đang làm nũng.”

Môi công lên anh bước ra ngoài, khi trở lại trên tay cầm bộ đồ công sở của cô. Anh dịu dàng cẩn thận mặc từng cái cho cô.

Trình Lam ngỡ ngác hưởng thụ sự dịu dàng của anh, khi cô bình tĩnh lại, thì Lôi Lạc Thiên đã một thân y phục chỉnh tề đứng trước mặt cô.

Trình Lam vươn tay choàng qua cổ anh, nhón chân lên đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ.

Cảm giác mềm mại từ cánh môi cô làm thân thể anh cứng lại. Lôi Lạc Thiên từ bị động chuyển thành chủ động, tay ôm eo nhỏ của cô, kéo cô sát lại người mình.

Sự ma sát của hai thân thể làm vật ở giữa hai chân anh dần dần to lớn.

Giọng nói dịu dàng của cô phá vỡ những suy nghĩ mờ ám trong đầu anh.

“Cảm ơn anh, Lạc Thiên.”

Hai từ Lạc Thiên tốt ra từ miệng cô, sao nghe ngọt ngào như vậy.

Những người khách thường gọi anh là Chủ tịch Lôi, lão đại hoặc anh Thiên, nhưng chỉ mình cô lại gọi anh như vậy.

Trong lòng anh quyết định, hai từ Lạc Thiên này chỉ dành riêng cho cô gọi mà thôi.

“Không! anh phải nên cảm ơn em mới đúng. Cuộc sống 15 năm qua của anh, đã trải qua trong bóng tối, bao bọc bởi sự cô độc cùng thù hận. Anh không có sự vui vẻ và ấm áp. Chỉ sống trong sự bất hạnh và Thù hận mà thôi.

Nhưng sự xuất hiện của em, đã làm thay đổi cuộc đời anh.

Anh đã học được các yêu thương và quý trọng một người như thế nào.

Cảm ơn em.”

Nghe những lời nói thâm tình này của anh, Trình Lam không thể kiềm nén được những giọt nước mắt lần lượt rơi xuống khuôn mặt, dừng lại ở trên xương quai xanh xinh đẹp của cô.

Trong lòng như có ai đó cầm con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim mình.

Cô bất giác ôm anh chặt hơn, giống như muốn đem thân thể hai người hoà lại thành một.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 34

Bước ra khỏi nhà hàng Nhật, mặt trời vừa mới lặn, còn sót lại những tia nắng màu cam làm không khí chung quanh càng thêm ấm áp.

Lôi Lạc Thiên cẩn thận chìa khoá mở cửa xe cho cô nói.

“Tối nay em cùng anh đến buổi ký hợp đồng ở khách sạn của Trần Hao.”

Trình Lam ngó vào ghế phụ, anh khom người cẩn thận cài dây an toàn cho cô, rồi mới vòng qua xe ngó vào ghế lái.

“Em có chuyện làm không đi cùng anh, nhưng em sẽ gặp anh tại khách sạn The Palm lúc 7 giờ tối.”

Sắc mặt của Lôi Lạc Thiên không vui nhưng vẫn ân cần nói.

“Đi một mình Em phải cẩn thận.”

Trình Lam buồn cười nói với anh,

“Dạ thưa Lão Đại, chắc anh đã quên rằng trước khi gặp anh, em là một sát thủ chuyên nghiệp, nói khiêm tốn một chút thì nếu Trình Lam em mà đứng hạng nhì, thì không ai dám đứng hạng nhất đâu.”

Vừa nói cô vừa cười, sắc mặt đắc ý của cô làm Lôi Lạc Thiên vui vẻ,

anh khom người qua hôn lên môi cô, mùi hương cùng hơi thở quen thuộc

Của anh làm trái tim cô đập loạn nhịp.

Anh lưu luyến buồn cô ra rồi khởi động xe phóng thẳng về biệt thự.

Đoạn đường về biệt thự Trình Lam không nói gì thêm, chỉ mệt mỏi tựa đầu lên cửa sổ, cặp mắt nhìn ra phía trời xa xôi. Trong lòng cô có một cảm giác bất an.

“Lạc Thiên, tối nay anh để Tê Phong đi cùng anh đến khách sạn được không? Em có chuyện cần Tê Phú giúp.”

“Được.”

anh không do dự trả lời. Không cần cô phải nói lý do, chỉ cần những gì cô muốn, thì anh nhất định sẽ cho cô.

Đây là cách bày tỏ tình yêu của Lôi Lạc Thiên.

6 giờ tối, tại biệt thự Lôi Viên, màn đêm buồn xuống không gian tĩnh mịch, bóng tối đã bao trùm cảnh vật xung quanh biệt thự, bóng đêm mờ mịch, chỉ còn lại ánh trăng, sáng lấp lánh trên bầu trời, rọi thẳng lên bóng dáng xinh đẹp của Trình Lam, đang đứng ngoài ban công.

Trên người cô mặc một bộ váy dạ hội màu đen, cổ cao để hở nửa phần lưng, tóc búi lên cao dùng mấy cây trâm cài làm trang trí.

Lôi Lạc Thiên cố tình vì cô mà chuẩn bị bộ váy này, người nào đó vì sự ham muốn của dục vọng làm mất đi lý trí, để lại trên người cô toàn là dấu hôn đỏ, nhất là ở cổ.

Trình Lam đứng nhìn về phía trời xa xôi, một cơn gió lạnh thổi qua làm cô bất giác rùng mình, không gian yên tĩnh một cách lạ thường, là một điềm báo trước có một cơn bão sắp ập đến họ.

Đường Tam đi đầu tra được đêm hôm nay toàn bộ sát thủ của tổ chức Kim xà được phái đi, họ bày mưu bố trận để lấy mạng của Lôi Lạc Thiên.

6.10pm Lôi Lạc Thiên đứng trước gương chỉnh lại âu phục của mình, Trình Lam từ ban công bước vào nhìn thấy anh, phong độ, Tuấn tú đứng đó, trong lòng cô có cảm giác bất an,

Trình Lam đi đến trước mặt anh, cằm cạ vật lên thắt cho anh.

Cử chỉ dịu dàng cẩn thận làm Lôi Lạc Thiên ấm áp vô cùng.

Khi thắt xong cô dùng tay nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của anh, lưu luyến sờ đến đôi môi mỏng của anh, trong óc những cảm xúc bất an bần chần trong lòng, đi đâu bị cô che dấu bằng nụ cười quyến rũ.

Anh ôm cô vào lòng nhẹ nhàng hôn lên trán cô, hôm nay cô rất đẹp, bộ váy màu đen tôn lên sự huyền bí.

Váy kính Đáo làm người ta càng muốn tưởng tượng ở sau sự che đậy kỹ càn, đã cất dấu một thân hình mê người đến cỡ nào.

Cô buông anh ra,

“Em đến giờ phải đi rồi.”

“Được anh chờ em.”

Lôi Lạc Thiên nói một cách nghiêm túc. Anh có cảm giác hôm nay cô có gì đó lạ lạ, nên anh mới để TềPhú ở bên cạnh cô.

TềPhú và TềPhong là 2 người anh tin tưởng nhất, TềPhú là người có thân thủ giỏi nhất trong bang.

Câu “anh chờ em” của anh đã khắc sâu vào tận trái tim cô, cô cười rạn rỡ cùng TềPhú rời đi.

Hôm nay cô dùng chiếc xe Cadillac màu đen của Lôi Lạc Thiên thường dùng. Trình Lam cùng một người đàn ông dáng dấp giống như Lôi Lạc Thiên ngồi vào vị trí ở phía sau xe, TềPhú đảm nhiệm vị trí lái xe.

“Đến khách sạn The Palm.”

Giọng nói sắc bén của cô vang lên.

TềPhú vừa lái xe thỉnh thoảng nhìn qua gương chiếu hậu, nhìn thấy nét mặt hung dữ mà lại bình tĩnh của cô, anh bất giác rùng mình, anh không biết thân phận thật sự của cô nên tốt bụng khuyên.

“Chị dâu, tôi nghĩ chị nên nói cho lão đại biết đi, nếu lão đại biết chị dùng mình để làm mồi dụ rắn xuất động, thì lão đại sẽ rất tức giận, ngộ lỡ chị bị thương thì thuộc hạ như chúng tôi không thể nào gánh nổi.”

“Tôi có chừng mực.”

Giọng nói băng lạnh của cô làm TềPhú không nói thêm gì nữa.

Cô không nói cho TềPhú biết toàn bộ kế hoạch, chỉ nói có người sẽ chặn đường không để Lôi Lạc Thiên đến kịp buổi ký hợp đồng mà thôi.

TềPhú nghĩ rằng cô muốn dùng chiêu “điệu hổ ly sơn” nhưng trên thực tế cô muốn bắt trọn lưới đám người của bang Kim Xà.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Diệp 134
dtv-ebook.com

Chương 35: Điệu Hồ Ly Sơn

Cô biết tổ chức Kim xà cho người theo dõi nhất cử nhất động của họ.

Người ngoài đi đâu biết TềPhú là trợ thủ đắc lực của Lôi Lạc Thiên, bất cứ nơi nào anh đi đi đâu có mặt của TềPhú.

Họ cũng biết Trình Lam bay giờ là người quan trọng nhất trong lòng Lôi Lạc Thiên. Cho nên hôm nay cô mới cố tình gọi TềPhú đi cùng cô và dùng chiếc xe cadillac mà anh thường dùng nhất, để dụ bọn họ lộ diện.

Để kế hoạch hoàn hảo hơn, cô cố tình sắp xếp một người đàn ông có dáng dấp giống như anh cùng đi.

Cô đã nói kế hoạch này cho TềPhong biết, lúc đầu anh cũng phản đối vì quá nguy hiểm, không chỉ bởi vì Trình Lam mà còn vì Đường Tam nữa.

“Cậu đã biết khả năng của tôi rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Trình Lam kiên quyết nói làm TềPhong đành phải nghe theo.

Trình Lam dặn dò TềPhong không thể cho Lôi Lạc Thiên ra khỏi biệt thự trước 6.30 giờ tối.

Cô không muốn anh gặp bất cứ nguy hiểm gì, cho dù cô biết khả năng đó sẽ không thể xảy ra, nhưng cô cũng không muốn có rủi ro gì.

Bên ngoài trời đã tối om, Xe vừa mới quẹo qua một con đường vắng, Không một bóng người qua lại, từ trong xe nhìn ra chỉ thấy từ ánh trăng rọi xuống những thân cây to lớn lung lay trong gió. Gió như một đôi tình nhân lướt theo điệu nhạc nhẹ nhàng.

Hai bên là những con đường đi đến những ngôi biệt thự lớn xung quanh.

Tiếng thắng xe vang lên, TềPhú thắng gấp làm thân thể Trình Lam cùng người đàn ông ngồi bên cạnh hơi khom người về phía trước.

Hai chiếc xe màu đen chặn trước đầu xe của Cô, đồng thời ở phía sau cũng có 2 chiếc.

TềPhú tiến cũng không được, lui cũng không xong.

“Chị dâu, không xong rồi, Chúng ta đã bị bao vây.”

TềPhú nói với giọng hơi phập phồng.

“Không sao, bên kia có một cái nhà kho, chúng ta vào đó đi.”

Vừa dứt lời, Trình Lam cầm tay người đàn ông bên cạnh như mũi tên phóng thẳng về phía nhà kho. TềPhú chạy theo sau.

Mấy người áo đen lần lượt xuống xe, đuổi theo bọn họ vào nhà kho.

Bước vào nhà kho, Trình Lam vương tay bật công tắc đèn, không gian đen tối chợt bừng sáng lên.

Trình Lam, TềPhú và người đàn ông kia đứng ở giữa, chung quanh là mười mấy người áo đen.

Trên tay đi đầu cầm súng, sắc mặt hung ác nhìn thẳng vào bọn họ.

Trình Lam khoanh tay trước ngực, ung dung đứng đó với vẻ mặt bình tĩnh, kiêu ngạo không chút gì lo sợ hoặc bối rối, khí thế mạnh mẽ làm mấy người áo đen hơi lúng túng lưỡng lự không dám đến gần.

TềPhú quan sát cô từ trên xuống dưới. Một người con gái đứng trước hoàng cảnh như bay giờ, mà trong con người không hề gợn sóng.

Sắc mặt lạnh lùng trầm tĩnh không chút do dự.

Khí thế mạnh mẽ so với đàn ông chỉ có hơn chứ không có kém.

“Tôi đã đợi anh từ lâu.”

Giọng nói lạnh lùng, con người sắc bén của cô phồng thẳng lên người đàn ông vừa bước vào cửa.

Khuôn mặt quen thuộc, trên người mặc Âu phục màu đen, anh đứng trước mặt đám thuộc hạ.

Vương tay lên tát một cái lên khuôn mặt của tên cậ̀n đậ̀u.

“Đồ vô dụng.”

Tên cậ̀n đậ̀u khom người cung kính nhận lỗi. Nhưng không biết mình làm gì sai.

“Tôi đã xem nhẹ Trình tiêu thư rồi.”

Lôi Lạc Thiên không biết thương hoa tiếc Ngọc, sao lại để cô một mình mạo hiểm.

Hay là theo tôi, tôi sẽ yêu cô nhiều hơn.”

Việt Vũ nói với giọng đầy hứng thú nhìn chằm chằm vào cô.

Cô gái này luôn làm anh có ấn tượng sau sắc mỗi khi gặp mặt.

Trình Lam cười khinh Bĩ,

“Anh không có tư cách đó.”

Lời nói ngông cuồng tự đại như vậy mà cô cũng dám nói ra. Tề Phú lác đậ̀u khâm phục, cô đúng là xứng với Lão đại, hai người đi ều ngạo mạn như nhau.

Việt Vũ đã quen với cách nói chuyện của cô nên cũng không quan tâm.

“Tôi chỉ muốn tính mạng của Lôi Lạc Thiên, không muốn làm hại đến cô. Chỉ cần cô ngoan ngoãn làm con tin, đợi đến lúc tôi giải quyết xong Lôi Lạc Thiên, tôi sẽ thả cô ra.”

TềPhú đứng im bên cạnh, không nói gì chỉ lặng lẽ quan sát sắc mặt của cô, không biết cô có vì sự sống chết của mình mà bán rẻ lão đại không.

Trình Lam nhích miệng lên chậm rãi nói.

“Dựa vào sức của anh? không có khả năng.”

Giọng điệu kinh thường của cô làm Việt Vũ có nhẫn nại đến mấy thì máu trong người cũng xong đến tận đỉnh đầu.

Anh thò tay vào túi quần lấy ra một cay súng lục, chìa thẳng vào người Trình Lam.

Sắc mặt người đàn ông đứng bên cạnh Trình Lam giờ đã trắng bợt.

TềPhú đứng im nhìn ánh mắt của Trình Lam chờ cô đưa ra chỉ thị.

“Tôi cho cô thêm một cơ hội.”

Sắc mặt Việt Vũ bay giờ giống như ma quỷ, đến từ địa ngục, để lấy mạng người.

Trình Lam không nói gì, dùng ngón tay ấn một cái trên đồng hồ đeo tay của mình.

Tiếng Tíc Tíc vang lên, tất cả mọi người đi đều sửng sốt.

“Cô muốn làm gì vậy?”

Giọng Việt Vũ vang lên vội vàng.

Chỉ cần các người nổ súng, nhà kho sẽ bùng nổ.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 36

Sắc mặt của mấy người áo đen liền thay đổi, từ tàn ác chuyển sang sợ hãi.

Tay cầm súng rung rung, ngón trỏ đặt ở cò súng từ từ thả lỏng.

“Cô đang khoác lác gì đó.”

Một tên áo đen bạo gan nói, giờ này trên trán hắn đã lấm tẩm mồ hôi.

Trình Lam không nhè lo sợ, vọng nói vẫn bình tĩnh.

“Không tin các người cứ thử.”

“Được, không cần dùng súng, chúng tôi người đông thế mạnh không tin một người phụ nữ chân yếu tay mềm, cũng giải quyết không xong.”

Nói xong bọn họ đi đều cắt súng, bao quanh Trình Lam, TềPhú cùng người đàn ông kia. Việt Vũ lùi về phía sau để đám thủ hạ ra tay.

Anh vỗ tay một cái bọn họ toàn bộ xông lên.

Trình Lam hững hờ đứng đó, kéo một cái buột lại váy dài, tay xoay một nút trên chiếc nhẫn, một cây dao nhỏ vô cùng sắc bén xuất hiện.

Sắc mặt đám người áo đen trở nên kinh ngạc.

Không ngờ cô lại có vũ khí lợi hại như vậy.

TềPhú tiến lên đứng chặn trước mặt bảo vệ cô.

Trình Lam bị hành động này của anh làm cảm động.

Cô biết TềPhú rất trung thành với Lôi Lạc Thiên, hôm nay dù có mất đi tính mạng, anh cũng sẽ liều chết để bảo vệ cô.

Cô cười nói vào tai anh.

“Không cần lo cho tôi, đây là chuyện nhỏ.

Tôi đối phó với năm tên này, còn mấy tên kia dao cho hai cậu.”

Nghe lời nói của Trình Lam, con người đen nhánh của TềPhú bừng sáng lên.

Cô có khả năng đó sao?

TềPhú hơi nghi ngờ trong lòng.

Trình Lam nhanh tay lệnh chân chạy thẳng đến một tên, tay dùng sức quệt một cái qua cổ hắn, cổ họng bị dao rạch một đường máu tươi bắn ra, hắn lập tức ngã xuống mặt đất.

Các người xung quanh đi đều hoảng sợ. Thân thủ của cô gái này vừa nhanh vừa chính xác.

Tiếng vật nặng va chạm xuống mặt đất,

Bịch....

Khiến họ bình tĩnh trở lại.

Một tên từ phía sau xông tới muốn đánh mạnh lên vai cô.

Trình Lam nghe được có động tĩnh sau lưng, cô chạy về phía trước hai bước phóng lên bức tường phía trước, mượn lực của bức tường xoay mình một cái, dùng chân kẹp vào cổ tên áo đen, bẻ một cái tiếng răng rắc vì xương cổ bị gãy vang lên.

Không những TềPhú mà cả Việt Vũ cũng kinh ngạc nhìn cô, họ không ngờ cô lại lợi hại như vậy.

cô ra tay nhanh lẹ, độc ác không chút lưu tình.

TềPhú và người đàn ông đã giải quyết xong đám người áo đen bên kia. Trình Lam vương tay lên rút trên tóc ra mấy cây trâm cài, dùng tốc độ nhanh nhất phóng thẳng mi tâm 3 người còn lại. Từng người lần lượt ngã xuống mặt đất.

Việt Vũ thấy bọn thuộc hạ đi đầu chết sạch, trong lòng hoảng sợ liền bỏ chạy.

Trình Lam vẫy tay, ý bảo không cần đuổi theo. Vài giây sau tiếng nổ máy xe vang lên, rồi vì một cái chiếc xe phóng thẳng ra ngoài.

Người đàn ông và TềPhú nhìn cô không chớp mắt.

Lần đầu tiên họ thấy phụ nữ ra tay lợi hại như vậy, còn tàn nhẫn hơn cả đàn ông.

Trình Lam nhìn họ bần cập mắt không hài lòng.

“Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân.

Câu nói này chắc các anh phải hiểu.

Trên thế gian này đi đâu không nên làm nhất chính là mềm lòng với kẻ địch.

Các cậu không đủ tàn nhẫn thì sẽ hại chết Lạc Thiên.

Tôi không bao giờ để kẻ địch sống sót để trở lại trả thù.”

Từng câu từng chữ cô nói đi đâu in sâu vào lòng TềPhú.

Đúng, nếu vì sự lưỡng lự của anh, mà hại chế lão đại thì dù chết anh cũng sẽ không tha thứ cho mình.

TềPhú nhìn Trình Lam bằng gập mắt khác.

Anh mừng thay Lôi Lạc Thiên vì đã được cô yêu thương.

Nếu cô mà là kẻ địch, anh không thể tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện gì.

TềPhú chợt nhớ lại hỏi.

“Tại sao chi lại để Việt Vũ chạy thoát.”

Trình Lam còn chưa kịp trả lời thì Đường Tam đi vào, cô mặt trên người bộ váy dạ hội màu tím ngấn, lộ ra cặp đùi thon dài, nhìn dụ dàng và quyến rũ.

Trên tay cô cầm cái điện thoại di động bước tới đưa cho Trình Lam.

“Chị Lam, em đã làm xong. Chị xem đi.”

Trình Lam nhận chiếc điện thoại trên tay cô, nhập vào một dãy số.

Một cái bản đồ hiện lên, trên bản đồ có một chấm đỏ chớp chớp đang di chuyển.

Trình Lam cười đắc ý.

“Tôi muốn tiêu diệt tổ chức Kim Xà thì phải tìm ra và tiêu diệt người cầm đầu của bọn họ.

Một khi không còn người cầm đầu thì tổ chức sẽ như rắn mất đầu.”

“Con rắn đã đi vềhang.”

Đường Tam cười đắc ý nói.

“Chị dâu, chị cố tình thả Việt Vũ đi để tìm ra trụ sở của bang kim xà?”

TềPhú nói một cách hỏa quyết.

Trình Lam không nói gì, chứng tỏ là đúng, cô chỉnh lại y phục và tóc của mình bước ra khỏi nhà kho.

Cô cùng Đường Tam ng ỡ phía sau còn TềPhú và người đàn ông kia ng ỡ phía trước.

“Chỉ còn 5 phút, chúng ta phải có mặt tại khách sạn the Palm,“

Trình Lam nói.

“Không thành vấn đề”

TềPhú vừa nói chân đập mạnh xuống xe phóng đi như bay.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 37

6.30 tối tại biệt thự Lôi Viên, Lôi Lạc Thiên một thân ý phục chỉnh tề ngồi trên ghế Sofa ở thư phòng, tay cầm ly rượu.

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ rọi thẳng vào, phản chiếu màu đỏ của rượu vang trong ly lên khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Tề Phong quỳ gối trước mặt anh. Vẽ mặt cung kính sợ sệt làm Lôi Lạc Thiên càng thêm tức giận.

Anh nâng ly lên hớp một ngụm rượu, chậm rãi nói.

“Lần sau tôi không muốn có chuyện như vậy xảy ra nữa.

Cậu đừng tưởng có thể qua mặt được tôi.

Nếu tôi không chắc chắn được sự an toàn của Lam Lam, thì cậu và cô ấy dù muốn làm gì đi nữa cũng không thể.”

Giọng nói lạnh lùng kèm vài phần đe dọa của Lôi Lạc Thiên làm Tề Phong bất giác rùng mình.

“Lão đại tôi sai rồi.”

Anh cuối đầu nhận tội trong lòng hối hận.

“Tôi biết Lam Lam vì tôi nên mạo hiểm, với tính tình của cô ấy, không ai có thể ngăn cản.”

Tề Phong bất giác hiểu được, thì ra lão đại đã nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Anh để Tề Phú theo bên cạnh cô, anh biết Tề Phú sẽ liêu minh để bảo vệ cô.

Đồng thời anh cũng đã phái theo một nhóm tin anh của bang Lôi Ứng theo bảo vệ họ. Chỉ cần thấy Trình Lam có nguy hiểm, thì họ sẽ xông ra cứu người.

Anh sắp xếp mọi việc vì cô, cũng giống như cô, mọi việc làm đi đâu vì anh.

“Thuộc hạ đã hiểu.”

Lôi Lạc Thiên bỏ ly rượu trong tay, xuống bàn bên cạnh nói.

“Tốt, lần này tôi tạm tha cho cậu, lần sau nếu tái phạm tôi sẽ trừng phạt theo bang quy.”

Nói xong anh đứng dậy sải bước ra ngoài, Tề Phong cùng mấy tên thủ hạ đi theo sau.

6.55 tối tại khách sạn The Palm một đám ký giả cùng phóng viên bị chặn lại trước cửa.

“Xin quý vị đừng chen lấn, đúng 7 giờ tối thị trường sẽ mở các vị vào buổi ký hợp đồng.”

Cô Thư ký của Kiều Nhất Phàm lên tiếng.

Trong đêm tối chiếc xe cadillac màu đen, giống như con báo, từ trong đêm tối phóng tới, dừng lại trước mặt của mọi người.

Lôi Lạc Thiên trên người mặc Âu phục armani màu trắng áo sơ mi màu đen huyền bí, càng tôn lên sự chững chạc, sang trọng.

Anh khom người tao nhã bước xuống xe, trước mặt bao nhiêu ký giả cùng phóng viên, sắc mặt không hề thay đổi.

Các ký giả và phóng viên chen nhau đến gần Lôi Lạc Thiên để chụp ảnh.

Tề Phong cùng mấy tên vệ sĩ đứng chặn trước mặt anh, ngăn cản bọn họ đến gần.

Lôi Lạc Thiên phong độ vẫy tay, ra hiệu cho Tề Phong lui ra.

“Các bạn ký giả cùng phóng viên, các người có thể đưa ra câu hỏi, chủ tịch của chúng tôi sẽ trả lời từng người.”

Tề Phong lịch sự lên tiếng.

“Chủ tịch Lôi, nghe nói mấy ngày nay có một số tin đồn, bất lợi cho tập đoàn Lôi Thị không biết chuyện này có ảnh hưởng gì tới giá cổ phiếu của Lôi Thị hay không?”

“Cảm ơn sự quan tâm của các vị, bây giờ giá cổ phiếu của Lôi Thị còn cao hơn lúc trước.”

“Nghe nói chủ tịch Lôi cố tình để thua miếng đất phía Tây Thành Phố S cho Tân Thị có đúng không?”

“Xin lỗi bạn ký giả này, anh là người của tòa soạn nào vậy?”

Giọng Lôi Lạc Thiên trầm xuống, Dừng một chút anh nói tiếp.

“Anh đã nghe được chuyện này từ đâu? Chính phủ vừa mới công bố, làm sao Lôi Lạc Thiên tôi biết trước mà cố tình để thua.”

Lúc này sắc mặt của Lôi Lạc Thiên không còn vẻ nho nhã lịch sự nữa mà thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng sắc bén. Anh nhìn thẳng vào mắt tên ký giả kia, làm hắn hoảng sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Một chiếc cadillac màu đen giống y chiếc của Lôi Lạc Thiên dừng ở trước mặt đám phóng viên.

Tề Phú bước xuống xe, đi về phía sau, cung kính mở cửa xe cho Trình Lam.

Ký giả và phóng viên có mặt đi đầu tò mò, không biết trong xe là ai mà đích thân tổng giám đốc của Lôi Thị, người chỉ dưới một người trên vạn người phải cung kính như vậy.

Trình Lam bước xuống xe với một tư thế vô cùng hấp dẫn, đôi giày cao gót màu bạc mấy viên kim cương lấp lánh dưới ánh đèn cùng đôi chân thon dài bước ra, làm các người xung quan, không thể kiềm chế được sự hiếu kỳ mà nhìn chằm chằm vào cô.

Trên người cô là bộ váy dạ hội màu đen cổ cao, sắc mặt dịu dàng, mái tóc được búi lên cao để lộ ra khuôn mặt tuyệt đẹp, cô mỉm cười khi nhìn thấy Lôi Lạc Thiên.

Nhìn thấy nụ cười khuynh quốc nghiêng thành của cô, họ đi đầu như không thở nổi.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 38: Cầu Hôn

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy nụ cười trên mặt cô tâm tình trở nên tốt hẳn, anh nhìn cô từ trên xuống dưới một cách tỉ mỉ, tuy rằng thuộc hạ đã báo cáo tình hình của cô cho anh, nhưng trong lòng anh vẫn bần chần không yên. Anh lo lắng không biết trong lúc hai bên giao đấu, cô có bị thương gì hay không.

Trong con người sâu thẳm của anh, cô có thể nhìn thấy được sự lo lắng cùng bất an.

Cô biết anh đang lo lắng cho cô,

Kỳ thật khi hai người yêu nhau, đến khắc cốt ghi tâm, họ không cần dùng lời nói, chỉ cần nhìn vào mắt của đối phương, thì sẽ hiểu được người mình yêu đang suy nghĩ đi đâu gì.

Giống như cô và Anh bay giờ, đứng trước mặt biết bao nhiêu người, ánh mắt thâm tình của anh nhìn cô đã nói lên tất cả.

Có sự yêu thương, chiêu chuộng, khoáng dung, che chở cùng với hy sinh.

Trong lòng cô từng cơn tê dại lan tràn.

Làm máu trong người dần dần nóng lên.

Một loại cảm giác chưa từng có, làm cô luống cuống tay chân.

Lôi Lạc Thiên hai tay đúc vào túi quần, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hồng hào của cô.

Anh bước từng bước đến trước mặt Trình Lam, anh lấy trong túi ra một cái hộp màu đỏ bằng nhung, mở nắp ra là một chiếc nhẫn kim cương 10 carat hình trái tim lấp lánh dưới ánh đèn.

Chiếc nhẫn là do anh đặc biệt thiết kế cho cô, trong chiếc nhẫn Tê Phong có gắn mấy định vị nhỏ và tối tân nhất.

Anh vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé, đang ru rẫy vì hạnh phúc của cô.

“Lam Lam chúng mình kết hôn.”

Không phải là lời cầu hôn ngọt ngào hay lãng mạn, mà là một câu vô cùng bá đạo, hoặc có thể nói đó là một thông báo anh dành cho cô.

Trình Lam vô cùng cảm động, cô biết được với anh mà nói, trước mặt bao nhiêu người anh có thể làm như vậy, đã chứng tỏ tình yêu anh dành cho cô.

Trong mắt Trình Lam hiện lên sự bối rối và do dự. Cô yêu anh nhưng chưa từng nghĩ sẽ kết hôn bao giờ.

Lôi Lạc Thiên nhìn ra được sự lưỡng lự trong ánh mắt cô, anh không tức giận, mà vô cùng kiên nhẫn nắm lấy bàn tay, mà giờ phút này vì hạnh phúc mà đã thấm ướt muôi môi.

Anh khom người nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô, giọng nói thâm trầm chỉ có hai người nghe được.

“Lam Lam đừng lo sợ, từ nay về sau anh sẽ là người bảo vệ và yêu thương em.”

Trình Lam trong lòng ngọt đến tận xương tủy, cô tươi cười gật đầu,

Sắc mặt của Lôi Lạc Thiên vô cùng sáng khoái, cầm chiếc nhẫn kim cương hình trái tim, đeo vào ngón áp út của cô, chiếc nhẫn trên tay vì sự phản chiếu của ánh đèn, mà lấp lánh như những vì sao trên bầu trời.

Một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay của anh.

Lôi Lạc Thiên yêu thương đặt một nụ hôn thâm tình lên trán cô, anh vương tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô rồi kéo cô vào lòng.

Trước sự kinh ngạc của mọi người anh tuyên bố.

“Tháng sau vào ngày lễ tình nhân chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ tại đây.”

Nói xong anh ôm eo Trình Lam đi vào trong khách sạn.

Các ký giả cùng phóng viên đi đâu tò mò không biết cô gái vừa rồi là ai, mà được chủ tịch của tập đoàn lớn nhất thành phố S yêu thương như vậy.

Anh là một trong những thanh niên giàu và có địa vị cao nhất trong nước lẫn ngoài nước. Biết bao nhiêu tiểu thư con nhà giàu và các ngôi sao nổi tiếng muốn dính vào scandal với anh, nhưng không biết vì sao, một khi có tin đồn gì đi đâu bị một thế lực thần bí nào đó xóa sạch.

Đường Tam đứng bên cạnh TềPhú cảm động vô cùng, cô vui mừng thay Trình Lam. Cô biết Lôi Lạc Thiên yêu Trình Lam thật lòng.

TềPhú nói nhỏ vào tai cô, cử chỉ thân mật, có vài phần ám muội.

“Cô đã làm gì mà có thể theo dõi được Việt Vũ vậy?”

“Đâu có gì đâu, tôi chỉ để một thiết bị theo dõi và nghe lén vào xe của anh ta.

Nhưng đi đâu đặc biệt là, thiết bị này do tôi tự phát minh, dù có dùng máy kiểm tra tân tiến nhất cũng không tìm ra được nó.”

Cô tươi cười thì thầm vào tai TềPhú.

TềPhong đứng bên cạnh Lôi Lạc Thiên, giờ phút này không thể nào kềm chế được lửa giận trong lòng, anh đi qua với sắc mặt hằm hằm không nói lời nào cầm một cánh tay của Đường Tam lôi đi.

“Anh làm gì vậy? Đau em chết đi.”

Tề Phong cười khinh thường. Dùng giọng giễu cợt nói với cô.

“Đau sao? em cũng biết đâu.”

Anh lôi cô một mạch vào cuốn hành lang. Dùng sức quăng cô một cái, người cô bị đập mạnh vào bức tường phía sau.

Anh lập tức áp người xuống hôn cô mãnh liệt. Bàn Tay cũng bắt đầu sờ soạng lên bầu ngực căng tròn của cô.

Đường Tam đầu óc choáng váng dùng sức đẩy anh ra.

Tề Phong lúc này không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Có trời mới biết anh lo lắng cho cô cỡ nào.

Nhưng cô thì sao, trước mặt anh lại anh anh em em liếc mắt đưa tình với người anh em tốt của anh.

Vừa nghĩ đến đó anh lại vô thức dùng sức bóp mạnh vào ngực cô.

Sự đau đớn làm toàn thân cô cứng đờ, theo phản xạ tự nhiên cô cắn mạnh lên môi anh, máu tanh xông thẳng vào mũi Tề Phong, anh chợt bình tĩnh lại từ từ buồn cô ra.

Nhìn khuôn mặt vì đau đớn mà trở nên trắng bợt, đôi môi xung đỏ, dây áo bị trượt xuống để lộ ra ngoài một bên ngực.

“CMN... Sao mình lại mất đi lý trí như vậy, sao mình có thể làm ra những chuyện như vậy.”

Anh đau lòng nhẹ nhàng ôm thân thể nhỏ bé đang rung rẩy của cô vào lòng.

“Xin lỗi, anh không biết sao mình lại như vậy. Chỉ thấy em thân mật với Tề Phú thì anh lại không thể tự chủ được bản thân mình.

Xin lỗi em.”

Anh nói với giọng rung rung.

Đường Tam không nói gì chỉ lặng lẽ nằm im trong lòng ngực của anh.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 39

Sau khi ký hợp đồng, Lôi Thị tổ chức tiệc chúc mừng ở lầu 3 trong khách sạn. Khách được mời toàn là những người có tên tuổi trong giới chính trị hoặc trên thương trường.

Mạc Gia Thành cùng em gái Mạc Gia Yến cùng đến, Mạc Gia Thành một thân y phục màu đen, dáng vẻ Tuấn tú nhưng sắc mặt vô cùng phách lối,

Mạc Gia Yến mặc trên người một bộ váy dài màu đỏ bó sát, cổ chữ V hở thật sâu, phía sau trống, để lộ phần lưng trắng.

Cô muốn mượn cơ đến chúc mừng để tiếp cận Lôi Lạc Thiên.

Nhìn chung quanh toàn là những thanh niên tài giỏi, có địa vị, nhưng không người nào lọt vào mắt của Mạc Gia Yến.

Vì sự nuông chiều từ nhỏ của cha mẹ cùng anh trai, Mạc Gia Yến tánh tình ngang ngược, muốn gì được đó. Khi nhận định rằng Lôi Lạc Thiên là của cô, thì bất chấp thủ đoạn cũng phải có được anh.

Bùi Anh Tuấn với bộ Âu phục màu bạc, tay cầm hai ly champagne bước đến gần cô.

“Hello Gia Yến, em đến từ lúc nào?”

Lời vừa nói, tay đã đưa ly rượu đến trước mặt cô.

Cô lịch sự cầm ly rượu lên uống một miếng.

“Vừa mới cùng anh trai đến.”

Mạc Gia Yến trả lời một cách miêng cường, đang nói chuyện nhưng cặp mắt thì liếc một vòng, tìm bóng dáng quen thuộc mà cô ngỡ nhớ đêm mộng.

Sau một trận mây mưa bão táp vừa rồi Trình Lam vô cùng mệt mỏi.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của cô, anh yêu thương nói.

“Em mệt vậy cùng Đường Tam qua sofa bên kia ngồi nghỉ ngơi một chút, anh sẽ gọi Tề Phong đi cùng em.”

Cô cười, nhẹ nhàng gác đầu xuống.

Trong góc khuất Trình Lam, Đường Tam và Tề Phong ngồi trên sofa trò chuyện.

Đường Tam không hề để ý đến Tề Phong, cô chỉ trò chuyện cùng Trình Lam.

“Em muốn ăn gì để anh đi lấy.”

Tề Phong đứng dậy nhìn Đường Tam hỏi, Anh biết cô từ trưa đến giờ chưa ăn gì cả. Đường Tam không trả lời, trong lòng cô còn ấm ức chuyện vừa rồi nên không muốn nói chuyện với anh.

Trình Lam thấy bầu không khí trở nên căng thẳng đành phải làm người tốt nói thay.

“Cậu lấy cho Đường Tam sushi đi. Cô ấy rất thích, còn tôi cái gì cũng được.”

“Được tôi đi ngay.”

Tề Phong bước đi với sắc mặt thất vọng. Anh biết cô còn đang tức giận.

“Đường Tam em và TềPhong xảy ra chuyện gì vậy?”

Trình Lam quan tâm hỏi.

“Không có gì, để anh ta chiều tội một chút, thì em mới hả dạ.

Anh ta đúng là một người lỗ mãng không nói lý lẽ.”

Đường Tam nói một cách tức tưởi.

Trình Lam đành chiều, cô biết tính tình của Đường Tam rất bướng bỉnh, không ai có thể khuyên được.

Cô đành thề cầu nguyện cho TềPhong.

TềPhong vội vã trở lại trên tay cầm hai đĩa thức ăn, một đĩa anh đưa cho Trình Lam, đĩa còn lại anh để xuống trước mặt Đường Tam.

“Em ăn một chút đi.”

Đường Tam không trả lời anh, mà quay sang nói với Trình Lam.

“Chị Lam em muốn ăn mì ý, chị muốn ăn không để em đi lấy.”

“Để anh đi cho, em cứ ngồi đây đợi anh.”

TềPhong vừa nói thì anh như mũi tên phóng thẳng ra ngoài.

Trong tích tắc anh trở lại với hai đĩa mì ý nóng hổi.

“Em muốn uống rượu champagne.”

“Được đợi anh một chút.”

Nói xong anh chạy ra ngoài.

Trình Lam bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ.

Tề Phong ơi là Tề Phong, anh ngàn lần vạn lần đừng bao giờ đăt tội với Đường Tam nữa.

Cô mệt mỏi tựa lưng vào ghế sofa, nhìn về phía Lôi Lạc Thiên.

Anh tay cầm ly rượu vang, u nhã lịch sự đứng chính giữa đại sảnh, trò chuyện cùng với mấy vị quan chức chính phủ. Tề Phú luôn theo bên cạnh anh.

Anh là như vậy. Dù ở bất cứ nơi nào, anh luôn là trọng tâm của tất cả mọi người.

Anh đẹp trai, phong độ khí thế mạnh mẽ đáng người cao lớn, đứng kế bên cạnh mấy người đàn ông khác anh luôn luôn nổi bật hơn hết.

Lôi Lạc Thiên đang nói chuyện nhưng cặp mắt vẫn luôn quan sát về phía Trình Lam đang ngồi.

“Chúc mừng Lôi tổng.”

Kim Chấn Bình từ trong đám đông đi đến bắt tay Lôi Lạc Thiên.

“Cảm ơn Kim tổng đã nể tình tôi, đến tham gia buổi tiệc ngày hôm nay.”

“Lôi tổng quá khách sáo rồi. Đây là vinh dự của tôi.”

Kim Chấn Bình nói một cách sảng khoái. Ông biết Lôi Lạc Thiên không phải là người đơn giản. Vừa rồi còn chơi Tân thị một dĩa mạnh, ông không muốn gì Việt Vũ mà đăt tội với Lôi Lạc Thiên. Ông cố tình đến để lấy lòng anh.

Mạc Gia Thành từ phía sau đi đến, tay cầm ly rượu đưa lên nói.

“Chúc mừng Lôi Tổng đã hợp tác cùng chính phủ về phương án Thành Phố Trên Không”.

Lôi Lạc Thiên tao nhã nâng ly rượu trong tay, làm động tác kính rượu rồi không uống chỉ nhấp nhám một chút mà thôi.

Anh không thích người của Mạc gia, chỉ vì nể tình ông nội, nên anh không muốn tỏ ra thái độ chán ghét rõ ràng.

Chỉ đơn giản mấy lời xã giao, Lôi Lạc Thiên không còn kiên nhẫn nói tiếp,

“Cảm ơn Mạc tổng, Xin lỗi thất lễ tôi còn có bạn bên kia.”

Nói xong anh đi về phía Mạnh Hùng và Trần Hao vừa mới đến.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 40: Mạc Gia Yến Kiếm Chuyện

Trình Lam buồn chán không muốn làm kỳ Đà cảm mũi nên một mình muốn đi lấy một ly nước trái cây.

“Chị dâu, để tôi đi cùng chị, lão đại căn dặn tôi phải chăm sóc tốt cho chị.”

“Không cần, tôi đi một mình là được rồi, ở đây rất an toàn. Cậu cứ ở lại cùng Đường Tam đi.”

Trình Lam nói một cách nghiêm túc.

Tề Phong do dự một chút rồi nhìn sang Đường Tam, cuối cùng anh cũng đồng ý.

Trình Lam đi qua lấy một ly nước trái cây trên bàn.

Mạc Gia Yến từ phía sau đi đến chặn trước mặt Trình Lam.

“Tại sao cô lại ở đây, đừng có sáu hồ mà bám theo anh Thiên của tôi.”

Mạc Gia Yến nói bằng giọng khinh thường.

Trình Lam ghét nhất là loại người kêu căng như Mạc Gia Yến, cô cố tình tỏ ra bộ dạng một người ham mộ hư vinh.

“Ai là anh Thiên của cô, cô mới là không biết sáu hồ.”

À đúng... tôi bám theo anh ấy là vì tiền đó thì làm sao? Cô làm gì được tôi. Ai bảo anh ấy lại có nhiều tiền như vậy.”

Mạc Gia Yến tức đến nói không ra lời. Thường ngày cô hay làm ra vẻ dịu dàng yếu đuối, nhưng giờ phút này cô không còn cách nào, tỏ ra vẻ tao nhã được nữa.

“Đúng là một con chim sẽ muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng, sao cô không tự mình nhìn lại bản thân.

Cô có thân phận gì mà muốn bước vào Lôi Gia làm Lôi phu nhân, phụ nữ ham tiền tôi đã gặp nhiều rồi nhưng mặt dày như cô thì là lần đầu tiên.”

Mạc Gia Yến nói một tràn, Trình Lam không hề tức giận mà còn ngược lại tỏ ra vẻ, không sao cô muốn nói gì không liên quan gì đến tôi.

Thái độ Trình Lam càng không quan tâm thì Mạc Gia Yến càng thêm tức giận.

“Lôi Lạc Thiên, Mạnh Hùng và Trần Hao cùng nhau ngồi trên ghế Salon ở bên cạnh trò chuyện.”

“Chúc mừng cậu.”

Trần Hao sáng khoái cụng ly với Lôi Lạc Thiên.

Mạnh Hùng lấy trong túi ra một bao thuốc Lá đưa cho mỗi người một điếu.

Mạnh Hùng tao nhã hít vào một hơi rồi phung ra một ngụm khói.

Mùi thuốc Lá làm tinh thần anh tỉnh táo hơn.

“Tôi bất được tin có người muốn mạng của cậu.

Nếu cậu cần giúp gì cứ lên tiếng.”

Giọng nói trầm tĩnh của Mạnh Hùng vang lên.

Lôi Lạc Thiên không nói gì, tay mân mê điếu thuốc.

Con người sau thâm vang lên sự tàn ác nhưng đồng thời cũng có vài phần do dự, anh biết có người muốn mạng của anh, đó là chuyện nhỏ, từ trước tới giờ anh đi đâu không quan tâm, nhưng bây giờ anh có nhược điểm để họ công kích, anh chỉ sợ họ sẽ làm hại đến Trình Lam.

Vừa suy nghĩ cấp mắt anh bất giác nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của cô. Anh muốn nhìn thấy cô, anh muốn ôm cô vào lòng, giờ khắc này trong lòng anh quan tâm nhất chính là cô.

Thấy cô cùng Mạc Gia Yến đứng một bên nói chuyện, anh biết chắc Mạc Gia Yến cố tình tìm cô gây sự. Anh biết Trình Lam không phải là người dễ để người khác bắt nạt.

“Thiên, Trình Lam của cậu bị người ta quấy rầy kìa.”

Trần Hao ngồi bên cạnh nhìn theo ánh mắt của Lôi Lạc Thiên, nhìn thấy hai người đẹp, anh cười gian xảo nói.

“Không sao, chúng ta cứ ngồi đây đợi xem kịch hay.”

Lôi Lạc Thiên thích thú nói. Chờ xem Trình Lam chinh Mạc Gia Yến ra sao.

Mạnh Hùng và Trần Hao hứng thú nhìn về phía Trình Lam.

Mạc Gia Yến giận tới mức phờng mang trợn mắt, không biết phải làm gì hơn,

Tay chỉ vào mặt Trình Lam, chân thì giậm mạnh xuống đất.

“Cô cô... Ông nội Lôi đã nói chỉ có mình tôi mới có từ cách làm con dâu của Lôi gia. Cô hãy rời khỏi anh Thiên nay lập tức đi.”

Trình Lam nhìn dáng vẻ giận dữ của cô, trong lòng vui vẻ vô cùng, vài phút trước cô còn thẫn thờ, nơi này thật buồn chán, nhưng bây giờ lại ở đâu chuôi ra một người để cô đùa bỡn.

“Mạc tiêu thư, chắc cô l ần r ồi, người mà tôi muốn là Lôi Lạc Thiên chứ không phải là ông nội của anh ta.

Chỉ cần anh ta đồng ý thì người khác có phản đối tôi cũng không quan tâm.”

Lôi Lạc Thiên nghe lời nói của Trình Lam, ý cười đã hiện rõ trên khuôn mặt Tuấn tú của anh.

Lời nói sắc bén của Trình Lam bất giác làm Mạnh Hùng nhớ tới Kiều Nhi.

Sắc mặt giễu cợt cùng với lời nói sắc bén làm cho Mạc Gia Yến cứng miệng không biết phải nói gì hơn.

Kỳ thật, Cô ta nói đúng chỉ cần Lôi Lạc Thiên đồng ý, thì dù trời có sập xuống cũng không thể nào thay đổi được.

Cứng không được Mạc Gia Yến đành phải dùng chiêu mềm.

Giọng nói nhỏ nhẹ mang theo vài phần khổ sở, sắc mặt đau lòng, muốn làm cho Trình Lam tong cảm.

“Coi như tôi van xin cô đi. Tôi yêu anh Thiên từ lúc tôi 15 tuổi tới bây giờ, anh ấy là tính mạng của tôi, nếu mất đi anh ấy chắc tôi sẽ chết.”

Kèm theo lời nói là vài giọt nước mắt, người ngoài nhìn vào còn tưởng Trình Lam đang bất nạt cô ta.

Đúng là một con hồ ly, đóng kịch một cách tài tình. Được cô muốn chơi thì để Trình Lam tôi chơi với cô.

Sắc mặt Trình Lam trở nên ôn nhu, giọng nói nhẹ nhàng, với vài phần cảm động.

“Vậy cô muốn tôi phải làm sao đây?”

“Nếu cô chỉ muốn tiền, thì tôi có thể cho cô. Đây là tờ chi phiếu \$500 ngàn, đủ để cô sống một thời gian.

Cô cầm tờ chi phiếu này rời khỏi anh Thiên, tìm một người đàn ông thích hợp với mình.”

Mạc Gia Yến nói lời quan tâm, lấy trong bóp ra một tờ chi phiếu đưa cho Trình Lam.

“Ha ha ha. Thiên cô gái của cậu bán cậu đi kìa.”

Trần Hao cười nói.

Mạnh Hùng nhìn Trình Lam, anh thấy cô không phải là một cô gái tầm thường.

Lời nói sắc bén, cử chỉ không chút sợ sệt mà ngược lại khí thế của cô, không hề thua kém mấy người bọn họ.

“Hao cậu chờ thêm một chút sẽ thấy còn màn đặc sắc hơn.”

Mạnh Hùng nói với ý cười trong mắt.

Trình Lam cầm tờ chi phiếu trong tay nói.

“Mạc tiểu thư chắc cô nhàn lẩn đi đâu gì.

Theo cô nghĩ anh Thiên của cô chỉ đáng giá bao nhiêu sao?”

Trình Lam quơ quơ tờ chi phiếu trên tay.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 41

Vậy cô muốn bao nhiêu thì cứ nói.

“Đợi một chút, để tôi tính đã, theo như tôi biết thì chỉ riêng tập đoàn Lôi thị không cũng là mấy trăm triệu, chưa tính tới bất động sản riêng của anh ấy, còn những mối đầu tư khác nữa, vậy Mạc tiểu thư định đưa tôi bao nhiêu?”

Khó tính quá, hay là Cô đưa tôi hết toàn bộ tài sản của cô đi, nhưng mà nếu cô không còn tiền nữa, thì chắc cũng không còn xứng đôi với anh ấy.

Phải làm sao bây giờ?”

Lời nói mỉa mai còn làm ra bộ mặt khó xử.

“Thiên! cô gái của cậu là cóp sao?”

cóp một cách trắng trợn như vậy.”

Trần Hao mắt mở thật to, kinh ngạc với lời nói sắc bén của cô.

“Đây mới là Lam Lam của tôi.”

Lôi Lạc Thiên nói một cách đắc ý.

“Cô đang đùa giỡn với tôi phải không?”

Mạc Gia Yến tức giận, bước tới cầm ly rượu đỏ trên bàn hướng về phía Trình Lam hất một cái.

Trình Lam nhanh tay lẹ chân chuyển mình né tránh, cô đưa chân ra về phía Mạc Gia Yến.

Mạc Gia Yến bị chân của Trình Lam cản trước mặt mất thăng bằng ngã xuống mặt đất.

Động tác của Trình Lam vô cùng thành thạo. Cô ung dung đứng đó như không có chuyện gì xảy ra.

Mạc Gia Yến vừa tức vừa sấu hổ, từ nhỏ tới lớn không có người nào dám đối xử với cô như vậy.

Mạc Gia Yến đứng dậy từ dưới mặt đất, hung hăng xông tới muốn tát vào mặt của Trình Lam, không ngờ Trình Lam phản ứng lẹ làng, bắt lấy cổ tay của Mạc Gia Yến đang vươn tới.

Cô thuận tay hất một cái toàn thân Mạc Gia Yến bất lực ngã xuống cái bàn để thức ăn bên cạnh.

R ầm, loãng chõng,...

Tiếng chén đĩa bị vỡ vang lên. Tất cả mọi người có mặt đi đâu kinh ngạc nhìn qua.

Mạc Gia Yến toàn thân bị thức ăn làm bẩn. Ng ồi dưới mặt đất trong thật thê thảm.

Trần Hao ng ồi một bên mi ềngh há thành chữ O thật lớn, dùng tay húych Lôi Lạc Thiên một cái.

Giọng nói lấp bắp tỏa ra vẻ thật khó có thể tin được.

“Ây, cậu có thấy không, cô ta chỉ dùng động tác nhẹ nhàng mà đã khiến Mạc Gia Yến ra như vậy, nếu cô ta mà dùng sức thêm một chút, chắc chắn Mạc Gia Yến không còn mạng ra khỏi nơi đây.”

“Thiên cậu nhật được báo vật r ồi đấy.”

Mạnh Hùng trong lòng an tâm hơn. Mới vừa rồi anh còn đang lo có người sẽ dùng cô để uy hiếp Lôi Lạc Thiên. với thân thủ của cô chắc không có người nào có thể ra tay được.

Mạc Gia Thành đứng nói chuyện cùng mấy chủ tịch của các tập đoàn khác, vừa nghe được tiếng bát đĩa bị vỡ theo phản xạ tự nhiên anh quay đầu lại nhìn xem.

Nhìn thấy đĩa em bảo bối của mình bị người khác bất nạt anh thức giận bước tới đỡ cô lên.

Mạc Gia Thành hung hăng nhìn Trình Lam, ánh mắt vô cùng độc ác, dù sao đi nữa Mạc Gia Yến cũng là người của Mạc gia. Đánh chó thì cũng phải kiên chủ nhà. Cô gái này trước mặt bao nhiêu người lại làm Mạc gia mất mặt như vậy.

“Anh hai, cô ấy bất nạt em.”

Giọng nói rung rung hai hàm nước mắt như suối chảy xuống khuôn mặt nhếch nhác của cô.

Trình Lam nhìn thấy một màn anh em tình thâm, trong lòng khinh bỉ.

“Nhìn tôi như vậy làm cái gì. Mạc Tổng, nên đem em gái bảo bối của mình về mà dạy dỗ lại.”

“Vị tiểu thư này, em gái tôi có lỗi gì đi chần nữa, thì cô cũng không cần động tay động chân như vậy.”

Mạc Gia Thành tức giận nói.

“Động tay động chân?”

Có sao? tôi chỉ tiện tay quơ một cái thì cô ấy đã ra như vậy, ai mà biết em của cậu lại nhu nhược như vậy.

Nếu có bệnh thì nên ở nhà, ra đường làm gì để người ta chê cười.”

“Cô im miệng cho tôi, cái đò lơ mãng.

Sao cô giám làm như vậy.”

Mạc Gia Yên không chiều nổi nữa, lên tiếng mắng chửi.

Lôi Lạc Thiên từ ghế sofa thong thả đi đến ôm Trình Lam vào lòng. Tay vuốt nhẹ lưng cô.

“Em có sao không? “

Giọng nói nuông chiều làm người chung quan kinh ngạc.

Họ đi đâu biết chủ tịch của tập đoàn Lôi Thị, Lôi Lạc Thiên là một người lạnh lùng, trên thường trường ra tay tàn nhẫn không thích tiếp cận phụ nữ. Như bây giờ anh lại nuông chiều cô gái này như vậy. Họ tò mò không biết cô có thân phận gì.

Kim Chấn Bình đứng một bên xem kịch vui, ở buổi tiệc xin nhật con gái ông, ông đã lãng giáo sự nuông chiều của Lôi Lạc Thiên dành cho cô gái này rồi.

Kim Chấn Bình cùng người của Mạc gia luôn đối chọi lẫn nhau trên phương diện làm ăn, nên khi thấy hai anh em nhà họ Mạc gặp nạn ông hờn hở vô cùng.

“Hai anh em họ ăn hiếp em.”

Trình Lam làm nũng với Lôi Lạc Thiên.

Trần Hao đứng một bên lắc đầu nói với Mạnh Hùng.

“Cô gái này đúng là táo bạo, vừa đánh trống vừa la làng.”

Lôi Lạc Thiên yêu thương sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của Trình Lam,

Anh biết cô cố tình nói như vậy, nhưng vậy thì sao chỉ cần cô vui là được.

cặp mắt sắc bén của anh nhìn hai anh em Mạc gia, làm Mạc Gia Thành hơi hoảng hốt.

“Vợ của Lôi Lạc Thiên tôi, cách người cũng giám bắt nạt.”

Một câu vô cùng đơn giản như lại mang theo sự uy hiếp trắng trợn.

Mạc Gia Thành đành phải nhượng bộ, thế lực của Lôi Lạc Thiên ở thành phố S này không ai giám coi thường.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 42: Bí Mật Của Mạc Gia Thành

“Lôi Tổng chắc trong chuyện này có gì đó hiểu lầm.”

Mạc Gia Thành nhượng bộ muốn làm hoà.

“Hiểu lầm? Các người làm vợ tôi sợ như vậy mà là hiểu lầm.”

Lôi Lạc Thiên nâng lông mày, lên giọng kể ca.

Trần Hao nhìn Mạnh Hùng, Lắc đầu bất lực nói.

“Hai người này đúng phu xướng phụ tuỳ, Sau này dù bị đánh chết, tôi cũng sẽ không đắc tội với cô ấy.”

Mạnh Hùng cười nói.

“Biết vậy là được rồi.”

Mạc Gia Thành biết nếu lần này anh không trừng phạt em gái của mình, thì đừng hòng ra khỏi được nơi này.

Anh nhìn Mạc Gia Yến, trong lòng nghĩ ai cô không chọc, lại chọc đến người đàn bà của Lôi Lạc Thiên.

Đành phải để cô chiêu uất ức rồi.

“Gia Yến, em mau xin lỗi vợ của Lôi Tổng đi.”

“Em.”

Mạc Gia Yên dùng nóng tay chỉ vào mặt mình nói trong sự kinh ngạc.

“Tại sao em phải xin lỗi, là cô ta cố tình làm em té mà.”

Mạc Gia Yên không phục nói.

Lôi Lạc Thiên nghe vậy sắc mặt trầm xuống. Chân mày nín lại nhìn họ.

Mạc Gia Thành kéo em gái nói nhỏ.

Em mau nói xin lỗi người ta đi, chuyện sau này anh sẽ tính.

“Nhưng mà....”

Cô nhìn Lôi Lạc Thiên với vẻ mặt chờ mong, mong rằng anh sẽ nể tình.

Lôi Lạc Thiên không có phản ứng gì, ngược lại còn nhìn Trình Lam Âu yếm nói.

Em muốn họ phải làm gì em mới hết sợ?

Tất cả mọi người đi đâu muốn biết cô gái này sẽ làm gì.

“Vừa rồi cô ta muốn dùng tay phải để tát em, em không muốn làm lớn chuyện, chỉ muốn phế đi tay phải của cô ta mà thôi.”

Lời nói ra thật nhẹ nhàng, nhưng lại làm tất cả mọi người thoát mồ hôi lạnh.

Trần Hao choáng váng với những lời nói của Trình Lam.

“Vừa rồi chính cô ta đã cho Mạc Gia Yên một bài học, giờ còn chỉ đơn giản muốn phế đi tay của người ta mà thôi.”

“Hùng cậu thấy không, sau này mình có thể đắc tội với Lôi Lạc Thiên chứ đừng bao giờ đắc tội với cô ấy.”

Tề Phong và Đường Tam đi đến bên cạnh xem náo nhiệt, nghe được lời nói của Trần Hao, Đường Tam vui vẻ nói,

“Đây chỉ là chuyện nhỏ, có lần một người đàn ông dùng tay phải đung vào người của chị Lam, chỉ liền chặt đứt hai tay của hắn.”

“May quá, mình chưa đung vào cô ấy.”

Trần Hao vỗ vỗ ngực mình tự nói.

Tính tình Trần Hao là như vậy, bên ngoài anh giống như một người không đúng đắn, như thật sự anh rất đàn hoàng. Anh là người đàn ông rất tỉ mỉ và có tâm tư.

Nghe được lời Trình Lam nói sắc mặt của Mạc Gia Yến không còn giọt máu, hai tay rung rẩy cần tay áo của Mạc Gia Thành nói,

“Anh hai, anh phải giúp em, em không muốn thành người tàn phế.”

Mạc Gia Thành yêu thương em gái, nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cô, trong lòng anh chua xót.

“Lôi tổng xin anh bỏ qua cho Gia Yến lần này, anh cần gì cứ nói, nếu trong tầm khả năng của tôi, tôi nhất định sẽ làm.”

“Lôi Lạc Thiên tôi không thiếu bất cứ thứ gì.”

Lôi Lạc Thiên vừa nói Trình Lam chặn anh lại,

Ban đầu cô chỉ muốn chinh Mạc Gia Yến, nhưng khi thấy Mạc Gia Thành xuất hiện, cô mới suy nghĩ ra cách này.

Cô làm ra nhiều chuyện như vậy, chỉ đợi, anh ta nói ra câu này mà thôi.

“Nếu Mạc Tổng đã nói như vậy, thì Trình Lam tôi cũng không muốn làm khó Mạc tiểu thư nữa.”

Trần Hao, Mạnh Hùng và Tề Phong đi đâu không hiểu vì sao cô lại dễ dàng bỏ qua như vậy.

Mạc Gia Yến nghe được trong lòng như trút đi gánh nặng, nhưng bây giờ không biết Trình Lam muốn giở trò gì.

Mạc Gia Thành phóng khoáng nói,

“Cô cứ nói nếu trong vòng khả năng của tôi, tôi nhất định sẽ làm.”

“Tôi chỉ cần 5 con số.”

Một câu ngắn gọn, nhưng lại làm cho sắc mặt của Mạc Gia Thành tối thui.

Con người hiện lên sự kinh ngạc.

Trong ánh mắt có vài phần do dự.

Lôi Lạc Thiên không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm eo Trình Lam.

Trần Hao nhìn Mạnh Hùng rồi nhìn sang Tề Phong và Đường Tam.

“Các người biết 5 con số đó là gì không?”

Tề Phong nhún vai lắc đầu.

Qua vài phút Trình Lam thấy được sự lưỡng lự trong ánh mắt anh ta, liền lên tiếng không cho Mạc Gia Thành thêm thời gian suy nghĩ.

“Nếu Mạc tổng không có thành ý, thì tôi đành phải nhận bàn tay của Mạc tiểu thư thôi. “

“Chúng ta vào bên trong nói chuyện.”

Mạc Gia Thành chỉ về phía căn phòng bên cạnh.

Bọn người của Lôi Lạc Thiên cùng nhau bước vào trong, ng ồi xuống ghế sofa.

Mạc Gia Thành nhìn họ r ồi nhìn Trình Lam, ngập ngừng không nói.

Lôi Lạc Thiên hiểu ý của Mạc Gia Thành nên lên tiếng.

“Không sao, họ đi ầu là người của tôi.”

Mạc Gia Thành an tâm r ồi chậm rãi nói.

“Tôi muốn cô bảo đảm, phải bảo vệ Mạc gia và tập đoàn Mạc Thị.”

Mạc Gia Thành không biết Trình Lam là ai, sao lại biết được bí mật của anh. Nhưng cô là vợ của Lôi Lạc Thiên, với thế lực của Lôi Lạc Thiên anh tin tưởng có thể làm được.

Lần đầu tiên Mạc Gia Yến nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của anh trai mình, giờ n ầy sắc mặt của Mạc Gia Thành trắng bợt, tay đỡ mu ồi hôi lạnh.

“Được.”

Lôi Lạc Thiên không do dự nói.

Dù sao Mạc gia cũng là bạn tốt của ông nội anh.

Trình Lam nghiêm túc suy nghĩ r ồi mới nói.

“Tôi có chuyện không hiểu cho lắm.

Mạc gia không phải là gia tộc bình thường, ở Thành phố S tuy rằng tiếng tăm không bằng 4 đại gia tộc, (bao gồm Lôi gia, Mạnh gia, Trần gia và Nam gia) nhưng cũng là quy ền cao chức trọng, tại sao anh phải làm việc cho tổ chức Kim Xà.”

Lúc n ầy bọn họ mới hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Lôi Lạc Thiên kinh ngạc nhìn Trình Lam, trong lòng nghĩ, sao cô lại biết được chuyện này.

Trình Lam hiểu được sự thắc mắc của mọi người.

Cô nhìn Lôi Lạc Thiên nói với giọng hơi xấu hổ.

“Khi em gặp Mạc tiêu thư ở cửa hàng Prada, cô ta nói mình là vợ chưa cưới của anh, nên khi về em mới đi điều tra thân phận của cô ấy, trong lúc vô tình hack vào máy vi tính nội bộ của Mạc Thị thì mới biết.”

Trần Hao nhìn cô chăm chăm nói.

“Cái gì mà vô tình, là cô cố ý mới phải.”

Trình Lam liếc Trần Hao một cái. Anh ta liếc im miệng.

Tề Phong hăng hái nói.

“Chi Dâu, chi thật lợi hại, mai một có dịp chị nhớ dạy cho em.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 43

“Các người không biết, chị Lam là một cao thủ hacker đó.”

Đường Tam khoe khoang.

“Các người đừng nói lung tung.”

“Mạc tổng anh có thể nói cho tôi biết được không?”

Mạc Gia Thành hai tay luồn vào tóc ôm đầu, sắc mặt phiến não, bắt đầu thành thật kể lại.

“Đây là chuyện của 4 năm trước, lúc tôi mới tiếp nhận tập đoàn Mạc thị, khi đó tôi còn trẻ, tính tình bồng bột, háo thắng nghe lời người ta chơi cờ phiêu,

Thua hết tiền túi đã đành, còn thua luôn cả tiền vốn của Mạc Thị.

Trong lúc tôi đường cùng không biết phải làm sao, có người đến muốn tôi gia nhập tổ chức của họ, họ nói sẽ giúp tôi qua khỏi nguy cơ lần này. Lúc đó tôi lâm vào tình thế thân bất vô kỷ, nên đành đồng ý.

Tôi có nói, ghét người phóng hỏa mấy chuyện đó tôi sẽ không làm.

Họ nói tôi chỉ cần giúp họ rửa tiền đen là được.

Nhưng không ngờ sau một thời gian dài, tôi thấy càng lúng càng sâu, tôi không muốn tiếp tục nữa.

Bọn họ uy hiếp tôi, nói trong tay họ, có bằng chứng Mạc thị ăn hối lộ và rửa tiền đen.

Nếu tôi không làm theo lời họ, họ sẽ giao toàn bộ chứng cứ cho phía cảnh sát.

Tôi thì không sao, nhưng tôi không muốn Mạc thị do ông tôi đích thân thành lập lại bị hủy trong tay tôi.

Mạc Gia Thành nói xong sắc mặt đâu khổ tự trách.”

Mạc Gia Yến nghe những lời này của anh mình, trong lòng cô đau sót.

Từ nhỏ tới lớn anh hai là người yêu thương cô nhất, nhưng trong thời gian anh hai đau khổ gặp khó khăn, cô không giúp được gì thì thôi, vậy mà còn thường xuyên ra vẽ ta đây hồng hách, đi khắp nơi gây sự, khi có chuyện lại bắt anh hai ra mặt giải quyết.

Nghĩ đến đây từ giọt nước mắt rơi xuống.

TềPhú đứng bên cạnh thấy vậy, cầm khăn tay của mình đưa cho cô.

Nhìn thấy chiếc khăn tay trước mặt, cô ngược đầu nhìn lên.

Nhìn thấy TềPhú, khuôn mặt đẹp trai, tướng người cao lớn vạm vỡ, mặt bộ Âu phục màu đen làm tôn thêm vẻ nam tính.

Mạc Gia Yến sửng sốt vài giây, từ trước tới giờ anh luôn theo bên cạnh Lôi Lạc Thiên, nhưng cô chưa từng để ý đến anh.

“Mạc tiểu thư.”

Tiếng gọi của anh làm cô bình tĩnh lại.

Cô nhận lấy khăn tay rồi gật đầu cảm ơn.

Mạc Gia Thành lấy lại tinh thần nhìn Trình Lam,

“Sao cô biết về việc 5 con số đó.”

Tất cả mọi người đi đều chăm chú lắng nghe.

Trình Lam nói một cách nghiêm túc.

“Thật ra thì, tôi là con gái nuôi của Long Kiệt, thủ lĩnh tổ chức Thần Long.”

Sắc mặt của mọi người đi đều tỏa ra vẻ kinh ngạc.

Họ không thể nào tưởng tượng được, cô lại có một thân phận thần bí như vậy.

Lôi Lạc Thiên trợn mắt không nói gì.

Trình Lam nhìn thấy biểu hiện này của anh, cô biết chắc anh đã biết được trước.

“Ở ngoài có lời đồn rằng Long Kiệt thủ lĩnh của tổ chức sát thủ Thần Long là một người máu lạnh, tánh tình táo bạo, tàn nhẫn, giết người không nháy mắt.

Ông có một cô con gái nuôi.

Không hiểu vì sao ông lại yêu thương cô ấy như bảo vật.

Nuông chiều một cách vô lý.

Chỉ cần những gì cô ấy thích thì ông sẽ làm.”

Trần Hao nói một tràng, khó tin nhìn Trình Lam với cặp mắt đầy nghi ngờ.

“Sao anh lại nhìn tôi như vậy.”

Trình Lam bực bội hỏi Trần Hao.

“Những gì cô vừa nói có thật không?”

Đường Tam đưa tay lên nói,

“Đương nhiên là thật, thủ lĩnh đúng là cha nuôi của chị Lam.”

Tề Phong hoảng hốt cầm lấy tay của Đường Tam kéo về phía mình nói.

“Vậy em cũng là người của tổ chức?”

“Đúng, vậy thì sao.”

Đường Tam trả lời một cách thẳng thắn.

Trong lòng Tề Phong lo sợ, nếu cô cũng là người của tổ chức sát thủ, vậy không phải lúc nào cô cũng sẽ đối đầu với sự nguy hiểm trong lúc chấp hành nhiệm vụ sao.

Đường Tam không hiểu tâm tư của anh, còn tươi cười nói.

“Bay giờ, biết em lợi hại chưa.”

Mạc Gia Thành ngẩng nghiêm túc suy nghĩ rồi nói,

“Cô nói tiếp đi.”

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên, sắc mặt anh lạnh đạm, tay để ở càm, ngón trở làm động tác gỏ gỏ lên bờ môi mỏng của mình.

Đây là thói quen của anh, mỗi lần anh cần suy nghĩ chuyện gì nghiêm túc,

thì bất giác sẽ làm ra động tác này.

Chắc có lẽ anh cũng không biết, nhưng Trình Lam lại biết.

cô biết anh sẽ lo lắng khi biết được cô đang muốn làm gì, nhưng cô không muốn giấu anh nữa.

“Lúc trước, khi tôi còn nhỏ thì quả thật, tổ chức Thần Long là một tổ chức, ghê người không thấy máu, nó đứng đầu tổ chức sát thủ thế giới vì sự tàn nhẫn không lưu tình.

khi nhận nhiệm vụ chỉ nhìn tiền, không quan tâm tới lai lịch của đối phương và mục tiêu.

Nên người ngoài dành cho cha nuôi tôi cái tên Long Kiệt máu lạnh“.

Khi nói ra những lời này, trong đầu Trình Lam nhớ tới cái đêm 6 năm trước.

“Nhưng khi tôi lớn lên hiểu chuyện, có một đêm tôi đến xin với cha nuôi.

Sau này nếu mục tiêu là người lương thiện không đáng chết, đừng nhận được không cha.

Chúng ta đã có rất nhiều tiền, không cần làm hại đến kẻ vô tội.”

Long Kiệt yêu thương, vuốt ve mái tóc dài của cô.

Ông nhìn thấy trong mắt cô có những tia sáng của sự lương thiện và thuần khiết.

Trong lòng ông vốn không muốn cô tham gia vào việc của tổ chức.

Nhưng nếu cô muốn thì ông cũng sẽ chiều cô.

“Được, Lam Lam muốn như thế nào, thì quyết định như thế đó.”

Cô vui mừng lao đến ôm ông.

“Cảm ơn cha nuôi.”

Mạnh Hùng nghe cô nói vậy, trong lòng nghi ngờ hỏi.

“Thật sự sao ngày đó, các người không nhận bất cứ nhiệm vụ nào trái với lương tâm.”

Trình Lam nhìn Mạnh Hùng nghiêm túc nói.

“Phải, cha nuôi chưa từng thất hứa với tôi.

Sau này những người bị chúng tôi ghét, đi đâu là người đáng chết,

có những quan chức chính phủ ăn hối lộ tiền của dân chúng, có tội phạm ghét người cướp của, có thành phần khủng bố.

3 năm trước khi cha nuôi tôi biết được, có một tổ chức sát thủ được gọi là “Tổ chức Kim Xà” chuyên nhận nhiệm vụ mà tổ chức Thần Long chúng tôi từ chối.

Họ còn tàn ác vô tình hơn cả chúng tôi, khi chấp hành nhiệm vụ họ sẽ ghét luôn những người có liên quan, cha nuôi tôi lo lắng, bắt đầu âm thầm đi đầu tra.

Cho tới 4 tháng trước, chúng tôi biết được có một người đàn ông tên là Kevin Lam, chuyên làm trung gian bắt mối cho tổ chức Kim Xà.

Hắn sẽ xuất hiện tại quán bar Night Angel ở Las Vegas, nên tôi mới tới đó để ghét hắn.”

Mạc Gia Yến nghe Trình Lam nói vậy trong lòng hết kinh hải rồi đến sùng bái.

“Thì ra cô ta là sát thủ.

Ghét người không nháy mắt.

Hèn chi cô ta lại mạnh mẽ như vậy.

Mình phải theo cô ấy học hỏi mới có thể giúp được cho anh hai.”

Trong lòng Mạc Gia Yến đã quyết tâm, theo Trình Lam học hỏi.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 44

Trần Hao nhìn cô r ồi suy nghĩ một chút, vài giây sau cặp mắt sáng lên, như đã nhớ ra chuyện gì.

“Ah, nhớ r ồi, lúc đó chúng tôi cũng có mặt. Thì ra cô gái hôm đó là cô.”

Trình Lam gật đầu nói tiếp,

“Một tuần sau Tôi đi điều tra được Chu Tổng cũng là người của tổ chức Kim Xà, trong tay ông ta có một cái USB rất quan trọng.”

Nói tới đây Trình Lam ngừng một chút, cô quan sát sắc mặt của Lôi Lạc Thiên.

Lúc này anh không còn vẻ điềm đạm nữa mà là vẻ mặt lạnh như băng.

“Tại sao thủ hạ của anh, không đi điều tra ra được việc quan trọng như vậy.”

Trần Hao không thể đợi tiếp nữa lên tiếng.

“Cô nói tiếp đi, đừng ấp a ấp úng nữa.”

Trình Lam vương tay c ầm lấy cánh tay Lôi Lạc Thiên r ồi nói tiếp.

“Ở ngoài ai cũng tưởng trong usb đó chứa tài liệu các quan chức chính phủ và thương nhân ăn hối lộ.

Nhưng trên thực tế trong USB là danh sách các thành viên của tổ chức Kim Xà.

Họ có người là quan chức chính phủ cũng có những người làm ăn trên thương trường. Địa vị và quyền lực không thể coi thường.

Cũng có người giống như Mạc tổng bị họ khống chế và uy hiếp.

Trong đó còn có địa chỉ tổng bộ của họ nằm rải rác trên toàn thế giới.

Nếu có được tư liệu này, chúng ta có thể đánh đổ được tổ chức Kim Xà.”

Tất cả mọi người ng ẩ yên không nói gì?

Mọi người đi ều có cùng chung một suy nghĩ.

Tất cả ánh mắt đi ều d ẫn về phía Mạc Gia Thành.

“Phải, 5 con số mà cô ta muốn, chính là mật mã mở ra tư liệu đó.

Nhưng có mật Mã cũng vô dụng,

tôi không có giữ cái USB kia.”

“Tôi có.”

Lôi Lạc Thiên chậm rãi nói.

Với sự kinh ngạc của Mạc Gia Thành Lôi Lạc Thiên nói tiếp.

“TềPhú đã cố giải mật mã mà không được.”

TềPhú đứng bên cạnh lên tiếng.

“Tôi đã xâm nhập vào tầng thứ nhất nhưng lớp phòng bị tiếp theo tôi không thể nào giải được.”

Mạnh Hùng vẫn ng ẩ một bên giờ mới lên tiếng.

“Ở đây không an toàn chúng ta về tổng bộ nói chuyện.”

Mọi người đi lên xe rời đi.

Mạnh Hùng, Trần Hao và anh em Mạc Gia Thành ngồi cùng một xe.

Tề Phong và Đường Tam đi cùng nhau.

Trình Lam và Lôi Lạc Thiên ngồi vào trong xe do Tề Phú lái, Lôi Lạc Thiên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Anh không muốn cô dính vào chuyện này.

“Lam Lam sau khi lấy được tư liệu đó, em có thể đừng nhúng tay vào nữa được không. Cứ để anh giải quyết.”

Trình Lam biết anh sợ cô gặp nguy hiểm.

“Lạc Thiên, anh đừng lo cho em, em có thể tự bảo vệ cho mình.

Em muốn ở bên cạnh giúp đỡ cho anh, cũng giúp cho cha nuôi em.”

Lôi Lạc Thiên không biết phải làm sao với cô.

Anh khom người hôn cô, một nụ không hề có dự vọng, chỉ thuần lý là tình cảm đấm đui giữa hai người đang yêu và trân trọng đối phương.

Vào tầng hầm bãi đậu xe của tập đoàn Lôi Thị, tất cả bước vào trong thang máy.

Tề Phú bấm nút tầng BB1, anh để ngón tay cái vào bàn phím tự động. Một tiếng “tích” vang lên, thang máy bắt đầu khởi động đi xuống.

Mạc Gia Yến nhìn anh khó hiểu.

Tề Phú cười nói.

“nơi này chỉ có Lão Đại, tôi và Tề Phong mới có thể vào.”

Không phải ở đây là tập đoàn Lôi thị sao, tại sao lại có một chỗ bí mật như vậy?

Mạc Gia Yến suy nghĩ rồi tiếp tục nói.

“Khoan đã, tại sao anh lại gọi anh Thiên là Lão Đại mà không gọi là chủ tịch.”

TềPhú không nói gì,

Đình..

Cửa thang máy mở ra.

Thủ hạ của Lôi Lạc Thiên thân mặc Âu phục đen đứng hai hàng thẳng thớm cung kính khom người chào.

“Lão Đại, “

Một loạt âm thanh vang lên, lúc này Mạc Gia Yến không còn sự bình tĩnh nữa mà thay vào đó là sự kinh ngạc và hốt hoảng.

Cô cầm tay Mạc Gia Thành lúc này cũng không khác gì với cô.

Anh không ngờ ở đằng sau của tập đoàn Lôi thị, là một tổ chức thần bí như vậy, mà Lôi Lạc Thiên lại là người cầm đầu.

Mạc Gia Thành dùng tay vỗ vỗ lên tay của em gái, muốn trấn an cô.

Đi vào bên trong là một không gian rộng lớn, được chia ra thành nhiều khu khác nhau.

Có khu luyện tập, khu chế tạo vũ khí, khu mạng lưới thông tin, và nhà lao.

Đường Tam hớn hờ kéo tay Trình Lam,

“Chị Lam, lần trước lúc em đến bang Lôi Ưng cùng Tề Phong, chúng em ở trong này làm thí nghiệm borm nè.”

Cô chỉ vào khu chế tạo nói.

Mạc Gia Thành nghiêm mặt suy nghĩ.

Bang Lôi Ưng..

Sao tên này lại nghe quen như vậy..

Anh đừng suy nghĩ một chút rồi bất thành linh lên tiếng.

“Các người đừng nói với tôi,

đây là Bang Lôi Ưng đứng đầu giới Hắc đạo nhé.”

Trần Hao cười nói.

“Phải làm Mạc tổng thất vọng rồi,

đây đích thật là tổng bộ chính của bang Lôi Ưng.”

Mạc Gia Thành nhìn Lôi Lạc Thiên nói với giọng đầy bất ngờ.

“Sao có thể?”

“Chuyện cậu không ngờ được còn nhiều lắm.”

Lôi Lạc Thiên nói một cách tự nhiên.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 45: Ép Cung

Đi qua khu nhà giam, Trình Lam nhìn vào trong, thấy có mấy người l'ân trước ám sát cô và Lôi Lạc Thiên.

Họ đang bị thuộc hạ của anh tra tấn.

Trình Lam nhìn TềPhú hỏi.

“Các người hỏi được gì?”

TềPhú nói một cách bất lực.

“Họ được huấn luyện rất tốt, dù bị tra tấn đến người không ra người, ma không ra ma, họ cũng cứng miệng không nói gì.”

Trình Lam không nói gì bước vào trong.

Tất cả mọi người đi ầu đi theo sau cô, muốn biết cô định làm gì.

Bước vào trong Lôi Lạc Thiên ng ồi lên ghế đặt ở giữa, Trình Lam cùng mấy người bọn họ đứng bên cạnh.

Trình Lam quan sát xung quanh một vòng.

Cô nhìn thấy người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi.

Đang bì nhốt trong phòng số 3.

Cô chăm chú quan sát hắn ta.

Thuộc hạ của Lôi Lạc Thiên đang tra tấn 2 người, họ trói hai người lên không trung, dùng roi đánh lên người bọn họ.

Tiếng của roi va chạm vào thân thể họ vang lên tiếng,

“chát chát”

Máu tươi tuôn ra từ miệng vết thương, làm người ta nhìn thấy phải rùng mình.

Mạc Gia Yến đang đứng bên cạnh TềPhú nhìn thấy màn này hoảng sợ vô cùng,

Ahhhhh,

cô la lên vì sợ hãi, bất giác quay mặt vào ngực TềPhú né tránh.

TềPhú không biết phải làm gì,

chỉ đứng im hai tay để ở không trung,

không dám đụng vào người của cô.

Lần đầu tiên TềPhú bị phụ nữ ôm, người anh cứng đờ, mặt thì đỏ, tim đập rối loạn.

Mạc Gia Yến lúc này không còn tâm trạng để suy nghĩ đến chuyện gì nữa.

Hai tay ôm chặt eo của TềPhú không buông.

Muối tanh của máu xong thẳng vào mũi Trình Lam, làm cho dạ dày khó chịu, nhưng cô cố kiềm chế, tỏa ra không có gì.

Cô bước tới trước phòng giam số 3,

“Lôi hấn ra đây.”

Giọng nói lạnh lùng, cặp mắt sắc bén, nhìn người được lôi ra trước mặt mình.

Hắn nằm dưới mặt đất, quần áo rách nát vì bị máu nhuộm thành màu đỏ tươi.

Toàn thân phủ đầy vết thương, ngược mặt lên nhìn Trình Lam.

Hắn phun một ngụm máu từ trong miệng ra ngoài nói.

“Muốn chém muốn giết thì tuy, đừng hòng tao khai.”

Trình Lam cười không nói gì, lấy trong túi ra một ống tiêm, cô đưa ra trước mặt người đàn ông nói.

“Giết mày...”

Dừng một chút cô cười khinh miệt nói tiếp.

“Muốn chết không dễ như vậy đâu.

Tao sẽ khiến mày muốn sống không được muốn chết cũng không xong.”

Lời nói của cô làm đám người Trần Hao, Mạnh Hùng, Mạc Gia Thành đi ù ù nổi da gà.

Cô đưa ống tiêm đến trước mặt hắn,

“Mày có nghe qua, sát thủ số 1,

Tử Thần chưa.”

Người đàn ông nghe tới cái tên Tử thần, thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Cô muốn nói tới cái người mà không gặp thì thôi, nếu gặp thì không thể sống sót. Giết người không thấy máu.”

Cặp mắt lạnh lùng của Trình Lam nhìn thẳng vào mắt hắn, làm hắn bất giác lui về phía sau.

“Phải, vậy bây giờ tao sẽ cho mày thấy, giết người không thấy máu là như thế nào.”

Vừa nói xong cô dùng tốc độ nhanh nhất tiêm vào bả vai của hắn.

Thân thể người đàn ông bắt đầu rung rẩy, nằm lã trên mặt đất, trên người toàn thân như lửa đốt.

Hắn cảm giác có thứ gì đó đang bò lung tung trong thân thể của mình.

Hai tay hắn bắt đầu sờ soạng khắp nơi trên người.

“Cảm giác như thế nào?”

Trình Lam nhìn hắn hỏi.

Trần Hao thích thú nhìn cô.

“Sát thủ số 1 Tử Thần là cô?”

Đường Tam đứng bên cạnh Tề Phong lên tiếng.

“Không phải chị Lam, thì còn ai có tư cách nhận là sát thủ số 1.”

Lôi Lạc Thiên vẫy tay ra hiệu cho Cô.

Trình Lam ung dung bước đến ngẩng lên đui Lôi Lạc Thiên.

“Không cần em phải phí tâm, để bọn họ tự lo liệu.”

Cô dùng tay chỉ vào bọn thuộc hạ của anh.

“Dựa vào họ, họ vẫn chưa đủ tàn nhẫn.”

Mạc Gia Thành đứng một bên nhìn thấy cũng phải rùng mình.

“Cô vừa mới làm gì với hắn?”

Trình Lam nói một cách tự nhiên,

như đó là chuyện bình thường.

“Tôi tiêm cho hắn virus 115, do tôi tự tay chế biến.”

Người đàn ông nằm dưới mặt đất dẫy dựa không ngừng, khi nghe cô nói đó là virus 115. Trong lòng kinh hãi.

Mạnh Hùng nghe cô nói liền hỏi lại.

“Virus 115 mà trên thế giới không có vắc-xin giải độc.”

“Đó là vì họ không phải là Trình Lam tôi.”

Một câu nói vô cùng bá đạo làm Lôi Lạc Thiên hết sức hài lòng.

Anh hôn lên trán cô một cái.

“Giỏi lắm.”

Trần Hao bất lực lắc đầu.

“Táo báo như vậy mà cậu còn khen giỏi.”

“Vậy thì sao? Tôi chỉ dụ dàng với một mình Lạc Thiên mà thôi.”

Trình Lam phản bác lại lời nói của Trần Hao.

Ha ha ha..

Lôi Lạc Thiên vui vẻ cười ra tiếng.

“Đúng! chỉ cần em dụ dàng với một mình anh là đủ.”

Trình Lam nhìn đồng hồ 2 phút đã qua, cô bước xuống đứng trước mặt người đàn ông nói.

“Mày chịu khai chưa?”

Tao chỉ mới tiêm cho mày liều nhẹ nhất.”

Hai đồng bọn của hắn bị treo trên không trung, nhìn thấy một màn vừa rồi sợ hết hồn.

Họ chưa từng thấy ai dùng thủ đoạn độc ác như vậy bao giờ.

Người đàn ông nằm trên mặt đất giờ này không còn sức lực để chống cự nữa.

Trên mặt hắn nổi đầy gân xanh.

Trình Lam vương tay đến gần huyết phong tri ở sau gáy hắn nói.

“Huyết Phong Tri có thể làm gia tăng tốc độ phát tán của độc.

Chỉ cần 5 giây thì toàn thân mày sẽ bị virus ăn mòn đến xương cũng không còn.”

Khi nghe những lời Trình Lam vừa nói.

Tất cả mọi người có mặt đi đầu lạnh hết sống lưng.

Người đàn ông bắt đầu rung rẩy nói năng lắp bắp,

“Được... Được tôi nói, tôi nói.

Cô hải tha mạng cho tôi.”

“Mày không có tư cách ra điều kiện với tao.

Nói không?”

Cô cần ống tiêm đến trước mặt hắn.

“Tôi không biết nhiều, chỉ biết Thủ lĩnh hạ lệnh, phải giết cho bằng được Lôi Lạc Thiên. “

“Thủ lĩnh của các người là ai?”

“Tôi không biết, tôi chỉ biết nhị đương gia mà thôi.

Nhị đương gia là ai?

Là Việt Vũ.”

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên vẫn bộ mặt lạnh tanh không cảm xúc.

Trình Lam hỏi tiếp.

“Còn gì nữa?”

“Nghe nói Việt Vũ đã phái người lên vào biệt thự Lôi Viên để tìm cái USB.”

Nghe hẳn nói xong cô đứng lên đi về phía Lôi Lạc Thiên.

“Chắc hẳn chỉ biết bấy nhiêu.”

Tề Phú nói với giọng cung kính, càng ngày anh càng khâm phục chị dâu hơn.

Người đang ông thấy cô định bỏ đi liền hốt hoảng nói.

“Cô còn chưa cho tôi thuốc giải.”

Các người chung quanh, không biết cô có đưa thuốc giải cho hẳn không.

Ánh mắt đi đâu tập trung lên người cô.

“Cậu chỉ bị tôi tiêm thuốc đau nhức do tôi tự chế, qua vài tiếng đờng hồ sẽ hết, không nguy hiểm tới tính mạng.”

Cô cười đi về phía Lôi Lạc Thiên.

“Cô thật là một con hồ ly gian xảo.”

Trần Hao cười khâm phục.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 46: The Devil

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam rời khỏi phòng giam.

Tất cả mọi người đi đều theo sau.

Lúc này Mạc Gia Yến mới hồi phục lại tinh thần.

Cô nhìn lên thấy TềPhú sắc mặt ngưng ngùn.

Nhìn lại tư thế hiện giờ của hai người.

Tay cô ôm chặt thắt lưng của anh, ngực thì ép sát vào lòng ngực rắn chắc của anh, nhìn vào thật ám muội.

Cô lính quỳnh đẩy anh ra, đỏ mặt chạy một mạch theo Mạc Gia Thành đi phía trước.

TềPhú nhìn thấy cử chỉ then thừng dễ thương này của cô, trong lòng vang lên cảm giác phức tạp, từ trước đến giờ chưa từng có.

Anh lắc đầu không muốn suy nghĩ đó là cảm giác gì.

Bước theo sau bọn họ.

Trên đường đi qua khu mạng lưới thông tin, TềPhong khó hiểu hỏi Trình Lam.

“Chị Dâu, sao chị lại chọn tên trong phòng giam để tra hỏi, mà không phải hai tên được treo trên không trung?”

Trình Lam nghe TềPhong hỏi vậy cô nói.

“Sự quan sát của các người còn quá kém.

Nếu muốn hỏi được gì, thì cậu phải hỏi người cần đầu đội.

Trong một đội khi đi thi hành nhiệm vụ, chỉ có đội trưởng mới biết được thông tin.

Vì để bảo đảm nhiệm vụ tuyệt mật, các thành viên khác chỉ cần phục tùng mệnh lệnh của đội trưởng, chứ không cần biết thông tin gì hết.”

TềPhong nói với vẻ hiếu kỳ.

“Ý chị dâu là, cái tên trong phòng giam là đội trưởng?”

“Đúng.”

Một chữ ngắn gọn, mà làm tất cả mọi người đi ầu hiểu hết.

TềPhong đánh vào trán mình nói.

“Hèn chi, tui em tra tấn hai tên đó mấy ngày, đến chỉ còn lại nữa cái mạng mà họ cũng không nói.

Thì ra là họ thật sự không biết.”

Bước vào khu mạng lưới thông tin,

Trong phòng đặt rất nhiều tiết bị công nghệ máy vi tính tối tân nhất.

Trong đây toàn là tin anh về máy vi tính và cao thủ hacker.

Bọn họ liên tục xâm nhập vào máy vi tính của chính phủ, các tập đoàn lớn cùng với các thông tin truyền thông trên toàn thế giới.

Khi thu thập được tin tức gì quan trọng liền báo cáo cho TềPhú.

Khi nhìn thấy Lôi Lạc Thiên bước vào, họ từng người một đứng dậy khom người cung kính chào hỏi.

“Lão Đại.”

Lôi Lạc Thiên vẫy tay ra hiệu cho họ tiếp tục với công việc của mình.

Anh bước vào phòng làm việc của mình bên phải.

Phòng được nối liền với khu mạng lưới thông tin.

Hai phòng chỉ ngăn bởi bức tường làm bằng thủy tinh.

Trong phòng, anh có thể quan sát được tình hình bên ngoài một cách rõ ràng.

Anh đi tới ngồi vào ghế phía sau bàn làm việc của mình.

Anh ôm Trình Lam để cô ngồi lên đùi của mình.

Tất cả người còn lại đi đâu ngồi vào ghế sofa màu đen hình chữ U, được đặt trước bàn làm việc của Lôi Lạc Thiên.

Tề Phong bước tới bar rượu rót cho mỗi người một ly rượu vang.

Lôi Lạc Thiên tay phải cầm ly rượu, tay trái nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trình Lam.

Anh thấy sắc mặt cô hơi nhợt nhạt.

“Mệt không?”

Anh ân cần hỏi cô.

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Không biết vì sao mấy hôm trước thì không ngon miệng, còn hôm nay lại bị mùi máu tanh làm cho khó chịu.

Anh ôm cô vào lòng, để đầu cô tựa vào ngực anh nghỉ ngơi.

Lôi Lạc Thiên ra hiệu cho TềPhú lấy USB từ trong két sắt ra,

TềPhú bước đến kệ sách, ấn một cái lên quyển sách màu đỏ, kệ sách được đẩy sang một bên.

Két sắt hiện ra trước mặt anh.

Dùng vân tay của mình thay mật mã để mở két sắt.

TềPhú đem USB dút vào một cái Laptop để trước mặt Lôi Lạc Thiên.

Mạc Gia Thành ngồi trên ghế sofa, uống một ngụm rượu để ổn định lại tinh thần, toàn bộ sự việc xảy ra ngày hôm nay, đều vượt qua khỏi tầm kiểm soát của anh.

Anh không ngờ, anh và Lôi Lạc Thiên có thể hoá thù thành bạn.

Cũng không ngờ thế lực của Lôi Lạc Thiên lại mạnh như vậy.

Không chỉ ở trên thương trường mà còn cả ở thời giới ngầm nữa.

Chất cồn ngấm vào cơ thể làm anh bình tĩnh hơn,

Anh chợt nhớ lại đi đâu gì đó rồi lên tiếng.

Trong USB được cài 3 tầng mật mã, mỗi tầng sau được phòng bị khó hơn tầng trước.

Thủ lãnh tổ chức Kim Xà rất cẩn thận, ông đưa mật mã mỗi tầng cho 3 người khác nhau giữ lấy.

Nếu cần mở USB ra, thì ba người sẽ hội hợp lại đưa ra mật mã của mình, nếu người nào có lòng bất chính,

không có hai người kia đồng ý thì cũng mở không ra.

“Vậy cậu giữ mật mã của tầng nào?”

Mạnh Hùng lên tiếng.

“Tôi giữ mật mã của tầng cuối cùng, cũng là tầng khó nhất.”

TềPhú bấm một cái trên Laptop, màn hình trên laptop được chuyển lên màn hình TV lớn treo trên tường.

TềPhú chỉ vào màn hình TV nói.

“Mấy tuần nay tôi và nhóm hacker của ban Lôi Ưng, cố hết sức cũng chỉ phá được tầng thứ nhất.

Không cách nào tiến vào tầng thứ nhì được.”

Trình Lam nhìn trên màn hình trước mặt Lôi Lạc Thiên.

Cô nghiêm túc suy nghĩ, không biết họ dù chương trình gì để chống sự xâm nhập.

Khi thấy màn hình chớp chớp, cô chợt nghĩ ra đi đâu gì, liền nhìn Đường Tam.

“Tam Nhi, em có mang theo sợi dây chuyền chị tặng em không?”

Đường Tam sợ lên cổ mình gật đầu.

Đưa cho chị.

Đường Tam tháo sợi dây chuyền xuống đưa đến tay Trình Lam.

Trình Lam cầm mặt dây chuyền hình bông hồng, xoay một cái, chiếc USB hiện ra.

“Đây là cái gì?”

Trần Hao hớp một ngụm rượu hỏi.

“Chương trình giải mã do tôi tự viết.”

Vừa nói tay Trình Lam đã đút USB của mình vào máy laptop.

Khi laptop mở ra chương trình thì hai chữ Tử Thần hiện lên.

Trình Lam nhanh tay gõ lên bàn phím máy laptop.

Tiếng “tịch tịch tịch” vang lên liên tục.

Tới thời kỳ uy hiểm nhất phải dùng tới tốc độ nhanh như chớp, để nhập vào tư liệu,

Trình Lam đã không còn sức nữa, tay bị mỏi vì liên tục gõ chữ.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy sắc mặt Trình Lam không tốt anh ôm cô đặt ng ồi qua một bên.

Tay anh bắt đầu gõ lên bàn phím.

Tốc độ của anh nhanh hơn Trình Lam cấp đôi.

Tiếng “tịch tịch tịch” không ngừng vang lên,

Không những Trình Lam mà còn có anh em Mạc gia và Đường Tam nhìn màn hình TV r ồi quay qua nhìn anh trong sự bất ngờ.

Trình Lam không thể tưởng tượng được tốc độ của anh, cũng không ngờ anh lại giỏi máy vi tính như vậy.

Khi anh vừa thành công phá bỏ được tầng mật mã thứ nhì, trên màn hình hiện lên hai chữ.

Khi Trình Lam nhìn thấy, cô không thể nào tin vào cập mắt của mình.

The devil, hai chữ này đã in sâu vào đầu cô, cả đời này cũng không thể nào quên.

Đây là cái tên, trong thần thoại của thế giới hacker.

Một cao thủ hacker không có chương trình nào có thể làm khó được anh ta.

Cũng là người Trình Lam sùng bái nhất.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 47: Mở Ra Usb

Lôi Lạc Thiên nhìn về phía Mạc Gia Thành, giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Mật mã.”

70215.

Lôi Lạc Thiên nhập mật mã vào laptop.

Một file được mở ra.

Hiện lên trước mặt mọi người là một danh sách tên và địa vị xã hội của họ.

Ở phía dưới là địa chỉ các căn cứ bí mật của tổ chức Kim Xà.

Sắc mặt mọi người đi đâu có vẻ kinh ngạc.

Trong danh sách đó có tên Thẩm Gia Huy, phó thị trưởng Thành Phố S, cũng là trợ thủ đắc lực của Kiều Nhất Phàm.

Mạnh Hùng nhìn thấy trong lòng hơi lo lắng,

không biết khi tin tức bại lộ,

Phó thị trưởng liên quan với tổ chức giết người và rửa tiền đen,

sẽ có ảnh hưởng gì đến Kiều Nhất Phàm không.

Không chỉ Thẩm gia huy còn có Bùi cục trưởng, với một hàng dài tên của các quan chức chính phủ và có mấy nhà doanh nhân.

Lôi Lạc Thiên nhìn danh sách trong lòng ngạc nhiên,

“Tại sao không có tên Lôi Lạc Khánh?”

Mạc Gia Thành nói với giọng đậ̀y ủ rử.

“Thật ra thì tôi chưa từng xem qua danh sách đó, vả lại mọi người ai làm việc này, không liên quan gì đến nhau.

Cho nên ngoài trừ Việt Vũ tiếp cận tôi, thì tôi chỉ nghe mệnh lệnh của thủ lãnh qua điện thoại.”

Trong lòng Lôi Lạc Thiên có dự cảm chẳng lành.

Theo như anh đón chuyện này không đơn giản.

Trình Lam tay ấn lên laptop, chuyển file qua cho Long Kiệt.

Cô muốn Cha nuôi có thể giúp Lôi Lạc Thiên, trừ khử những người muốn làm hại anh.

“TềPhú cậu và TềPhong bắt đầu từ bay giờ, dựa theo Thông tin trong đây, tìm đến và tiêu diệt tất cả căn cứ bí mật của bang Kim Xà.”

Lôi Lạc Thiên nói một cách nghiêm túc.

“Dạ “

TềPhong và TềPhú cung kính trả lời.

“Anh Thiên, anh thật sự là The Devil trong truyền thuyết, người mà chị Lam sùng bái nhất sao?”

Đường Tam hỏi trong giọng đậ̀y kích động.

Trình Lam với sắc mặt chờ mong nhìn Lôi Lạc Thiên.

Đây cũng là điều cô muốn biết nhất.

Không thể nào tưởng tượng được, người mà cô hâm mộ bấy lâu,
lại chính là anh.

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam với vẻ mặt hiếu kỳ. Anh nâng mày hỏi cô.

“Người em sùng bái nhất là anh.”

Nét mặt Lôi Lạc Thiên có ý cười nhưng làm ra vẻ nghiêm túc.

Trình Lam e thẹn, cup cổ xuống, giọng nói hơn ngượng ngùng.

“Đúng, từ lúc em có hứng thú với công nghệ vi tính,

em đã vì cái tên “The Devil” mà cố học hacking và thiết lập chương trình.

Em cố truy lùng, cái người được mệnh danh là thần thoại của thế giới hacking suốt 3 năm.

Nhưng vẫn không đi đâu tra được.”

Lôi Lạc Thiên nhìn cô cười nói.

“Vậy em đã yêu thầm anh từ lâu.”

Cô ngược mặt nhìn anh, giọng nói giận giữ.

“Anh đừng có tự mãn.”

“Hai người đủ rồi, xin nghĩ đến tâm trạng người đọc thân như tôi.

Đừng có anh một tiếng, em một tiếng làm tôi nổi da gà.”

Trần Hao vén tay áo lên chỉ vào tay mình.

Mạc Gia Thành cười, hơi thắc mắc hỏi Lôi Lạc Thiên.

“Nếu anh là cao thủ hacker, với năng lực của anh, không sớm thì muộn cũng có thể giải được mật mã của USB. Tại sao anh phải tìm tôi.”

Lôi Lạc Thiên lấy trong ngăn kéo ra một hộp cigar cuba,

anh đưa cho Mạnh Hùng, Trần Hao và Mạc Gia Thành.

Tề Phong bước tới dùng bật lửa mồi điếu cigar trong tay Lôi Lạc Thiên.

Anh hít vào một hơi rồi từ từ phung một ngụm khói.

Trình Lam ngẩn kè bên sắc mặt hơi tái, long mày cô bất giác nhíu lại.

Kỳ thật lúc trước anh cũng thường xuyên hút thuốc trước mặt cô.

Nhưng không biết sao bây giờ lại khiến cô khó chịu như vậy.

Lôi Lạc Thiên nhìn Mạc Gia Thành nói chuyện,

nhưng lại thu hết thần sắc của Trình Lam vào tầm mắt mình.

Anh giục điếu cigar trong tay nhìn Mạc Gia Thành nói.

“Thuộc hạ của tôi chỉ tra được Lam Lam muốn lấy USB là vì trong đó, có tư liệu ăn hối lộ của các quan chức chính phủ,

Tôi vốn không biết trong đó có tư liệu liên quan đến tổ chức Kim Xà.

Nên không quan tâm họ giải được hay không.”

Nói xong anh nhắm mắt lại, tay ôm eo Trình Lam từ phía sau.

Tựa đầu lên vai cô, hít mùi hương quen thuộc của cô, trong lòng anh vang lên tia đục vọng.

Mạc Gia Thành ngẫm suy nghĩ, trong lòng hơi lo lắng, tay mân mê điếu cigar.

“Vậy bây giờ các người định làm gì?”

“Chúng tôi bắt đầu tiêu diệt căn cứ bí mật của họ, phá tan đường dây rửa tiền đen.”

Tề Phú nói rồi nhìn Lôi Lạc Thiên,

Đợi anh ra mệnh lệnh kế tiếp.

Lôi Lạc Thiên lúc này mới từ từ mở mắt ra, nói một chữ.

“Chờ.....”

Mạc Gia Thành nghe Lôi Lạc Thiên nói vậy trong lòng thắc mắc hỏi.

“Chờ, ý cậu là gì?”

“Ngồi chờ rần xuất động, tóm trọn ổ.”

Một khi chúng ta tiêu diệt căn cứ bí mật, phá vỡ mối làm ăn bạc tỷ của họ.

Tôi chắc họ sẽ đến tìm chúng ta tìn số.”

“Vậy không phải Mạc thị sẽ lâm vào nguy cơ bị hủy sao?”

“Tôi sẽ hack vào máy vi tính của họ,

xoá bỏ tất cả tài liệu liên quan tới Mạc Thị rửa tiền đen.”

Trình Lam lên tiếng.

“Về phần Mạc Thị nếu cần vốn xoay sở, ngân hàng của tôi có thể cho cậu vay.”

Mạnh Hùng nhìn Mạc Gia Thành nói.

Mạc Gia Thành không biết nói gì hơn, trong lòng cảm kích vô cùng.

“Cảm ơn tất cả mọi người đã giúp tôi.”

Anh cần ly rượu trên bàn lên, nâng ly với tất cả.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 48

Tại biệt thự Lôi Viên, có một nhóm hắc y phóng tường lên vào trong.

Vừa đi đến cửa lớn thì đã bị người của Lôi Lạc Thiên chặn lại.

Bang bang bang...

Tiếng súng vang lên.

Trong tích tắc đám hắc y đã bị người của Lôi Lạc Thiên thu phục.

Lôi Lạc Thiên nhìn màn hình máy vi tính,

sắc mặt lạnh lùng kèm thêm vẻ đắc ý, theo dõi nhất cử nhất động tại biệt thự Lôi Viên.

Tại một khu bí mật trong toà cao ốc Tân Thị.

Một người đàn ông ngồi trên xe lăn cặp mắt tức giận nhìn ra cửa sổ.

Một tên thủ hạ mặc âu phục đen, đang quỳ gối sau lưng ông.

Giọng nói rung rung của hắn vang lên.

“Thưa thủ lĩnh, là tôi vo dụng.

Các người được phái đi, đi đâu bị người của Lôi Lạc Thiên giết chết.

Chúng tôi không tìm thấy được USB.”

Nghe những lời này, sắc mặt lạnh lùng của ông không hề thay đổi.

Ông quay chiếc xe lăn lại, nhìn thẳng vào mặt khiếp sợ của tên thuộc hạ.

Sắc mặt phẫn nộ, giống như quỷ dạ xoa đến đòi mạng.

Ông dùng cây gậy gỗ, chạm hình con rồng trong tay, nện mạnh lên đầu hắn.

Máu từ vết thương tuôn xuống,

làm thấm ướt cả khuôn mặt,

Thân thể hắn bất lực ngã xuống mặt đất.

“Đồ vô dụng. Đúng là một lũ ăn hại.”

Giọng nói uy nghiêm của ông vang lên, làm đám thuộc hạ đứng bên cạnh phải rùng mình.

Việt Vũ nhìn thấy vậy, vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ lôi hắn ta ra ngoài.

“Việt Vũ ta nghe nói bên cạnh Lôi Lạc Thiên bay giờ, có một người phụ nữ.

Cậu bắt cô ấy về, uy hiếp Lôi Lạc Thiên đưa ra USB và nhượng lại cổ phần Lôi Thị.”

Việt Vũ đứng trước mặt Lôi Lạc Bằng khom người khó xử nói.

“Thưa thủ lĩnh,

tôi đã gặp qua cô ấy, cô gái đó thân thủ vừa tốt và còn Thông minh rất khó thu phục.”

“Ta huấn luyện các người bấy lâu,

vậy mà ngay cả một người phụ nữ cũng lo không xong?

Tự nghĩ các đi, lo không xong đừng về đây gặp ta, tự mình kết liễu, ta không cần một đám người vô dụng.”

“Dạ, thuộc hạ đã hiểu.”

Lôi Lạc Bằng là ân nhân cứu mạng của Việt Vũ,
giúp anh lên được vị trí Lão đại bang Hắc Việt.

Từ một thằng nhóc sống đầu đường xó chợ, giờ trở thành một người
quyền cao chức trọng.

Ơn nghĩa của Lôi Lạc Bằng đối với Anh, cả đời anh cũng trả không hết.

Dù chết anh cũng sẽ không phản bội lại Lôi Lạc Bằng.

Việt Vũ đứng do dự một hồi mới lên tiếng.

“Thủ lĩnh, cô gái đó có quan hệ thân mật với thiếu chủ.

Nếu để cậu ấy biết, không biết sẽ ra sao?”

Lôi Lạc Bằng nghe nói vậy, cặp mắt sáng lên, trong lòng nghĩ.

Từ khi vợ ông ngoại tình, đi theo người đàn ông khác,

bị ông đích thân giết chết thì Lôi Lạc Khánh đã chán ghét phụ nữ.

Không có lòng tin với tình yêu,

chỉ dùng họ làm công cụ phát tiết.

Nhưng sao bây giờ lại quan tâm đến người phụ nữ của Lôi Lạc Thiên.

Ông dùng giọng nghiêm túc nói.

“Đừng để thiếu chủ biết,

phái đám người tin anh nhất đi lần này.

Ta muốn lần này chỉ được thành công, không được thất bại.”

“Dạ.”

Việt Vũ khom người chào rồi cùng một đám thủ hạ rời đi.

Lôi Lạc Bằng quay chiếc xe lăn lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cặp mắt độc ác tụt nói.

“Các người đừng trách tôi, tất cả là do các người tự chuốt lấy.”

Ha ha ha ha.

Giọng cười ma quỷ của ông vang lên.

Mấy ngày sau vì công việc bận rộn Lôi Lạc Thiên thường xuyên phải về công ty.

Trình Lam toàn thân uể oải, nằm lỳ ở nhà ngủ.

Đứng trước mặt Lôi Lạc Thiên là Tề Phú, anh đang báo cáo lịch trình ngày hôm nay của Lôi Lạc Thiên.

“Buổi sáng chủ tịch có một buổi ký hợp đồng cùng công ty Mai Hồ.

Trưa phải đi ra khảo sát công trình “thành phố trên không”.

Chiều có một hội nghị quan trọng với đối tác từ công ty bên Mỹ.”

“Được, cậu lui ra đi.”

Tề Phú quay người bước ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Lôi Lạc Thiên để văn kiện trong tay xuống.

Bấm một vẫy số trên điện thoại.

“Hello,,,”

Tiếng người phụ nữ say ngủ vang lên trong điện thoại.

Lôi Lạc Thiên yêu thương cười,

“Em dậy chưa?

Ăn gì chưa?”

Trình Lam mệt mỏi trả lời.

“Chưa em muốn ngủ thêm một chút.”

“Được vậy em nghỉ ngơi cho khỏe,

Làm xong việc anh về đưa em đi ăn tối.”

“Được,,”

Nói xong Trình Lam quăng điện thoại qua một bên ngủ tiếp.

Ngủ một giấc đến chiều,

Trình Lam dậy, lột thân thể mệt mỏi đi xuống lầu.

Đường Tam đang ngồi ăn điểm tâm chiều, nhìn thấy cô liền nói.

“Chị Lam, chị đến đây ăn cùng em.”

Trình Lam kéo vạt áo ngủ lại,

ngồi xuống bên cạnh Đường Tam.

Trần Má đem lên một đĩa cá viên chiên và một ly trà hoa nhài, đặt trước mặt Trình Lam.

“Mời phu nhân dùng điếm tâm chi ầu.”

Trình Lam cười nói.

“Cảm ơn Tr ần Má.”

“Chị Lam, ăn xong chúng ta đi dạo phố nhé.”

Trình Lam c ần cóc trà lênh đ ể g ần mũi ngửi một cái, r ồi mới uống một ngụm.

“Được.”

Trình Lam c ần đũa, gấp một miếng cá viên chiên lên, định đưa vào miệng.

Mu ối tanh của cá pha lẫn mu ối d ầu mỡ làm Trình Lam cảm giác bu ồm nôn.

Ựa ợa.....

Cô bụm miệng chạy một mạch vào phòng vệ sinh.

Đường Tam hoảng hốt chạy theo sau.

“Chi Lam, chi có sao không?”

Trình Lam lau miệng bước ra khỏi phòng vệ sinh, đi v ề phía phòng ăn.

“Khong sao, dạo n ầy dạ dày của chị không được khỏe.”

Tiểu Thu đem lên một ly nước lọc,

đ ể xuống trước mặt Trình Lam với nét mặt chán ghét.

Trình Lam c ần ly lên uống một miếng.

“Không biết tại sao, dạo n ầy chị ăn không ngon,

còn thường xuyên cảm giác bu ùng nôn.”

Trần Má nghe cô nói vậy, trong lòng nghi ngờ hỏi.

“Phu nhân, chu kỳ kinh nguyệt của cô tháng này tới chưa?”

Trình Lam nghe bà hỏi vậy, suy nghĩ một chút rồi nói.

“Hình như tháng này đã trễ 2 tuần.”

Trần Má nghe vậy trong lòng vui mừng, cuối cùng nhà họ Lôi cũng có hậu.

“Thiếu phu nhân, có khi nào.....”

Ngập ngừng một chút bà nói tiếp.

“cô mang thai rồi không?”

Trình Lam nghe Trần Má nói vậy kinh ngạc vô cùng,

suy nghĩ lại, thì từ khi hai người có quan hệ, họ không hề dùng đến biện pháp ngừa thai.

Tại sao cô lại không nghĩ đến chuyện quan trọng như vậy.

Đường Tam nghĩ một bên mừng rỡ.

“Chi Lam, em cùng chị đi bệnh viện làm xét nghiệm.

Mau lên,,“

Vừa nói xong cô lôi Trình Lam ra cửa.

“Ây em làm gì vậy?

đợi chị thay quần áo đã.

Sao em còn vui hơn chị nữa.”

Trình Lam cười nói, bước lên lầu thay quần áo.

“Lẹ lẹ đi, em mong có một thằng nhóc chơi với em từ lâu rồi.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 49: Du Trinh Trinh

Trình Lam và Đường Tam được tài xế đưa đến bệnh viện Thân Ái.

Xe dừng trước cửa bệnh viện.

Tài xế xuống xe, cung kính mở cửa xe cho Trình Lam và Đường Tam xuống,

Bệnh viện nằm ngay trung thành phố S.

Trang trí lộng lẫy, chia thành hai toà nhà.

Trình Lam dặn dò tài xế.

“Cậu đừng nói cho Thiếu gia biết,
tôi đến bệnh viện, đừng để anh ấy lo lắng.”

“Dạ, phu nhân.”

Tài xế cung kính đáp.

“Cậu không cần chờ chúng tôi,
lát nữa tôi sẽ đưa chị Lam về.”

Đường Tam nói với tài xế.

“Dạ, tôi biết rồi.”

Tài xế nói xong, ng ồi vào xe lái đi.

Trong bệnh viên đông đúc người qua lại.

Trình Lam nhìn thấy có rất nhiều người lớn cùng trẻ em,
ng ồi trên ghế chờ tới phiên mình khám bệnh.

Các Bác sĩ và y tá rất tận tâm và chu đáo với bệnh nhân.

Cho dù họ là người của tầng cấp hạ lưu, nhưng vẫn được đối xử lễ
phép và lịch sự.

Không giống như bệnh Viện khác,
chỉ nhìn ti ền không nhìn người.

Trình Lam và Đường Tam bước đến quầy tiếp tân.

“Xin hỏi hai cô đến khám bệnh gì?”

Cô y tá trẻ tuổi lịch sự hỏi.

“Tôi đến khám thai?”

Cô y tá cười, đưa cho Trình Lam một cái thẻ với con số 167.

Giọng nói chuyên nghiệp của cô y tá vang lên.

“Hai cô ng ồi ở bên đó, chờ đến số của mình.”

Hiện lên màn hình là số 103.

Trình Lam than th ầm trong lòng.

Không biết phải đợi đến bao giờ.

Bệnh viện Thân Ái là bệnh viện lớn nhất thành phố S.

Lôi Lạc Thiên thành lập bệnh viện này chia thành hai khu.

Một khu là nơi bình dân,

để khám bệnh cho người nghèo,

chỉ lấy phí để tượng trưng.

Còn một khu là nơi xa hoa, sang trọng,

dành riêng cho người có tiền.

Phục vụ theo hạng 5 sao.

Tiền kiểm được sẽ đưa cho Du Tấn dùng vào việc nghiên cứu,

còn dư lại sẽ đưa vào quỹ Trợ Giúp Người Nghèo của Lôi Gia.

Trình Lam không muốn vào khu sang trọng,

nên đành phải chen chúc vào khu bình dân.

“Em không hiểu chị, với thân phận của chị, tại sao phải đợi ở đây?”

Đường Tam khó hiểu hỏi Trình Lam.

“Chị không muốn gặp mặt bác sĩ của Lạc Thiên, anh ta là viện trưởng ở đây.

Nếu anh ta mà biết, thì Lạc Thiên cũng sẽ biết.

Chị muốn kiểm tra trước, không muốn anh ấy lo lắng.”

Trình Lam giải thích.

Đường Tam nhìn cô với nét mặt hiếu kỳ.

“Từ lúc nào mà chị Lam nhà mình,

lại biết quang tâm đến người khác như vậy?

Ahhhh, không phải là người khác,
mà chỉ một mình anh Thiên mà thôi.”

Trình Lam đánh Đường Tam một cái.

“Em đừng cứ chọc chị hoài.”

Hai người vừa cười vừa nói,
không phát hiện có người đang đi đến gần mình.

“Trình Lam, em đến đây làm gì?”

Du Tấn từ xa thấy có người giống như Trình Lam, nên mới đến gần xem, không ngờ quả thật là cô.

Giọng ngạc nhiên của anh, làm Trình Lam hết hồn.

Trình Lam lúng túng nói.

“Oh, em đến đây khám bệnh.

Không làm phiền đến anh,
anh cứ làm việc của mình, đừng quan tâm đến em.”

Du Tấn nhìn cô nghi ngờ,

“Để anh khám cho em.”

“Không, không cần. “

Trình Lam vội vàng lên tiếng.

“Không sao anh rảnh mà.”

Nói xong, anh kêu y tá mời hai người vào phòng khám riêng của anh.

Trình Lam và Đường Tam bất đắc dĩ theo sau.

Vào phòng khám,

Du Tấn rót cho cô và Đường Tam 2 ly nước lọc.

Anh ng ồi xuống ghế của mình cầm cây bút mực đen Montblanc lên hỏi cô.

“Em thấy chỗ nào không được khỏe?”

Trình Lam nhìn Đường Tam rồi ngại ngần nói.

“Em đến khám thai.”

Du Tấn kinh ngạc đặt bút xuống bàn nhìn cô.

Trình Lam dùng cặp mắt vô tội nhìn anh.

Du Tấn thấy vậy đành nói.

Để anh gọi em gái anh,

“Cô ta là bác sĩ phụ khoa giỏi nhất thành phố S.”

Do dự một chút anh nói với giọng nghiêm túc.

“Thiên biết chưa?”

“Chưa anh đừng nói với anh ta, có lẽ chỉ là hiểu lầm, em không muốn anh ấy phải lo lắng.”

“Được, anh hiểu mà.”

Không ngờ cô gái này lại quang tâm đến Lôi Lạc Thiên như vậy.

Du Tấn nói xong, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

10 phút sau một cô gái với nét mặt xinh đẹp, dáng người cao ráo mảnh mai, tóc buộc đuôi ngựa bước vào.

Trên người cô mặc áo blouse trắng dài, ống nghe được choàng trên qua vai.

Cô gật đầu chào với Trình Lam và Đường Tam.

“Tôi là bác sĩ phụ khoa Du Trinh Trinh.”

Trình Lam cười với cô.

“Tôi tên là Trình Lam, còn đây là Đường Tam.

Cô là em gái của Du Tấn?”

Du Trinh Trinh cười nói.

“Sao, làm cô bất ngờ?”

“Không, tôi chỉ ngạc nhiên sao Bác sĩ Du, lại có một cô em gái xinh đẹp như vậy.”

Du Trinh Trinh cười,

“Cô Trình, cô lên giường nằm đi, để tôi khám cho cô.”

Trình Lam đi đến cái giường nằm bên phải được một cái màn trắng che lại.

“Cô có thể gọi tôi là Trình Lam hoặc Lam Lam cũng được, đừng gọi tôi là cô Trình. “

“Được.”

Sau khi làm kiểm tra xong,

Trình Lam và Đường Tam ngồi trước bàn làm việc của Du Trinh Trinh chờ kết quả.

Một lát sau, Du Trinh Trinh cầm tờ báo cáo nói.

“Chúc mừng em Trình Lam, em đã có thai được 6 tuần rồi.”

6 tuần, Trình Lam kinh ngạc nhìn Du Trinh Trinh.

“Sao có thể, tháng rồi em còn kinh nguyệt bình thường mà.

Tháng này chỉ trễ 2 tuần thôi.”

“Tính theo khoa học, thì khi em trễ kinh nguyệt 2 tuần, thì xem như em đã có thai khoảng chừng 6 tuần rồi.

Về ngày chính xác,

chị sẽ lấy máu của em đi làm xét nghiệm.”

“Chi Lam, chắc anh Thiên sẽ mừng lắm.”

Trình Lam trong lòng bâng khuâng,

cô biết anh yêu cô,

nhưng không biết, anh có muốn có con cùng cô không?

Đứa nhỏ này, sẽ là cháu đích tôn của Lôi Gia.

Với thân phận của cô, đích thực không xứng với anh.

Du Trinh Trinh nghe Đường Tam nhắc đến anh Thiên, cô kinh ngạc nhìn Trình Lam.

“Hai người vừa nói đến anh Thiên,

có phải là Lôi Lạc Thiên không?”

Trình Lam gật đầu,

“Phải, có chuyện gì sao?”

Du Trinh Trinh cười quý quyết nói.

“Không có gì, chỉ là chị quen biết Lôi Lạc Thiên bấy lâu, chưa từng thấy anh ấy có bạn gái.

Chỉ mới đi tham gia hội nghị ở mỹ 3 tháng, vậy mà con anh ấy cũng đã có rồi.

Lúc trước, em biết anh ấy thường nói phụ nữ như thế nào không?”

Đường Tam hiếu kỳ hỏi.

“Anh ấy nói thế nào chị.”

Du Trinh Trinh bắt chước giọng điệu của Lôi Lạc Thiên nói.

“Phụ nữ là hồng nhan họa thủy,

Đụng vào sẽ xui 3 năm.

Tránh được càng xa thì càng tốt.”

Trình Lam cười tươi hỏi.

“Vậy trước đây anh ấy chưa từng có bạn gái?”

Du Trinh Trinh lắc đầu.

“anh Du Tấn và Lôi Lạc Thiên quen biết cũng đã được 10 năm,

chị chưa từng nghe nói anh ấy có bạn gái,

Một tin tức Scandal cũng không có.

Em là người đầu tiên.”

Lúc này Trong lòng Trình Lam ngọt như kẹo mạch nha.

Cô bất giác dùng tay sờ lên bụng mình.

Không ngờ ở đây lại có một sinh mệnh dãn dãn lớn lên.

Nói là kết tin tình yêu giữa cô và Lôi Lạc Thiên.

Trình Lam chào tạm biệt Du Trinh Trinh, trước khi đi Du Trinh Trinh không quên dặn dò.

“Trình Lam em nên cẩn thận, khi mang thai, 3 tháng đầu rất nguy hiểm.

Nếu có chuyện gì, đây là số điện thoại của chị.

Em có thể gọi bất cứ lúc nào.”

Trình Lam nhận danh thiếp của cô rồi rời đi.

Đi qua hành lang bệnh viện, cô lấy điện thoại di động ra,

gọi cho Lôi Lạc Thiên muốn báo cho anh biết tin mừng.

Lôi Lạc Thiên lúc này, đang trong hội nghị quan trọng, nên tắt điện thoại.

Trình Lam gọi mấy cuộc cũng không thông,

cối cùng đành nói với Đường Tam.

“Chúng ta đến Lôi Thị, chị muốn cho Lạc Thiên sự bất ngờ.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 50

Trình Lam và Đường Tam bước ra khỏi bệnh viện,

Đứng bên ven đường đợi taxi,

thời tiết ấm áp, gió thổi hiu hiu,

từ tàn cây lung lay theo cơn gió.

Trình Lam trong lòng sáng khoái vô cùng.

Cô muốn bay đến bên cạnh anh ngay lập tức,

cho anh biết họ đã có con,

có một đứa con thuộc về riêng bọn họ.

Trong lòng cô hạnh phúc, môi bất giác cong lên.

Đường Tam nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cô nói.

“Chị Lam, em thật ngưỡng mộ chị.

Anh Thiên yêu thương chị như vậy,

Giờ còn có thêm em bé.

Chắc chị muốn ngôi sao trên trời,

anh ấy cũng sẽ lấy xuống cho chị.”

Trình Lam nhìn vẽ mặt hâm mộ của cô liền cười nói.

“Em về mà kêu Tê Phong của em,
cố gắng thêm một chút,
chắc cũng sẽ theo kịp bọn chị thôi.”

“Thôi đừng nhắc đến anh ta nữa.

Tối ngày làm ra bộ mặt chững chạc,
Không vui chút nào.”

Hai người vừa nói chuyện,
một chiếc xe màu đen trắng gấp trước mặt họ.
4 tên sát thủ cầm súng xông tới.

Đường Tam vừa nhìn thấy, xông ra đứng chặn trước mặt, để bảo vệ Trình Lam.

Đường Tam lấy trong túi ra 3 cây phi tiêu, làm ra tư thế phòng thủ.

Từ phía sau xông ra thêm 4 tên sát thủ, bao vây Trình Lam và Đường Tam.

Trình Lam rút ra một cây súng lục từ thắt lưng, chỉ thẳng vào bọn người phía sau.

“Các người muốn gì?”

“Trình tiểu thư, mời cô theo chúng tôi, chủ nhân muốn gặp cô.”

Trình Lam nghi ngờ nói.

“Chủ nhân các người là ai?”

“Gặp rồi cô sẽ biết.”

Vừa nói xong hắn muốn xông tới.

“Các người có bản lĩnh thì cứ thử.”

Vừa nói Đường Tam phóng một cây phi tiêu vào yết hầu một tên áo đen.

Hắn lập tức ngã xuống mặt đất.

Mấy tên còn lại bất đầu nổ súng.

Tiếng la hét hỗn loạn của người đi đường vang lên.

Trình Lam cầm súng bắng thẳng vào mấy tên sát thủ.

Vì đang mang thai, Cô không thể làm vận động mạnh,

chỉ nhẹ nhàng lách người qua một bên để tránh đạn và bắn trả.

Trong lúc hai bên đấu nhau kịch liệt, một tên thủ hạ của Lôi Lạc Thiên xông ra.

Từ phía sau đỡ thay Trình Lam một viên đạn.

Lôi Lạc Thiên ra lệnh cho họ,

âm thầm theo bảo vệ cho cô.

Cô quay người, đỡ lấy thân thể của tên thủ hạ.

Hai tên thủ hạ còn lại bảo vệ cô từ phía trước.

Trình Lam nhìn thấy, tên thủ hạ của Lôi Lạc Thiên vì mình mà chết, trong lòng cô tức giận vô cùng.

Cô đứng lên dùng súng nhắm thẳng vào tên sát thủ vừa mới nổ súng,

bắn một phát vào vị trí tim của hắn.

Máu tuôn ra từ miệng vết thương, thân thể hắn từ từ ngã quy xuống mặt đất.

Giờ phút này có thêm một đám sát thủ xông tới.

Nhiệm vụ lần này, Việt Vũ đã phái toàn bộ những sát thủ hàng đầu của tổ chức Kim Xà.

Chỉ được thành công, không thể thất bại.

Đường Tam không thể nào chống chọi lại được nhiều người như vậy.

Cuối cùng, Trình Lam nhìn thấy tình hình không ổn, đành lên tiếng.

“Dừng tay, các người thả họ đi,

tôi sẽ đi theo các người.”

“Không được chị Lam, rất nguy hiểm.”

Đường Tam lo lắng lên tiếng.

Trình Lam nhìn Đường Tam ý bảo không sao.

“Phu nhân, không được đâu.

Lão đại sẽ không tha cho chúng tôi.”

Anh v ề nói với Lôi Lạc Thiên, tôi sẽ không sao đâu.

Nói xong cô lên xe cùng đám người đó rời đi.

Xe chạy vào một vùng hẻo lánh, hai bên đường là những ngôi nhà bỏ hoang.

Xe dừng lại tại một căn nhà hoang ở cuối đường.

Trình Lam bị đám thuộc hạ của Việt Vũ lôi vào nhà.

Buộc vào một cái ghế làm bằng gỗ.

“Tôi đợi cô đã lâu.”

Việt Vũ ng ẩ trên ghế trước mặt cô lên tiếng.

“Đúng là âm h òn bất diệt,

sao anh cứ theo tôi hoài.”

Trình Lam bực bội lên tiếng.

“Đừng trách tôi, chỉ trách vì cô là người đàn bà của Lôi Lạc Thiên.”

Việt Vũ nói xong đem điện thoại đưa đến trước mặt cô.

“Cô hãy nói với Lôi Lạc Thiên đến đây một mình. Tôi sẽ tha mạng cho cô.”

Trình Lam nhìn Việt Vũ r ồi quay mặt đi chỗ khác, không thềm để ý đến lời nói của anh ta.

Việt Vũ tức giận dùng tay bóp cằm của cô,

xoay mặt cô lại đối diện với mình.

Trình Lam vì hạnh động mạnh bạo của anh làm đau, bất giác cau mày.

“Có chịu nói không?”

Trình Lam tức giận,

Phục,,,

Phung một ngụm nước bọt lên mặt của Việt Vũ.

Anh tức giận dùng sức tát vào mặt Cô.

Chát..

Khuôn mặt trắng nõn của Trình Lam, giờ đã sưng đỏ,

5 dấu tay hiện lên rõ ràng.

Trình Lam không quát phục,

dùng lưỡi liếm đi những giọt máu tuôn ra từ khoé môi.

Nhìn anh với khuôn mặt bất khuất nói.

“Việt Vũ, anh đừng hòng dung tôi để làm con mồi dụ Lôi Lạc Thiên.

Anh ấy sẽ không gì tôi mà mào hiểm đâu.”

Nói ra những lời này trong lòng cô thầm cầu nguyện.

“Lôi Lạc Thiên, anh ngàn lần vạn lần không được tới đây.”

Tại tập đoàn Lôi Thị, Lôi Lạc Thiên vừa xong cuộc hội nghị cùng một công ty quốc tế.

Lôi Lạc Thiên bắt tay một người đàn ông người mỹ, dáng người cao lớn, làn da trắng, cặp mắt xanh, sống mũi cao thẳng và mái tóc vàng óng ánh.

“Xin chào Mr Robinson, cảm ơn anh đã hợp tác cùng Lôi Thị chúng tôi.”

“Thiên cậu quá khách sáo rồi.

Chúng ta là bạn lâu năm,

không cần phải nói những lời này.”

Ông Robinson vừa nói vừa bắt tay Lôi Lạc Thiên.

“Hẹn gặp lại sau.”

Lôi Lạc Thiên chào tạm biệt xong,

xoay người đi về phòng làm việc của mình.

Lôi Lạc Thiên và Tề Phú đi vào phòng làm việc,

nhìn thấy Đường Tam, Tề Phong và hai tên thủ hạ mà anh phải theo để bảo vệ Trình Lam, đứng khom người trước bàn làm việc của anh.

Sắc mặt hai tên thủ hạ vừa căng thẳng vừa sợ hãi.

Đường Tam và Tề Phong thì lo lắng không yên.

Lôi Lạc Thiên ngó vào ghế phía sau bàn làm việc, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Có chuyện gì nói mau.”

Giọng nói giận dữ của anh làm hai tên thuộc hạ hoảng sợ.

“Lão đại, phu nhân bị đám người áo đen bắt đi rồi, “

Lôi Lạc Thiên nghe được những lời này sắc mặt liền thay đổi,

Giọng nói dữ tợn của anh vang lên.

“Có bị thương không?”

Đường Tam liền lên tiếng với giọng ghen ngào.

“Không, khi chị Lam bị bắt thì không bị thương, “

Nói đến đây Đường Tam bật khóc.

Nhiều như ngày thường thì cô sẽ không lo lắng, như bây giờ Trình Lam đã có em bé, chỉ sợ Trình Lam liêu chết cũng phải bảo vệ đứa con của cô

và Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên nhìn Tề Phong nói.

“Định vị được vị trí của Lam Lam chưa?”

Tề Phong không dám nhìn thẳng vào mặt Lôi Lạc Thiên nói.

“Lão đạo, không tìm được vị trí của chị dâu.

Máy định vị đã bị quấy nhiễu.”

Sắc mặt Lôi Lạc Thiên giờ này căm phẫn vô cùng.

Anh đập mạnh lên bàn làm việc.

Bang....

Văn kiện trên bàn vì sức đập mạnh

của anh, văng lên rồi rơi xuống nằm tán loạn trên bàn làm việc.

“Phái tất cả người của bang Lôi Ưng đi tìm ngay.”

“Dạ. Thuộc hạ làm ngay.”

Tề Phú nói xong, quay người đi ra ngoài.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 51: Long Kiệt

Lôi Lạc Thiên ng ỡ dựa lưng vào ghế, cặp mắt nhắm lại định th ần.

5 ngón tay anh để lên bàn làm việc gõ theo nhịp.

Điện thoại di động đặt trên bàn làm vang lên.

Bíppppp.

T ề Phong cầm điện thoại lên xem.

“Lão đại có người gọi đến một đoạn video ngắn.”

Bật lên,

Lôi Lạc Thiên ng ỡ thẳng người dậy.

T ề Phong cầm điện thoại vào máy laptop của mình.

Trên màn hình hiện lên hình ảnh của Trình Lam,

Trong một ngôi nhà hoang vắng, cô bị người ta trói vào ghế, hai tay hai chân đi ều bị buộc chặt.

Mắt bị một miếng vải đen bịt kín lại.

Cô ng ỡ trên ghế, không hoảng sợ, không náo loạn.

Chỉ bình tĩnh, cố quan sát động tĩnh xung quanh.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy cảnh này trong lòng chua xót.

Anh tự trách bản thân mình.

Sao lại không chăm sóc tốt cho cô,

Anh biết trước tổ chức Kim Xà sẽ có hành động, sau khi bị anh tiêu diệt mấy căn cứ bí mật.

Sao anh không phải thêm người để bảo vệ cô.

Cặp mắt mông lung, Lôi Lạc Thiên yêu thương sờ lên màn hình laptop, nơi hiện lên khuôn mặt của Trình Lam.

Anh nhìn kỹ, thấy một bên mặt của cô bị sưng đỏ.

Dấu tay hiện lên rõ ràng.

Lôi Lạc Thiên tức giận, sắc mặt như quỷ satan nhìn Tề Phong.

“Lập tức đi điều tra video này từ đâu gửi đến.

Đi mau...”

Hai chữ cuối cùng, anh dùng giọng gầm thét để nói ra.

Tề Phong nghe vậy, liền cầm laptop gõ liên tục lên bàn phím.

1 phút sau Tề Phong bất đắc dĩ nhìn Anh nói.

“Không tra được ip address.

Họ dùng điện thoại di động để quay video.

Còn dùng sim không đăng ký để gửi video qua cho chúng ta.

Không thể tra được vị trí của họ.”

Lôi Lạc Thiên tức giận dùng tay,

quor hết đ òtrên bàn làm việc xuống đất.

Tiếng ãm ý trong phòng,

làm cô thư ký bên ngoài tốt m òhôi lạnh.

Ở phía ngôi nhà hoang,

Việt Vũ gọi điện thoại cho Lôi Lạc Bằng,

Lôi Lạc Bằng đang ng ã trong thư phòng, tại biệt thự của Lôi Lạc Khánh.

Ông mở loa ngoài nói chuyện với Việt Vũ.

“Thủ lãnh chúng tôi đã bắt được người phụ nữ của Lôi Lạc Thiên r ã.”

“Tốt, người đang ở đâu.”

Lôi Lạc Bằng vui mừng nói.

Kế hoạch của ông sắp thành công.

“Chúng tôi nhốt cô ấy ở khu nhà hoang trên đường lên đỉnh núi.

Tôi có gởi video của cô ấy cho Lôi Lạc Thiên.”

“Tốt, khoang hả liên lạc với Lôi Lạc Thiên, ta muốn hấn đứng ng ã không yên.”

Giọng nói đợc ác và khoái chí của Lôi Lạc Bằng vang lên.

Các người sẽ hối hận vì đã chọc tới Lôi Lạc Bằng ta.

Ha ha ha

Tiếng cười quỷ dị của ông làm Lôi Lạc Khánh rùng mình.

Lôi Lạc Khánh đứng bên ngoài thư phòng, nghe được đối thoại của hai người họ, anh lo lắng không biết phải làm sao.

Anh không thể phản bội cha mình, cũng không thể để Trình Lam bị hại.

Do dự một lát anh quyết định gọi cho Lôi Lạc Thiên.

Đi về phòng của mình Lôi Lạc Khánh bấm điện thoại cho Lôi Lạc Thiên.

“Hello, ai đó?”

Giọng nói miệt mỏi của Lôi Lạc Thiên truyền qua điện thoại.

“Là anh.”

Lôi Lạc Thiên đang ng ã dựa người vào ghế sofa nghỉ ngơi, nghe được giọng nói của Lôi Lạc Khánh,

anh ng ã bật dậy, Lấy lại tinh thần.

“Có chuyện gì?”

Lôi Lạc Thiên làm ra vẻ bình tĩnh hỏi.

“Anh biết Trình Lam đang ở đâu,

em mau đến đó cứu em ấy.”

Lôi Lạc Thiên nghi ngờ hỏi.

“Tại sao lại nói với tôi?”

Lôi Lạc Khánh bất đắc dĩ nói.

“Anh không phải vì em, mà là vì Lam Lam.

Em ấy đang bị nhốt ở khu nhà hoang trên đường lên đỉnh núi.

Anh không tiện ra mặt, nên đành nhờ em.”

Lôi Lạc Thiên suy nghĩ một chút rồi nói.

“Cảm ơn anh.”

Một tiếng anh nầy đã chạm vào trái tim của Lôi Lạc Khánh,

từ lúc cha anh hại chết cha mẹ của Lôi Lạc Thiên, anh đã không còn nghe được cái từ anh nầy nữa.

Cúp điện thoại Lôi Lạc Thiên nhìn Tề Phong nói với giọng gấp gáp.

“Chúng ta tới khu nhà hoang trên đường lên đỉnh núi.

Cậu báo cho Tề Phú và thả hạ đến đó ngay lập tức.”

Lôi Lạc Thiên nói xong sải bước đi ra ngoài.

“Dạ,”

Vừa đi sau Lôi Lạc Thiên,

Tề Phong vừa gọi cho Tề Phú.

Đường Tam vội vã chạy theo.

Cô không biết anh định đi đâu,

nhưng giờ phút này chỉ có chuyện liên quan tới Trình Lam, Lôi Lạc Thiên mới quýnh lên như vậy.

Ở khu nhà hoang, Trình Lam ngẩn yên không nhúc nhích,

mấy tên sát thủ được Việt Vũ phái đến canh chừng cô, thấy cô không có động tĩnh gì cũng lơ là hơn.

Họ bắt đầu mất đi cảnh giác.

Trình Lam dùng tay phải xoay chiếc nhẫn trên tay cô,

Một cộng dây bạc, sắc bén hiện ra.

Cô dùng nó từ từ cắt sợ dây trói chặt cánh tay mình.

Khi hai tay được tự do, cô cắt bỏ dây trói ở chân.

Trình Lam quan sát xung quanh,

chỉ có 2 tên sát thủ canh chừng trước cửa.

Cô nhẹ nhàng đi tới phía sau bọn họ, dùng tốc độ nhanh nhất, cầm sợ dây bạc trên chiếc nhẫn xẹt qua cô hai tên sát thủ.

Họ ngã xuống đất chết ngay lập tức.

Trình Lam vừa định đi ra cửa,

Việt Vũ và mười mấy tên sát thủ xông vào.

“Cô trốn không thoát đâu,

ngoan ngoãn ở lại đây, bằng không đừng trách tôi.”

Nói xong anh ra lệnh cho thủ hạ kéo cô vào trong.

Tiếng trực thăng vang lên.

Gió càng lúc càng mạnh, thổi tung lên mái tóc dài của cô.

Mấy tên sát thủ dùng tay che trước mắt mình, cát bụi bị gió thổi tung lên.

Trên không trung có 3 chiếc trực thăng đang bay tới.

Trực thăng hạ cánh trước cửa ngôi nhà hoang.

Một đám sát thủ dùng mặt nạ bạc,

che nửa phần trên mặt của mình.

Xông tới cậ̀n sún̄g chĩa thặ̉ng vào đám người Việt Vũ.

Một người đàn ông trung niên bước xuống từ trực thăng.

Trên người ông mặc Âu phục màu đen, tướng người cao ráo, phong độ.

Khí thế mạnh mẽ, quyền uy.

Nửa phần trên của khuôn mặt cũng được che lại bằng chiếc mặt nạ màu bạc.

“Con gái ta tới rồi.”

Giọng nói lạnh lùng của Long Kiệt vang lên.

Trình Lam nhìn thấy đám người này liền biết cha nuôi đến.

Họ là thuộc hạ thân cận của ông.

“Cha nuôi.”

Trình Lam vui mừng kêu lên.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 52: Ngoài Ý Muốn

Trong lúc này, ở bên ngoài viện binh của Việt Vũ vừa mới tới.

Hai bên bắt đầu nổ súng.

Trình Lam nhanh chóng tránh qua một bên.

Tiếng súng vang lên,

Bang bang bang.

Vô số người chết.

Long Kiệt không hề sợ hãi.

Ông vẫn tao nhã đứng đó,

để thủ hạ của mình, đối phó với người của Việt Vũ.

Thủ hạ của Long Kiệt toàn là tinh anh trong tinh anh.

Trong chốc lát đã giải quyết xong đám người của Việt Vũ.

Chỉ còn lại 2 tên.

Việt Vũ hoảng hốt, chạy đến bắc Trình Lam làm con tin.

2 tên thủ hạ yểm trợ hấn phía sau.

Việt Vũ một tay bóp cái cổ nhỏ nhắn của Trình Lam,

tay còn lại cầm súng chĩa thẳng vào đầu cô.

Trong lúc này Lôi Lạc Thiên cùng thủ hạ xuất hiện.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy Trình Lam bị Việt Vũ dùng một tay bóp cổ, khuôn mặt ửng hồng,

tay còn lại cầm súng chĩa vào đầu cô.

Anh cảm phần, cặp mắt hiện lên tia lửa nhìn Việt Vũ nói.

“Chỉ cần cô ấy mất đi một sợi tóc.

Tôi sẽ làm cho cậu, phải hối hận,

vì đã được sinh ra trên cõi đời này.”

Long Kiệt hai tay đút vào túi quần, phong độ đứng một bên,

quan sát Lôi Lạc Thiên.

Thủ hạ của ông đã báo cáo nhất cử nhất động của Trình Lam cho ông, bao gồm cả chuyện của Lôi Lạc Thiên.

Đời này ông yêu thương nhất là đứa con gái này,

nên muốn nhìn rõ Lôi Lạc Thiên có đáng, để ông giao bảo bối của mình cho hắn hay không.

Việt Vũ nhìn thấy vẻ mặt của Lôi Lạc Thiên giờ này,

y như quỷ Satan muốn lấy mạng anh.

Trong lòng hoảng hốt,

nhưng ngoài mặt vẫn giữ được bình tĩnh.

“Tôi muốn các người,

bảo đảm an toàn cho chúng tôi,
khi rời khỏi đây,tôi sẽ thả cô ấy.”

Trình Lam biết, nếu để hắn ta rời khỏi đây, chắc chắn hắn sẽ không tha cho cô.

Lôi Lạc Thiên không muốn Trình Lam bị thương, nên đồng ý ngay lập tức.

“Được, tôi sẽ thả các người đi,
nhưng cậu không được làm hại đến Lam Lam.”

Đám thủ hạ của Lôi Lạc Thiên đi ầu kinh ngạc,
Từ trước tới giờ Lão đại không bao giờ khuất phục, anh ra tay tàn nhẫn.

Tôn chỉ của Lôi Lạc Thiên là,
nhỡ cỏ phải nhỡ tận gốc.

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Nhưng bay giờ lại vì Phu nhân mà nhượng bộ như vậy.

Đó có thể chứng tỏ, trong lòng Lão đại phu nhân quan trọng đến cỡ nào.

Việt Vũ thấy Lôi Lạc Thiên không do dự, mà đồng ý ngay lập tức,

Bất đầu được voi đòi tiên.

“Tôi muốn anh giao lại USB cho tôi.”

Lôi Lạc Thiên nhìn Việt Vũ với cặp mắt đầy phẫn nộ.

Cái tên này đúng là lòng tham không đáy.

Lôi Lạc Thiên không nói gì, đưa tay ra trước mặt TềPhú,

Từ Phú hiểu ý, lấy từ trong túi ra USB đưa cho Lôi Lạc Thiên.

Việt Vũ không ngờ, Lôi Lạc Thiên lại chịu đưa cho anh dễ dàng như vậy.

Lòng Kiệt nhìn hành động nôn nóng của Lôi Lạc Thiên, ông biết anh thật sự yêu con gái của mình.

Lôi Lạc Thiên cầm USB ném qua cho Việt Vũ.

Trong lúc hai bên đàm phán,

Trình Lam ra hiệu cho Đường Tam, khi cô khom người né tránh,

Đường Tam phải giải quyết Việt Vũ ngay lập tức.

Cô không muốn thả hổ về rừng.

Sau này trở lại làm hại đến Lôi Lạc Thiên.

Đường Tam do dự không muốn làm theo,

Cô sợ Trình Lam sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng Trình Lam lại kiên quyết, Đường Tam đành phải nghe theo.

Lúc Lôi Lạc Thiên ném USB qua,

Việt Vũ buôn cỡ Trình Lam ra dùng tay chụp lấy USB.

Trong lúc đó, Trình Lam khom người né tránh họng súng của Việt Vũ.

Đường Tam cầm súng bắn về phía Việt Vũ.

Bang...

Tiếng súng vang lên, tất cả mọi người đi đầu hoảng hốt,

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy Trình Lam bị Việt Vũ xô một cái, ngã mạnh xuống mặt đất.

Việt Vũ bị Đường Tam bắn một phát trúng bả vai trái, tay phải anh cần súng chĩa vào người Trình Lam bắn trả.

Trong tình thế nguy hiểm Lôi Lạc Thiên phóng tới, che chở thân thể của Trình Lam.

Bang..

Viên đạn bắn trúng phía sau vai anh.

Máu thấm ướt áo sơ mi màu trắng, mặc trên người anh.

Trong tích tắc đám người TềPhú,

TềPhong xông tới giết chết hai tên thủ hạ của Việt Vũ.

Trong tình thế hoảng loạn, Việt Vũ cần USB trốn thoát.

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam nhỏ bé nằm dưới thân mình,

anh mỉm cười vương tay vuốt ve mái tóc dài, vì dềng co, mà giờ này đã rồi tung lên,

anh yêu thương nói.

“Không sao rồi, em đừng sợ.”

Trình Lam nhìn anh cười gượng,

Sắc mặt cô trắng bợt, trán lấm tẩm mồ hôi, tay đặt lên bụng.

Cô nhíu mày vì đau nói.

“Em đau bụng quá.”

Đường Tam nghe vậy hoảng sợ,

liền nhào tới nói.

“Anh Thiên chị Lam có thai rồi,

Anh mau đưa chị ấy đến bệnh viện đi.”

Lôi Lạc Thiên nghe Đường Tam nói vậy, trong lòng hoảng hốt.

Anh lập tức ôm Trình Lam lên,

chạy một mạch đến chiếc xe cadillac đậu trước cửa.

Mặc cho sự đau đớn và máu chảy từ miệng vết thương ra.

Lôi Lạc Thiên ngõ vào sau xe,

ôm Trình Lam vào lòng, để đầu cô tựa lên vai anh.

Tề Phong khởi động xe, chạy một mạch đến bệnh viện.

Long Kiệt và hai tên thủ hạ thân cận ngõ vào xe Lôi Lạc Thiên để lại,

phóng theo phía sau.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 53: Phẫu Thuật

Tề Phú gọi điện thoại cho Du Tấn chuẩn bị phòng phẫu thuật.

Xe vừa dừng lại trước cửa bệnh viện Thân Ái,

Du Tấn và một nhóm bác sĩ và y tá chờ sẵn ngoài cửa.

Vừa thấy xe của Lôi Lạc Thiên dừng lại, liền bước tới mở cửa xe,

Chuẩn bị chuyển Trình Lam lên giường bệnh di động.

Lôi Lạc Thiên nhìn họ bằng cặp mắt khó chịu.

Anh không thích có người đụng vào thân thể của cô.

Lôi Lạc Thiên không để ý đến vết thương trên vai mình,

bế Trình Lam trực tiếp vào bệnh viện,

đi thẳng đến phòng phẫu thuật.

Lôi Lạc Thiên đặt Trình Lam xuống giường, nhìn Du Tấn nói.

“Tôi muốn mẹ lẫn con.”

Giọng nói bá đạo mang đầy sự lo lắng của Lôi Lạc Thiên làm Du Tấn hẫ hẫ hợp.

“Được, tôi sẽ cố gắng.”

“Nếu cô ấy và con tôi,
xảy ra chuyện gì,
tôi sẽ san bằng cái bệnh viện này.”

Lôi Lạc Thiên nghiêm túc nói,

Nhìn thấy sắc mặt lo lắng không yên của Lôi Lạc Thiên, Du Tấn không nói gì.

Y tá bước tới, mời Lôi Lạc Thiên rời khỏi phòng phẫu thuật,

Lôi Lạc Thiên nhìn cô ta với ánh mắt đầy nguy hiểm,

cô y tá khiếp sợ, đành phải trở lại,

giúp Du Tấn tiếng hành phẫu thuật với sự có mặt của Lôi Lạc Thiên.

Trong lúc Trình Lam nằm trên giường bệnh,

Lôi Lạc Thiên không hề rời khỏi nửa bước.

Anh ngồi trên ghế, nắm lấy tay cô,

Trong suốt quá trình giải phẫu.

Anh yêu thương cầm bàn tay lạnh lẽo của cô, để sát vào bờ môi mình.

Cặp mắt thâm thúy nhìn Trình Lam,

Trong lòng như có muôn ngàn mũi tên, đâm thẳng vào trái tim anh.

Một cảm giác đau đớn tột cùng,

không có gì có thể sánh bằng.

Trái tim anh co rút lại, khi nghĩ đến đứa con trong bụng cô.

Thà rằng anh mất đi tính mạng của mình,
cũng không muốn cô bị chút tổn thương nào.

Lôi Lạc Thiên thâm tình như vậy,
làm mấy cô y tá phải ngẩn người,
Tất cả đi đều hâm mộ cô gái nằm trên giường bệnh.

Được một người đàn ông hoàn hảo như Lôi Lạc Thiên yêu thương.
Anh nhìn cô không hề chớp mắt.

Bàn tay to lớn vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Lúc này Du Tấn mới phát hiện,
sắc mặt của Lôi Lạc Thiên không được bình thường.

Anh mặc trên người áo vest màu đen,
người ngoài nhìn vào không thấy được vết máu đã thấm ướt,
phía sau áo sơ mi màu trắng của anh.

Du Tấn bỏ dụng cụ phẫu thuật trên tay xuống,
bước tới cởi áo vest của Lôi Lạc Thiên ra.

Anh hết hồn khi nhìn thấy lượng máu, chảy ra từ miệng vết thương
trên vai Lôi Lạc Thiên.

Với người bình thường mà nói,
nếu mất máu nhiều như vậy, chắc đã hôn mê bất tỉnh.

Nhưng anh là Lôi Lạc Thiên,

chuyện này không hề gì với anh.

Du Tấn thận trọng nói.

“Cậu cần phẫu thuật ngay lập tức, để lấy đầu đạn ra, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Không cần, tôi không sao cậu mau cứu Lam Lam.”

“Cô ấy đã qua thời kỳ nguy hiểm.

Bay giờ vết thương của cậu còn trầm trọng hơn.”

Lôi Lạc Thiên kiên quyết ngẩng đầu với Trình Lam, không thèm để ý đến Du Tấn nữa.

Anh thì thào vào tai cô.

“Lam Lam em đừng sợ, anh Lạc Thiên sẽ ở đây cùng em.”

Lần đầu tiên Du Tấn thấy bộ dạng đau lòng này của Lôi Lạc Thiên, anh không biết nói gì hơn,

đành dùng tốc độ nhanh nhất để phẫu thuật cho Trình Lam.

1 tiếng đồng hồ sau Trình Lam được đưa đến phòng bệnh cao cấp nhất của bệnh viện Thân Ái.

“Mẹ con đi đâu bình yên, cậu hãy yên tâm đi.”

Du Tấn nói với giọng mệt mỏi,

vì Lôi Lạc Thiên mà anh phải làm giải phẫu với tốc độ nhanh nhất.

Lúc này Lôi Lạc Thiên mới chịu làm phẫu thuật lấy đạn ra.

Du tấn và y tá giúp anh cắt bỏ áo sơ mi trắng, vì bị thấm máu mà trở thành đỏ.

Thân thể cường tráng và cơ bắp rắn chắc của Lôi Lạc Thiên hiện ra trước mặt mấy cô y tá.

Họ ngẩn người, không ngờ anh vừa đẹp trai, vừa tài giỏi lại còn sở hữu được một thân hình hoàng hảo như vậy.

Một cô y tá trẻ bạo gan muốn Lôi Lạc Thiên chú ý đến mình, dùng tay sờ lên cơ bắp của anh, muốn quyến rũ anh.

Tề Phú đứng bên cạnh, nhìn thấy hành động lớn mật này của cô y tá.

Trong lòng anh thầm cầu nguyện cho cô ta.

Tay cô y tá sờ trên người anh từ từ đi xuống.

Lôi Lạc Thiên phẫn nộ, sắc mặt chán ghét nhìn thẳng vào mặt cô y tá trẻ, với cặp mắt muốn giết người.

Anh bắt lấy bàn tay không yên phận của cô ta, bẻ một cái.

Rắc.....

Tiếng xương gãy vang lên.

Cô y tá hét lên vì đau đớn, nước mắt chảy ròng ròng.

Cô sợ hãi nhìn Lôi Lạc Thiên,

“Tôi ghét nhất phụ nữ đụng vào tôi.”

Giọng nói ma quỷ của anh, làm cho tất cả y tá nữ phải rùng mình.

Du Tấn cho người đưa cô ta ra ngoài, bắt đầu làm phẫu thuật cho Lôi Lạc Thiên.

Du Tấn cầm ống tiêm lên, định tiêm thuốc mê cho Lôi Lạc Thiên, nhưng không ngờ anh lại từ chối.

“Không cần, “

Anh cần khăn long trắng,

do TềPhú chuẩn bị sẵn cho anh.

Cẩn mạnh lên khăn,

Lôi Lạc Thiên gật đầu ra hiệu cho Du Tấn bắt đầu.

Trước sự kinh ngạc của mọi người,

Du Tấn quả thật thi hành phẫu thuật.

Trong suốt quá trình giải phẫu,

Lôi Lạc Thiên không hề kêu lên tiếng nào.

Họ không ngờ sức chịu đựng của Anh lại mạnh như vậy,

đây là lần đầu tiên họ chứng kiến,

một phẫu thuật như vậy, diễn ra không cần dùng thuốc tê.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 54: Phòng Bệnh

Trình Lam nằm trên giường bệnh, hôn mê suốt một ngày.

Khi mở mắt ra, bên ngoài đã là nửa đêm.

Bóng tối bao phủ cả bầu trời lạnh lẽo, những ngôi sao lấp lánh và vầng trăng tỏa ra ánh sáng mờ chiếu thẳng vào cửa sổ phòng bệnh.

Cô nhìn xung quanh căn phòng,

Căn phòng nhìn giống như khách sạn 5 sao.

Trong phòng là một không gian mở, phòng khách và nhà bếp được nối liền với nhau,

Trình Lam nằm trên giường bệnh rộng lớn,

được đặt ngay ở giữa, để tiện chăm sóc.

Trước mặt cô là một bộ sofa màu trắng và một cái TV led 60 inch treo trên tường,

Được Lô Lạc Thiên bật lên kênh gia đình.

Cô nhìn thấy thiết bị y học trên đầu giường, mới biết đây là bệnh viện.

Lô Lạc Thiên từ nhà vệ sinh đi ra,

lúc này anh đã thay một bộ đồ khác,

Sắc mặt mệt mỏi, cặp mắt thâm đen, râu mọc ra lưa thưa dưới cằm.

Tay anh cầm một thau nước ấm, và một cái khăn trắng.

Khói bốc lên từ thau nước,

làm không khí xung quanh ấm áp hơn.

“Em tỉnh rồi, có mệt không em?”

Lôi Lạc Thiên vui mình nhìn cô.

Anh bước nhanh qua để thau nước lên bàn bên cạnh đầu giường.

Lúc này Trình Lam còn gầy hơn lúc trước,

Dùng một tay Lôi Lạc Thiên có thể ôm cô trọn vào lòng.

Anh yêu thương hôn lên mái tóc dài của cô nói.

“Anh rất sợ, sẽ mất em và con vĩnh viễn.”

Giọng nói chậm rãi rung rung của anh,

làm trái tim Trình Lam đau đớn.

Cô ôm anh thật chặt, từng giọt nước mắt rơi xuống bờ vai anh.

“Em cũng vậy, em sợ em và con sẽ không còn gặp được anh nữa.”

Trình Lam khóc nức nở,

ôm chặt bờ vai anh.

Đây là lần đầu tiên, cô tỏ ra yếu đuối như vậy.

Thân thể Lôi Lạc Thiên cứng lại,

bàn tay Trình Lam đặt trên vai anh,

cảm giác được thứ gì đó, như nước mà lại âm ỉ thấm vào tay cô.

Cô buồn anh ra kiểm tra xem đó là gì.

Lôi Lạc Thiên không nói gì,

chỉ dịu dàng sờ lên khuôn mặt trắng bột của cô.

“Máu..”

Trình Lam lính quýnh kêu lên.

Cô nhìn anh hỏi.

“Anh bị thương sao?”

“Không có gì chỉ là chuyện nhỏ.”

Lôi Lạc Thiên nói như đó là chuyện, không liên quan gì đến mình. Om.

Lúc này Du Tấn và TềPhú từ bên ngoài bước vào,

“Lão đại, chị dâu.”

TềPhú cung kính chào.

Trên tay Du Tấn cầm bệnh án của Trình Lam nói.

“Không sao?”

Sém chết mà còn nói là không sao,

Như vậy tôi không biết,

lúc nào mới gọi là có sao.

Cậu ấy bị trúng đạn ở phía sau vai, mất máu rất nhiều mà không chịu làm phẫu thuật.

Kiên quyết đợi sao khi em phẫu thuật xong mới chịu làm.”

Du Tấn lắc đầu nói với Trình Lam.

Cô nhìn anh tức giận.

“Lần nào không cho phép.”

Lôi Lạc Thiên yêu thương cười gật đầu.

Du Tấn và TềPhú không ngờ Trình Lam còn bá đạo hơn cả Lôi Lạc Thiên.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Lôi Lạc Thiên lại nghe lời như vậy.

Du Tấn nhìn khuôn mặt tươi cười của Trình Lam rồi nói.

“Anh kiểm tra cho em rồi,

không có gì nguy hiểm cả.

Chỉ bị động thai mà thôi.

Sau này em đi đứng phải cẩn thận một chút,

vì em đang mang thai đứa con so.”

Anh nhìn sang Lôi Lạc Thiên nói với giọng giễu cợt.

3 tháng đầu tuyệt đối không được vận động mạnh.

Anh nhấn mạnh 2 chữ tuyệt đối.

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam với nét mặt bất đắc dĩ.

Cô cười hên lên mặt anh nói.

“3 tháng qua ẹ lắm.”

Trong lúc này cửa phòng bệnh được mở ra.

Hai tên thuộc hạ mở cửa mời Long Kiệt vào.

“Con gái, có nhớ cha không?”

Giọng nói dịu dàng của ông,

làm Lôi Lạc Thiên và Du Tấn kinh ngạc.

Họ đi đâu biết thân thế và tánh tình của Long Kiệt, không ngờ ở trước mặt Trình Lam, ông lại là một người hoàn toàn khác.

Trình Lam làm nũng, vươn hai tay ra chờ Long Kiệt đến gần ôm cô.

Ông bước tới ôm cô vào lòng.

“Tai sao cha không tới sớm hơn,

làm con sợ muốn chết.”

Tề Phú không ngờ chị dâu lại có thái độ trẻ con như vậy.

Theo như anh thấy,

thì đám người Việt Vũ sợ mới đúng.

Chị dâu còn bình tĩnh hơn cả anh.

“Là cha không tốt,

là cha không chu đáo,

phải nên phái người theo bảo vệ con.

Con đừng giận cha.”

Mọi người đi đều sững sốt.

Không ngờ Trình Lam lại có thể khiến,
một thủ lãnh tổ chức sát thủ,
đứng đầu thế giới với danh hiệu là máu lạnh,
giờ lại xuống nước năn nỉ như vậy.

Trình Lam bật cười gật đầu.

Lúc này Long Kiệt mới buồn Trình Lam ra, nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Từ nay về sau tôi sẽ giao đứa con gái bảo bối của mình cho cậu.

Cậu phải chăm sóc cho nó thật tốt.”

“Được.”

Lôi Lạc Thiên nghiêm túc trả lời.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 55: Nam Liệt Trở Về

Ng ỡ vào sofa T ềPhú rót cho mỗi người một ly rượu.

Lôi Lạc Thiên dựa đầu lên ghế sofa, nhắm mắt lại định th ần.

Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ anh không hề chớp mắt.

Phẫu thuật xong, Lôi Lạc Thiên không nằm nghỉ ngơi,

mà ng ỡ bên giường bệnh của Trình Lam chờ cô tỉnh lại.

Khi anh vào phòng vệ sinh, định lấy thau nước,

lau mình cho cô, thì cô tỉnh lại.

Nam Liệt từ bên ngoài cửa gấp gấp đi vào.

Anh vừa mới từ Italy đàm phán xong với gia tộc T ần gia, đứng đầu danh sách mafia ở Ý.

T ần gia là gia tộc con lai giữa Trung Và Ý, có hàng trăm năm lịch sử.

Một gia tộc có thế lực mạnh nhất Italy.

Lô hàng vừa được sản xuất,

c ần phải đánh vào thị trường Nam Âu Châu.

Nên Lôi Lạc Thiên phái Nam Liệt,

qua Ý bạn chuyện hợp tác với T`ần gia,

mượn thế lực của họ, để tung hàng ra Thị trường Nam Châu Âu.

Nam Liệt vừa bàn xong việc hợp tác,

T`ềPhong gọi báo cho anh biết,

Lôi Lạc Thiên bị trúng đạn đưa vào bệnh viện.

Anh lo lắng, dùng máy bay riêng,

bay về Thành Phố S nay lập tức.

Mở cửa phòng Nam Liệt nhìn thấy Lôi Lạc Thiên, Du Tấn cùng một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế sofa.

Trình Lam thì nằm trên giường bệnh xem TV.

“Thiên cậu có sao không?”

Lôi Lạc Thiên nghe giọng nói quen thuộc của Nam Liệt, anh không mở mắt, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Nam Liệt nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Lôi Lạc Thiên, anh không nói gì thêm chỉ ngồi xuống kế bên Du Tấn.

T`ềPhú đưa cho anh một ly rượu đỏ.

“Chuyện bên Ý ra sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thiên vang lên.

“Đã bàn xong rồi, tháng sau sẽ trực tiếp chuyển hàng qua đó.”

“Tốt...”

Nam Liệt nhìn Long Kiệt rồi nhìn Lôi Lạc Thiên.

Từ Phú hiểu ý của Anh nên lên tiếng.

“Đây là bác trai, cha nuôi của chị dâu.”

Nam Liệt cung kính vờ tay ra trước mặt Long Kiệt.

“Chào bác, con là Nam Liệt, bạn của Thiên.”

“Chào Nam tổng của tập đoàn Nam Thị,

năm nay 27 tuổi còn độc thân, cũng là nhĩ gia của bang Lôi Ưng.”

Nam Liệt kinh ngạc nhìn ông.

Lúc này anh mới cẩn thận quan sát Long Kiệt.

Tướng người phong độ, khí thế mạnh mẽ, nghiêm nghị nhưng lại mang theo vài phần tà khí.

Phía sau ông, đứng hai người đàn ông,

sát mặt lạnh lùng, cặp mắt sắc bén chứa đầy sự nguy hiểm.

Anh cung kính nói.

“Xin hỏi bác biết cháu sao?”

Long Kiệt nhìn anh cười rồi chậm rãi nói.

“Thất cả người tiếp xúc với con gái tôi,

Tôi đi đâu cho người đi đâu tra.”

Không biết ông là ai, nhưng anh biết chắc, người đàn ông này không đơn giản.

Có thể đi đâu tra anh là tổng tài của Nam Thị đó là chuyện nhỏ,

nhưng có thể tra được anh là Nhị đương gia của bang Lôi Ưng thì quả thật không đơn giản.

Long Kiệt nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Nam Liệt.

Ông cười nói.

“Tôi xin tự giới thiệu,

Tôi là Long Kiệt cha nuôi của Trình Lam.”

Nam Liệt nghe được cái tên này.

Với khí thế oai phong凛冽 của Long Kiệt.

Anh liền kích động nói.

“Bác là Long Kiệt, thủ lĩnh tổ chức sát thủ Thần Long đứng đầu thế giới?”

Ông cười đắc ý gật đầu.

Nam Liệt bất ngờ nhìn Trình Lam ngồi trên giường bệnh.

Sao cô không nói, cô là con gái bảo bối của Long Kiệt.

Cô nhìn sắc mặt của Nam Liệt rồi nhúng vai cười làm ra bộ mặt vô tội.

“Sau khi nhận được file Lam Lam gửi cho tôi,

Tôi đã bắt đầu hành động.

Phải một nhóm sát thủ, ám sát những người có tên trên danh sách thuộc địa phận Hoa Kỳ và Pháp.

Thủ hạ của tôi đã đi điều tra được,

thủ lĩnh của tổ chức Kim Xà đã đến Thành phố S.

Hắn đang có kế hoạch,

đánh đổ tập đoàn Lôi Thị và muốn san bằng bang Lôi Ưng.”

Long Kiệt nghiêm túc nói.

Lôi Lạc Thiên nhìn ông không thể tin được.

Không ngờ thế lực của tổ chức Thần Long lại mạnh như vậy,

Chuyện mà thủ hạ của anh khó khăn lắm mới đi đầu tra được,

vậy mà Long Kiệt lại tra được một cách dễ dàng như vậy.

Ông quan sát ánh mắt của Lôi Lạc Thiên,

liền hiểu được suy nghĩ của anh.

“Chúng tôi khi làm nhiệm vụ, đi đầu quan trọng nhất không phải là giết người, vì giết người rất đơn giản.”

Du Tấn cầm ly rượu đang uống một ngụm, nghe Long Kiệt nói vậy liền bị sặc, phun toàn bộ rượu trong miệng ra ngoài.

Khụ khụ khụ

Tất cả ánh mắt đều đặt lên người anh.

Du Tấn ngại ngùng cầm khăn giấy lau miệng nhìn Long Kiệt nói.

“Nếu giết người rất đơn giản,

Vậy làm gì mới gọi là phức tạp.”

Long Kiệt nhìn hành động của Du Tấn,

Ông cười cầm ly lên, uống một miếng rượu rồi mới nói.

“Thu thập tin tức, đi đầu tra nguồn gốc của mục tiêu.

Đây là đi ầu tất yếu,

mà tất cả sát thủ trong tổ chức của tôi phải thành thạo trước khi thi hành nhiệm vụ.”

TềPhú nghe Long Kiệt nói vậy,

trong lòng khâm phục vô cùng.

Ông đúng là một người,

trời sinh ra là để làm thủ lãnh.

Long Kiệt nói xong ông nhìn Trình Lam trên giường.

“Tôi nghĩ họ sẽ hành động trong nai mai. Cậu có cần tôi giúp không?”

Lôi Lạc Thiên nhìn theo ánh mắt ông.

Anh biết Long Kiệt đang lo lắng đi ầu gì.

Lần này anh sẽ ở bên cạnh Trình Lam, không rời xa cô nửa bước.

Anh không muốn thử lại cảm giác mất đi người mình yêu thương nhất.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 56: Tắm Nước Lạnh

Tại biệt thự của Lôi Lạc Khánh,

Việt Vũ quỳ gối trước mặt Lôi Lạc Bằng.

Ông ngồi trên xe lăn,

nhìn Việt Vũ bằng cặp mắt tàn ác.

Lôi Lạc Bằng ấn nút trên xe lăn.

Xe lăn từ từ di chuyển đến trước mặt Việt Vũ.

Ông dùng tay tát mạnh vào mặt của anh.

“Đồ vô dụng, làm chút việc cũng không xong.”

Việt Vũ dùng tay lau máu trên miệng, gục đầu cung kính nói.

“Thủ lĩnh hôm nay kế hoạch thất bại,

Vì có một nhóm người,

mang mặt nạ màu bạc xông ra cứu người.

Thuộc hạ không biết họ là ai,

Nhưng nghe người đàn bà của Lôi Lạc Thiên,

gọi người càn đầu của họ là cha.”

Cặp mắt Lôi Lạc Bằng hiện lên những tia máu đỏ.

Tay ông bóp chặt tay cầm của chiếc xe lăn.

Gân xanh nổi lên mu bàn tay ông.

Giọng nói lạnh lẽo giống như âm thanh từ địa ngục vang lên.

“Rốt cuộc cũng đã xuất hiện rồi.”

Ta chờ người đã lâu.

Ha ha ha.

Trò chơi sắp bắt đầu rồi.”

Ông nhìn Việt Vũ nói.

“Đi điều tra thân phận người phụ nữ đó.

Ta muốn biết tất cả, dù chuyện lớn hay nhỏ.”

“Dạ.

Thuộc hạ đi ngay lập tức.”

Tại phòng bệnh,

sau khi Lôi Lạc Thiên tiễn tất cả người ra về,

Anh quay lại nhìn Trình Lam,

lúc này cô đang ngồi trên giường xem chương trình TV

“ em bé khỏe, em bé mạnh”

Cô hạnh phúc tươi cười,

khi nhìn thấy mấy bé đáng yêu hiện lên trên màn hình TV.

Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cô,

trong lòng Lôi Lạc Thiên ngọt ngào vô cùng.

Từ trước đến giờ anh chưa từng biết, nhất cử nhất động của cô,

có thể thao túng tinh thần của anh như vậy.

Nhìn thấy cô vui, thì anh còn vui hơn cô,

nhìn thấy cô gặp nguy hiểm, thì lòng anh như lửa đốt.

Anh đi vào phòng bếp, nấu cho cô một bát cháo thịt.

Mùi thơm lang tỏa cả căn phòng.

Trình Lam ngửi được mùi cháo thịt, dạ dày bắt đầu đánh trống.

Từ lúc cô tỉnh lái tới giờ, chưa có gì vào bụng cả.

Lôi Lạc Thiên bưng bát cháo thịt đến ngồi bên cạnh cô.

Anh múc một muỗng cháo, cẩn thận dùng miệng thổi cho nguội.

Rồi mới đút cho cô ăn.

Trình Lam vui vẻ há miệng ăn cháo, nhưng cặp mắt vẫn luôn theo dõi màn

hình TV.

Nuốt cháo vào bụng cô cười với anh.

“Cháo anh nấu thật ngon.

Em không biết nấu cháo.”

Anh yêu thương đút cô thêm một muỗng rồi mới nói.

“Không sao, Anh sẽ nấu cho em ăn cả đời.”

Một lời nói đơn giản,

nhưng đối với cô và anh,

đó là một lời cam kết, hai người sẽ ở bên nhau cả đời này.

Trình Lam gật đầu đồng ý.

Một miếng cháo dính trên môi Trình Lam, cô định dùng tay lau,

nhưng Lôi Lạc Thiên lại bắt lấy tay cô.

Anh khom người đến gần cô,

dùng miệng liếm đi vết cháo trên môi cô.

Một cảm giác tê dại vân lên,

làm toàn thân cô mềm nhũn.

Anh dịu dàng liếm trên môi cô,

rồi từ từ dùng đầu lưỡi thâm dò bên trong khoang miệng cô.

Mùi hương quen thuộc,

cùng cảm giác tê dại làm toàn thân Lôi Lạc Thiên như lửa đốt.

Trình Lam bị nụ hôn ngọt ngào của anh làm mất đi lý trí,

bất giác vươn tay choàng qua cổ anh.

Hành động này của cô, làm thân thể hai người cọ sát vào nhau.

Lôi Lạc Thiên hai tay ôm eo Trình Lam, ép sát người cô vào anh.

Nụ hôn càng ngày càng đắm đuối.

Anh không muốn buồn cô ra,
Tay anh bắt đầu không yên phận,
thâm dò khắp nơi trên cơ thể của cô.

Lôi Lạc Thiên buông bờ môi đỏ của Trình Lam ra,
bắt đầu hôn lên cổ cô.

Từ từ đi xuống xương quai xanh.

Từng nơi môi anh hôn qua,
đi đâu để lại những dấu hôn đỏ, giống
như những cánh hoa tươi nở rộ.

Lúc này Trình Lam không còn tâm trí để nghĩ đến việc gì hết.

Từng động tác của anh,
làm Trình Lam mất đi khống chế,
bất giác thốt lên những tiếng ngâm nga động lòng người.

Lôi Lạc Thiên dùng tay thâm dò vào trong áo của cô, đẩy áo lót của
Trình Lam lên trên, anh sờ lên hai nơi mềm mại của cô.

Lúc này vật nam tín của anh dần dần to lớn.

Lôi Lạc Thiên không thể khống chế được, dục vọng đang vùn vụt trong
cơ thể mình, nên dùng sức hơi mạnh sờ ở ngực cô.

Trình Lam bị hành động này của anh, làm cho đau đớn liền kêu lên.

“Ahhh. Đau.”

Nghe được Trình Lam kêu đau,

Lôi Lạc Thiên chợt bình tĩnh lại.

Buôn Trình Lam ra hỏi.

“Anh làm em đau?”

Cô thẹn thùng gật đầu.

Lôi Lạc Thiên cố gắng dần xuống dục vọng trong người,
chỉnh lại quần áo trên người cô.

Anh đứng lên nói.

Em nghỉ ngơi đi,

“anh đi tắm nước lạnh.”

Nói xong anh đi thẳng vào phòng tắm.

Trình Lam ngồi trên giường,

nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Cô tươi cười, tay sờ lên bụng mình nói.

“Bảo bối ơi, con làm khó cha con rồi.”

15 phút sau Lôi Lạc Thiên mới từ phòng tắm bước ra.

Anh chỉ khoách trên người áo choàng tắm màu trắng.

Những giọt nước chưa được lau khô, từ tóc anh nhiều xuống lòng ngực
rắn chắc mà kêu gọi.

Làm thân thể Trình Lam vận lên giảm giác tê dại.

Lôi Lạc Thiên đi đến giường ôm Trình Lam vào lòng.

“Khuya rồi mình đi ngủ.”

Trình Lam nằm tựa đầu lên tay anh, tránh đụng phải vết thương trên vai anh.

Cô sờ lên ngực anh cười nói.

Anh muốn bảo bối là trai hay gái?

Lôi Lạc Thiên không suy nghĩ liền trả lời.

“Anh muốn có con gái.”

“Tại sao?”

Không phải đàn ông đi đâu muốn có con trai để nói nghiệp sao?”

Trình Lam thắc mắc hỏi.

“Anh muốn có con gái, gì con gái sẽ giống y như em.”

Anh yêu thương sờ lên tóc cô.

“Em thì muốn có con trai.

Muốn nó lưu manh giống anh.

Ép con gái người ta về làm vợ.”

Lôi Lạc Thiên nghe cô nói vậy liền bật cười ra tiếng.

Ha ha ha.

Hai người nói chuyện một lúc,

Trình Lam tiếp đi trên ngực anh.

Lôi Lạc Thiên cũng đi vào giấc ngủ.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 57: Ông Nội Lôi

Sáng sớm Đường Tam và Tề Phong đến bệnh viện thăm Trình Lam.

Không gõ cửa Đường Tam xông thẳng vào phòng bệnh.

Tề Phong muốn cản cũng không kịp.

Đập vào mắt là hình dáng Lôi Lạc Thiên đang hôn Trình Lam trên giường.

Nghe được tiếng mở cửa Trình Lam lính quýnh xô Lôi Lạc Thiên ra.

Đường Tam ngại ngần cười nói.

“Chào buổi sáng, em quên gõ cửa.”

Tề Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Sao cô luôn như vậy, làm việc gì cũng không suy nghĩ trước.

Lôi Lạc Thiên vuốt ve mái tóc dài lộn xộn của Trình Lam.

Nhìn Tề Phong nói.

“Cậu đi làm thủ tục xuất viện.”

“Dạ, thuộc hạ đi ngay.”

Tề Phong quay người đi ra cửa.

Đường Tam để trái cây xuống bàn, đến ngồi bên cạnh Trình Lam.

“Chị Lam, chị thấy thế nào rồi?”

Trình Lam cười, tay theo thói quen sờ lên bụng nói.

“Không có gì đáng ngại.”

Điện thoại di động của Lôi Lạc Thiên vang lên.

Trên màn hình hiện lên tên TềPhú.

Lôi Lạc Thiên cầm điện thoại lên nói với Trình Lam.

“Em ở đây nói chuyện với Đường Tam, anh ra ngoài nghe điện thoại.”

Trình Lam gật đầu.

Trước khi rời đi, Lôi Lạc Thiên không quên khom người hôn cô một cái,

rồi mới cầm điện thoại đi ra ngoài.

“Có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia TềPhú nói.

“Lão đại, tôi đã phái người theo dõi nhất cử nhất động của Lôi Lạc Khánh.”

“Tốt, trong khoảng thời gian này,

tôi sẽ không về công ty, có chuyện gì quan trọng cứ đến Lôi gia tìm tôi.

Còn chuyện nhỏ thì tự mình giải quyết.”

“Dạ, thuộc hạ đã hiểu.”

Nói xong Lôi Lạc Thiên cúp điện thoại.

Anh đứng chống tay lên lan can.

Cập mắt nhìn ngoài trời xa xăm.

Trong lòng lo sợ.

Không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Địch trong tối, ta ngoài sáng, rất khó phòng thủ.

Trong phòng bệnh khi thấy Lôi Lạc Thiên rời khỏi, Đường Tam nghiêm túc nói với Trình Lam.

“Chị Lam, em đã làm theo lời chị dặn,

Đi điều tra được,

trước khi anh Thiên tìm được vị trí của chị,

Lôi Lạc Khánh có gọi điện thoại cho anh Thiên.

Báo cho anh Thiên biết chị đang ở đâu.”

Nghe Đường Tam nói vậy, trong lòng Trình Lam nghi ngờ.

“Không lẽ anh Kên cũng là người của tổ chức Kim Xà.”

Đường Tam nhún vai nói.

“Em không biết, nhưng chị yên tâm, em sẽ tra ra mau thôi.”

“Được cảm ơn em.”

Hai người đang nói chuyện,

hai tên vệ sĩ, mở cửa phòng mời một ông lão tóc bạc mang cặp kính cận vào.

Ông nhìn Trình Lam bằng cặp mắt tò mò.

ông đánh giá cô từ trên xuống dưới.

“Cháu là Trình Lam.”

Trình Lam lịch sự trả lời.

“Dạ, cháu là Trình Lam,

ông tìm cháu có chuyện gì?”

Cô gái này ngoài diện mạo xin đẹp ra,

ông thấy cô cũng giống như mấy người phụ nữ khác,

tương người lại mảnh mai yếu đuối như vậy,

Tại sao cháu Thiên, một người chưa từng tiếp xúc với phụ nữ lại động lòng.

Ông cố gắng xem Trình Lam có chỗ nào đặc biệt mà Lôi Lạc Thiên lại có thể dùng cả tính mạng để bảo vệ.

Cuối cùng cũng tìm không ra nguyên nhân.

Ông chắc lưỡi nói.

“Cháu là vợ của Lôi Lạc Thiên.”

Trình Lam nhìn ông nghi ngờ.

“Dạ, ông quen anh ấy?”

Ông cười bước đến gần cô.

“Ông tự giới thiệu,

ông là ông nội của Lôi Lạc Thiên.”

Trình Lam nghe ông nói,

liền ngồi bật dậy, bước xuống giường.

Cung kính khom người.

“Chào ông, cháu là Trình Lam,

ông có thể gọi cháu là Lam Lam.”

Trong lòng ông nghĩ, cô gái này cũng có ăn học, còn biết lễ phép như vậy, Không tệ.

Ông vừa ý gật đầu, ngồi xuống sofa,

ra hiệu cho hai tên vệ sĩ ra ngoài canh chừng.

“Chị Lam, chị nói chuyện với ông nội Lôi đi, em ra ngoài tìm Tề Phong.”

Chào tạm biệt ông nội và Trình Lam xong, Đường Tam đi ra ngoài.

Trình Lam ngồi xuống bên cạnh ông nói chuyện.

“Ông nội Lôi, con nghe Lạc Thiên nói ông đang đi du lịch nước ngoài,

ông về khi nào sao không cho chúng con biết.”

Nghe Trình Lam kêu mình là Ông Nội. Trong lòng vui mừng vô cùng.

Ông muốn uống ly trà cháu dâu này, chờ đến mỗi cả cố.

Mỗi lần đề cập đến việc hôn nhân,

Lôi Lạc Thiên đi đâu phản đối.

“Ông nghe nói con và Tiểu Thiên bị thương, nên ông bay về ngay lập tức.”

Ông vừa nói xong, có một vị bác sĩ mang khẩu trang đi vào,

trên người mặc blouse trắng cầm khay thuốc.

Hai tên vệ sĩ vẫn còn ở bên ngoài canh cửa.

Bác sĩ đi qua phía hai người nói.

“Cô Trình, đến giờ làm kiểm tra rồi.”

Trình Lam theo thói quen, quan sát vị bác sĩ này.

Cô nhìn thấy vết chày trên tay anh,

vì cầm súng và luyện tập lâu năm mới hình thành,

Nhìn xuống đất, thấy anh mang đôi giày booth quân đội.

Vị bác sĩ nhìn thấy nét mặt nghi ngờ của Trình Lam,

liền rút súng dưới khay ra,

nhắm thẳng về phía Ông Nội Lôi bắn.

Bang...

Với tốc độ nhanh nhất,

Trình Lam phóng tới đề ông xuống sofa, một viên đạn bay xẹt qua vai cô cắm vào tường.

Trình Lam quay người, dùng phi tiêu phóng thẳng vào đầu tên bác sĩ.

Lôi Lạc Thiên vừa đi đến trước cửa, nhìn thấy hai tên vệ sĩ.

Anh biết ông nội đã tới.

“Thiếu gia.”

Hai tên vệ sĩ lễ phép khom người chào.

Lôi Lạc Thiên không nói gì,

chỉ gật đầu một cái.

Định mở cửa phòng, Lôi Lạc Thiên nghe được tiếng va chạm mạnh bên trong.

Anh và hai tên vệ sĩ liền xông vào,

nhìn thấy tên bác sĩ bị Trình Lam giết chết, nằm dưới mặt đất,

còn cô thì dùng thân mình che trên người ông nội.

Vai cô bị viên đạn xẹt qua làm bị thương.

Lôi Lạc Thiên quỳnh lên, chạy tới đỡ Trình Lam lên.

Không để ý đến ông nội,

Lôi Lạc Thiên kiểm tra toàn thân Trình Lam, xem ngoài cánh tay ra,

còn có chỗ nào bị thương không.

Ông nội ngỡ ngàng, nhìn Trình Lam bằng cặp mắt khác.

Không ngờ thân hình cô nhỏ, mà thân thủ lại lợi hại như vậy.

Còn có thể gì ông mà lao vào nguy hiểm.

Lôi Lạc Thiên kiểm tra xong cho Trình Lam, quay đầu lại nhìn hai tên vệ sĩ với ánh mắt lạnh lùng và nét mặt tàn ác.

Anh dùng sức tát mạnh vào mặt hai tên vệ sĩ.

Chát... Chát...

Hai tên vệ sĩ đứng im,

không dám nhúc nhích.

Mặt sụp xuống vì thất trách mà cảm thấy thẹn.

Lúc Tề Phong và Đường Tam quay về phòng, nhìn thấy Lôi Lạc Thiên đang phân nô, trừng phạt hai tên vệ sĩ.

Đường Tam nhìn thấy trên tay Trình Lam bị thương liền xông tới.

“Anh Thiên đã xảy ra chuyện gì?

Sao chị Lam lại bị thương.”

Nghe Đường Tam nhắc đến vết thương của Trình Lam,

Lôi Lạc Thiên liền nhìn Tề Phong.

Anh hiểu ý đi nhanh ra khỏi phòng bệnh đi tìm Du Tấn.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 58: Phòng Vip

Lôi Lạc Thiên kiên quyết bắt Trình Lam nằm trên giường,

mặc cho cô nói gì đi chân nữa,

anh vẫn khăng trượng không cho cô xuống giường.

Sắc mặt lo lắng không yên của anh,

làm Trình Lam bất giác nở nụ cười.

“Giờ n này mà còn cười.

Thân thể của em không tốt,

giờ còn bị thương, không biết có ảnh hưởng gì không.”

“Sức khỏe của em không yếu như anh nói.”

Trình Lam bĩu môi nói.

Du Tấn và Tề Phong vội vã quay lại phòng bệnh.

Bước vào cửa Du Tấn nhìn thấy Ông nội Lôi, đang đứng bên cạnh giường bệnh.

Du Tấn đi đến chào hỏi ông nội xong,

quay lại kiểm tra vết thương cho Trình Lam.

Xem xong vết thương trên vai cô,

Du Tấn định dùng tay sờ lên bụng Trình Lam kiểm tra,

không ngờ bị Lôi Lạc Thiên bắt lấy, hất qua một bên.

Du Tấn nhìn Lôi Lạc Thiên tức giận.

“Tôi là bác sĩ.”

giọng nói gay gắt của anh vang lên.

“Cậu là đàn ông.”

Lôi Lạc Thiên bá đạo nói.

Du Tấn lắc đầu,

“Tôi phục cậu luôn.”

Anh dùng điện thoại gọi cho Du Trinh Trinh.

5 phút sau Du Trinh Trinh gấp gáp chạy đến.

Khi bước vào phòng bệnh,

cô nhìn thấy Ông nội, liền chạy qua chào hỏi.

Khi cô và Du Tấn đến Lôi gia chơi,

Ông nội Lôi luôn đối xử tốt với cô.

Ông cười với Du Trinh Trinh rồi chỉ về phía Trình Lam gấp gáp nói.

“Con mau qua đó xem cháu dâu ta.”

Giọng nói khản trương của ông làm Du Trinh Trinh bật cười.

“Ông nội, giờ có cháu dâu rồi không thèm để ý đến Trinh Trinh nữa phải không?”

Miệng thì nói vậy, nhưng người thì đi về hướng Trình Lam.

Ông cười vui vẻ.

Ha ha ha

“Đợi lâu như vậy,

mới có một người lọt vào mắt của tiểu Thiên,

nên ông mới khấn trương như vậy.”

Du Trinh Trinh đi qua kiểm tra thật cẩn thận cho Trình Lam.

“Không sao, ngoài cánh tay ra, thì chỗ khác không bị thương,

đứa bé trong bụng rất khỏe.”

Ông nội Lôi nghe nói đến đứa bé, cặp mắt sáng lên, miệng thì há ra.

Du Trinh Trinh nhìn ông buồn cười nói.

“Ông nội, ông sắp chảy nước miếng kìa.”

Ông cười đắc ý nói.

“Đúng là Song hỉ mà.

Hai đứa phải tổ chức hôn lễ nay lập tức.

Ta muốn tất cả mọi người đi đều biết, Lôi Lạc Quốc ta sắp có cháu chất để bồng.”

Không chỉ ông nội có ý nghĩ này,

Ngay cả Lôi Lạc Thiên cũng vậy.

Khi Anh biết Trình Lam có thai,

Anh đã quyết định, tổ chức cho cô một hôn lễ long trọng,

dù cô có đồng ý hay không.

“Dạ, Con sẽ lo nay.”

Lôi Lạc Thiên đáp.

3 ngày sau Trình Lam được xuất viện.

Lôi Lạc Thiên ở bên cạnh chăm sóc cô cả một tuần, không cho cô rời khỏi biệt thự Lôi Viên nửa bước.

8 giờ tối tại câu lạc bộ Night Angel,

Khách ra vào tấp nập, tiếng nhạc ùn ùn ào.

Ánh đèn mờ mờ ảo ảo làm tăng thêm bầu không khí nhộn nhịp và lãng mạn.

Bar Night Angel là một nơi để các chàng trai và cô gái phóng túng bản thân,

Một nơi ăn chơi sang trọng để các cô gái đến tìm đối tượng giàu có.

Còn các chàng trai thì đến tìm tình một đêm.

Trong một căn phòng VIP, Lôi Lạc Thiên, Mạnh Hùng, Trần Hao, Mạc Gia Thành và Nam Liệt ngồi trên ghế sofa uống rượu.

4 cô tiếp viên xinh đẹp, thân hình gợi cảm, ngồi phục vụ kê bên cạnh họ.

Trừ Lôi Lạc Thiên ra, anh không thích phụ nữ tiếp cận mình.

Cô phục vụ ngồi bên cạnh Trần Hao rót cho Lôi Lạc Thiên một ly.

Lôi Lạc Thiên cầm điếu cigar trong tay hít một hơi.

Phun ra làn khói đen mờ mịn, dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt cương nghị, nét mặt tuấn tú cùng với cặp mắt tà mị, hiện lên trong làn khói mờ ảo tỏa ra hấp dẫn vô cùng.

Cô tiếp viên xin đẹp vì dáng vẻ phong độ này của anh mà làm cho ngây ngất.

Mạnh Hùng nghiêm túc cầm

Ly rượu lên nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Chùng nào cử hành hôn lễ.”

“14 Tây tháng 2.”

Trần Hao đặt tay lên đùi cô gái ngồi bên cạnh nói.

“Cậu chắc là cưới cô ấy?”

Lôi Lạc Thiên nhìn Trần Hao bằng cặp mắt nghiêm túc không nói gì.

Cô tiếp viên bên cạnh Trần Hao nghe anh nói vậy,

không biết vì sao trong lòng hơi khó chịu, một cảm giác mất mát vang lên.

Mỗi khi Lôi Lạc Thiên đến Bar Night Angel, đi đâu do cô phục vụ rót rượu.

Nhưng chưa một lần anh để ý đến cô.

Trong lòng cô luôn mang hy vọng, có một ngày, anh sẽ biết được sự thật tại của mình.

Mạnh Hùng nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Tôi nghĩ hôm đó tổ chức Kim Xà sẽ có hành động.”

Lôi Lạc Thiên gật đầu,

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Nam Liệt, cậu phái người đến hội trường hôn lễ, lắp ráp thiết bị camera theo dõi từng góc cạnh.

Sẵn tiện bố trí một đám tin anh trong bang Lôi Ưng, làm vệ sĩ trong hôm đó.

Tôi không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra với Lam Lam.

Nam Liệt uống một ngụm rượu nói.

“Tôi biết, “

“Chiếc nhẫn lần trước cậu đưa cho tôi,

tôi đã gắn thiết bị theo dõi định vị tối tân nhất.

Dù lần này họ có làm nhiều sóng,

cũng sẽ không ảnh hưởng gì.

Tôi đã bảo Tề Phong đưa cho Trình Lam rồi.”

Mạnh Hùng nói một cách quả quyết.

Tại biệt thự Lôi Viên Trình Lam bu òn chán ng ồi trên sofa xem phim.

Lôi Lạc Thiên có việc đi ra ngoài,

không cho phép cô theo.

Lúc này Đường Tam và Mạc Gia Yến đến thăm,

Trình Lam vui mừng nói,

chúng ta đi ra ngoài chơi.

Đường Tam đưa hai tay lên đồng ý.

Mạc Gia Yến hơi do dự.

Cô nghe nói Trình Lam đang mang thai,

với tính tình của Lôi Lạc Thiên,

nếu họ lén ra ngoài mà Trình Lam xảy ra chuyện gì,

chắc chắn Lôi Lạc Thiên sẽ không tha cho 2 cô.

“Thôi đi, chị thấy mình nên ở nhà,

lỡ đi ra ngoài xảy ra chuyện gì,

thì 2 đứa mình gánh không nổi đâu.”

“Đi mà em sẽ cẩn thận.”

Trình Lam nan nhỉ,

Cuối cùng cả 3 đi đến Bar Night Angel.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 59: Bar Night Angel

Bước vào bar Night Angel,

không khí vui nhộn, ánh đèn lấp lánh, tiếng nhạc ầm ào.

Ánh mắt mấy chàng trai trẻ,

đều dồn về phía 3 cô gái xinh đẹp với thân hình bốc lửa.

Trình Lam mặc một cái áo tung,

phía trên bó sát bờ ngực gợi cảm, phần dưới hơi Phồng ra để che lại cái bụng hơi nhô lên của cô.

Cùng với một cái quần bó và đôi giày ống.

Đường Tam thì mặc theo phong cách ăn chơi, áo sơ mi xanh, hai vạt áo được buộc lại để lộ ra phần bụng trắng nõn cùng với một cái quần jean ngắn, để lộ ra cặp đùi thon dài và một đôi giày ống.

Còn về phần Mạc Gia Yến, cô là thiên kim tiểu thư, nên phong cách ăn mặc của cô luôn sang trọng.

Mạc Gia Yến trên người mặc bộ váy bó sát màu trắng, kiểu mới nhất của Prada.

Và một đôi giày cao gót 10cm màu đỏ.

3 cô mỗi cô một phong cách, nhưng cô nào cũng hết sức là quyến rũ và khiêu gợi.

Ng ấ xuống bàn Đường Tam và Mạc Gia Yến kêu mỗi người một ly cocktail “Long Island”.

Trình Lam vì đang mang thai nên chỉ gọi một ly nước cam tươi.

Bartender nhìn thấy Trình Lam liền cho người báo với Tề Phong, anh nhớ lần trước cô gái này đi cùng ông chủ lớn, còn thấy họ rất thân mật.

Ng ấ trên ghế, Đường Tam lắc lư thân hình bốc lửa của mình theo điệu nhạc.

“Lau quá không ra chơi, hôm nay phải chơi cho đã.”

“Chơi một chút thôi thì về,

để anh Thiên biết mình tới đây là thiêu đời luôn.”

Mạc Gia Yến nhìn xung quanh rồi nói.

Cô biết đám người Lôi Lạc Thiên thường xuyên đến đây, nên kêu Trình Lam và Đường Tam đi chỗ khác, nhưng Đường Tam nói,

“Muốn đi bar chơi thì phải đi cái lớn nhất và cái có tiến tâm nhất. “

Night Angel là quán Bar hàng đầu ở Thành phố S.

Trong lòng Mạc Gia Yến cầu nguyện, đừng để bọn họ bắt gặp mấy cô.

Trong lúc 3 cô uống rượu và nói chuyện, có 3 người đàn ông khoảng chừng 28 tuổi bước đến.

“Mấy em đi một mình, để bọn anh làm bạn với mấy em.”

Một tên tóc vàng nói.

Trình Lam bực bội quay mặt đi chỗ khác, không muốn quan tâm đến bọn họ.

Mạc Gia Yến lo sợ trong lòng, nhìn thấy dáng vẻ của họ, chắc cũng không phải là nạn vừa.

Cô kéo cánh tay của Đường Tam nói nhỏ.

“Thôi chúng ta về đi.

Chị không muốn xảy ra chuyện gì.”

Đường Tam nói với cô.

“Có gì phải sợ, để em giải quyết.”

Vừa nói xong Đường Tam quay qua nói với 3 người bọn họ.

“Đi chỗ khác mà chơi, chị mày không rảnh.”

Tên mặc đồ lịch sự đứng đằng sau bước đến Mạc Gia Yến choàng tay qua vai cô nói.

“Tối nay đi đến khách sạn cùng anh.

Anh có rất nhiều tiền, có thể cho em.”

Mạc Gia Yến rung lên, vẫy ra khỏi vòng tay của hắn,

chạy đến sau lưng Trình Lam.

“Đúng là miệng chó không thể mọc ra ngà voi.”

Trình Lam kinh thường nói.

Sắc mặt 3 tên đó tối tăm, nét mặt giận giữ, cặp mắt sắc bén nhìn 3 cô.

Một tên xông lên bắt lấy cánh tay của Mạc Gia Yến, cô hét lên vì sợ hãi.

Đường Tam tức giận đập một cái lên bàn, ng ửi dạy tát mạnh lên mặt hắn một cái.

Hắn buông tay Mạc Gia Yến ra.

chỉ vào mặt Đường Tam nói.

“Con đàn bà đê tiện, mày dám đánh tao.

Hôm nay anh m ầy sẽ cho mày một bài học.”

Nói xong hắn ra hiệu cho hai tên phía sau cùng nhau xông lên.

Bọn họ bắt đầu bước đến phía Đường Tam, Trình Lam và Mạc Gia Yến.

Tên tóc vàng, nắm lấy cổ tay của Trình Lam.

Cô tức giận và ghê tởm vì sự va chạm của hắn ta.

Trình Lam bắt lấy bàn tay của hắn quăng một cái, thân thể to lớn của hắn bị Trình Lam quăng xuống mặt đất.

Tiếng kêu lớn vì đau đớn vang lên,

tất cả mọi người xung quanh,

đều ngừng lại động tác của mình,

nhìn qua xem.

Hai tên còn lại tức giận xông lên phía Đường Tam và Mạc Gia Yến.

Đường Tam thì không sao, giải quyết hắn ta một cách gọn ghẽ.

Nhưng Mạc Gia Yến bị tên đó ôm chặt vào lòng.

Tề Phong và Tề Phú vừa nghe thủ hạ thông báo, Trình Lam đến đây,

họ muốn ra xem trước,

không muốn để Lôi Lạc Thiên biết,

rồi nổi trận lôi đình.

Vừa ra tới nhìn thấy một màn đấm đá hết hồn.

Chị dâu đang mang thai, lại dùng sức quăng một người đàn ông to lớn xuống đất.

Đường Tam thì khỏi nói, đánh cho gã kia tơi bời hoa lá.

Tề Phú nhìn thấy Mạc Gia Yến bị một gã đàn ông ôm vào lòng, anh tức giận xông tới đấm mạnh vào mặt hắn ta.

Máu văng ra từ miệng của hắn, làm Mạc Gia Yến hoảng sợ, nép mặt vào lòng Tề Phú.

Anh dịu dàng ôm cô vào lòng.

Lúc này Mạc Gia Yến không hiểu vì sao,

Nằm trong vòng tay của Tề Phú,

trong lòng cô cảm giác an toàn vô cùng.

Tề Phong đi qua, dùng chân đá vào người bọn họ rồi nhìn Trình Lam Cung kính nói.

“Chị dâu, Lão Đại cũng ở đây.”

Tất cả mọi người có mặt đi đều kinh ngạc.

Họ là người thương xuyên ra vào Night Angel, nên biết TềPhong là ông chủ ở đây, vậy mà anh lại cung kính với cô gái này, chắc cô ta không phải là người tầm thường.

“Người của lão đại,
mày cũng dám đụng vào.”

Vừa nghe TềPhong nói vậy, sắc mặt của bọn họ trở nên xanh mét.

Người xung quanh vừa kinh ngạc,
vừa tò mò, muốn xem 3 tên này phải trả giá gì, vì dám động đến Lão Đại của bang Lôi Ứng.

Họ đã nghe qua bar Night Angel là do TềPhong kinh doanh.

Nhưng đằng sau TềPhong là bang Lôi Ứng, một thế lực hùng mạnh trong giới hắc đạo.

Vị Lão Đại trong truyền thuyết,

Mà chưa ai từng thấy mặt.

Một người máu lạnh, tàn nhẫn ra tay độc ác không lưu tình.

3 người bọn họ rung lên vì sợ hãi,

liền quỳ trên mặt đất, dập đầu xin lỗi.

TềPhong nhìn Trình Lam hỏi.

“Chị dâu, muốn trừng phạt bọn họ như thế nào?”

Cô bước tới nhìn 3 người quỳ trên mặt đất nói.

“Đáng lẽ ai động vào người tôi,

thì tôi sẽ chặt 2 tay của người đó.”

Trình Lam dừng một chút rồi nói tiếp.

Tên tóc vàng đung vào người Trình Lam vừa rồi, rung lên đem 2 bàn tay mình dẫu ở sau lưng.

“Nhưng hôm nay tâm trạng tôi tốt, nên tha cho mấy người.”

3 người liền dập đầu cảm ơn Trình Lam.

Tề Phong ra hiệu cho đám thuộc hạ.

“lôi bọn họ ra ngoài, đánh cho một trận, cấm không cho vào đây nữa bước.”

“Dạ.”

Người của Tề Phong lôi bọn họ đi.

“Sao chị lại tha cho họ dễ dàng như vậy?”

Tề Phong thất mắt hỏi.

Theo như anh biết với tính tình của cô, thì sẽ bẽ gãy hai tay của hắn.

Trình Lam theo thói quen sờ lên bụng mình cười nói.

“Tôi đang để đức cho bảo bối nhà tôi.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 60: Trình Lam Ghen

Trong phòng VIP Mạnh Hùng, Nam Liệt, Trần Hao và Mạc Gia Thành cùng nhau qua phía bàn bida đánh cược.

Ai thua thì sẽ tặng cho mỗi người một chiếc Ferrari mới nhất.

Người nào cũng là cao thủ bida.

Lôi Lạc Thiên không có tâm trạng cá cược, nên một mình ngồi ở bên ghế sofa, suy nghĩ về chuyện của tổ chức Kim Xà.

Sao anh thấy trong chuyện này,

có gì đó không tầm thường.

Ban đầu anh nghĩ Lôi Lạc Khánh về

là vì muốn thay Lôi Lạc Bằng trả thù, nhưng không ngờ bay giờ lại có thêm một tổ chức Kim Xà.

Vả lại chuyện càng ngày càng phức tạp hơn.

Trước khi Long Kiệt đi, ông còn cố tình dặn dò.

Anh phải cẩn thận, không thể để Trình Lam rơi vào tay đám người Tổ chức Kim Xà.

Nhưng trong lời nói của Long Kiệt còn che dấu gì đó.

Anh nghĩ mãi cũng không ra.

Cô phục vụ vừa rồi ngồi bên cạnh Trần Hao, đi qua rót cho Lôi Lạc Thiên một ly rượu.

Em tên là Trình Lam, anh cần gì cứ gọi em.

Lôi Lạc Thiên đang cầm ly rượu,
cặp mắt nhìn về phía đám người Mạnh Hùng,
nghe cô nói tên mình là Trình Lam,
anh bất giác quay đầu lại nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên anh để ý đến cô,
Trong lòng cô vui sướng, cô thầm nghĩ, đợi anh bấy lâu cũng đáng,
chỉ cần có cơ hội ở bên cạnh anh là đủ.

Cho dù anh có vợ sắp cưới thì sao,
cô không quan tâm.

Lôi Lạc Thiên đánh giá cô từ trên xuống dưới, anh nghi ngờ không biết đó có phải là tên thật của cô,

hay là cô cố tình nói như vậy.

Cô phục vụ không hề biết suy nghĩ của Lôi Lạc Thiên, chỉ nghĩ rằng anh có ấn tượng tốt với mình.

Cô tự nói với bản thân.

“Hôm nay, dù dùng bất cứ thủ đoạn gì đi chăng nữa,
cô cũng nhất định phải khiến anh nhớ đến cô.”

Lôi Lạc Thiên nhìn trên ngực cô,

có biển tên đê hai chữ Trình Lam.

Anh bật cười, thì ra mình lại đa nghi như vậy.

Cô phục vụ bị nụ cười của anh làm ngất ngây.

Cô chưa từng thấy, người đàn ông nào cười lại đẹp và quyến rũ như anh vậy.

Cô thấy anh nhìn về phía ngực mình, trong lòng đắc ý.

Cô cố tình kéo áo mình xuống một chút, để lộ hơn phân nửa phần ngực to lớn của mình ra ngoài.

Lôi Lạc Thiên cười mèm, anh ghét nhất là loại phụ nữ như vậy.

Trong mắt anh, họ thật là dâm dăng.

Lôi Lạc Thiên uống cạn ly rượu trong tay, đặt xuống bàn định đứng dậy, không ngờ cô phục vụ lại đứng lên rót cho anh thêm một ly rượu,

Cô cố tình khom người, làm bộ mất thăng bằng, toàn thân ngã về phía Lôi Lạc Thiên, hai tay vương ra ôm eo anh, ngã xuống ghế sofa phía sau.

Lúc này tư thế của hai người, nữ trên nam dưới thật là ám muội.

Đám người của Mạnh Hùng, nghe cô phục vụ kêu lên vì sợ hãi,

đều quay đầu lại nhìn xem.

Thấy một màn này đều bật cười ra tiếng.

Ha ha ha

“Cậu xem kìa, Thiên cũng có ngày bị người ta chiếm tiện nghi.”

Trần Hao sáng khoái nói.

Tất cả nghe được lời nói của Trần Hao đi ều cười rộ lên.

Ha ha ha.

Trong lúc này cửa phòng VIP được mở ra,

Trình Lam đứng trước cửa, dùng cặp mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào hai người,

giống như con sư tử đang nhìn chăm chăm vào con mồi của mình.

Không lẽ chỉ mới cấm dục 1 tháng mà anh ta đã không chịu nổi, ra ngoài ăn vụng.

Trong lòng Trình Lam đâu nhói,

Anh mới vừa hứa hẹn, sẽ yêu thương cô suốt đời.

Vậy mà bay giờ lại cùng người phụ nữ khác ôm ấp thân mật như vậy.

Cái gì mà “Thiên Trường địa cửu, răng long đầu bạc” đi ều là giả dối.

Tất cả đàn ông đi ều giống như nhau.

Trình Lam quật cường, ngược mặt lên không để nước mắt tuôn ra.

Đường Tam và Mạc Gia Yến đứng sau lưng Trình Lam, thấy cảnh này đi ều tốt m ờhôi lạnh.

T ềPhong và T ềPhú thì rùng mình.

Đám người Mạnh Hùng vừa nhìn thấy Trình Lam đi ều im lặng, không dám lên tiếng, đứng một bên xem kịch vui.

“Kỳ này Thiên bị phanh thây rồi.”

Trần Hao lắc đầu tỏ ra vẻ thông cảm với cảnh ngộ của Lôi Lạc Thiên.

Trình Lam tức giận xông tới phía Lôi Lạc Thiên,

Đường Tam muốn cản cũng không kịp.

Trình Lam dùng sức chụp lấy cánh tay của cô phục vụ kéo lên khỏi người của Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên ngỡ bật dậy nhìn Trình Lam kinh ngạc.

Không phải vì chuyện của cô phục vụ, mà là vì tại sao cô lại ăn mặc như vậy tới đây.

Anh tức giận nhìn cô.

Trình Lam không để ý đến Lôi Lạc Thiên mà đi thẳng tới cô phục vụ.

Quan sát cô ta từ trên xuống dưới.

Khuôn mặt xinh đẹp, trang điểm đậm đà, mùi nước hoa nồng nặc.

Trên người cô ta chỉ mặc cái áo bó sát, còn để lộ gần hết bộ ngực to lớn của mình ra ngoài.

Quần ngắn bó sát vào bờ mông tròn trịa.

Trình Lam quay lại nhìn Lôi Lạc Thiên nở nụ cười tà mị.

“Thì ra anh thích mấy cô gái, có thân hình bốc lửa như vậy.”

Lôi Lạc Thiên không nói gì,

Anh biết, lúc Trình Lam tức giận,

dù có giải thích, cô cũng sẽ không nghe.

Vả lại anh muốn biết Trình Lam có vì mình mà ghen hay không.

Đường Tam nhìn thấy nụ cười trên mặt Trình Lam, bất giác nổi da gà.

Nụ cười càng dịu dàng, thì lực sát thương càng lớn.

Đường Tam lắc đầu nói.

“Kỳ này anh Thiên chết chắc rồi.”

Cô phục vụ to gan đi đến trước mặt Trình Lam cố tình thêm dầu vào lửa.

“Đàn ông ra ngoài anh chơi là chuyện thường,

chị là vợ sắp cưới của anh Thiên,

vậy mà không biết giữ mặt mũi cho anh ta, còn đến đây làm cho anh Thiên mất mặt trước bạn bè.”

Lôi Lạc Thiên kinh ngạc với những lời nói của cô phục vụ.

Ai cho cô ta nói chuyện với Lam Lam bằng giọng điệu này.

Nếu không phải vì thử thách Trình Lam, thì anh sẽ khiến cô ta sống không bằng chết.

Trình Lam nghe cô ta nói vậy,

nhìn sang đám người Mạnh Hùng đứng một bên.

Họ nhìn thấy ánh mắt muốn ghét người của cô, không ai nói gì,

làm cô như không thấy.

“Sao cô biết tôi là vợ sắp cưới của anh ta?”

“Là anh Thiên vừa nói.”

Cô làm phục vụ ở đây lâu như vậy, chưa từng thấy Lôi Lạc Thiên tiếp xúc với phụ nữ, nên cô đoán Trình Lam nhất định là vợ sắp cưới của anh.

Từ “Anh Thiên” thốt ra từ miệng cô ta làm Trình Lam ghét cay ghét đắng.

Mạc Gia Yến nghe cô ta nói vậy liền nói nhỏ với TềPhu.

“Nguy rồi, kỳ này Trình Lam chắc tức lắm, cô ta ưa sạch sẽ như vậy.

Lần trước em chỉ đụng vào áo của anh Thiên mà thôi,

cô ta đã làm lớn chuyện rồi.

Bây giờ anh Thiên lại tự mình tiếp xúc thân mật với người phụ nữ khác, không biết cô ta sẽ làm ra chuyện gì?”

TềPhú không nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào Trình Lam.

Trình Lam dùng giọng giễu gợt nói.

“Trước khi vào phòng này thì phải, nhưng bây giờ thì không.”

Cô tháo chiếc nhẫn cưới trên tay xuống,

Bỏ vào ly rượu trước mặt Lôi Lạc Thiên.

“Cô muốn lấy anh ấy thì cứ tự nhiên,

tôi không cần.”

Cô phục vụ đắc ý cười.

Không ngờ cô gái này lại ngu như vậy.

Mới bị đá kích một chút liền trúng kế.

Tất cả mọi người đi ầu kinh ngạc,

Không ngờ Trình Lam lại không làm âm ý, mà ngược lại còn ăn nói nhỏ nhẹ như vậy.

Ai quen với Trình Lam thì sẽ biết,

đầy làm đi ền báo trước,

một cơn bão táp sắp ập đến.

Không lẽ trong mắt cô, anh không quan trọng,

Không đáng để cô ghen tuôn cùng người phụ nữ khác.

Lôi Lạc Thiên tức giận, kêu lên tên lẫn họ của cô.

“Trình Lam em dám,“

Cô cười nhúng vai nói.

“Tại sao lại không dám,

Anh ra ngoài tìm phụ nữ khác.

Thì sẽ đoán được có ngày hôm nay.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 61: Trình Lam Phản Kích

Trình Lam nói xong không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa, cô sợ những giọt nước mắt, sẽ từng giọt rơi xuống khuôn mặt kêu ngào mà quật cường của cô.

Trái tim khó chịu, một cảm giác tê dài vị tuyệt vọng vào tình yêu dâng lên.

Cô quay người định đi, thì nhìn thấy mặt cô phục vụ, hiện lên nụ cười đắc ý.

Trình Lam nghi ngờ, không lẽ cô ta cố tình gây ra việc này.

không biết vì sao, sau khi có thai,

cô thường hay đa nghi, lo lắng đủ đi ầu.

Mất đi sự cảnh giác, không còn thói quen, quan sát của một sát thủ nên có.

Không lẽ khi mang thai phụ nữ đi ầu trở nên đ ần độn.

Trình Lam nghĩ Lôi Lạc Thiên yêu cô như vậy, với tính tình của anh ta, không thể nào đ ụng vào phụ nữ khác.

Chắc chắn là cô ta d ỡ trò.

Trình Lam tức giận trong lòng.

Được cô đừ trách tôi, chỉ tại cô đụng ai không đụng,

lại đụng vào người đàn ông của Trình Lam tôi.

Cô quay người định đi, Lôi Lạc Thiên bước nhanh qua chụp lấy cánh tay cô.

Nét mặt tức giận, cặp mắt đen thẫm, nhìn vào chỉ thấy những tia máu đỏ vì phẫn nộ mà hiện lên.

Anh tức giận không biết trong lòng cô, anh ở vị trí nào.

Sao cô nhìn thấy anh, cùng người phụ nữ khác mà không ghen, không tức giận, không đành giựt, chỉ dễ dàng buông tay.

Không lẽ tình yêu của bọn họ không đáng để cô đấu tranh.

Trình Lam không hiểu suy nghĩ trong lòng anh.

Chỉ nghĩ rằng anh tức giận vì cô tháo bỏ chiếc nhẫn cưới của hai người.

Lôi Lạc Thiên không hề để ý đến người xung quanh.

“Tại sao em lại tới đây?”

Tại sao lại ăn mặc như thế này?”

Giọng nói mạnh mẽ hơi rung vì kèm nén sự phẫn nộ trong lòng vang lên.

Anh tức giận không biết làm sao với cô, đành nói sang qua chuyện khác.

Đường Tam và Mạc Gia Yến nghe anh hỏi vậy, liền lui về phía sau lưng Tề Phong và Tề Phú.

Họ biết lúc này Lôi Lạc Thiên đang tức giận vô cùng, không muốn làm vật hy sinh.

Trình Lam nhìn thẳng vào mắt anh, không hề sợ hãi, không bối rối chỉ có sự can đảm và không khuất phục.

“Tới đây thì sao? Anh đến được thì sao em không thể.”

Nói xong cô nhìn vào quần áo mặc trên người mình.

Nhìn sang cô phục vụ nói.

“So với cô ta, thì ăn mặc như thế này có đáng là gì đâu.”

Lôi Lạc Thiên không còn cách nào với cô.

Sao trước mặt tất cả mọi người,

anh luôn là người cao cao tại thượng.

Lời nói ra như là thánh chỉ,

còn ở trước mặt Trình Lam,

anh luôn là người nhượng bộ,

thua không còn manh giáp.

“Em muốn như thế nào?”

Vừa nói anh vừa vươn tay qua eo Trình Lam, ôm cô vào lòng.

Lôi Lạc Thiên đành xuống nước, giọng nói nhỏ nhẹ,

anh không muốn cô tức giận,

ảnh hưởng đến sức khỏe.

Không ghen thì thôi, từ từ anh cũng sẽ biết trong lòng cô, anh ở vị trí nào.

Lôi Lạc Thiên tự nói với bản thân mình.

Tất cả mọi người đi ầu kinh ngạc,

sắc mặt của cô phục vụ tái nhợt,

trong mấy năm cô làm làm việc tại đây, đây lần đầu tiên cô nghe Lôi Lạc Thiên dùng giọng điệu nhỏ nhẹ như vậy nói chuyện.

Trần Hao đứng một bên, thọc Mạnh Hùng một cái.

“Hùng mình có nhìn nh ần không?”

Thiên lại có một bộ mặt đáng yêu như vậy?”

Mạnh Hùng cười nói.

“Đúng là anh hùng khó qua được ải mỹ nhân.”

“Không, mình sẽ không bao giờ vì một cây, mà bỏ cả một khu rừng.”

“Tôi sẽ chờ xem, sao n ầy cậu sẽ vì một cây, mà đốt sạch cả khu rừng.”

Mạnh Hùng cười nói với Trần Hao.

Trần Hao chỉ tay vào mình nói.

“Mình, không có khả năng đó.”

Trình Lam thấy Lôi Lạc Thiên xuống nước nhỏ, bắt đầu ra oai với cô phục vụ.

Trình Lam nhìn cô phục vụ nói với giọng khinh miệt,

“Anh đừng đụng vào em, người anh thật bẩn.”

Lôi Lạc Thiên biết tính ưa sạch sẽ của cô, cũng giống như anh.

Vừa r ồi đụng vào cô ta, anh có cảm giác bài xích.

Không phải vì sự xuất hiện đột ngột của Trình Lam,

thì anh đã lên phòng của mình ở tầng trên tắm rửa.

Lôi Lạc Thiên lập tức cởi áo khoác ngoài màu đen, hiệu Prada phát hành có số lượng.

Quăng qua cho Tề Phong nói.

“Quăng vào thùng rác.”

Lời nói tuyệt tình của anh làm trái tim cô phục vụ đau nhói.

Một cái áo đất tiền như vậy,

chỉ vì cô đụng vào mà ghê tởm đến nỗi phải quăng đi.

Trình Lam nhìn nét mặt u buồn của cô ta, không còn vẻ đắc ý vừa rồi, không còn lời nói sắc bén nữa.

“Anh có đụng vào cô ta chưa?”

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam

nói một cách quả quyết.

“Ngoại trừ em ra, không hề đụng vào ai.”

Lời nói đơn giản mà mang hàm ý sau xa.

Mạc Gia Yến, Đường Tam và 3 cô phục vụ đi đầu hâm mộ Trình Lam.

Có được một người đàn ông u tú,

Có tiền mà không ăn chơi như Lôi Lạc Thiên làm chồng,

dù chết bọn họ cũng mãn nguyện.

Trình Lam nhìn cô phục vụ đắc ý nói.

“Cô thấy chưa, anh ta là của Trình Lam tôi, dù cô có dùng thủ đoạn,

dâng hiến bản thân mình đi chân trần,
Trình Lam tôi cam đoan với cô,
anh ấy sẽ không đụng vào một sợi tóc của cô.”

Một lời tiên bố bá đạo của Trình Lam, làm tất cả mọi người đi đầu kinh ngạc.

Mạnh Hùng đứng một bên khen ngợi.

“Hao, cậu thấy chưa, cô ta thật lợi hại.

Bị người ta kích tướng mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh mà ứng phó.

Không phải người phụ nữ nào cũng làm được.

Trình Lam là một người có mưu trí, có sự bình tĩnh, quyết đoán và hành sự quả quyết.

Đúng là xứng đáng với danh hiệu sát thủ số 1 Tử Thần.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 62: Cẩn Thận

Lôi Lạc Thiên nghe Trình Lam nói vậy, trong lòng vui mừng vô cùng.

Anh không ngờ cô đã nhìn thấu tâm lý của cô phục vụ.

Thì ra không phải là cô không ghen, mà là dùng một phương thức khác,

Không ầm ỹ, không náo loạn mà cũng có thể làm người khác thua một cách tâm phục khẩu phục.

Trình Lam đi đến trước mặt cô phục vụ, nhìn thấy biển tên trên ngực cô.

Trình Lam dùng tay, giựt một cái cho vào thùng rác.

“Từ nay về sau không cho phép dùng tên này.”

Cô phục vụ tức giận lên tiếng.

“Cô có tư cách gì mà bắt tôi phải đổi tên.”

Cô phục vụ nghĩ dù Lôi Lạc Thiên không thích mình, thì anh cũng là người biết phân biệt phải trái.

Trình Lam không nói gì, nở nụ cười xảo quyệt đi đến trước mặt cô phục vụ.

Đường Tam nhìn thấy nụ cười này của Trình Lam, liền nói với Mạc Gia Yến.

“Tiêu r ấ, cô ta chết chắc.”

Mạc Gia Yến khó hiểu nhìn Đường Tam.

“Ý em là sao, chị thấy chắc Lam Lam chỉ muốn cảnh cáo cô ta, không được đến gần anh Thiên mà....”

Chưa nói hết câu thì đã nghe tiếng, xương bị b ẽ gãy vang lên.

“Ahhhhhhhhhhhhhh.”

Cô phục vụ hét lên vì đau đ ớn.

3 cô bạn của cô ấy chạy tới,

đ ỡ thân thể của cô ta, vì đau đ ớn mà không còn sức đứng vững.

Cô phục vụ hoảng hốt nhìn Trình Lam bằng cặp mắt thù hận.

“Tại sao cô lại b ẽ gãy tay tôi.”

Trình Lam dùng tay s ữa sang lại mái tóc, vì ngã xuống mà trở nên rối tung của cô. Chậm rãi nói.

“Tay nào của cô đ ụng vào anh ấy,

thì tôi sẽ ph ế tay đó.”

Mạc Gia Yến rùng mình, nuốt một ngụm nước bọt,

nghĩ lại thì cô còn may mắn hơn cô phục vụ này.

L ần trước cô dùng hai tay,

ôm cánh tay của Lôi Lạc Thiên.

Nếu Trình Lam mà truy cứu,

chắc phải phớt đi cả hai tay của cô.

TềPhú trong lòng thẫn nghĩ.

Hai người này đúng là xứng đôi vừa lứa, cả hai đi đâu thích bẽ gãy tay của người khác.

Nam Liệt quan sát sắc mặt của Trình Lam nói.

“Khuôn mặt cô ta vô cùng bình tĩnh, khi ra tay không hề tỏ ra chút do dự gì.

Đúng là thủ đoạn tàn nhẫn của một sát thủ.

Ghen mà cũng khác người bình thường.”

“Tôi không muốn thấy cô ấy nữa.”

Trình Lam lên tiếng,

TềPhong nhìn Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên gật đầu.

TềPhong hiểu ý, cho người đưa cô ta đi.

Lôi Lạc Thiên cười, không ngờ khi cô ghen lại đáng sợ như vậy.

anh tuyệt đối không bao giờ để cô ghen nữa.

Sau khi cô phục vụ được đưa đi,

Đám người Mạnh Hùng đi qua phía bàn bida, tiếp tục cuộc đấu.

Đường Tam và Mạc Gia Yến cũng đi theo xem.

Lôi Lạc Thiên kéo Trình Lam ngồi trên đùi mình trên ghế sofa.

Anh vuốt ve mái tóc dài của cô,

nhìn khuôn mặt không sợ trời không sợ đất của cô.

Trong lòng thầm nghĩ, anh càng ngày càng yêu cô nhiều hơn.

Nét mặt dịu dàng của Lôi Lạc Thiên làm trái tim Trình Lam mềm nhũn.

Dưới ánh đèn lờ mờ khuôn mặt đẹp trai, cương nghị mà mang theo vài phần nguy hiểm của anh hiện lên trước mặt cô.

Trình Lam chưa từng nghĩ, có một ngày anh sẽ không thuộc về mình nữa.

Nhưng vừa rồi, khi hiểu lầm anh, một cảm giác đau đớn chưa từng có xuất hiện trong lòng cô.

Một cảm giác như mình sẽ mất đi thứ gì đó, mà mình quý trọng nhất trên đời này.

Cô chán ghét cảm giác đau đớn đó.

Trình Lam chủ động hôn lên bờ môi mỏng của anh.

Cô nhẹ nhàng liếm lên vành môi anh,

dùng đầu lưỡi của mình xâm nhập vào trong khoang miệng của anh.

Thân thể Lôi Lạc Thiên cứng đờ, cặp mắt vì dục vọng mà hiện lên tần suất sương mù mờ mịt.

Anh đã kiềm chế bản thân cả tháng, giờ này với không khí mập mờ, đáng người Trình Lam vô cùng hấp dẫn và quyến rũ.

Anh không thể nào mà kiềm chế được nữa.

Lôi Lạc Thiên không để ý đến người xung quanh, bế Trình Lam lên lầu vào phòng riêng của mình.

Trong cả đoạn đường Lôi Lạc Thiên không hề buồn bờ môi gợi cảm của cô ra.

Giờ phút này tình yêu và dục vọng trong lòng cả hai, không có gì có thể sánh bằng.

Một cảm giác mất đi rồi có lại, làm cho cả hai đi đâu muốn có được đối phương một cách điên cuồng.

Lôi Lạc Thiên dùng chân đá văng cánh cửa phòng.

Hai người vẫn luôn quấn lấy lẫn nhau, Lôi Lạc Thiên áp thân thể của cô lên tường.

Hai người điên cuồng mút lấy hương thơm của đối phương.

Đây là lần đầu tiên Lôi Lạc Thiên và Trình Lam có được cảm giác kích thích như vậy.

Tay anh bắt đầu sờ soạng khắp người cô, anh hôn môi cô, cổ cô rồi từ từ đi xuống.

Trình Lam thở hổn hển, nhìn Lôi Lạc Thiên bằng cặp mắt mơ hồ.

“Lạc Thiên, cẩn thận một chút, em không muốn làm hại đến bảo bối.”

Lôi Lạc Thiên yêu thương bế cô đặt lên giường, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Nhìn cô bằng cặp mắt thâm tình nói.

“Anh sẽ cẩn thận.”

Nói xong anh cởi quần áo của Trình Lam và anh quăng xuống đất.

Lần đầu tiên cô thấy Lôi Lạc Thiên dịu dàng nâng niu cô như vậy, giống như nâng niu một con búp bê bằng sứ, sợ đụng mạnh vào nó sẽ vỡ nát ra.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 63

Sáng sớm ánh sáng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, rọi thẳng lên chiếc giường to lớn trong phòng.

Trình Lam nằm trên giường, mệt mỏi đến xương cốt muốn rã rời.

Thân thể tuyệt mỹ, không mảnh vải che thân của cô, nửa ẩn nửa hiện dưới chiếc chăn mỏng.

Làm cho cả căn phòng, giống như một bức tranh sống động.

Lôi Lạc Thiên qua một đêm ân ái,

tin thần sáng khoái, thức dậy từ sớm.

Anh có việc nên đi cùng Tề Phong, xuống sân phòng phía dưới bàn bạc.

Thấy cô còn ngủ, anh không muốn làm phiền cô.

Trình Lam bị ánh sáng chiếu thẳng vào mặt, làm chói mắt nên tỉnh dậy.

Thân thể mệt mỏi, cô nằm trên giường không muốn dậy.

Nằm một lúc, cô chợt nhớ đến việc Đường Tam đặt máy nghe lén trên xe Việt Vũ.

Trình Lam ng ẩ dậy, mở điện thoại di động lên, đăng nhập vào ứng dụng theo dõi.

Cô nghe được tiếng Việt Vũ từ phía bên kia.

“Tối nay hẹn gặp ở chỗ cũ, thủ Lãnh có việc cần tôi nói với cậu.”

“Được 7 giờ tối nay.”

Trình Lam nghe được đối thoại của hai người, trong lòng tò mò.

Sao giọng nói này, lại nghe quen như vậy.

Nghĩ mãi cũng không ra.

Cô quyết định, tối nay phải đến điểm hẹn của bọn họ xem sao.

Lôi Lạc Thiên bàn xong công việc,

thì đã là giữa trưa.

Khi quay về phòng, nhìn thấy Trình Lam đã dậy, ăn mặc chỉnh tề ngồi trước bàn trang điểm.

Cô mặc váy xanh do anh chuẩn bị sẵn cho cô.

Thân hình tuyệt đẹp, mái tóc dài xoã xuống, cặp mắt to tròn chớp chớp nhìn anh đứng ở cửa.

Khuôn mặt hồng hào, làm Lôi Lạc Thiên khí huyết sôi trào.

Anh bước nhanh qua, ôm cô từ phía sau, đặt lên má cô một nụ hôn.

“Đối không? chúng ta đi ăn.”

Trình Lam gật đầu.

Sau khi có thai, cô thường hay thèm này thèm nọ, nhưng mỗi lần ăn vào đi đâu nôn ra hết.

Bây giờ dạ dày của cô, đang kêu lên âm ý.

“Em muốn ăn bò bẻteak, tại nhà hàng ở khách sạn The Palm,”

Lần trước cô và anh ăn ở đó ngon vô cùng.

“Được tùy em”

Ăn xong buổi trưa, Lôi Lạc Thiên đưa Trình Lam về biệt thự.

Tối nay anh cần đàm phán với đám

người bên Trung Đông, anh không muốn cô có mặt.

Trình Lam đang ngồi trên giường chơi laptop.

Lôi Lạc Thiên tắm rửa xong, ăn mặt chỉnh tề, đứng trước gương thất cà vạt nhìn Trình Lam nói.

“Anh có buổi xã giao tối nay, em ở nhà ngủ trước, không cần chờ anh.”

Trình Lam đặt laptop xuống giường,

đi tới bên cạnh Lôi Lạc Thiên, giúp anh thất cà vạt.

Cô nhìn anh, khuôn mặt này, tại sao lại có sức mê hoặc như vậy.

Dù anh luôn tỏa ra lạnh lùng, không cười đi chần nữa, chỉ cần là phụ nữ, khi nhìn vào, thì không thể nào rời tầm mắt được.

Trình Lam lắc đầu thờ dài.

“Hazzz. Trình Lam ơi là Trình Lam, mày đã bị trúng độc quá nặng rồi.”

Lôi Lạc Thiên nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô, anh bật cười, vương tay lên sờ vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Em làm gì mà thờ dài như vậy?”

“Tại sao anh luôn làm người ta không yên.

Sống cùng một người xuất sắc như anh, em không có cảm giác an toàn.”

Trình Lam nghiêm túc nói.

Lôi Lạc Thiên khom người đặt lên môi cô một nụ hôn đấm đui.

“Đồngốc, Lôi Lạc Thiên anh,

dùng danh dự của cả gia tộc,

tuyên bố với Trình Lam em.

Cả đời này, em là người phụ nữ đầu tiên, cũng là người phụ nữ cuối cùng của Lôi Lạc Thiên anh.”

Trình Lam nghe anh nói, trong lòng cảm động vô cùng.

Cô có gì tốt, mà anh lại dành cho cô một tình yêu sâu đậm như vậy.

Dáng vẻ hạnh phúc của cô,

làm Lôi Lạc Thiên cũng hạnh phúc theo.

Thất xong cà vạt cho anh.

Lôi Lạc Thiên hôn lên trán cô rồi nói.

“Anh sẽ tranh thủ về sớm,”

“Anh đi cẩn thận”

Cô biết hôm nay anh đi đàm phán với đám người Trung Đông, trong giới hắc đạo.

Họ là những kẻ vì tiền bất chấp tính mạng, Chuyên buôn bán vũ khí và ma túy.

Trình Lam đã cho Đường Tam đi đầu tra đám người đó.

Họ tới là vì địa bàn bên Trong Đông của anh.

Lôi Lạc Thiên không muốn cô lo lắng, Cô cũng tin vào khả năng của anh.

Nhất định anh sẽ giải quyết được.

“Được, em ngủ sớm đi.”

Lôi Lạc Thiên nói xong cùng Tề Phong và Tề Phú đi ra ngoài.

2 phút sau Trình Lam nghe được tiếng xe ở dưới lầu, càng lúc càng xa.

Trình Lam đi đến mở ứng dụng theo dõi trên điện thoại di động lên.

Cô thay một bộ đồ bó sát vào thân thể, để tiện hành động hơn.

Trình Lam không đi ra bằng cửa chính, mà đi ra từ cửa sổ.

Cô biết Lôi Lạc Thiên đã phái người, đứng ở ngoài cửa bảo vệ cô.

Cô không dám hành động lỗ mãng,

vì sợ ảnh hưởng đến bảo bối.

Nên cô từ từ leo xuống, bên ngoài cửa sổ biệt thự, thay vì phóng ra.

Trình Lam chạy xe theo máy định vị,

mà Đường Tam gắn trên xe Việt vũ.

Đến một chung cư nằm ở phía Nam thành phố S.

Căn hộ nằm ở tầng 2, cho nên Trình Lam phải leo lên từ bên ngoài cửa sổ.

Mượn ống dẫn nước làm đà.

Nhìn từ ngoài vào trong, căn phòng chỉ giống như một căn hộ bình thường.

Trình Lam nhìn thấy Việt Vũ ngồi trên ghế sofa, nói chuyện cùng một người đàn ông, ngồi quay lưng về cô.

Trình Lam dùng điện thoại di động, mở ra ứng dụng nghe lén, có thể nghe được tất cả đối thoại, ở bên trong căn phòng bằng hệ thống Bluetooth.

“Lão đại rất tức giận, vì nhiệm vụ lần trước không thành công.”

“Tôi đã đưa hết thông tin cho cậu.”

Kế hoạch thất bại, hết lần này tới lần khác, là do người của cậu quá vô dụng, đừng đổ lỗi cho tôi.”

“Sao cậu không nói cho chúng tôi biết, Trình Lam là con gái nuôi của Long Kiệt.”

“Tôi cũng mới vừa biết mà thôi.”

“Vậy kế tiếp Lôi Lạc Thiên có kế hoạch gì?”

“Lôi Lạc Thiên sẽ cử hành hôn lễ, tại thánh đường Đức Mẹ Maria, ở ngay trung tâm thành phố S, 1 tuần sau vào ngày 14/2.

Lúc đó là thời cơ tốt nhất, để các người ra tay, lấy mạng của Lôi Lạc Thiên.”

“Lúc đó anh và tôi, nội ứng ngoại hợp, chắc chắn sẽ thành công.”

Việt Vũ nói bằng giọng đặc ý.

“Sau khi xong chuyện, các người cứ tự nhiên mà lấy Lôi Thị, còn tôi chỉ cần bang Lôi Ứng mà thôi.”

Việt Vũ uống một ngụm rượu rồi nói.

“Được, không thành vấn đề”

Người đàn ông ngẩng đầu quay lưng lại Trình Lam, cầm ly rượu lên cạn ly với Việt Vũ.

“Cạn ly cho lần hợp tác này của chúng ta.”

Cạch.....

Uống xong ly rượu, người đàn ông quay lưng lại Trình Lam nói.

“Vậy tôi đi trước, đừng liên lạc với tôi nữa, để tránh có người nghi ngờ.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 64: Nội Gian

Người đàn ông nói xong, đứng lên quay người đi ra cửa.

Trình Lam kinh ngạc, khi nhìn thấy diện mạo của hắn ta.

Cô dùng tay che miệng của mình,

sợ vì kinh ngạc mình sẽ phát ra âm thanh.

Cô nghe được cuộc đối thoại vừa rồi của hai người.

Cô biết trong đám bạn của Lôi Lạc Thiên, có người là nội gian,

như cô không thể tưởng tượng được, người đó lại là anh.

Trong lòng cô bối rối, không biết phải làm sao.

Lôi Lạc Thiên xem Nam Liệt là anh em tốt, nếu để anh ấy biết, người anh em vào sinh ra tử cùng mình,

lại là người phản bội mình,

không biết Lôi Lạc Thiên sẽ đau lòng đến cỡ nào.

Trình Lam ủ rũ quay về biệt thự, gọi điện thoại cho Đường Tam.

“Tam nhi, em đi điều tra Nam Liệt cho chị”

“Sao vậy chị Lam?”

Đường Tam thắc mắc hỏi.

“Chị vừa mới phát hiện, nội gián mà em nói là Nam Liệt.”

“Không thể nào, chị có l`âm không?”

“chị cũng muốn, là mình nhìn l`âm.”

“Được vậy để em đi điều tra xong, rồi liên lạc với chị.”

Cúp điện thoại Trình Lam bước lên phi`ên nằm trên giường suy nghĩ.

Lôi Lạc Thiên, T`êPhong, T`êPhú và đám thủ hạ đến bến tàu.

Xe dừng lại trước một chiếc du thuyền lớn xa hoa và sang trọng.

Lôi Lạc Thiên bước xuống với khí thế oai hùng, dáng người cao lớn, mặc trên người bộ Âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, khoát bên ngoài một chiếc áo khoác dài,

Anh đi ở phía trước, T`êPhong và T`êPhú đi bên cạnh cùng với 10 tên thuộc hạ đi ở phía sau, nhìn đích thực là một ông trùm xã hội đen.

Hôm nay anh biết là buổi tiệc h`ông môn yên.

Mượn cơ mời anh dự tiệc, nhưng trên thực thế, là muốn chiếm đoạt địa bàn,

anh nắm giữ bên Trung Đông.

Lôi Lạc Thiên biết trước, nên hôm nay anh đã chọn ra, 10 tên thủ hạ xuất sắc nhất của mình.

Họ là những kẻ tuyệt đối trung thành, có thể vì anh mà hy sinh tính mạng. Cũng là những kẻ được huấn luyện đặc biệt trong trường quân đội,

kỹ thuật bắn tỉa là số một.

Lôi Lạc Thiên cùng thủ hạ, bước đến chiếc du thuyền thì có người đợi sẵn.

Thuộc hạ của đám người Trung Đông, chặn anh lại nói với giọng đầy cung kính.

“Lôi Lão Đạo, lão đại của chúng tôi có dặn dò, Lôi Lão đại chỉ được mang theo, 3 người thuộc hạ lên thuyền mà thôi,

còn mấy người còn lại, phải chờ ở đây.”

Tề Phong tức giận lên tiếng.

“Các người nghĩ mình đang ở Trung Đông chắc.

Ở đây không đến phiên các người quyết định.

Ở địa bàn của bang Lôi Ưng mà dám vượt râu hùm, Đúng là không biết lượng sức mình.”

Tề Phong nói xong, đi lên thì bị tên thủ hạ chặn lại.

Lôi Lạc Thiên khoát tay, ý bảo Tề Phong lui xuống.

“Được không sao, để Lôi Lạc Thiên tôi xem, các người muốn giở trò gì.”

Lôi Lạc Thiên chỉ đem theo Tề Phong và Tề Phú lên thuyền, còn tất cả ở lại chờ lệnh.

Tên thủ hạ của đám người Trung Đông kinh ngạc, không ngờ Lôi Lạc Thiên chỉ đem theo hai người lên thuyền.

Chẳng lẽ Lôi Lạc Thiên không sợ sao?.

Vừa bước lên du thuyền, thuyền bắt đầu rời bến.

Có hai người đàn ông, đến cung kính mời Lôi Lạc Thiên vào bên trong khoang thuyền.

Bước vào khoang thuyền Lôi Lạc Thiên nhìn thấy 3 người đàn ông, người ở bàn tròn chính giữa, còn hai mươi mấy tên thủ hạ thì đứng chung quanh chờ chỉ thị.

Người ở vị trí chính là một người đàn ông khoảng chừng 35 tuổi, tướng người vạm vỡ, sắc mặt hung tợn, cặp mắt sắc bén.

Hắn là Hassan Marić Lão đại của đám người Trung Đông.

Một người nổi danh là độc ác, tàn nhẫn bất chấp thủ đoạn.

Để lên được vị trí này, cả người cha ruột, hẳn cũng có thể giết, thì còn có việc gì hắn không thể làm.

2 người đàn ông trung niên người bên cạnh, là đối tác buôn bán ma túy của hắn.

3 người nhìn thấy Lôi Lạc Thiên tới liền đứng dậy, Hassan khom người vưng tay ra, làm động tác mời Lôi Lạc Thiên người xuống.

Lôi Lạc Thiên cởi áo khoác đưa cho Tề Phong, rồi người vào ghế.

Tề Phong và Tề Phú nghiêm túc đứng phía sau anh, quan sát tình hình xung quanh.

“Lôi Lão đại, đã lâu không gặp.”

“Đúng, ngọn gió nào mà thổi Hasan Lão đại tới đây.”

Ha ha ha.

“Lôi Lão đại thật biết nói đùa, lần này tôi đặc biệt vì ngài mà tới.”

Nói hết câu thì thuộc hạ củ hắn,

cung kính rót cho Lôi Lạc Thiên một ly rượu.

TềPhú nhìn thấy, sắc mặt liền trầm xuống, muốn vươn tay đoạt lấy ly rượu.

Nhưng Lôi Lạc Thiên khoát tay.

Ý bảo không cần thiết.

Lôi Lạc Thiên sắc mặt vẫn thản nhiên, ung dung không chút lo sợ, cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Hasan nhìn động tác của Lôi Lạc Thiên, mắt hiện lên vẻ khâm phục.

Đúng là có can đảm khác người thường.

Từ trên người Lôi Lạc Thiên, Hasan có thể nhìn thấy được, khí chất cao ngạo và ngạo mạn bẩm sinh, không phải ai cũng có thể có được.

Bộp bộp bộp.

Tiếng vỗ tay của Hasan vang lên.

“Lôi Lão đại, Đúng là xứng đáng với danh hiệu Bá chủ hắc đạo.

Hasan tôi lần đầu tiên khâm phục một ai, Lôi Lão đại là người đầu tiên.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 65: Đàm Phán

Lôi Lạc Thiên vẫn bình tĩnh ung dung ng ồi đó nhìn Hasan nói với giọng tự tin.

“Hasan lão đại quá khách khí r ồi,

Lôi Lạc Thiên tôi, so với người còn thua xa.”

Ý nói về sự tàn nhẫn của hắn,

Hồ dữ không nỡ ăn thịt con, vậy mà hắn lại nhẫn tâm, cả cha ruột cũng giết.

Lời nói mỉa mai của Lôi Lạc Thiên thốt ra, làm một người Trung Đông như Hasan, không thể nào hiểu được hết ý.

Hasan cười đắc ý, nhận lời nói của Lôi Lạc Thiên là khen ngợi.

Đứng lên đích thân rót cho Lôi Lạc Thiên thêm một ly.

Hasan nhìn thẳng vào cặp mắt sắc bén mà mang theo vào phần nguy hiểm của Lôi Lạc Thiên nói.

“ Lôi lão đại, không sợ tôi cho người hạ độc trong rượu sao?”

Lôi Lạc Thiên uống thêm một ngụm rượu đặt ly xuống bàn, ngược mặt lên nhìn Hasan nói.

“ Thách người cũng không dám.”

Một lời nói bá đạo của Lôi Lạc Thiên làm sắc mặt của tất cả mọi người tr ần xuống.

Thuộc hạ của Hasan đánh giá Lôi Lạc Thiên từ trên xuống dưới.

Đây là lần đầu tiên, hắn thấy một người có khí thế và th ần sắc mạnh bạo và oai nghiêm như vậy.

So với lão đại của hắn, một người mạnh dạn, dũng mãnh và tàn ác,

thì Lôi Lạc Thiên lại mang khí chất oai phong, sang trọng, pha lẫn vài phần nộ khí.

Trên người anh tỏa ra sự nguy hiểm và khí thế bức người,

chỉ cần nhìn vào thì sẽ làm đối phương có cảm giác sợ hãi và bất giác phải rùng mình.

Hasan nghe được lời nói ngông cuồng tự đại của Lôi Lạc Thiên liền tức giận,

Bỏ một bên những lời nói khách sáo. Hắn định nói thẳng vào vấn đề

Nhưng tên thủ hạ thân cận của Hasan nghĩ mình thông minh liền lên tiếng.

“Lão đại của chúng tôi, muốn...”

Lôi Lạc Thiên đang cầm ly rượu trong tay, nghe hắn lên tiếng, liền đặt mạnh ly rượu lên bàn, dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt tên thủ hạ, Tên thủ hạ bị cặp mắt sắc bén mà tà ác của Lôi Lạc Thiên nhìn, hắn cảm giác trong người lạnh thấu xương.

Hắn liền im miệng, không dám nói thêm một câu gì.

Hasan nhìn thấy hành động này của Lôi Lạc Thiên, liền biết tên thủ hạ đã chọc giận đến Lôi Lạc Thiên.

Hắn ra hiệu cho tên thủ hạ lui xuống.

“Lôi lão đại, hôm nay tôi tới đây là muốn bàn về việc hợp tác, địa bàn bên Trung Đông với ngài.”

Lôi Lạc Thiên muốn xem hắn muốn giở trò gì, nên bình thản nói.

“Hợp tác như thế nào?”

Thật ra thì dù hắn có ra đi điều kiện tốt như thế nào, thì Lôi Lạc Thiên cũng sẽ từ chối.

Anh không đụng vào áp phiện.

Anh chỉ kinh doanh một mặt vũ khí.

Chỉ trong sự vô tình, anh đã chiếm được địa bàn bên Trung Đông,

Anh đã ra lệnh, không cho phép bất cứ ai trong bang Lôi ưng đụng vào áp phiện.

Đối với anh mà nói, địa bàn bên đó chỉ là bù nhìn.

Như đối với những ông trùm thuốc phiện, thì đó quả thật là một miếng thịt béo. Người nào cũng muốn một miếng.

“Chúng tôi muốn dùng địa bàn của ngài, khai thác thị trường thuốc phiện. Thu hoạch được sẽ chia 6/4.

Tôi 6, ngài 4.”

Lôi Lạc Thiên nghe Hasan nói vậy liền cười ra tiếng.

Ha ha ha.

“Hasan lão đại, ngài thật biết cách nói đùa. Dù ngài có chia 1/9 thì tôi cũng không thềm, hưởng h ògì là 6/4.”

Một tên đối tác của Hasan ngồi bên cạnh, liền đập bàn đứng lên nói.

Bang....

Thủ hạ của hắn liền cầm súng,

chĩa vào đám người Lôi Lạc Thiên.

“Người đừng ép người quá đáng,

Hasan lão đại nể mặt người, nhưng chúng tôi thì không.”

Tề Phong và Tề Phú cũng đồng thời rút súng ra làm tư thế phòng thủ.

Để bảo vệ cho Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên kêu ngạo nâng mặt lên nhìn hắn.

Thấy ánh mắt của Lôi Lạc Thiên nhìn mình, trong lòng hắn hơi hoảng hốt.

Tề Phú liền lên tiếng.

“Người không có tư cách nói chuyện với lão đại của chúng tôi.”

Hasan vung tay bảo thủ hạ để súng xuống, đứng lên nói với Lôi Lạc Thiên bằng giọng phẫn nộ.

“Không tới phiên Lôi Lão đại từ chối.

Bây giờ chúng ta không còn nằm, trong phạm vi quyền kiểm soát của ngài nữa.

Đây là địa phận biển đông, không phải là đất liền, nên tôi khuyên Lôi lão đại một câu.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Lôi lão đại là người thông minh,

chắc không cần ta phải nói, ngài cũng đã hiểu tình thế bây giờ, Hasan tôi chiếm phần thắng.”

Lôi Lạc Thiên không nóng không lạnh, cứ bình thản ngời đó, đợi Hasan nói xong rồi mới dùng giọng đay uy nghiêm nói.

“Hasan lão đại, ngài quá xem trọng bản thân mình rồi. Ngài nghĩ Lôi Lạc Thiên tôi là người dễ để người khác xỏ mũi như vậy sao?”

Nghe được lời nói tự tin này của Lôi Lạc Thiên, Hasan hơi lo sợ trong lòng. Không lẽ kế hoạch hoàn hảo này của mình lại có chỗ nào sơ sót.

“Lôi lão đại, ngài đừng có mạnh miệng, bây giờ phía bên tôi người đông thế mạnh, chỉ cần ngài chiếu nhượng địa bàn bên Trung Đông cho tôi, mỗi năm tôi sẽ chia cho ngài 2% lợi nhuận. Cả hai đi đều có lợi.”

“CMN, muốn chiếm địa bàn của chúng tôi, mà còn nói một cách dễ nghe như vậy.”

Tề Phong tức giận nói.

Tên đối tác của Hasan liền lên tiếng.

“Không nhượng thị đừng hòng, có mạng ra khỏi đây.”

Hắn vừa nói xong thì tất cả thủ hạ của hắn, liền chĩa súng thẳng vào người của Lôi Lạc Thiên.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 66: Bá Chủ Hắc Đạo

Lôi Lạc Thiên tức giận, nét mặt trở nên lạnh lùng, cặp mắt hiện lên tia lửa nhìn Hasan, ném mạnh ly rượu trong tay xuống mặt đất,

Mảnh thủy tinh, vỡ nát văng ra tứ tung.

Trong tích tắc những tiếng súng vang lên.

Bang bang bang bang.

Từng tên thủ hạ của Hasan, bị súng bắn chết ngã xuống mặt đất.

Hasan, cận vệ của hắn và hai tên đối tác, nhìn tình cảnh xung quanh mà rùng mình.

Chỉ trong tích tắc những thủ hạ tinh anh mà Hasan tự tay đào tạo, từng người bị bắn ngã giữa ấn đường, chết ngay lập tức, không có cơ hội phản kích.

Lôi Lạc Thiên từ từ đứng lên, thản nhiên bước đến gần 4 người.

Lúc này trên sắc mặt của bọn họ, hết ngạc nhiên rồi sang qua sợ hãi rồi đến thất kinh.

Họ không ngờ ở giữa đại dương mênh mông, Lôi Lạc Thiên vẫn có cách giải quyết họ, một cách dứt khoát và gọn kẻ như vậy.

Khi Lôi Lạc Thiên dừng lại trước mặt bọn họ, phía sau 10 tên thủ hạ xuất sắc nhất của anh, từ bên ngoài phóng vào.

Tay cầm súng bắn tỉa, đứng theo lối quân đội thành một hàng thẳng sau lưng anh.

Hasan không thể tưởng tượng được, mấy mươi tên thủ hạ, anh coi là tin anh nhất, lại chết một cách gọn gàng trong tay 10 tên thủ hạ của Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy vẻ mặt thất kinh của họ liền chậm rãi nói.

“ chúng tôi có câu.

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng” Hasan lão đại có nghe qua chưa.”

Lôi Lạc Thiên nói với giọng trầm ổn, tay cầm cây súng lục chìa thẳng vào đầu, tên đối tác lúc này nói chuyện vô lễ với anh.

Cặp mắt mở to nhìn thẳng vào mặt hắn.

Tên đối tác nhìn thấy cặp mắt ma quỷ của Lôi Lạc Thiên liền rùng mình.

Ông cứ tưởng Hasan là người dữ tợn và ghê tởm nhất, nhưng không ngờ,

khi nhìn thấy Lôi Lạc Thiên, ông còn khiếp sợ hơn gấp 10 lần.

Lôi Lạc Thiên không có tướng mạo khủng khiếp và ghê tởm như Hasan, nhưng anh lại có khí chất đích thực của một quỷ satan.

Làm người ta khi nhìn vào khiếp sợ không yên.

Ông quỳ xuống mặt đất, hai tay đưa lên, cầu xin Lôi Lạc Thiên tha mạng.

“Xin Lôi Lão đại tha mạng, đừng chấp nhất với kẻ tiểu nhân như tôi.”

“Tôi ghét nhất, là ai dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình.”

Vừa nói xong, Lôi Lạc Thiên không do dự bắn một phát trên đầu hắn.

Bang...

Máu tuôn ra từ miệng vết thương nhiều xuống sàn.

Thân thể người đàn ông từ từ ngã xuống mặt đất.

3 người đàn ông vì tiếng súng đột ngột này mà hết hồn.

Sắc mặt Hasan bay giờ không còn vẻ đắc ý và tự tin của vừa rồi nữa, ma thay vào đó là khuôn mặt phập phồng lo sợ.

Hắn nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Sao người của người lại xuất hiện ở đây. Không phải chỉ có 3 người lên thuyền sao?”

Lôi Lạc Thiên nhìn hắn cười mỉa mai,

“Trước khi tôi lên thuyền, đã biết trước Hasan lão đại có ý đồ không tốt, nên đã an bài một chiếc xuồng máy, để thuộc hạ của tôi đi theo.

10 tên thuộc hạ này, đi đầu là từ trường quân đội mà ra, nên kỹ thuật bắn tỉa là số 1.

Họ có thể bắn từ xa trong vòng phạm vi 2km.”

Hasan nghe Lôi Lạc Thiên nói vậy, trong lòng khâm phục.

Không ngờ một người trẻ tuổi như Lôi Lạc Thiên lại có tâm thư sâu xa như vậy.

Đáng để anh mang cái danh

Bá chủ hắc đạo.

“Hasan tôi lần này, thua Lôi lão đại một cách tâm phục khẩu phục.”

Lôi Lạc Thiên nhìn Hasan, trong lòng chợt hiện lên một ý nghĩ táo bạo.

Người này đúng là một con ngựa hoang, chỉ cần có một người cưỡi đầu tốt, thì hẳn sẽ trở thành một con chiến mã.

“Nếu Hasan ngài chịu bỏ, không kinh doanh áp phiện nữa, mà theo Lôi Lạc Thiên tôi buôn bán vũ khí,

tôi bảo đảm với ngài số tiền mà ngài và thủ hạ kiếm được, sẽ hơn bây giờ cấp trăm lần.”

Hasan do dự một lúc, rồi nhìn vào mặt đầy kiên quyết và nghĩa khí của Lôi Lạc Thiên nói.

“Được trước mặt thủ hạ và người đối tác của tôi, tôi xin tuyên bố từ nay về sau, Hassan Marić tôi, sẽ đi theo Lôi Lạc Thiên ngài, vào sinh ra tử, có phước cùng hưởng có họa cùng chia.”

Lôi Lạc Thiên cười đắc ý, dùng tay vỗ lên vai Hassan sảng khoái nói.

“Tốt, từ nay về sau, vũ khí bán bên Trung Đông, tôi sẽ giao cho ngài toàn quyền phụ trách “

Hassan vui mừng, cầm ly rượu lên cạn với Lôi Lạc Thiên.

Hai bên ngả xuống, bàn đến việc bán ra lô hàng vừa mới sản xuất qua Trung Đông.

2 tiếng sau du thuyền cập bến, Lôi Lạc Thiên tiễn đám người Hasan, lên máy bay tư nhân bay trực tiếp về Trung Đông.

Trên xe đi về biệt thự Lôi Viên,

Tề Phong không hiểu nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Lão Đại, Hassan Marić là một tên cáo già, ngài không thủ tiêu hẳn sau này sẽ là mối tai họa.”

Lôi Lạc Thiên dựa đầu lên ghế xe, nhắm mắt định thần, nghe Tề Phong nói, anh không mở mắt chỉ nói.

“ Không đâu, Hassan là người rất thông minh, ta đã cho hắn một miếng bánh ngon như vậy, dù hắn có muốn phản lại ta, thì hắn cũng sẽ nghĩ đến hậu quả. Và lại ta đã cho người làm nội ứng bên hắn, chỉ cần Hassan muốn giở trò gì, chúng ta liền ra tay khử trừ hắn.”

Tề Phong khâm phục cách hành sự của Lôi Lạc Thiên, đúng là một người nhìn xa trông rộng, suy đoán như thần.

“Lão đại, ngài suy nghĩ thật chu

toàn.”

Về đến biệt thự đã là 12 giờ khuya, Lôi Lạc Thiên cho Tề Phong và Tề Phú về

Anh đi nhẹ nhàng lên lầu, mở cửa phòng nhìn thấy Trình Lam ngủ trên ghế sofa.

Anh dịu dàng đi đến ôm cô vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn, rồi bế cô lên giường.

Trình Lam cảm giác được, thân thể của mình có người đụng vào liền mở mắt.

Hiện lên trước mặt cô là khuôn mặt quen thuộc của anh, nét mặt dịu dàng của anh, làm Trình Lam an tâm dựa đầu lên ngực rộng lớn và ấm áp của anh.

Lôi Lạc Thiên ôm cô đặt lên giường đắp chăn cho cô.

“ Sao lại ngủ gục trên sofa, còn không đắp mền nữa, dễ bị cảm lắm.”

“Em định nằm một chút không ngờ lại ngủ gục.”

Vừa nói xong, Trình Lam chợt nhớ đến việc gì, liền ngẩng bật dậy, tay sờ soạng khắp nơi trên người anh.

Lôi Lạc Thiên nhìn động tác này của cô liền bật cười.

“Em đang làm gì vậy.”

“Đừng cười, để em kiểm tra anh xem, có chỗ nào bị thương không.”

Lôi Lạc Thiên thấy cô lo lắng cho mình, trong lòng hạnh phúc vô cùng.

Anh cảm giác có cô bên cạnh, đã thay đổi cuộc đời anh.

Bay giờ vì cô và con, mỗi khi làm chuyện gì anh đi đâu phải suy nghĩ đến sự an toàn của mình trước tiên.

Anh còn có một gia đình để chăm sóc.

“Anh không sao, không có chỗ nào bị thương.”

Nói xong anh chụp lấy hai tay cô, đang sờ soạng khắp người anh, giữ ở trước ngực mình nói.

“Em yên tâm, em và con đi đâu nằm ở đây, anh sẽ không cho phép mình rời xa mẹ con em.”

Vừa nói anh vừa dùng ngón tay cô chỉ vào trái tim mình.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 67

Lôi Lạc Khánh vừa bàn xong một vụ hợp tác ở paris, liền trở về Thành Phố S cùng cô thư ký Ngọc An.

Ngọc An là một cô gái dịu dàng, dáng người cao gầy, mái tóc dài, khuôn mặt xinh đẹp hiền lành.

Cô làm việc tại tổng công ty Tân Thị ở Mỹ được 5 năm,

Anh mới đi đầu cô về công ty ở Thành Phố S để cùng anh đi paris bàn vụ làm ăn kỳ này.

Ngọc An từ lúc bước vào Tân Thị,

làm thư ký riêng cho Lôi Lạc Khánh,

Cô đã đem lòng yêu anh.

Cô biết tính tình của anh lạnh lùng, không thích tiếp xúc với phụ nữ.

Nhưng Ngọc An lại là một người cố chấp, khi nhận ra rằng mình đã yêu Lôi Lạc Khánh, thì dù xảy ra chuyện gì cô cũng sẽ không thay đổi.

Chuyến công tác 2 tuần kỳ này, đã kéo g ãn lại mối quan hệ của hai người.

Trong lúc ở paris, Lôi Lạc Khánh vì làm việc quá sức mà ngã bệnh.

Trong khoảng thời gian anh bệnh, Ngọc An luôn ở bên cạnh, chăm sóc anh một cách chu đáo, không rời xa anh nửa bước.

Khi một người yếu đuối v ề tâm h ãn lẫn thể xác, thì c ần một bờ vai đ ể dựa vào.

Không chỉ phụ nữ là như vậy,

đàn ông dù kiên cường đến mấy, thì cũng có lúc c ần sự quan tâm.

Trong lúc Lôi Lạc Khánh c ần có một bờ vai đ ể dựa vào, Ngọc An vẫn luôn là người ở bên cạnh anh.

Cô bỏ ra tình cảm mà không hề đ ỏi hỏi anh phải đáp lại.

Trải qua 5 năm trái tim Lôi Lạc Khánh đã mở ra, bắt đầu tiếp nhận mối tình cảm n ầy của cô.

Sâu khi mẹ anh qua đời, Trình Lam là người phụ nữ duy nhất Lôi Lạc Khánh quan tâm.

Cho đến 5 năm trước khi Ngọc An bước vào cuộc sống cô độc của anh, anh biết cô yêu anh, nhưng chưa một lần, anh mở lòng tiếp nhận.

Anh không tin vào tình yêu.

Cái gì mà “sông cạn đá mòn, thiên trường địa cửu” đối với anh đi ều là giả dối.

Một người đàn bà đã có ch ồng có con, mà có thể bỏ trốn theo tình nhân, thì còn gì đ ược gọi là tình yêu nữa.

Cho nên trong suốt 5 năm qua, thái độ của anh đối với Ngọc An, vẫn luôn lạnh lùng và thờ ơ.

Anh muốn cô nản lòng, nhưng không ngờ cô lại cố chấp như vậy, dù thấy anh cùng người phụ nữ khác cô cũng không hề từ bỏ.

Cuối cùng Lôi Lạc Khánh không thể ki ềm chế đ ược trái tim mình.

Anh biết trái tim mình đã bị tình yêu của Ngọc An làm sống lại.

Bay giờ anh mới nhận ra, tình cảm anh dành cho Trình Lam là tình cảm giữa một người anh trai,

yêu thương và muốn che chở cho một cô em gái.

Còn tình cảm anh dành cho Ngọc An, mới là tình cảm đích thực giữa nam và nữ.

Ng ấ vào trong xe Lôi Lạc Khánh yêu thương ôm Ngọc An vào lòng.

“Anh đưa em về nhà.”

Cô vui mừng vì sự dịu dàng này của anh.

Trong suốt thời gian 5 năm, cô không dám nghĩ có một ngày Lôi Lạc Khánh lại đáp lại tình yêu của cô.

Chỉ cần anh không ghét bỏ, để cô lại bên cạnh, làm thư ký riêng cho anh là cô đã mãn nguyện rồi.

Ngọc An gật đầu đồng ý.

“Được, anh ở lại cùng em”

Lôi Lạc Khánh không muốn về nhà đối diện với cha mình, nên đồng ý ở lại cùng Ngọc An.

Tại biệt thự của Lôi Lạc Khánh, Việt Vũ đứng trước bàn làm việc của Lôi Lạc Bằng, báo cáo về việc gặp mặt với Nam Liệt.

“Thủ lãnh, ngài thật nghĩ rằng Nam Liệt sẽ vì bang Lôi Ưng mà bán đứng Lôi Lạc Thiên sao?”

Lôi Lạc Bằng ng ấ dựa lưng vào ghế nhìn tấm hình Trình Lam trên tay.

“Giả tâm của Nam Liệt còn hơn người tưởng tượng, hẳn đích thực là muốn Lôi Lạc Thiên phải chết, ta đã hoài nghi hẳn, cố tình thử hẳn vài lần.

Lần trước hẳn báo cho chúng ta biết Lôi Lạc Thiên sẽ xuất hiện trước khách sạn The Palm, thì quả thật là như vậy.

Lần ở kho hàng hẳn nói Trình Lam sẽ xuất hiện thì cũng đúng như vậy.”

Việt Vũ gật đầu tỏ ra đồng ý.

“Nam Liệt này đúng là một người có giả tâm lớn, bay giờ hẳn chỉ dưới một người mà trên cả trăm,

vậy mà hẳn vẫn không yên phận, muốn làm bá chủ trong giới hắc đạo.”

Lôi Lạc Bằng gật đầu, cần tấm hình của Trình Lam nói với Việt Vũ.

“Ta không cần biết người làm như thế nào, ta không muốn đứa con của Lôi Lạc Thiên ra đời.”

Ông nghĩ nếu Lôi Lạc Thiên không có con, thì sau khi Lôi Lạc Thiên chết.

Lão già hồ đồ kia, bất buộc phải để lại Lôi Thị cho Lôi Lạc Khánh, đứa cháu nội duy nhất của ông.

Việt Vũ cung kính gật đầu nói,

“Dạ thuộc hạ đã rõ.”

Việt Vũ đi ra ngoài, gọi một cú điện thoại, dặn dò người bên kia bắt đầu hành động.

“Bắt đầu tiến hành theo kế hoạch, không thể để đứa nhỏ trong bụng Trình Lam sống sót.”

“Dạ, tôi đã hiểu.”

Người bên kia cung kính trả lời.

Tại biệt thự Lôi Viên, Trình Lam nằm trên ghế sofa buồn chán,

Lôi Lạc Thiên có một hội nghị với bên chính phủ, bàn về việc tiến triển của dự án "Thành phố trên không".

Trình Lam gọi điện thoại cho Đường Tam, nhưng Đường Tam có hẹn với Tề Phong nên không tới.

Trình Lam đành phải ở nhà một mình.

Lôi Lạc Thiên không cho phép cô ra ngoài khi không có anh.

“Thưa phu nhân, đây là canh bổ thai, Trầ Mả dặn tôi đem đến cho phu nhân dùng.”

Tiểu Thu cung kính đưa cho Trình Lam bát canh bổ thai.

Ban đầu Trình Lam cũng không để ý, nhưng cử chỉ và hành động lén lút, nhìn đông nhìn Tây của Tiểu Thu, làm cô nghi ngờ.

“Tiểu Thu, Trầ Mả đâu?”

Tiểu Thu nói với giọng rung rung.

“ Dạ thưa phu nhân, Trầ Mả có chuyện đi ra ngoài.”

Trình Lam biết Lôi Lạc Thiên đã căn dặn, Trầ Mả phải luôn ở cạnh chăm sóc cho cô.

Nhưng cả buổi chiều cô không thấy Trầ Mả đâu.

Lúc này Trình Lam quan sát xung quanh, cô không nhìn thấy hai tên thủ hạ mà Lôi Lạc Thiên dặn dò đứng bên ngoài cửa canh chừng, chỉ nhìn thấy tên giúp việc làm vườn, lén lút đứng các Tiểu Thu không xa.

Trình Lam lạnh trí thò tay vào trong túi áo, bấm điện thoại di động gọi cho Lôi Lạc Thiên.

Cô biết với tình hình sức khỏe hiện tại của cô, vì đang mang thai cô không thể nào, một mình chống chọi lại đám người này.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 68: Tập Kích

Lôi Lạc Thiên bàn xong công việc với Thị trưởng Kiều Nhất Phàm, định đi mua cho Trình Lam vài món ăn vặt, rồi mới về biệt thự.

Tiếng điện thoại di động vang lên, trên màn hình hiện lên tên của Trình Lam.

Anh vui vẻ bắt điện thoại lên, không nghe được tiếng nói quen thuộc của cô, mà nghe được giọng nói của Tiểu Thu.

“Phu nhân uống canh bỏ đi, để nguội sẽ không tốt cho thai nhi.”

“Tôi thấy trong người không được khỏe, đợi chút nữa tôi sẽ uống.”

Lôi Lạc Thiên nghe được cuộc đối thoại vừa rồi, anh biết đã có chuyện xảy ra, liền nói với Tề Phú.

“Về Lôi Viên ngay lập tức, gọi cho 2 tên thủ hạ bên đó.”

Lôi Lạc Thiên nói với giọng gấp gáp.

Tề Phú vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho 2 tên thủ hạ.

“Lão Đại, điện thoại không thông.”

Tề Phú vừa nói xong, thì trong điện thoại, phát ra âm thanh của bát bị vỡ.

Sau đó điện thoại liền bị cúp máy.

Lôi Lạc Thiên nhắm mắt lại, dựa đầu vào ghế, trong lòng như lửa đốt.

Anh muốn bay về bên cạnh cô ngay lập tức.

Anh tự nói với bản thân mình,

Trình Lam em đừng lo,

Anh tuyệt đối sẽ không để em và con xảy ra chuyện gì.

Anh sẽ mau về thôi.

Tại biệt thự Lôi Viên, Trình Lam đang gọi cho Lôi Lạc Thiên thì Tiểu Thu cầm bát canh bỏ đưa tới trước mặt của cô, ép cô uống ngay lập tức.

Trình Lam biết chắc chắn Tiểu Thu đã giở trò trong bát canh này.

Trình Lam cho dù là đang mang thai, nhưng thân thể của cô, vẫn lợi hại như thường.

Khi Tiểu Thu đưa bát canh tới,

Trình Lam hất bát canh xuống đất, tiếng bát vỡ vang lên.

Trình Lam đứng lên bắt lấy cánh tay của Tiểu Thu, bẻ về phía sau.

Tay còn lại cô bóp cổ của Tiểu Thu.

Trình Lam dùng giọng điệu lạnh lùng chất vấn Tiểu Thu.

“Tại sao phải hại tôi? Cô đã bỏ gì trong bát canh?”

Lúc này không biết tại sao, tự nhiên trong lòng Tiểu Thu không còn sợ hãi nữa mà thay vào đó là bộ mặt độc ác.

Cô nói với giọng tức giận.

“Tại sao lại hại cô? Cô hỏi tôi tại sao?”

Tiểu Thu như một người điên vừa nói vừa cười.

Ha ha ha.

“ Cô đáng phải chết, cả đũa ngiệt chùng trong bụng cô, cũng phải chết.

Tôi đã làm việc ở Lôi Viên, biết bao nhiêu năm nay, một lòng một dạ vì thiếu gia, vậy mà ngậy cả một cái liếc mắt, thiếu gia cũng không thèm nhìn tôi.

Vậy mà cô vừa xuất hiện, thiếu gia đã đem lòng yêu cô.

Tôi nhất định phải giết cô...”

Trình Lam tức giận vô cùng, cặp mắt hiện lên tia tàn ác, nhìn Tiểu Thu dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

“Cô đã bỏ thuốc vào bát canh của tôi?”

Không chút do dự Tiểu Thu liền trả lời.

“Phải tôi đã bỏ thuốc độc vào bát canh, muốn cô và đũa ngiệt chùng này phải chết ngay lập tức.”

Vừa nói xong Tiểu Thu kêu lên.

“Người đâu.”

Tiểu Thu vừa lên tiếng có 6 tên sát thủ, trên cánh tay có hình xăm con rắn.

Trình Lam biết hò là người của tổ chức Kim Xà.

Trình Lam nhìn Tiểu Thu nói với giọng đầy phẫn nộ.

“Cô dám câu kết với tổ chức Kim Xà.”

Vừa nói xong, tiếng xương bị bẻ gãy vang lên.

Trước sự kinh ngạc của 6 tên sát thủ và tên làm vườn, Trình Lam dùng tay bẻ gãy cổ của Tiêu Thu.

Tiêu Thu chết ngay lập tức, Trình Lam giận dữ quăng thân thể Tiêu Thu qua một bên.

Cô nói một cách ngạo mạn.

“Ai muốn làm hại đến con tôi, tôi sẽ cho họ nếm thử mùi vị, muốn sống không được muốn chết không xong.”

6 tên sát thủ nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng và lời nói ngông cuồng, đầy sát khí của Trình Lam bất giác rùng mình.

Tên cầm đầu lên tiếng.

“Không tới phiên cô lên tiếng, hôm nay dù phải trả giá gì đi chăng nữa, chúng tôi cũng phải lấy mạng của cô.”

Vừa nói xong hắn và 5 tên thủ hạ xông tới Trình Lam.

Trình Lam xoay người, rút ra 2 cây phi tiêu, phóng thẳng vào đầu hai tên sát thủ. Họ chết ngay lập tức.

Một tên sát thủ vung tay định đánh vào bụng cô, Trình Lam xoay người không muốn làm hại đến bảo bối,

nên dùng lưng đỡ lấy một quyền này của tên sát thủ.

Thân thể Trình Lam vì một cú đấm này, mà bị trọng thương, ngã người lên ghế sofa.

Mấy tên sát thủ vừa thấy Trình Lam bị thương liền xông tới, một tên dùng dao muốn đâm thẳng vào bụng Trình Lam.

Lúc này vì một cú đấm vừa rồi, Trình Lam không còn sức lực để đánh trả, chỉ còn cách xoay người ra chỗ khác.

Con dao của tên sát thủ vì Trình Lam xoay người, mà đâm trượt qua một bên, đâm thẳng vào vai cô.

Con dao đâm thẳng vào da thịt, khi tên sát thủ rút con dao ra, định đâm thêm một nhát.

Lúc này Lôi Lạc Thiên từ ngoài cửa gấp gáp xông vào, nhìn thấy tên sát thủ cầm dao định đâm xuống người Trình Lam.

Lôi Lạc Thiên tức giận, nét mặt trở nên hung ác. Anh phóng tới dùng chân đá một cước vào người tên sát thủ.

Hắn bị một cước này của Lôi Lạc Thiên đá văng ra, chết ngay lập tức.

3 tên sát thủ còn lại đi đầu thất kinh.

Họ chưa từng thấy một người có sức lực mạnh như Lôi Lạc Thiên.

Chỉ cần một cú đá là có thể lấy mạng một người.

Lôi Lạc Thiên liền xông tới ôm Trình Lam vào lòng.

Lúc này TềPhú và mấy tên thủ hạ đã giải quyết xong 3 tên còn lại và bắt giữ tên làm vườn, hắn và Tiểu Thu là đồng bọn.

Lôi Lạc Thiên dùng tay che miệng vết thương trên vai cô, lúc này đang chảy

máu không ngừng.

Giọng nói yếu ớt của Trình Lam vang lên.

“Lạc Thiên, anh mau cứu con của chúng ta.”

Lúc này Lôi Lạc Thiên mới chột bình tĩnh lại, liền bế cô lên chạy một mạch lên xe.

TềPhú liền lái xe đến bệnh viện.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 69

Lôi Lạc Thiên vừa đến bệnh viện, Du Tấn và mấy cô y tá đã chờ sẵn.

Tề Phú trên đường lái xe tới đã gọi điện cho anh.

Rút được kinh nghiệm kỳ r ồi, mấy cô y tá chỉ mở cửa xe giúp Lôi Lạc Thiên,

chứ không đụng vào người của Trình Lam.

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam gấp gáp theo Du Tấn vào phòng phẫu thuật.

Tay và áo sơ mi của anh, đi ều là máu của Trình Lam.

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam, lúc n ầy đang hôn mê bất tỉnh, đặt cô lên giường, tay anh sờ len khuôn mặt trắng bợt của cô.

Lưu luyến không mới rời đi.

Vì tình hình kỳ n ầy khẩn cấp hơn lần trước, Du Tấn không cho phép Lôi Lạc Thiên ở lại trong phòng phẫu thuật.

“Thiên cậu ra ngoài chờ đi.”

“Không tôi sẽ không đi đâu, tôi phải ở lại bên cạnh cô ấy.”

Lôi Lạc Thiên kiên quyết nói.

Mấy cô y tá biết, tính tình ngang ngược của anh, th ăm nghĩ trong lòng.

Không ai có thể thay đổi được quyết định của Lôi Lạc Thiên.

Lần này Du Tấn không hề khuất phục.

“Cậu không ra ngoài, tôi sẽ không tiến hành phẫu thuật, tới chừng đó, không thể cứu được Trình Lam, cậu đừng trách tôi.”

Du Tấn nói một cách nghiêm túc,

Có mặt của Lôi Lạc Thiên, sẽ ảnh hưởng đến tin tức của anh.

Anh sẽ không thể nào, phát huy được hết tài năng của mình.

Lôi Lạc Thiên tức giận, bước tới dùng tay túm lấy cổ áo của Du Tấn.

Lúc này thần sắc của Lôi Lạc Thiên khủng khiếp vô cùng, cặp mắt vị phần lộ, giờ chỉ còn thấy những tia máu đỏ.

Thân thể anh dính đầy máu tươi, nhìn y như một ác quỷ.

“Cậu dám.”

Hai chữ thốt ra từ miệng anh, làm các cô y tá phải rùng mình.

“Không dám cũng phải dám.”

Du Tấn nói một cách mạnh mẽ, lần này anh không thể khuất phục.

“Cậu đừng quên ở Thành Phố S này, Du Tấn tôi là bác sĩ duy nhất, có khả năng cứu được cô ấy.”

Tề Phú nhìn thấy tình hình căng thẳng, không ai chịu nhường ai, đành lên tiếng.

“Lôi Tổng, ngài ra ngoài đợi đi, có mặt của ngài, sẽ làm ảnh hưởng đến hiệu xuất làm việc của bác sĩ và y tá.

Ngài cũng không muốn, phu nhân và đứa bé có chuyện không may.”

Nghe TềPhú nhắc đến sự an toàn của Trình Lam và em bé, trong lòng Lôi Lạc Thiên ngời giận phẫn nào.

“Được tôi sẽ ra ngoài, nhưng nếu Lam Lam và con tôi, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì tất cả người có mặt, đừng hòng mà còn mạng,

bước ra khỏi đây.”

Lời nói bá đạo của Lôi Lạc Thiên làm tất cả người trong phòng phẫu thuật phải lạnh cả sống lưng.

Du Tấn vẫn bình tĩnh. Anh quá rõ tính tình của Lôi Lạc Thiên.

Anh biết Lôi Lạc Thiên nói được thì sẽ làm được.

Nhưng anh tin vào tài năng của mình, anh sẽ không để Trình Lam có chuyện không may.

“ Du Tấn tôi lấy đầu mình, bảo đảm với Lôi Lạc Thiên cậu, Trình Lam và con cậu sẽ bình an vô sự.”

Nghe được lời cam kết đầy quả quyết của Du Tấn. Lôi Lạc Thiên mới yên tâm ra ngoài.

Đèn màu đỏ ngoài phòng hiện lên, Du Tấn bắt đầu cuộc phẫu thuật.

Đứng ngoài phòng phẫu thuật, trong lòng Lôi Lạc Thiên cứ không yên.

Anh đi qua đi lại làm tất cả thuộc hạ,

phải phập phồng lo sợ.

Trong lúc chờ đợi, tiếng bước chân gấp gáp từ cuối hành lang vang lên.

Long Kiệt, Mạnh Hùng, Trần Hao, Nam Liệt, Kiều Nhi và Đường Tam đi đầu gấp gáp đi đến.

Đường Tam đi bên cạnh Long Kiệt và Tề Phong.

Vừa nhìn thấy Lô Lạc Thiên liền chạy tới, nước mắt cứ tuôn ra.

Khi cô hay tin Trình Lam bị thương, thì không ngừng tự trách bản thân mình.

Nếu cô không đi hẹn hò cùng với Tề Phong, thì sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Lô Lạc Thiên nhìn thấy Tề Phong, liền tức giận xông tới, đâm một cú vào mặt của Tề Phong.

Tất cả mọi người có mặt đi đầu kinh ngạc, nhìn thấy thần sắc muốn giết người của Lô Lạc Thiên, không ai dám lên tiếng.

Máu từ miệng Tề Phong tuôn ra.

Đường Tam hoảng hốt chạy tới đỡ lấy Tề Phong.

Tề Phong không dám lên tiếng, hất tay của Đường Tam ra.

Anh quỳ trên mặt đất, cung kính nhận tội.

“Lão đại, tôi không làm tròn trách nhiệm ngài giao cho tôi, xin ngài xử phạt”

Trước khi ra ngoài Lô Lạc Thiên có dặn anh phải ở lại Lô Viên, bảo vệ cho Trình Lam.

Nhưng vì Đường Tam cứ theo nan nhĩ, đành đi ra ngoài hẹn hò.

Do dự một lúc cuối cùng anh cũng đồng ý.

Anh nghĩ chỉ đi một chút chắc không sao.

Vả lại anh đã an bài vài tên thủ hạ, xuất sắc nhất canh chừng cẩn thận.

Lôi Lạc Thiên nghe được lời nói của Tề Phong, máu xông lên đến tận não.

Anh rút súng ra chĩa thẳng vào đầu Tề Phong không chút do dự.

Tề Phong biết mình đã phạm vào cấm kỵ của Lôi Lạc Thiên, anh không trách Lôi Lạc Thiên, chỉ im lặng chờ Lôi Lạc Thiên trừng phạt.

Tất cả mọi người đi đâu biết,

Lôi Lạc Thiên coi trọng nhất là Tề Phú và Tề Phong.

Nhưng bây giờ, anh lại có hành động như vậy. Có thể chứng tỏ Trình Lam trong lòng anh, quan trọng cỡ nào.

Mạnh Hùng nhìn thấy tình hình không ổn, liền bước tới chụp lấy cây súng trên tay Lôi Lạc Thiên nói.

“Thiên tôi biết cậu đang tức giận, nhưng giờ cậu có giết chết Tề Phong đi chẵn nữa, thì cũng sẽ không thể giải hồi lại việc đã xảy ra.”

Lôi Lạc Thiên tức giận quăng cây súng qua một bên.

Anh dùng tay đấm mạnh vào tường.

Máu tuôn ra, nhiều xuống sàn nhà màu trắng.

Trần Hao bước tới,

“Thiên cậu phải bình tĩnh, Trình Lam và con cậu, đang chờ cậu chăm sóc.”

Lúc này Đường Tam nhìn thấy Lôi Lạc Thiên lo lắng như vậy, cô biết chắc vết thương của Trình Lam không nhẹ.

“Anh Thiên, chị Lam bị thương có nặng không?”

Lôi Lạc Thiên không trả lời, chỉ đứng nhìn chằm chằm vào đèn phẫu thuật màu đỏ.”

TềPhú thấy vậy liền len tiếng.

“Phu nhân bị đâm một nhát rất sâu vào vai, còn bị trúng một cú đấm, làm cho nội tạng bị thương.”

Kiêu Nhi nghe được lời nói của TềPhú, liền dùng tay bịt miệng, nước mắt như mưa cứ tuôn ra.

Cô không thể tưởng tượng được, lòng quyết tâm của Trình Lam, khi muốn bảo vệ giọt máu trong bụng mình.

Có thể vì đứa nhỏ mà bất chấp hy sinh cả tính mạng.

Mạnh Hùng thấy Kiêu Nhi đau lòng, trong lòng anh cũng xót xa.

Anh vươn tay ra ôm cô vào lòng. Dùng tay dịu dàng sờ lên tóc cô.

“Em yên tâm, Du Tấn là bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất thế giới, sẽ không sao đâu.”

Long Kiệt nhìn thấy, dáng vẻ tiều tụy này của Lôi Lạc Thiên, ông cũng đau lòng thay.

Không biết họ đã đi đâu tra ra được gì, tại sao lại phải đuổi cùng giết tận Trình Lam như vậy.

Sắc mặt Long Kiệt hiện lên vẻ hung bạo, như muốn giết người.

Ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua,

cho ai dám đụng đến con gái của ông.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 70

Cửa phòng phẫu thuật được mở ra,

3 cô y tá vội vã chạy ra.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy cảnh này trong lòng hốt hoảng, liền túm tay một cô y tá hỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô y tá gấp rút nói.

“Lội phu nhân vì mất máu quá nhiều, và tình trạng huyết áp cứ tuột, tình hình rất nguy hiểm.

Chúng tôi cần đi lấy máu để truyền cho cô ấy ngay lập tức.”

Lôi Lạc Thiên nghe cô y tá nói vậy trong lòng quýnh lên.

“Còn không mau đi.”

Cô y tá đau đớn nhìn Lôi Lạc Thiên bằng cặp mắt vô tội,

“Ngài buông tay tôi ra, tôi mới đi được.”

Lúc này Lôi Lạc Thiên mới phát hiện, mình dùng hết sức, để túm lấy tay của cô y tá.

Xém chút là làm gãy tay cô ta.

Anh liền buông tay.

Cô vừa định đi, thì 2 cô y tá vội vã quay lại.

“Nguy r ã trong kho máu, không có máu phù hợp với Lôi phu nhân.”

“Chúng tôi có thể truyền máu cho cô ấy. “

Tất cả mọi người đi ầu lên tiếng.

“ Máu của Lôi phu nhân, là thuộc vào nhóm máu O-, ở đây có ai có nhóm máu n ãy không?”

Lôi Lạc Thiên lên tiếng, nói với giọng đ ãy lo lắng.

“Tôi là nhóm máu O+ có thể truyền được không?”

Cô y tá lắc đ ãu nói.

“ không được vì nhóm máu n ãy hơi đ ặc biệt, chỉ có thể nhận máu O- mà thôi, còn tất cả máu khác không thể.”

Tất cả một người bắt đ ãu lo lắng, bọn họ có mặt, đi ầu thuộc vào nhóm máu, A, AB, B+,O+ nhưng không ai là O- cả.

Lúc n ãy Long Kiệt đ ạng đ ựng ở phía sau, do dự một lúc mới bước qua lên tiếng.

“Tôi và Lam Lam cùng một loại máu.”

Nói xong ông cùng mấy cô y tá vội vã bước vào phòng phẫu thuật.

Tất cả mọi người đi ầu hoài nghi.

Tại sao lại trùng hợp như vậy?

Tại sao Long Kiệt và Trình Lam lại cùng một nhóm máu.

Trong lòng Lôi Lạc Thiên li ền hiện lên một ý nghĩ.

Không lẽ Long Kiệt và Trình Lam có quan hệ huyết thống.

Nam Liệt nhìn thấy tình hình như vậy, li ền đi qua một bên hành lang vắng người, gọi điện thoại cho Lôi Lạc Bằng.

“Ông mau cho người đi ều tra, quan hệ giữa Long Kiệt và Trình Lam.”

Nói xong anh tắt máy.

Tay cầm điện thoại di động xoay xoay.

Trong cặp mắt hiện lên tà khí.

Lôi Lạc Thiên đứng ng ỗ không yên. Mặt cho vết thương trên tay anh còn chảy máu.

Anh không cho phép ai đụng vào người mình.

Mấy cô y tá muốn băng bó vết thương trên tay anh, đi ều bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm hoảng sợ.

Li ền hốt hoảng, bỏ đi ý định đó ngay lập tức.

Đã hai tiếng trôi qua, phẫu thuật vẫn chưa xong.

Từng phút trôi qua, đối với Lôi Lạc Thiên mà nói, như là cực hình.

Cảm giác lo sợ không yên n ầy, còn đau đớn hơn, là bị người ta cầm dao đâm thẳng vào trái tim từng nhát.

Đèn phòng phẫu thuật tắt, Du Tấn cùng mấy cô y tá, đẩy Trình Lam ra ngoài.

Du Tấn tảo khẩu trang trên mặt mình xuống, nói với Lôi Lạc Thiên bằng giọng mệt mỏi.

“Không sao rồi, mẹ con đi đều bình yên, nhưng vì mất máu quá nhiều, nên sẽ hôn mê một thời gian.”

“Bao lâu.”

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam hỏi.

“Cái đó còn tùy vào cô ấy. Có thể là 1 ngày, 2 ngày hoặc cả tháng.”

Đường Tam lo lắng hỏi.

“Du bác sĩ, không còn cách nào sao?”

Du Tấn lắc đầu.

“Tôi đã tận sức.”

Vì Trình Lam bị nội sốt huyết và bị mất máu quá nhiều nên cơ thể rất yếu.

Bay giờ việc các người nên làm, là chăm sóc cho cô ta thật tốt, khi cô ấy phục hồi lại sức khỏe thì sẽ tỉnh lại.”

Vào trong phòng bệnh VIP, Lôi Lạc Thiên ngồi bên cạnh giường bệnh, nắm bàn tay lạnh ngắt của cô.

“Lam Lam em mau tỉnh lại, chúng ta còn phải cử hành hôn lễ nữa mà em.”

Đường Tam nghe Lôi Lạc Thiên nói vậy, liếc bật khóc.

Sau một lúc, tất cả mọi người đi đều ra về

Lôi Lạc Thiên nhìn Nam Liệt nói.

“Liệt, việc trong bang, tôi giao toàn quyền cho cậu quyết định.”

Nam Liệt gật đầu đáp.

“Được cứ giao cho tôi, cậu đừng lo.”

Đường Tam nghe vậy trong lòng bất an.

Cô định nói với Lôi Lạc Thiên những gì Trình Lam nói với cô.

Nhưng hiện giờ cô chưa đi đâu tra ra được chuyện gì.

Chỉ sợ rút dây động rừng.

Cô phải mau đi tìm ra chứng cứ, việc Nam Liệt phản bội anh.

Cô biết với Trình Lam mà nói,

an nguy của Lôi Lạc Thiên là quan trọng nhất.

Đường Tam trong lòng bối rối, cùng Kiều Nhi, Mạnh Hùng, Trần Hao và Nam Liệt rời khỏi bệnh viện.

Lôi Lạc Thiên ra hiệu cho thuộc hạ lui ra.

“TềPhú, tôi giao Lôi Thị cho cậu.”

“Dạ”

TềPhú cung kính đáp.

Lôi Lạc Thiên không để ý đến TềPhong đứng bên cạnh.

TềPhong trong lòng bất yên.

“Lão đại, tôi dùng tính mạng để bảo đảm với ngài, từ nay về sau, sự an toàn của phu nhân, là tôi đích thân phục trách. Nếu có gì sơ sót.

Tôi sẽ dùng mạng mình để đền tội.”

Lôi Lạc Thiên không còn sức lực để trừng phạt Tề Phong nữa, anh khoát tay ý bảo họ ra ngoài.

Tề Phú vỗ vai Tề Phong an ủi.

Sau đó về Lôi Thị còn Tề Phong dù bị thương cũng đứng ở ngoài canh chừng.

Lôi Lạc Thiên thay bộ đồ sạch sẽ, cầm khăn, lau người cho Trình Lam.

Anh biết cô rất thích sạch sẽ.

Vừa rồi anh nhìn thấy, những vết máu đã khô lại trên vai cô.

Lau người xong, anh nhẹ nhàng thay cho cô một bộ đồ sạch sẽ.

Tay sờ lên mặt cô, rồi đặt bàn tay mình lên bụng cô.

Đứa con trong bụng cô giờ đã gần 4 tháng.

Khi sờ vào anh có thể cảm giác được, bụng cô hơi nhô lên.

“con à, con phải kiên cường lên, mẹ đã vì con và ba, mà hy sinh rất lớn.”

Nói xong, từng giọt nước mắt của Lôi Lạc Thiên rơi lên mu bàn tay của Trình Lam.

Cô có thể nghe được những gì anh nói và cảm giác được những giọt nước mắt của anh.

Nhưng cô không cách nào mở mắt, hoặc động đậy được.

Lôi Lạc Thiên nắm tay, hôn lên tay Trình Lam.

“Lam Lam xem như em vì con hay vì anh cũng được, em mau tỉnh lại đi. Anh không thể nào sống thiếu em.”

Trình Lam nghe được những lời tâm tình này của Lôi Lạc Thiên, nước mắt bất giác rơi ra từ khoé mi cô.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy những giọt nước mắt của Trình Lam.

Anh vui mừng, vì biết cô có thể nghe được lời nói của anh.

“Lam Lam, anh biết em có thể nghe được những gì anh nói, em mau tỉnh lại đi. Anh sẽ lùi hôn lễ của chúng ta lại 1 tháng. Lúc đó em nhất định phải tỉnh lại, làm cô dâu đẹp nhất của Lôi Lạc Thiên anh.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 71: Bí Mật Của Long Kiệt

Ngày hôm sau, 7 giờ tối tại Bar Night Angel,

Lôi Lạc Thiên và TềPhú ở trong phòng VIP đợi Long Kiệt.

Còn TềPhong ở lại bệnh viện, bảo vệ cho Trình Lam.

Sáng hôm nay Long Kiệt gọi điện thoại cho Lôi Lạc Thiên, nói có chuyện gấp cần bàn bạc với anh.

Lôi Lạc Thiên hẹn ông gặp mặt tại đây.

Bar Night Angel là nơi mà Lôi Lạc Thiên thường đến để bàn chuyện.

Anh ngồi trên ghế sofa từ từ uống rượu.

Nghĩ đến lời nói lúc sáng của Long Kiệt.

“Tôi có chuyện nói với cậu về việc của Lam Lam, hẹn gặp tối nay, nhớ đừng để ai biết.”

Lôi Lạc Thiên không biết Long Kiệt định nói chuyện gì liên quan đến Trình Lam, nhưng trong lời nói của ông, nghe ra rất nghiêm trọng.

TềPhú đứng bên cạnh Lôi Lạc Thiên, thấy vẻ mặt lo âu của anh liền lên tiếng.

“Lão đại ngài đừng lo, chắc không có gì quan trọng đâu, dù sao chị dâu cũng không phải là người bình thường, sẽ không có chuyện gì có thể làm khó được chị ấy.”

Nghe TềPhú nói vậy, trong lòng Lôi Lạc Thiên càng thêm lo lắng.

Với tính cách của Long Kiệt, nếu không phải là chuyện quan trọng, ông sẽ không bảo anh ra ngoài nói chuyện.

Ông không muốn nói tại bệnh viện, đề phòng Trình Lam có thể nghe được.

Cửa phòng VIP được mở ra, dáng vẻ lo lắng của Long Kiệt hiện ra trước mặt anh.

Không còn dáng vẻ tự tin, thong thả của ngày thường, mà thay vào đó là dáng vẻ nôn nóng và lo lắng.

Ông gấp gáp cùng 6 tên thủ hạ đi vào.

Ngồi lên ghế sofa, TềPhú rót cho ông một ly rượu.

Long Kiệt cầm ly lên uống một ngụm, rồi khoát tay cho thủ hạ lui ra ngoài, chỉ còn lại 2 tên thủ hạ thân cận của ông là ở lại.

Lôi Lạc Thiên ngồi đối diện với Long Kiệt,

“Bác có chuyện gì, mà lo lắng như vậy?”

Long Kiệt nhìn Lôi Lạc Thiên rồi hỏi một câu.

“Cậu sẽ bảo vệ tốt cho Lam Lam

chứ?”

“Dùng cả mạng này.”

Chỉ 4 chữ này của Lôi Lạc Thiên làm Long Kiệt yên tâm trong lòng.

Ông biết Lôi Lạc Thiên nói được thì sẽ làm được.

Ông uống thêm một ngụm rượu rồi mới từ từ nói.

“Người của tôi vừa đi điều tra ra được, thủ lĩnh của tổ chức Kim Xà là Lôi Lạc Bằng.”

Lúc nghe được lời nói này của Long Kiệt, trong lòng Lôi Lạc Thiên hiện lên sự tức giận vô cùng.

Mối hận vì thời gian trôi qua mà chìm xuống tận đáy lòng,

Giờ nghe được cái tên Lôi Lạc Bằng này, sự phẫn nộ và thù hận hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt anh.

“Ông ta có khả năng đó sao?.”

Lôi Lạc Thiên nghi ngờ, hỏi Long Kiệt.

“Suốt khoảng thời gian ông ta ở Mỹ, đã từ từ thành lập ra tổ chức Kim Xà.

Từ một tổ chức nhỏ mà vì sự độc ác và tàn bạo của ông ta, ngày càng mạnh hơn. Bây giờ ông ta đã có thế lực trên toàn thế giới.”

Long Kiệt nói đến đây dừng một chút rồi nói tiếp.

“Sau khi chúng ta tiêu diệt những căn cứ bí mật của Lôi Lạc Bằng.

Ông ta đã triệu tập hết thế lực của mình về Thành Phố S, chuẩn bị đối phó với tôi và Lam Lam.”

Lôi Lạc Thiên nghe Long Kiệt nói vậy, trong ánh mắt hiện lên tia nghi ngờ.

Tại sao lại liên quan đến Lam Lam, không phải Lôi Lạc Bằng về đây, là để trả thù anh hay sao?

“Vì sao lại trả thù Bác và Lam Lam?”

Trong ánh mắt Long Kiệt, hiện lên sự đầu bù ối và mất mát.

Giọng nói ông hơi rung, khi chuẩn bị nói ra sự thật này.

“Vì Lam Lam là con gái ruột của tôi và Trình Nhã Chi.”

Lời Long Kiệt vừa nói ra, làm Lôi Lạc Thiên và TềPhú thất kinh.

Họ không ngờ Trình Lam lại là con gái ruột của ông, hèn chi ông lại yêu thương cô như vậy.

Lôi Lạc Thiên vừa kinh ngạc vừa bàng hoàng.

Khi anh định thẫn lại, anh liền nghĩ đến cái tên Trình Nhã Chi, mà Long Kiệt vừa nói là mẹ ruột của Trình Lam.

Anh lập đi lập lại cái tên này trong miệng.

Trong giây lát cặp mắt Lôi Lạc Thiên hiện lên tia sáng, anh ngược mắt lên nhìn thẳng vào mặt của Long Kiệt hỏi.

“Không phải Trình Nhã Chi là Vợ của Lôi Lạc Bằng, là mẹ của Lôi Lạc Khánh sao?”

Anh nhớ cái tên này là của bác gái anh.

Bà là một người đàn bà xinh đẹp và hiền lành nhất mà anh biết, ngoài mẹ anh ra.

Long Kiệt đau buồn nhìn Lôi Lạc Thiên gật đầu.

Mỗi lần nhắc đến cái tên này, trong lòng ông đau đớn vô cùng.

Ông tự trách bản thân mình, vì cái chết của bà, cho nên ông mới yêu thương và nuông chiều Trình Lam như vậy.

Ông có thể nhìn thấy được hình dáng của bà qua Trình Lam.

“Không lẽ Bác là người đang ông, bỏ trốn cùng bác gái năm đó?”

Vừa nói hết câu, Lôi Lạc Thiên liền lắc đầu phủ nhận.

“ không thể nào, Lôi Lạc Bằng đã nổ súng, giết chết 2 người bọn họ.”

Long Kiệt dùng giọng căm phẫn nói.

“Khi Lôi Lạc Bằng nổ súng, Nhã Chi đã dùng thân mình che chở cho tôi, nhận lấy của Lôi Lạc Bằng 2 viên đạn.

Chúng tôi bị rơi xuống biển nên Lôi Lạc Bằng nghĩ cả hai đi đều chết.

Sau khi tôi được người trên một chiếc thuyền cứu lên, vì bị ngấm mình trong nước biển một thời gian dài, nên bị hôn mê cả tháng.

Khi tỉnh lại thì nghe Lôi Lạc Bằng tuyên bố ra bên ngoài, vợ của ông ta vì tai nạn mà chết ở dưới biển.”

Long Kiệt nói những lời này mà lòng đau như cắt.

Ký ức mười mấy năm ông chôn dấu tận đáy lòng, giờ như sóng biển àoạt đổ về

Một cảm giác đau thấu tâm can, làm Long Kiệt không thở nổi.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy thần sắc không ổn của Long Kiệt, liền cầm ly nước lọc đưa cho ông.

Ông cầm ly nước uống một chút, rồi từ từ ổn định lại hơi thở của mình.

Đặt ly xuống bàn, ông nhìn Lôi Lạc Thiên.

Lúc này sắc mặt của anh cũng không tốt hơn ông là bao nhiêu.

“Cậu muốn hỏi gì cứ tự nhiên.”

Lôi Lạc Thiên tay lắc lắc ly rượu, nhìn Long Kiệt nói với giọng đầy nghi ngờ.

“Lúc đó, chúng tôi không hề nghe nói, đến một đứa bé gái nào.”

Ý anh muốn hỏi, là tại sao không ai biết được sự t`ồn tại của Trình Lam.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 72: Long Kiệt Và Trình Nhã Chi

Long Kiệt chỉnh lại tư thế ng ồi của mình, uống thêm một ngụm nước, rồi ông chậm rãi nói.

“Tôi và Nhã Chi là đôi thanh mai trúc mã.

Chúng tôi yêu nhau từ thời đại học, đến khi tốt nghiệp chúng tôi định kết hôn.

Nhưng vì hoàn cảnh gia đình tôi nghèo nên ba mẹ của Nhã Chi không đồng ý với cuộc hôn nhân này.

Trong thời gian đó, có một công ty nước ngoài mời tôi qua Pháp làm việc.

Lúc đó tôi còn trẻ, tính tình b ồng bột còn tự ái cao, muốn thể hiện được tài năng của mình nên đồng ý.

Trước đêm tôi đi pháp, Tôi và Nhã Chi có ước hẹn.

Đợi đến khi tôi có sự nghiệp quay về, chúng tôi sẽ kết hôn.

Đêm hôm đó, Nhã Chi đã trao cho tôi đi ều quý giá nhất của đời con gái.”

Nghĩ đến những ngày tươi đẹp cùng Trình Nhã Chi, Long Kiệt bất giác mỉm cười.

Lần đầu tiên Lôi Lạc Thiên nhìn thấy nụ cười trên mặt ông.

Chắc có lẽ suốt cuộc đời này, ông cũng không thể nào quên được Trình Nhã Chi.

Một mối tình khi đã khắc sâu vào thận xương tủy, thì chỉ có khi mình chết đi mới có thể quên được.

Long Kiệt nói tiếp, nhưng trong ánh mắt ông.

Lôi Lạc Thiên có thể thấy được sự biến hoá giữa ngọt ngào và đắng cay một cách rõ ràng.

“Một năm đầu chúng tôi còn thường xuyên thư từ qua lại.

Nhưng đến năm thứ hai, vì công việc bận rộn và vì tôi dần hết tâm trí, muốn có được sự nghiệp của mình sớm để quay về với Nhã Chi.

Từ mỗi tuần một bức thư, sau đó trở thành một tháng một bức, rồi dần dần càng lúc hai bên càng ít liên lạc với nhau.

Đến một hôm tôi đọc báo trong nước, nhìn thấy tin tức Lôi gia và Trình gia kết thông gia.

Trong lòng đau đớn vô cùng, không có gì có thể sánh bằng.

Tôi vừa tức giận vừa phẫn nộ.

Muốn bay về ngay lập tức nhưng hợp đồng làm việc của tôi còn 2 năm.

Cuối cùng tôi từ bỏ ý định quay về, dù sao bay giờ Nhã Chi cũng là vợ người ta.

Cứ như vậy tôi đã dần hết tin thần vào công việc.

Không thể quên được Nhã Chi nên trong suốt thời gian đó, tôi không hề có quan hệ với phụ nữ.

Thoáng một cái đã là 8 năm sau,

tôi lên chức giám đốc được đi ầu

về Thành phố S làm việc.”

Nói đến đây Long Kiệt ngừng một chút, khoát tay cho thủ hạ rót cho ông một ly rượu mạnh.

Nhắc đến chuyện xưa, ông cần uống một miếng rượu mạnh, để ổn định lại tin thần.

Lôi Lạc Thiên nghe ông kể đến đây, thì cũng đã hiểu được phần nào của câu chuyện.

“Khi tôi trở về thì trong dịp tình cờ gặp lại Nhã Chi.

Lúc đó chúng tôi mới biết thì ra cha mẹ của Nhã Chi, vì muốn cô cam tâm tình nguyện gả cho Lôi Lạc Bằng,

Nói dối với cô là tôi đã có gia đình ở Pháp, vì đau lòng quá nên Nhã Chi đã đồng ý lấy Lôi Lạc Bằng.

Suốt 8 năm qua cả hai chúng tôi không thể nào quên được đối phương.

Tình cảm mặn nồng vì xa cách 8 năm, mà càng trở nên nóng bỏng.

Nhã Chi không muốn con trai mình biết, nên không chịu công khai quan hệ với tôi.

Chúng tôi cứ như vậy mà lén lút qua lại với nhau.

Nhưng không ngờ Nhã Chi lại mang thai, chúng tôi không muốn bỏ đi đứa bé này.

Nhã Chi nói với Lôi Lạc Bằng rằng công ty cần đi ầu cô qua Mỹ 8 tháng.

8 tháng ở Mỹ là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của hai chúng tôi.

Sau khi sinh Lam Lam ra, Nhã Chi muốn quay về lại Thành Phố S, cô không nỡ bỏ đứa con trai 10 tuổi của mình.

Chúng tôi để Lam Lam lại ở Mỹ,
cho chị em tốt của Nhã Chi chăm sóc.

Nhã Chi về lại thành phố S thì không thể ly hôn, vì lúc đó gia đình mẹ của cô vì làm ăn thất bại mà nhờ đến Lôi gia giúp đỡ.

Cứ như vậy 2 năm trôi qua, tôi không thể nào chịu được, cảnh cả nhà hạnh phúc của Nhã Chi và Lôi Lạc Bằng nữa, nên chúng tôi cãi vã.

Cuối cùng Nhã Chi đã đồng ý ly hôn với Lôi Lạc Bằng.

Nhưng không ngờ ông ta lại không đồng ý, còn giam cầm cô không cho ra ngoài.

Khi tôi hay tin liền cho người cứu Nhã Chi ra đưa đến bến tàu.

Chúng tôi định đi qua Mỹ, đoàn tụ với Lam Lam.

Nhưng không ngờ Lôi Lạc Bằng phát hiện, liền đuổi theo đến bến tàu.

Ông ta còn dùng súng uy hiếp Nhã Chi và tôi.

Bắt tôi phải từ bỏ Nhã Chi.

Tôi không chịu khuất phục, Lôi Lạc Bằng tức giận liền nổ súng.

Nhã Chi vì sự an toàn của tôi, liền dùng thân mình che chở cho tôi.

Hai chúng tôi vì vậy mà rơi xuống biển.

Đến khi tôi tỉnh lại đã là 1 tháng sau.

Tôi muốn tìm tin tức của Nhã Chi, thì Lôi Lạc Bằng lên TV.

Tuyên bố với mọi người, là vợ ông vì tai nạn ở dưới biển nên đã qua đời.

Khi hay được tin này, tin thầ n tôi sa sút.

Không còn tâm trí để tìm Lôi Lạc Bằng trả thù.

Tôi bắt đầu dựa vào rượu để làm thầ n trí tôi mơ h ồ, muốn quên đi nỗi đau xé da thịt.

Cứ như vậy trôi qua, có một lần vì uống rượu say mà đắ c tội với đắ m người trong giang h ồ.

Họ dùng dao chém tôi chỉ còn lại nửa cái mạng.

Không ngờ tôi lại không chết, mà đi một vòng quý môn quan.

Khi tỉnh lại tôi chợt nghĩ người mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết.

Muốn sống trong cái thế giới này, người không gì mình, trời tru đất diệt.

Tôi phải trả thù cho Nhã Chi.

Phải tìm Lôi Lạc Bằng t ín số.

Trong lòng tôi chợt nghĩ.

Muốn trả thù, trước ti ền phải thành lập một tổ chức mà ai nghe qua cũng phải sợ.

Một tổ chức sát thủ vì ti ền có thể bất chấp tất cả.

Vì củng cố địa vị của mình trên thế giới, tôi phải làm một người tuyệt tình, tàn nhẫn và độc ác.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 73: Thân Thế Trình Lam Bị Bại Lộ

Long Kiệt nói đến đây rồi nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Có phải cậu nghĩ, tại sao tôi lại không nói cho Lam Lam biết sự thật này không?”

Lôi Lạc Thiên không do dự liền nói.

“Đúng con không hiểu, tại sao bác phải giấu Lam Lam.”

Long Kiệt chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói chứa đầy sự bi thương.

“Vì mối thù này mà tôi đã giằng vặt bản thân, luôn sống trong sự thù hận.

Tôi không muốn Lam Lam cũng vì thù hận, mà có cuộc sống giống như tôi.

Cho nên khi Lam Lam được 4 tuổi, tôi đã rước nó về nuôi.

Vả lại tôi có rất nhiều kẻ thù, không muốn liên lụy đến Lam Lam.

Đành nói với Lam Lam và người ngoài, nó là con gái nuôi của tôi.”

Lúc này Lôi Lạc Thiên nhìn thấy được sự đau đớn và thù hận hiện rõ trên khuôn mặt ông.

Một mối thù không đội trời chung.

Long Kiệt uống một ngụm rượu, rồi nhìn Lôi Lạc Thiên cười tự giễu.

“Bạn có biết tôi phải nỗ lực như thế nào, để đạt được thành tựu ngày hôm nay không?”

Bạn có biết tôi phải trả giá gì,
khi ngã vào địa vị thủ lĩnh này không?”

Lôi Lạc Thiên nhìn ông, trong lòng nghĩ đến cảnh ngộ của mình.

Anh cũng giống như ông, đi đâu bị Lôi Lạc Bằng giết chết người quan trọng nhất của mình.

Anh cũng giống như ông, vì trả thù mà bất chấp thủ đoạn.

Long Kiệt dùng tay xoa xoa nguyệt thái dương cười nói tiếp.

“Đi đâu nhục cười nhất chính là sau bao nhiêu năm gian nan, khi thế lực của tôi đã vững vàng.

Tôi trở về Thành Phố S để tìm Lôi Lạc Bằng trả thù, thì ông ta đã bị đuổi ra khỏi Lôi gia.

Không một ai biết tin tức của ông ta.

Tôi có phái thủ hạ đi điều tra, nhưng vẫn không tra ra được tin tức gì.”

Khi Long Kiệt nói xong thì Lôi Lạc Thiên liền nghĩ đến, cái ngày anh xông vào biệt thự của Lôi Lạc Bằng.

Vì thù hận giết ba mẹ, Lôi Lạc Thiên không thể kiềm chế được bản thân mình.

Cứ như một người điên, không còn thần trí tỉnh táo.

Anh như một ma quỷ muốn tìm

Lôi Lạc Bằng trả thù.

Dù ông ta là người thân của anh đi chân nữa, mỗi hận này cũng không thể nào bỏ qua được.

Một nhát chém xuống, không thể lấy được mạng của Lôi Lạc Bằng.

Nhưng khi té xuống từ bang công, cũng đã khiến ông trở thành người tàn phế.

Cứ như vậy hai cha con Lôi Lạc Bằng đột nhiên biến mất.

Anh cứ nghĩ mối thù này từ nay về sau cũng sẽ như nỗi đau, anh khép kính tận đáy lòng mình.

Nhưng không ngờ sự xuất hiện của Lôi Lạc Bằng, khơi lại sự thù hận trong lòng anh.

Tại biệt thự của Lôi Lạc Khánh,

Lôi Lạc Bằng ngồi trên sofa cầm một cái hộp nữ trang bằng gỗ trên tay.

Tay ông lưu luyến sờ lên những hoa văn, trên nắp hộp.

Cảm giác bàn tay lạnh lẽo của mình, sờ lên những hoa văn cứng cỏi làm lòng ông tê tái.

Ông từ từ mở nắp hộp ra, tất cả di vật của Trình Nhã Chi hiện lên trước mặt ông.

Ông cầm tấm hình lên, dịu dàng sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của bà.

Đã bao nhiêu năm qua, mà ông vẫn không thể nào quên được bà.

Mỗi khi nhìn thấy những di vật này, lòng ông đau như cắt.

Ông yêu thương bà như vậy, những gì bà thích ông đi đâu sẽ cho.

Cứ tưởng rằng mình có một gia đình hạnh phúc.

Một người vợ hiền một đứa con ngoan.

Nhưng chỉ trong vòng một đêm, tất cả đi đâu trở thành ác mộng.

Sau khi Nhã Chi từ bên ngoài về, vào thư phòng gặp mặt ông dề nghi ly hôn.

Lôi Lạc Bằng tức giận vô cùng, ông đã giao toàn bộ trái tim của mình cho bà.

Vậy mà bà có thể vì một người đàn ông khác, mà muốn ly hôn.

Muốn bỏ ông, bỏ luôn đứa con trai mà bà yêu thương nhất.

Lôi Lạc Bằng trong cơn phẫn nộ, cho người giam cầm bà trong phòng không cho phép ra ngoài.

Nhưng cuối cùng bà cũng vì người đàn ông đó mà bỏ trốn.

Nghĩ đến đây ông bất giác xiết chặt bàn tay, vò nát tấm hình của Trình Nhã Chi.

Khi ông biết Long Kiệt là người đàn ông năm xưa của bà, ông ước gì có thể xé hẳn ra thành trăm mảnh.

Nỗi hận trong lòng không có gì có thể sánh bằng.

Thù hận đã ăn mòn vào xương tủy của ông.

Lúc đầu ông về là để đối phó với Lôi Lạc Thiên, nhưng bây giờ Lôi Lạc Thiên không còn quan trọng.

Điều quan trọng nhất chính là giết chết Long Kiệt.

Người đã kiến ông nhà tan cửa nát.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lôi Lạc Bằng khép kín hợp âm nhạc lại.

Cóc cóc cóc.

“Vào đi”

Việt Vũ bước vào cung kính nói.

“Thưa Lão đại, theo lời của Nam Liệt, tôi đã đi điều tra.

Trình Lam đích thực là con gái ruột của Long Kiệt và Trình Nhã Chi.”

Nói đến đây Việt Vũ dừng lại, quan sát sắc mặt của Lôi Lạc Bằng.

Khi nghe được lời nói của Việt Vũ,

Sắc mặt Lôi Lạc Bằng trở nên tái xanh.

Ha ha ha.

“Hay lắm, các người hay lắm.

Đã giấu tôi có con với nhau.

Được, Lôi Lạc Bằng tôi sẽ đưa hai người bọn họ, xuống âm tào địa phủ mà đoàn tụ với bà.”

Ha ha ha.

Vừa nói xong, ông dùng tay quơ hết đồ đạc trên bàn xuống sàn nhà.

Cái hộp âm nhạc vì vậy, mà văng xuống sàn nhà đá hoa cương bẽ nát.

Đồ trong hộp nữ trang văng ra tứ tung.

Việt Vũ kinh hãi, khi nhìn thấy hành động này của Lôi Lạc Bằng.

Anh theo ông bao nhiêu năm qua.

Lôi Lạc Bằng xem cái hộp âm nhạc này như là mạng sống, không một ai có thể đụng vào.

Vậy mà bay giờ, ông không chút lưu tình làm vỡ nói đi.

Có thể chứng tỏ, sự căm phẫn trong lòng ông hiện giờ đến cỡ nào.

“Cho người giết chết, con nghiệt chủng đó cho ta.”

Giọng nói lạnh lùng, mang theo những thù hận không thể tả bằng lời của Lôi Lạc Bằng vang lên.

“Dạ, thủ hạ đi ngay.”

Việt Vũ nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài Việt Vũ gọi điện thoại cho Việt Hùng, thuộc hạ đắc lực của anh.

“Cho người đến bệnh viên, giết Trình Lam ngay lập tức.”

Việt Vũ vừa rời khỏi biệt thự, trong một góc khuất Lôi Lạc Khánh bước ra.

Trên mặt anh hiện lên sự tức giận.

Anh đã nghe được những gì Việt Vũ vừa nói.

Biết cha mình muốn giết Trình Lam.

Nhưng trong lòng anh luôn thắc mắc, tại sao ông lại phải giết Trình Lam cho bằng được.

Nhất định không phải để trả thù Lôi Lạc Thiên đơn giản như vậy.

Anh nhất định phải đi điều tra, sự tình bên trong.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 74: Thạch Tín (Arsenic)

Tại bệnh viện Tề Phong vẫn luôn đứng trước cửa canh chừng.

Lần này anh thật thận trọng, không dám rời khỏi nửa bước.

7 giờ tối, có một cô y tá đẩy dụng cụ y tế và thuốc đến trước mặt Tề Phong nói.

“Tôi tới để thay thuốc cho Lôi Phu nhân.”

Tề Phong quan sát cô y tá từ trên xuống dưới, kiểm tra xem cô ta có đem theo vũ khí gì vào phòng không.

Không có gì đáng nghi, anh mới cùng cô y tá bước vào phòng.

Tề Phong luôn cảnh giác, đứng một bên xem xét cô y tá đề phòng bất trắc.

Trong lúc này Lôi Lạc Thiên và Long Kiệt vừa nói chuyện xong.

Anh bước ra khỏi bar Night Angel,

liền nhận được cú điện thoại của Lôi Lạc Khánh.

“Thiên em cho người bảo vệ Lam Lam, Việt Vũ đã cho người đến giết em ấy.”

Lôi Lạc Thiên vừa nghe Lôi Lạc Khánh nói vậy, liền sai bước thật nhanh đi đến chiếc xe cadillac màu đen đậu bên ven đường.

Vừa đi anh vừa gọi điện thoại cho Tề Phong.

Tề Phong đứng bên cạnh cô y tá, nhìn thấy cô chuẩn bị tiêm thuốc vào ống truyền dịch của Trình Lam.

Điện thoại di động của anh reo lên.

Giọng nói hốt hộp, gấp rút của Lôi Lạc Thiên vang lên.

“Có người muốn giết Lam lam.”

Tề Phong nghe Lôi Lạc Thiên nói vậy, liền xông tới chụp lấy cánh tay của cô y tá.

Ống tiêm vì vậy mà rơi xuống mặt đất, Tề Phong dùng tay đánh mạnh vào gáy của cô y tá.

Cô y tá ngã xuống sàn nhà ngay lập tức.

Lúc này Tề Phong liền đi đến kiểm tra cho Trình Lam.

Tiếng mở cửa vang lên, Lôi Lạc Thiên xông vào như một cơn gió.

Sắc mặt lo lắng anh nhìn cô y tá nằm dưới mặt đất.

Lôi Lạc Thiên kiểm tra Trình Lam một cách tỉ mỉ.

Lúc kiểm tra anh nhìn thấy ngón tay Trình Lam có phản ứng.

Lôi Lạc Thiên vui mừng, kêu Tề Phong gọi cho Du Tấn.

Du Tấn vội vã đi đến, sắc mặt nôn nóng, kiểm tra Trình Lam một cách cẩn kẽ.

Anh vui mừng nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Thiên, Trình Lam có dấu hiệu tỉnh lại.”

Lôi Lạc Thiên vui sướng trong lòng.

Du Tấn khom người, nhặt ống tiêm lên từ dưới mặt đất.

“Tôi sẽ đem nó đi kiểm tra.”

Nói xong Du Tấn rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi châm sóc cho Trình Lam xong, Lôi Lạc Thiên ngồi xuống sofa nghĩ ngợi.

Tề Phong đứng trước mặt anh, khom người nhận tội.

“ Lão đại, tha lỗi cho thuộc hạ thất trách.”

Lôi Lạc Thiên biết Tề Phong đã tận sức của mình, nên không trách anh.

Lôi Lạc Thiên vẫy tay, ý bảo Tề Phong lui ra ngoài.

Tề Phong cho người đem cô y tá về bang Lôi Ưng tra tấn.

Anh ra ngoài, đứng trước cửa canh chừng.

Lôi Lạc Thiên theo thói quen cầm điếu cigar.

Anh không đốt lên vì Trình Lam đang mang thai mà chỉ mân mê điếu thuốc trong tay.

Anh đang suy nghĩ, không biết bước kế tiếp Lôi Lạc Bằng sẽ làm như thế nào.

Anh chỉ có thể dùng chiêu, tương kế thụ kế.

Lôi Lạc Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn màn đêm u ám mà lạnh lẽo.

Một cảm giác bồn chồn trong lòng, làm anh thấy không yên.

Nếu như là trước đây, đối với Lôi Lạc Thiên mà nói trời có sập xuống, Lôi Lạc Thiên anh cũng không hề chớp mắt.

Huống h ả gì chỉ là một Lôi Lạc Bằng, không đáng để anh quan tâm.

Nhưng bay giờ, người anh lo lắng nhất chính là Lam Lam.

Nếu thật sự như lời Long Kiệt nói,

anh đoán người Lôi Lạc Bằng muốn đối phó chính là Trình Lam.

Bay giờ anh phải nghĩ cách, để tóm trọn ổ của Lôi Lạc Bằng.

Không cho phép ông ta có cơ hội ra tay.

Trước tiên anh phải phá hủy thế lực của Việt Vũ.

Hiện tại Việt Vũ là người thân cận nhất của Lôi Lạc Bằng.

Anh biết Lôi Lạc Khánh không hề liên quan gì đến việc này.

Lôi Lạc Thiên đặt điếu cigar xuống bàn, cầm điện thoại di động lên gọi cho TềPhú.

“Lão Đại”

Giọng nói TềPhú vang lên.

“Cậu cho người tiêu diệt bang Hắc Việt cho tôi.

Từ nay về sau tôi không muốn nghe, cái tên Hắc Việt này tồn tại trên đời nữa.”

“Dạ thủ hạ đã hiểu.”

Lôi Lạc Thiên cúp máy đứng lên đến bên cạnh Trình Lam.

Du Tấn từ bên ngoài đi vào, tay cầm tờ giấy kết quả xét nghiệm.

Anh nhìn Lôi Lạc Thiên trong lòng lo lắng.

“Thiên, người này thật sự muốn lấy mạng của Trình Lam.”

Lôi Lạc Thiên không nhìn Du Tấn, anh vẫn không rời mắt khỏi Trình Lam nói.

“Tôi biết.”

“Vậy cậu có biết, họ định tiêm thuốc gì cho cô ấy không?”

Du Tấn nhìn dáng vẻ thờ ơ của Lôi Lạc Thiên mà trong lòng tức giận.

Lôi Lạc Thiên vẫn y như cũ, giọng nói không thấp không cao.

“Không quan trọng.”

Du Tấn tức muốn phun máu, cái tên này tái độ này là như thế nào.

Tại sao hoàng đế không vội mà thái giám lại gấp.

Du Tấn không nhịn được liền nói.

“Họ muốn tiêm vào cho Trình Lam thuốc thạch tín (arsenic).

Nó là vua trong các loại thuốc độc. Với công dụng và hiệu lực của nó, hầu như không ai có thể phát hiện.

Không sắc, không hương và không vị.

Khi bị tiêm vào với số lượng lớn thì sẽ gây ra tử vong ngay lập tức.”

Khi Du Tấn nói xong, anh nghĩ Lôi Lạc Thiên sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng không ngờ Lôi Lạc Thiên vẫn ng ời đó không phản ứng.

Du Tấn tức giận nói.

“Tại sao cậu lại có thái độ, không quan tâm như vậy?”

“Mặc kệ họ muốn dùng phương thức gì,đề làm hại đến Lam Lam.

Đi đâu đó không quan trọng.

Vì họ đi đâu phải chết thảm, dưới tay Lô Lạc Thiên tôi.”

Lời tuyên ngôn bá đạo của Lô Lạc Thiên, kiến Du Tấn phải rùng mình.

Anh biết những người đó, sẽ có một kết cuộc vô cùng thê thảm.

Du Tấn nghe vậy, không còn gì để nói đành phải rời đi.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 75

Để lại căn phòng lạnh lẽo giờ chỉ còn lại Lôi Lạc Thiên và Trình Lam.

Lúc này nét mặt cô nhu hoà, xinh đẹp vô cùng.

Không còn nét mặt tự cao, ngang ngược nữa.

Mà thay vào đó là khuôn mặt một người vợ hiền, một người mẹ tốt.

Lôi Lạc Thiên sờ lên mái tóc dài của cô.

Cặp mắt thâm thúy nhìn vào mặt cô, nhẹ nhàng khom người hôn lên môi Trình Lam.

“Vì em, anh sẽ không tha cho một ai.”

Nói xong anh cầm điện thoại lên, gọi một tin nhắn.

“Bất đầu kế hoạch.”

Bippppp.

Một tin nhắn được gửi lại.

“Được”

Chỉ một chữ ngắn gọn mà đã khơi lên cuộc chiến, giữa thế lực ngầm và thế giới sát thủ.

Một trận máu đổ không thể nào tránh khỏi.

Lôi Lạc Thiên cho người bắt đầu càn quét, tất cả người trong danh sách có liên quan đến tổ chức Kim Xà.

Anh phải cho Lôi Lạc Bằng biết cái gì gọi là người không phạm ta, ta không phạm người.

Khi người phạm ta, ta sẽ trả lại người cấp trăm, cấp ngàn lần.

Đó là tôn chỉ của Lôi Lạc Thiên anh.

Đụng đến người của anh, thì chỉ có một con đường chết.

Ánh mắt của Lôi Lạc Thiên hiện lên sự độc ác và tàn bạo.

Thần sắc mạnh mẽ làm người ta nhìn vào phải cảm giác sợ hãi.

Lôi Lạc Thiên mệt mỏi, vén chăn trên giường Trình Lam ra, rồi nằm xuống cùng cô.

Anh vương tay ôm Trình Lam vào lòng.

Đặt cằm lên trên vai cô, anh tham lam hít vào hương thơm thuộc về riêng cô.

Từ từ chìm vào giấc ngủ, mỗi lần nằm bên cạnh Trình Lam.

Lôi Lạc Thiên luôn ngủ một giấc ngon lành, không chập chờn, không lo lắng.

Chỉ có sự thoải mái và an tâm.

Sáng sớm Lôi Lạc Thiên trong giấc mộng, cảm giác có gì đó đụng vào mặt mình.

Anh lập tức mở mắt, hiện ngay trước mặt anh là khuôn mặt xinh đẹp không son phấn của Trình Lam.

Mái tóc dài rủ xuống khuôn mặt dịu dàng của cô, nhìn vào quyển rũ vô cùng.

Cô khom người nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Thân thể Lôi Lạc Thiên liên có phản ứng, mỗi lần ở cạnh Trình Lam anh luôn nhạy cảm như vậy.

Từ bị động anh đổi thành chủ động.

Anh dùng một tay ôm eo Trình Lam, tay còn lại đặt sau gáy cô.

Hai đôi môi lưu luyến không muốn rời nhau.

Trình Lam nghịch ngợm đưa đầu lưỡi của mình vào bên trong miệng của Lôi Lạc Thiên.

Đùa nghịch với đầu lưỡi của anh.

Anh vui cười, cặp mắt sáng lên nhìn khuôn mặt hồn nhiên của cô.

Anh yêu thương cắn nhẹ đầu lưỡi của Trình Lam.

Tay anh bắt đầu không an phận, thâm dò vào bên trong áo của cô.

Vì Cô nằm trên giường bệnh cho tiện việc chăm sóc, cho nên Lôi Lạc Thiên không mặc áo lót cho cô.

Giờ chỉ sờ vào trong, là có thể đụng vào hai bầu ngực mịn màng của cô.

Lôi Lạc Thiên không thể nào, không chế được dục vọng của mình nữa.

Hơi thở trở nên gấp rút, tim đập loạn nhịp.

Giờ phút này vật nam tín của anh đã bắt đầu to lớn.

Lôi Lạc Thiên buôn Trình Lam ra, lúc này cơ thể cô mềm nhũn không còn hơi sức.

Lôi Lạc Thiên nói với giọng tr ần, hơi thờ ất thường.

“Đừng khiêu khích anh như vậy, thân thể em còn chưa khỏe chúng ta không thể.”

Nói xong anh hôn lên trán cô.

“Em có thấy chỗ nào không khỏe không?”

Trình Lam lắc đầu, cô nhìn kỹ vào mặt anh.

Chỉ hôn mê một tuần, vậy mà anh lại trở thành ti ều tụy như vậy.

Cô đau lòng, vươn tay sờ lên khuôn mặt g ầy gò của anh.

Nhìn vào cặp mắt sâu thẳm, vào lúc này chứa đầy sự yêu thương say đắm.

Những giọt nước mắt, bất giác rơi xuống khuôn mặt trắng b ợt của Trình Lam.

Từ lúc cô hôn mê đến giờ, tâm tình Lôi Lạc Thiên luôn phi ền muộn.

Anh không thể tập trung vào công việc.

Tình yêu thật là kỳ diệu nó có thể biến một người lạnh lùng, không cảm xúc giống như Lôi Lạc Thiên.

Trở thành một người, biết quan tâm và chăm sóc cho người khác một cách chu đáo.

Lôi Lạc Thiên đau lòng, dùng tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt cô.

“Em đừng lo, ai giám đ ụng vào mẹ con em.

Anh nhất định sẽ kiến cho h ắn, tan xương nát thịt.”

Trong lòng Trình Lam thẫn thờ, vì bảo vệ cái gia đình này, cô cũng sẽ giống như anh bất chấp tất cả.

Lôi Lạc Thiên đang ngồi bên cạnh giường Trình Lam, gọt trái cây cho cô.

Trình Lam vui vẻ nhận lấy miếng táo thơm ngon, mà Lôi Lạc Thiên đưa cho cô.

Vừa ăn Trình Lam vừa xem TV.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Cóc cóc cóc.

“Vào đi”

Tề Phong và Đường Tam bước vào.

Đường Tam vui mừng khi nhìn thấy Trình Lam đã tỉnh lại.

Giờ này cô như một nàng công chúa, được yêu thương ngồi trên chiếc giường bệnh.

Còn Lôi Lạc Thiên thì ngồi bên cạnh gọt trái cây cho cô ăn, chăm sóc cho cô một cách tỉ mỉ.

Đường Tam vui mừng thay cho Trình Lam.

Trình Lam có thể kiến một bá chủ lạnh lùng như Lôi Lạc Thiên, trở nên ấm áp như vậy đúng là một kỳ tích.

Đường Tam vui vẻ ngồi bên cạnh Trình Lam, hỏi này hỏi nọ.

Lúc này Tề Phong mới nói với Lôi Lạc Thiên.

“Lão đại, bên ngoài có tin đồn Lão đại của bang Lôi Ưng muốn triển khai sát giới.

Muốn thâu tóm tất cả thế lực trong Hắc đạo.

Chỉ trong vòng một đêm, đã san bằng bang Hắc Việt.”

“Không những là bang Hắc Việt,

bay giờ ta muốn tiêu diệt luôn cả tổ chức Kim Xà.”

TềPhong lo lắng lên tiếng.

“Bang Hắc Việt đứng nhì sau bang Lôi Ứng trong Hắc Đạo.

Nếu đột nhiên bị tiêu diệt, như vậy sẽ khiến Hắc đạo loạn lên, vì tranh đấu quyền lực.”

“Kẻ nào chiếu thuận phục Lôi Lạc Thiên ta thì sẽ sống.

Ai chống lại thì phải chết.”

Lôi Lạc Thiên dùng giọng đọc ác nói ra những lời này.

“ TềPhong, truyền mệnh lệnh của ta ra ngoài.

Ai dám che chở cho người của bang Hắc Việt, sẽ là kẻ thù của bang Lôi Ứng ta”

Kỳ này TềPhong biết Lôi Lạc Thiên đã không còn nương nhịn nữa.

Lần này Lôi Lạc Thiên đuổi cùng giết tận Việt Vũ cho bằng được.

“Dạ, thủ hạ đi ngay.”

Vừa định xoay người đi, giọng nói của Lôi Lạc Thiên vang lên.

“Cho người đưa tin ra bên ngoài.

Lôi Lạc Thiên ta cùng Trình Lam,

sẽ cử hành hôn lễ vào 2 tuần sau.

Tại nhà thờ Đức Mẹ Maria.”

“Dạ”

Tề Phong bước ra ngoài.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 76: Xuất Viện

Khi Tề Phong vừa ra khỏi cửa Trình Lam xoay người nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Thật sự phải đưa tin ra ngoài sao.

Em sợ có người sẽ lợi dụng, lúc đó gây bất lợi cho chúng ta.

Không cần làm hôn lễ, hôn lễ đối với em không quan trọng.

Chỉ cần anh một lòng một dạ, yêu thương em là đủ rồi”

Lôi Lạc Thiên nghiêm túc lên tiếng.

“Nhưng anh lại xem trọng.

Trình Lam của anh, phải là một cô dâu đẹp nhất Thành Phố S này.

Anh sẽ cho em một hôn lễ lớn nhất thế kỷ.”

Trình Lam lo lắng, không muốn Lôi Lạc Thiên phải mạo hiểm.

Nếu cô là bọn họ, thì cũng sẽ lợi dụng lúc cử hành hôn lễ mà ra tay giết chết Lôi Lạc Thiên.

Trong lòng cô nghĩ, lần này dám người đó là muốn đối phó với Lôi Lạc Thiên.

“Em đừng lo lắng.

Chúng ta sẽ chính thức, cử hành hôn lễ một ngày sau đó.

Anh chỉ nói vậy để dụ bọn họ, rơi vào cái bẫy mà anh đã gài sẵn cho họ mà thôi.”

Lúc này Trình Lam mới buông xuống nỗi lo âu trong lòng.

“Đường Tam, em phải ở bên cạnh bảo vệ Lam Lam đến ngày hôn lễ.”

“Dạ, em hiểu.”

Đường Tam hiểu ý của Lôi Lạc Thiên.

Lần này cô nhất định không để Trình Lam xảy ra chuyện gì.

“Ngày mai, em cùng anh đi chọn áo cưới.”

Trình Lam vui mừng gật đầu, không phải cô vui mừng vì Lôi Lạc Thiên dẫn cô đi chọn áo cưới.

Mà là vì bây giờ cô mới thật sự là vợ của Lôi Lạc Thiên.

Không người phụ nữ nào, có thể dờm ngó đến anh.

Trình Lam được xuất viện, về nhà dưỡng thương.

Lôi Lạc Thiên có chuyện ra ngoài bàn với Long Kiệt.

Chỉ đưa Trình Lam và Đường Tam về tới biệt thự, rồi đi ngay lập tức.

Kỳ này Đường Tam thật sự, không rời Trình Lam nửa bước.

Lúc Má Trần nhì thấy Trình Lam, bà vui mừng vô cùng.

Hôm trước bà bị Tiểu Thu bỏ thuốc ngủ.

Khi tỉnh lại mới biết đến chuyện Tiểu Thu đã làm.

Trong lòng bà luôn lo lắng không yên.

Bay giờ nhìn thấy cô không sao, trong lòng bà mới yên tâm phần nào.

“Phu Nhân, cô không sao chứ?”

Trình Lam biết Má Tr ần là người trung thành với Lô Lạc Thiên, nên luôn cung kính đối với bà.

“Má Tr ần con không sao, bay giờ con và em bé đi ều rất khỏe.”

Nghe được Trình Lam nói vậy trong lòng bà như bỏ xuống được một gánh nặng.

“Phu nhân nghĩ ngơi đi, khi nào Má Tr ần làm xong điếm tâm sẽ gọi người.”

Trình Lam gật đầu, rồi cùng Đường Tam đi lên phòng.

Bước vào phòng Trình Lam ng ối trước bàn trang điếm, ngắm khuôn mặt xanh sao của mình.

“Sau khi chị bị thương chuyện gì đã xảy ra?”

Cho dù Trình Lam bị hôn mê, nhưng vẫn có thể nghe được, một số việc trong lời nói của bọn họ.

Đường Tam bắt đầu thuật lại toàn bộ quá trình.

Bắt đầu từ lúc Trình Lam bị thương, đến lúc Lô Lạc Thiên trừng phạt T ề Phong.

Sau khi Trình Lam nghe Đường Tam kể lại, cô liền lên tiếng.

“ T ề Phong vì thất trách, đáng bị sử phạt.

Lạc Thiên làm rất đúng.”

Đường Tam còn tưởng khi kể cho Trình Lam nghe việc, T ề Phong bị Lô Lạc Thiên sử phạt.

Trình Lam sẽ thông cảm và nói giúp, nhưng không ngờ cô lại nói như vậy.

“Chị Lam sao chị lại nói như vậy.

Đâu phải là lỗi của anh ấy, là do em cứ theo nan nỉ.

Anh ấy là vô tội.”

Trình Lam cười chế giễu.

“Vô tội, em nghĩ Lạc Thiên sẽ trừng phạt, một thuộc hạ trung thành mà không có lý do?”

“Chắc vì anh Thiên lo lắng cho chị.”

Trình Lam lắc đầu cười.

“Chị biết tính tình của Lạc Thiên.

Anh ấy đích thực là lo lắng cho chị,

Nhưng anh ấy là người công tư rõ ràng.”

Đường Tam vẫn chưa hiểu ý của Trình Lam, cô ngẩng đầu nói.

“Em vẫn chưa hiểu ý của chị.”

Trình Lam dùng tay gõ lên đầu của Đường Tam rồi nói.

“Lạc Thiên huấn luyện thuộc hạ vô cùng nghiêm ngặt, quân lệnh như nước.

Lời nói của anh ta là mệnh lệnh, dù trời có sụp xuống cũng không thể làm trái.

Vậy mà Tề Phong lại không phục tùng mệnh lệnh.

Chị biết Lạc Thiên vì tình cảm đặc biệt với Tề Phong, nên mới sử phạt nhẹ.

Nếu đổi lại là người khác, chị nghĩ đã không còn mạng để lấy công chuộc tội.”

Lúc này Đường Tam mới gật đầu, tỏ ra hiểu ý của Trình Lam.

“Ah, vậy cô như là Tề Phong đã mê mẩn, vì còn giữ được cái mạng này.”

“Chứ em nghĩ, một bang phái đứng đầu Hắc đạo, nếu Lạc Thiên không nghiệm ngặt.

Làm sao anh ấy có thể phục chúng.

Làm sao thủ hạ có thể trung thành, không dám làm trái mệnh lệnh”

“Không ai hiểu được anh Thiên, bằng chị Lam cả.”

Đường Tam vừa nói vừa cười.

Hai người nói xong chuyện đó, Đường Tam liền nhớ đến việc của Nam Liệt.

“Chị Lam, em thấy anh Thiên rất xem trọng Nam Liệt.

Khi chị hôn mê, vì dành thời gian chăm sóc cho chị.

Anh ấy đã giao ban Lôi Ưng, cho Nam Liệt toàn quyền phụ trách.

Em sợ, nếu như Nam Liệt quả thật có giả tâm.

Sẽ là mối họa lớn đối với anh Thiên.”

Trong lòng Trình Lam cũng đang lo lắng về điều này.

Cô phải giúp anh, nhưng hiện tại bụng cô đã lớn, hành động bất tiện.

Cô phải hết sức cẩn thận, không để bảo bối bị thương.

“Em có tra ra được gì không?”

Đường Tam lắc đầu.

“Em chỉ biết Nam Liệt thường xuyên liên lạc Việt Vũ.

Nhưng hẳn ta quả thật là một con cáo già, không để lại một chút manh mối.”

Trình Lam nghĩ suy, có cách nào giúp được Lôi Lạc Thiên không.

Cô biết cái ngày hôn lễ mà anh tuyên bố ra ngoài, là để đối phó với tổ chức Kim Xà.

Hôm đó chắc chắn Lôi Lạc Thiên sẽ dùng mình, để làm mồi nhử bọn họ.

Cô lo lắng anh sẽ bị Nam Liệt tín kế.

Trình Lam cầm cây lược trên bàn trang điểm lên, chải vào mái tóc dài màu hạt dẻ của mình rồi suy nghĩ.

“Ah, còn chuyện này em chưa nói với chị.

Lúc làm phẫu thuật chị mất máu quá nhiều, cần phải truyền máu khẩn cấp.

Trong kho máu của bệnh viện, không còn loại máu của chị.

Vì nhóm máu của chị hơi đặc biệt, nên đám người của tụi em không ai là phù hợp cả.

Nhưng thật trùng hợp, thủ lãnh và chị lại cùng một nhóm máu.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 77

Đường Tam nói xong quan sát sắc mặt của Trình Lam.

Đúng y như cô dự đoán.

Sau khi Trình Lam nghe cô nói vậy, sắc mặt liền thay đổi.

Nét nghi ngờ, hiện rõ trên khuôn mặt cô.

Nhưng so với mọi người, Trình Lam có thể nói, là bình tĩnh một cách lạ kỳ.

Đường Tam không biết trong lòng Trình Lam đang nghĩ gì, liền lên tiếng.

“Chị không kinh ngạc với những gì em vừa nói ra sao?”

Trình Lam nhìn Đường Tam,

rồi từ từ đặt cây lược trên tay,

xuống bàn trang điểm.

“Trong lòng chị cũng đã nghi ngờ từ lâu, vì sao một thủ lãnh lạnh lùng như cha nuôi.

Lại yêu thương và chiều chuộng chị, một cách vô lý như vậy.

Nhưng chị nghĩ, nếu quả thật, cha nuôi là cha ruột của chị, mà ông lại cố tình che giấu.

Chắc trong đó có việc gì khó nói, nên cha nuôi mới làm như vậy.

Chị không quan tâm, chỉ cần cha nuôi, yêu thương chị là đủ rồi.

Việc cha nuôi hay là cha ruột, không qua trọng, cho nên chị mới không đi điều tra.”

Nói đến đây Trình Lam ngừng một chút, tay bất giác sờ lên bụng mình.

“Nếu vì cứu chị mà cha nuôi bất đắc dĩ để lộ ra bí mật này, chị sợ người mà cha nuôi muốn giấu việc này, sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

Cô lo lắng có người sẽ gây bất lợi đến Long Kiệt.

Đường Tam nghe Trình Lam nói vậy, trong lòng khâm phục vô cùng.

Trình Lam chỉ lớn hơn cô hai tuổi.

Vậy mà có thể nghĩ chuyện một cách sâu xa như vậy.

“Tam nhi, em mở ứng dụng theo dõi Việt Vũ lên đi. Xem có phát hiện gì không.”

Đường Tam cầm điện thoại di động lên, mở lên ứng dụng theo dõi.

Tiếng nói của Việt Vũ vang lên.

“Thưa thủ lĩnh, Nam Liệt có báo tin, hai tuần nữa Lôi Lạc Thiên sẽ cùng với Trình Lam cử hành hôn lễ.

Lúc đó hẳn sẽ phối hợp với chúng ta, trừ khử Lôi Lạc Thiên, Trình Lam và luôn cả Long Kiệt.”

“Tốt, ta đã đợi cái ngày này mười mấy năm rồi.

Long Kiệt những gì người nợ ta, ta sẽ kiến con gái người trả lại cấp 10.

Ha ha ha.

Đừng tưởng giấu diếm, việc các người có con, là ta không biết.

Trời đúng thật là có mắt, kỳ này ta sẽ kiến người ném thử, cái mùi vị mất đi người thân nhất của mình, là như thế nào.”

Lúc Lôi Lạc Bằng nói chuyện cùng Việt Vũ, Lôi Lạc Khánh từ bên ngoài bước vào thư phòng.

Anh tức giận về việc, Việt Vũ cho người đến bệnh viện giết Trình Lam.

“Cha, tại sao cha lại làm như vậy?”

Lam Lam đau có đắ tội với cha,

Tại sao cha lại cho người giết em ấy.”

Lúc nghe được giọng nói của Lôi Lạc Khánh, Trình Lam và Đường Tam đi đầu kinh ngạc.

Họ không ngờ thủ lãnh của tổ chức Kim Xà, lại là cha của Lôi Lạc Khánh.

Cũng là bác cả của Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Bằng dùng bàn tay, đập mạnh lên trên cái bàn gỗ.

Bang..

Giọng nói tức giận của ông vang lên.

“Không đắ tội, con nói nó không đắ tội gì với ta.

Con có biết nó là ai không?

Nó là con gái ruột của Long Kiệt, cũng là người đàn ông năm xưa, cùng mẹ con bỏ trốn.”

Lôi Lạc Khánh kinh hoàng, khi nghe Lôi Lạc Bằng nói ra những lời này.

Anh lắc đầu phủ nhận.

“Không thể nào, trong chuyện này nhất định có sự lùm lẩn.

Con đã đích thân, nhìn thấy mẹ và người đàn ông đó, bị ba giết chết.”

Lôi Lạc Bằng nhìn Lôi Lạc Khánh, nghiêm túc nói.

“Khi vớt thi thể của mẹ con lên, ta đã thấy, bà bị chúng hai viên đạn.

Nói cách khác, bà ta đã hy sinh bản thân mình, đỡ cho Long Kiệt một viên đạn.

Lúc đó ta đã biết, tên gian phu kia còn sống.

Nhưng không biết tin tức của hắn.

Cho nên trong lòng ta, luôn có một cây gai không thể nhổ bỏ được.

Mấy tháng trước, thủ hạ của ta đi điều tra ra được, Long Kiệt chính là người đàn ông, năm xưa của mẹ con.”

Nói đến đây sắc mặt của Lôi Lạc Bằng vô cùng đáng sợ, cặp mắt ông hiện lên những tia máu đỏ.

Nhìn vào giống như, muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

“Chuyện này, có liên quan gì đến Lam Lam đâu, tại sao lại phải kéo em ấy vào trong cuộc.”

Lôi Lạc Bằng tức giận, dùng giọng điệu phẫn nộ, hét lên với Lôi Lạc Khánh.

“Không liên quan, nó mới là người đáng chết nhất.

Nó là đứa nghiệt chủng, của đôi gian phu dâm phụ đó sinh ra.”

“Không thể nào, chuyện đó không có khả năng.

Nếu tin theo năm, thì lúc đó Lam Lam đã được 3 tuổi.”

“Đúng họ đã lên lúc qua lại với nhau, nhiều năm về trước.”

Lôi Lạc Khánh nghe Lôi Lạc Bằng nói vậy, thân thể anh không còn sức lực.

Anh lui về bức tường phía sau, dựa lưng lên tường để tránh bị ngã xuống.

Thân thể của anh từ từ trượt xuống dưới mặt đất.

Lôi Lạc Khánh ngã bệt dưới sàn nhà lạnh lẽo.

Giọng nói yếu ớt của anh vang lên.

“Nói như vậy, Lam Lam là em gái ruột của con.”

Lôi Lạc Bằng nghe anh nói vậy, ông tức giận cầm cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh trên bàn.

Ném về hướng Lôi Lạc Khánh, trúng vào tay anh rồi rơi xuống mặt đất vỡ nát ra.

“Người không có em, nó chỉ là một đứa nghiệt chủng, của đôi câu nam nữ đó.

Không cho phép người nói như vậy.

Nghe không!”

Hai chữ cuối cùng, Lôi Lạc Bằng gần như là gằm thét.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 78: Lôi Lạc Thiên Do Dự

Phía bên này Đường Tam dùng tay, che miệng mình lại vì kinh ngạc.

Cô không thể nào tưởng tượng được, mình vừa mới nghe được, một bí mật động trời.

Trình Lam dùng tay chống lên bàn trang điểm, cô không còn sức lực để chống chọi nữa.

Tại sao chuyện lại ra như thế này.

Trình Lam có thể đoán ra, cô là con gái của Long Kiệt, nhưng việc cô là em gái của Lôi Lạc Khánh.

Chuyện đó không thể nào.

Đường Tam nhìn thấy thần sắc Trình Lam không ổn, bước tới đỡ Trình Lam lên.

“Chị không sao chứ?”

Trình Lam khoát tay, ý bảo là không sao.

Lúc này Việt Vũ đang ở đầu giây bên kia lên tiếng.

“Thủ lĩnh, bang Hắc Việt đã bị Lôi Lạc Thiên tiêu diệt.

Giờ thuộc hạ của thủ hạ, tất cả đã gia nhập vào tổ chức Kim Xà.”

Lôi Lạc Bằng lấy lại tin thần, nói với Việt Vũ.

“Được, vậy cũng tốt, tránh cho người phải buồn ba.

Bây giờ người và Nam Liệt, phải có một kế hoạch chu toàn, để đối phó với Lôi Lạc Thiên và Long Kiệt trong ngày hôn lễ.”

“Dạ, thủ hạ sẽ tìm Nam Liệt bàn bạc.”

Nói xong Việt Vũ cúp máy.

Lôi Lạc Khánh từ dưới mặt đất đứng lên, anh không còn tâm trí gì để suy nghĩ đến việc Lôi Lạc Bằng vừa nói với Việt Vũ nữa.

Lúc này trong lòng anh vô cùng rối rắm.

Tại sao lại như vậy.

Anh buồn phiền chạy xe đến chung cư của Ngọc An.

Bay giờ người anh muốn gặp mặt nhất chính là cô.

Chỉ có cô bên cạnh, mới có thể làm ổn định lại tinh thần của anh.

Lôi Lạc Thiên ngồi trong phòng VIP trong Bar Night Angel.

Long Kiệt nhìn anh, tay cầm hộp quẹt máy, đốt lên một điếu thuốc.

Ông đưa cho Lôi Lạc Thiên, anh cầm lên hít vào một hơi mạnh.

Phun ra làn khói đen.

Điếu thuốc này đến thật là đúng lúc, lúc này Lôi Lạc Thiên đang phiền não vô cùng.

Anh kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, gõ gõ nó lên cái gạt tàn.

Những tro tàn của điếu thuốc rơi xuống, Lôi Lạc Thiên cất giọng lên nói.

“Con định 2 tuần sau, sẽ tổ chức một hôn lễ giả, để dụ Lôi Lạc Bằng ra mặt.

Tới lúc đó con muốn một lần, tiêu diệt toàn bộ tổ chức Kim Xà.”

Nói đến đây Lôi Lạc Thiên hít thêm một hơi thuốc, rồi từ từ nhả khói ra.

Long Kiệt biết Lôi Lạc Thiên cần sự giúp đỡ của ông, chỉ là anh không lên tiếng.

Long Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói.

“Tới hôm đó, ta và thủ hạ của ta cũng sẽ có mặt.”

Lôi Lạc Thiên nhìn thẳng vào mặt của Long Kiệt, khi anh nghe ông nói những lời này.

Nét mặt kiên quyết của ông làm Lôi Lạc Thiên cảm giác hồ thẹn.

Vì bảo vệ người phụ nữ của mình, mà phải nhờ đến người khác giúp đỡ.

Lôi Lạc Thiên anh không muốn chút nào.

Long Kiệt nhìn thấy được sự do dự trong mắt anh, ông liền nói.

“Nếu ta không tới, Lôi Lạc Bằng sẽ nghi ngờ.”

Lôi Lạc Thiên cũng biết đi đầu này, nhưng anh không muốn ông mạo hiểm.

“Nhưng hôm đó sẽ rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm.”

Long Kiệt cười khinh thường nói ra hai từ này.

“Ta đã bỏ một bên, hai từ này từ lau r ồi.

Vì Lam Lam dù bỏ cả cái mạng già này cũng đáng.”

Lôi Lạc Thiên trong lòng hơi lo lắng.

Anh biết Long Kiệt đối với Trình Lam quan trọng vô cùng.

Nếu kế hoạch của anh có gì sơ sót, anh chỉ sợ Trình Lam sẽ đau lòng.

“Cậu đừng lo, tới lúc đó người của tổ chức Th ần Long, sẽ hỗ trợ người của cậu.

Với thế lực của hai chúng ta, ta không tin, một lão già như Lôi Lạc Bằng mà chúng ta cũng giải quyết không xong.”

“Tốt, con sẽ tiếng hành theo kế hoạch.

Nhưng bác đừng nói với Lam Lam,

là con sẽ tự mình làm m ỗi nhữ bộ họ.”

Long Kiệt nhìn Lôi Lạc Thiên r ồi suy nghĩ.

“Lỡ tôi có bất trắc gì, tổ chức Th ần Long sẽ giao lại cho Lam Lam.

Cậu phải hỗ trợ nó.”

Lôi Lạc Thiên gật đầu đ ồng ý.

Khi nói chuyện xong với Long Kiệt, cũng đã qua giờ cơm tối.

Anh ng ồi trên xe do T ềPhú lái.

Xe vừa chạy qua một con đường, đông đúc người qua lại, có rất nhi ều quày hàng bán đ ồ ăn vặt.

“Dừng xe.”

Lôi Lạc Thiên lên tiếng, anh muốn xuống, mua cho Trình Lam vài món ăn vặt.

Một chiếc xe đất tìên, dừng lại trước một khu ăn uống bình dân.

TềPhú bước xuống xe, cung kính mở cửa cho Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên một thân Âu phục màu đen, từ trên xuống dưới toàn là đồ hiệu.

Khi anh bước xuống xe, tất cả ánh mắt đi đâu d òn hết lên người anh.

Các cô gái không thể nào tưởng tượng được, ở một nơi như thế này lại có thể gặp được một người đẹp trai, phong độ như anh vậy.

Lôi Lạc Thiên bước tới trước một quầy bán khoai lang nướng.

TềPhú đứng trước ngăn cản, các cô gái muốn đến gần Lôi Lạc Thiên.

Anh biết Trình Lam thích nhất là ăn khoai và hạt dẻ nướng.

Lúc này trong đầu Lôi Lạc Thiên chỉ có hình dáng lười biếng của Trình Lam, đang nằm trên cái giường lớn, trong phòng ngủ mà thôi.

Bất giác anh nở nụ cười.

Mấy cô gái chưa từng gặp ai cười mà đẹp như anh vậy.

Nụ cười của Lôi Lạc Thiên li ền biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng, khi nhìn thấy những ánh mắt hâm mộ, của các cô gái chung quanh.

Anh nhìn họ sao mà chướng mắt vô cùng.

Mua khoai xong anh gấp gáp quay về biệt thự.

Khi vừa bước vào cửa lớn, tiếng TV ồn ào làm Lôi Lạc Thiên tưởng rằng Trình Lam đang ngủ ã xem TV.

Anh quan sát xung quanh, chỉ thấy một mình Đường Tam, không thấy bóng dáng Trình Lam đâu.

“Lam Lam đâu?”

Anh hỏi Đường Tam lúc này đang nằm dài trên sofa xem TV.

“Chị Lam đang ở trong phòng, chỉ nói mình hơi mệt muốn nghỉ ngơi một chút.”

Đường Tam do dự một chút rồi nói tiếp.

“Chị Lam vừa mới phát hiện ra Lôi Lạc Khánh là anh ruột của chị ấy.

Em thấy tâm tình của chị Lam,

không được tốt mấy.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 79

Lôi Lạc Thiên nghe xong, lo lắng

bước nhanh lên lầ.

Trước cửa phòng ngủ Lôi Lạc Thiên

dừng lại, anh không nghe được động tĩnh gì bên trong, không biết cô đang làm gì.

Nhưng anh biết chắc, tâm tình lúc này của Trình Lam vô cùng bối rối.

Anh nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ.

Hiện ra trước mặt anh, là Trình Lam đang ng ồi trên chiếc sofa đặt sát cửa sổ.

Hai chân cô co lên, đầu dựa lên đầu gối, hai tay choàng qua chân.

Cập mắt mông lung, nhìn bầu trời xa xôi ngoài cửa sổ.

Lôi Lạc Thiên nhìn dáng vẻ đau lòng này của cô, trái tim anh đau nhói.

Anh c ầm bịch khoai và hạt dẻ nướng đi đến bên cạnh Trình Lam.

Đặt bịch đồ xuống bàn, anh ôm cô từ phía sau.

Anh yêu thương hôn lên tóc, đặt cằm mình lên vai cô.

Trình Lam chỉnh lại tư thế ng ồi của mình, nép vào lòng Lôi Lạc Thiên.

Cô ngửi được mùi hương của anh.

Hương thơm quen thuộc, làm thần trí Trình Lam bình tĩnh lại phần nào.

Trình Lam xoay người vương tay ôm eo Lôi Lạc Thiên, đầu nép vào lòng ngực rắn chắc của anh.

“Lạc Thiên, nếu có một ngày em không ở cạnh anh.

Anh nhớ phải sống thật tốt.”

Cả buổi tối, Trình Lam ngồi trong phòng suy nghĩ.

Theo cách nói của Lôi Lạc Bằng,

người ông ta muốn đối phó nhất, chính là cô.

Cô phải tìm cách không thể để ông ta, làm hại đến Lôi Lạc Thiên và Long Kiệt.

Nhưng cô cũng tin vào khả năng của Lôi Lạc Thiên, cô tin chắc anh đã có kế hoạch chu toàn.

Nhưng chuyện trên đời không có gì là tuyệt đối, lỡ có chuyện gì rủi ro.

Cô sẽ liều cả mạng, để bảo vệ người cô yêu thương nhất.

Lôi Lạc Thiên nghe cô nói vậy, anh liền tức giận.

“Không có khả năng này.”

“Em chỉ nói nếu như mà thôi.”

Trình Lam uất ức nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

Giọng nói bá đạo và uy nghiêm của anh vang lên.

“Em nghĩ cũng đừng nghĩ đến,

Cả đời này, em chỉ được ở cạnh, Lôi Lạc Thiên anh.”

Trình Lam biết Lôi Lạc Thiên cũng giống như cô, anh xem cô và con như tính mạng của mình.

Nhất định dù chết cũng không để, hai mẹ con cô bị chút tổn thương gì.

Trình Lam nhìn anh rồi cất giọng thì thầm.

“Anh đã biết chuyện của em và Lôi Lạc Khánh?”

Cô biết Đường Tam nhất định đã nói với anh.

Nhìn cử chỉ của anh, không chút gì là kinh ngạc cả.

Trình Lam đoán chắc, anh đã biết từ lâu.

Lôi Lạc Thiên không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

Anh không muốn hỏi cô về việc này, anh biết càng hỏi, thì chuyện sẽ càng phức tạp hơn.

Trình Lam không muốn để mấy chuyện này, ảnh hưởng đến tâm tình của cô nữa.

Chuyện gì đến rồi sẽ đến, muốn cản cũng không được.

Lôi Lạc Thiên thấy tâm tình của Trình Lam hơi vui vẻ.

Anh cầm bịch khoai và hạt dẻ nướng đưa cho cô.

Ngửi được mùi thơm của khoai, bụng Trình Lam bất giác kêu lên.

Trình Lam dùng tay, che bụng mình lại.

Nhìn Lôi Lạc Thiên xấu hổ nói.

“Em chưa ăn tối.”

Lôi Lạc Thiên đau lòng, dùng tay khều nhẹ lên chóp mũi của cô.

“Lần sau không được như vậy.

Không tốt cho bảo bối.”

Trình Lam nghe lời gật đầu.

“Em hứa, lần sau nhất định không để bảo bối đối bụng.”

Cô cười cầm một củ khoai còn nóng hổi lên, bóc vỏ đút cho Lôi Lạc Thiên một miếng, rồi mới tự mình ăn.

“Cảm ơn anh, vì tất cả những gì anh đã làm cho em.”

Nói xong cô khom người nhẹ hôn lên môi Lôi Lạc Thiên.

Anh yêu thương ôm cô thật chặt vào lòng, giống như hai người chỉ là một.

Ngày hôm sau Lôi Lạc Thiên cầm về công ty.

Anh dặn Đường Tam và Tề Phong,

12 giờ trưa đưa Trình Lam đến cửa hàng áo cưới “Huyền Thoại”.

Sau khi hợp xong anh sẽ đến đó gặp cô.

Cửa hàng áo cưới “Huyền Thoại” là cửa hàng áo cưới lớn nhất,

thành phố S do Alex Smith kinh doanh.

Alex Smith là nhà thiết kế áo cưới nổi danh ở Pháp, anh được giải nhất trên thế giới, là nhà thiết kế trẻ trong 5 năm liên.

Muốn anh thiết kế một bộ lễ phục, phải đặt trước cả năm.

Không phải ai anh cũng sẽ nhận lời.

Xe dừng lại trước một cửa hàng sang trọng,

Toà nhà ba tầng được trang trí theo phong cách huyền thoại, ảo mộng.

Một chiếc xe ngựa bằng thủy tinh, được đặt ngay giữ đại sảnh.

Toàn bộ đồ vật trang trí là màu trắng kết hợp với thủy tinh, như trong truyện cổ tích.

Trình Lam nhìn thấy mấy cô phục vụ, đứng thành hai đường thẳng trước cửa, cung kính chào đón khách hàng.

Ba người bước vào trong, Đường Tam kéo tay Tề Phong đi xem lễ phục phụ dâu.

Trình Lam đã nói sẽ cho cô và Tề Phong làm dâu phụ, rể phụ.

Trình Lam nhìn hai người bọn họ cười.

Cô quá hiểu tính tình của Đường Tam, cô ta giống y như một đứa trẻ.

Trình Lam đi xung quanh, xem qua lo vải bộ lễ phục.

Từ trong phòng thử đồ đi ra,

Ngọc Anna với gương mặt tự đắc nhìn Trình Lam một khách phách lối.

Ngọc Anna nhìn Trình Lam từ trên xuống dưới.

Trình Lam mặc một cái áo thung thùng thùng, một cái quần bó và mang đôi giày đế bằng.

Ngọc Anna khinh thường nói với cô phục vụ, đang chỉnh lại lễ phục cho cô.

“Các người làm ăn như thế nào,

ngay cả chó mèo cũng được vào đây.”

Đường Tam nghe được lời nói mỉa mai của Ngọc Anna liền tức giận.

“Cô nói ai là chó mèo.”

Ngọc Anna cười chế giễu.

“Nhìn là biết còn phải hỏi.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 80

Đường Tam giận đến mặt tái xanh.

Muốn xông lên đánh cho cô ta một trận.

Trình Lam nắm tay Đường Tam lại, cô lắc đầu nói.

“Chị không thấy chó với mèo ở đây, mà từ nãy giờ, chị chỉ nghe một con chó điên sủa bậy sủa bạ.”

Cô phục đứng bên cạnh muốn cười mà không dám.

Cái cô Ngọc Anna nầy, ý gia đình mình giàu có, kinh doanh cửa hàng bách hóa “Ngọc Thị”, quen biết đông, cứ phách lối ra vẻ ta đây,

Hôm nay cô cũng muốn xem, có người cho cô ta một bài học nói đời.

Cô phục vụ chuyển tầm mắt nhìn ba người đối diện.

Theo sự quan sát chuyên nghiệp của cô trong cái ngành này, người con gái mặc đồ giải dị này không đơn giản.

Cho dù Trình Lam cứ tỏ ra thái độ thờ ơ, bình thường.

Nhưng cô có thể nhìn thấy hai người còn lại, luôn có thái độ tôn kính và khép nép trước mặt cô ta.

Dù không biết thân thế và lai lịch của Trình Lam đi chân nữa, với thân phận thấp hèn của cô ta, thì dù như thế nào cũng không thể đắc tội được.

Khi Ngọc Anna nghe được lời nói xiên xỏ của Trình Lam, trong lòng tức giận vô cùng, sắc mặt trở nên thái xanh.

Sao cô gái này lại to gan như vậy, dám nói cô là chó điên.

Dù sao đi chân nữa, nếu nói về thế lực của gia đình cô, ở tại Thành Phố S này không mạnh bằng tứ đại gia tộc, nhưng cũng tương đương với Tư Thị và Mạc Thị.

Chỉ cần cô về nói với ba mẹ mình một câu, chỉ trong vòng một đêm, chắc chắn người dắt tội với cô sẽ bị ép đến, sống cuộc sống đầu đường xó chợ, không nơi để dung thân.

Ngọc Anna cô là một người, ai đắc tội với mình, đừng hòng có ngày sống được yên.

Trong lúc hai bên cãi vã, Bùi Anh Tuấn từ trong phòng thay đồ đi ra.

Hôm nay anh là bạn nhảy của Ngọc Anna, trong buổi vũ hội từ thiện của công ty cô, hàng năm đi đầu tổ chức.

Anh muốn ra uy trước mặt Ngọc Anna, khi nhìn thấy tình hình này, liền bước tới dùng giọng điệu ta đây lên tiếng.

“Các người có biết, nơi này chỉ dành riêng cho khách hàng VIP không?”

Các người là ai mà tùy tiện vào đây, nói chuyện không lễ phép như vậy?”

Bùi Anh Tuấn xoay người nói với các cô phục vụ.

“Còn không cho người đuổi họ ra ngoài.”

Ngọc Anna thấy Bùi Anh Tuấn vì mình mà ra mặt, trên mặt liền hiện lên nụ cười đắc ý.

Các cô phục vụ, không biết phải làm như thế nào.

Bùi gia là một khách hàng lớn, tất cả trang phục dạ tiệc của họ, đi ầu do cửa hàng của các cô cung cấp.

Vả lại anh còn là con trai cưng của Bùi cục trưởng, họ không thể đắc tội.

Bùi Anh Tuấn nhìn thấy mấy cô phục vụ do dự, liền ra hiệu cho hai tên vệ sĩ của mình.

Đường Tam nhìn một mành phụ họa này liền tức giận.

“Bùi công tử, vẫn chưa chừa cái thói phách lối này của mình sao?”

Nếu tôi nhớ không lầm, thì một người bị Trần Tổng, lột chỉ còn lại một cái quần lót che thân.

Vậy mà bây giờ lại lên mặt như vậy, làm một người con gái yếu đuối như tôi, cũng phải bùm miệng chề cười.”

Tề Phong nghe Đường Tam nói những lời sắc bén này, trong lòng tán thưởng vô cùng.

Tề Phong thầm nghĩ “Đúng là không nên đắc tội với Đường Tam.”

Bùi Anh Tuấn nghe cô nói vậy, sắc mặt liền trầm xuống, nét mặt giận giữ hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Anh quan sát ba người trước mặt,

cố nhớ lại họ là ai.

Nhìn một chút anh chợt nhớ ra, hai người con gái này anh không có chút ấn tượng, nhưng Tề Phong thì anh biết.

Không phải hẳn là thuộc hạ thân cận của Lôi Lạc Thiên sao?

Lúc này sắc mặt của Bùi Anh Tuấn liền hoảng hốt, hắc chưa tiếp xúc với Lôi Lạc Thiên lần nào.

Nhưng hắn đã nghe, rất nhiều tin đồn đáng sợ về Lôi Lạc Thiên.

Chỉ cần đắc tội với Lôi Lạc Thiên, ngày hôm sau, công ty của người đó liền phá sản.

Bùi Anh Tuấn thay đổi thái độ, xoay qua Ngọc Anna nói.

“Thôi đừng chấp nhất với bọn họ, đừng để họ ảnh hưởng tới tâm trạng của chúng ta.”

Ngọc Anna, liền tức giận, không hiểu thái độ này của Bùi Anh Tuấn là sao.

Mới vừa rồi còn mạnh miệng, nhưng bây giờ lại khép nép như vậy.

Cô bước lên muốn cho Đường Tam một bài học.

“Con nhỏ ranh con này, mày tưởng mày là ai. Ở đây đâu tới phiên mày nói hươu nói vượn.”

Vừa nói xong định vươn tay chụp lấy cánh tay của Đường Tam.

Không ngờ chưa chụp được tay của Đường Tam, đã bị Trình Lam dùng mép bàn tay, chặt mạnh xuống một cái. Trình Lam ra quyền nhanh như chớp.

Lúc này sắc mặt của Trình Lam không hề thay đổi.

Vẫn ôn nhu, bình thản, như chuyện vừa xảy ra, không liên quan gì đến cô.

Tiếng xương bị gãy vang lên.

Rắc rắc....

Ngọc Anna hoảng hốt, liền nhìn Trình Lam bằng cặp mắt đọc ác.

Tay trái cô cầm lấy tay phải của mình, hét lên vì đau đớn.

Ahhhhhhh.....

Tất cả người có mặt đi đầu sững sốt.

Họ không ngờ một cô gái nhìn vào, dịu dàng và yếu đuối như vậy.

Nhưng khi ra tay lại tàn nhẫn và mạnh mẽ đến không thể ngờ.

“Anh Tuấn, cô ta đã đánh gãy tay của em rồi.”

Tiếng nói ghen nào của Ngọc Anna vang lên.

Trong lúc này vì chuyện vừa xảy ra, Bùi Anh Tuấn như một người mất hồn, anh sững sốt đứng tại chỗ.

Khi nghe Ngọc Anna kêu mình, anh mới lấy lại tinh thần, bước tới đỡ lấy Ngọc Anna.

Anh nhìn vào cánh tay bị gãy của cô, liếc nhìn sang Trình Lam.

Anh không thể tin, một cô gái mảnh mai như vậy, lại có sức lực phi thường.

Xương cánh tay của Ngọc Anna, hẳn như vì cú đánh vừa rồi của Trình Lam mà vỡ nát.

Trong lòng Bùi Anh Tuấn thầm nghĩ, với sức lực của mình, còn chưa chắc có thể gây ra tổn thương lớn như vậy.

Bùi Anh Tuấn biết họ không phải là những người tầm thường.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 81

Bùi Anh Tuấn không muốn gây chuyện phiền phức liền lên tiến.

“Thôi mình đi bệnh viện đi.

Nếu chậm trễ, cánh tay em sẽ bị phế.”

Ngọc Anna tức giận, tính tình đại tiểu thư của cô ta, bắt đầu bộc phát.

“Đi.....đâu có dễ dàng như vậy.

Dám đụng vào em, em sẽ khiến bọn họ, hối hận vì đã chọc đến Ngọc Anna em.”

Vừa nói xong cô ra hiệu cho hai tên vệ sĩ, vừa mới bước vào cửa hàng, khi nghe tiếng thét của cô.

Cô muốn họ cho Trình Lam một bài học.

Trình Lam đứng quan sát Ngọc Anna, nhìn thấy hai tên vệ sĩ tiến đến gần mình, cô không hề tỏ ra chút gì gọi là sợ hãi, hay hoảng hốt cả.

Ai nấy đi đâu biết, cô Ngọc Anna này bụng dạ hẹp hòi, ra tay độc ác.

Có một cô gái, lúc trước chỉ vì giành giật một bộ lễ phục mà đắc tội với Ngọc Anna.

Ngọc Anna đã cho vệ sĩ của mình, đánh cô ta cho đến tàn phế, còn tự tay của mình dùng kéo xõn mái tóc dài của cô gái kia.

Các cô phục vụ đi đầu tán thưởng, sự gan dạ này của Trình Lam.

Nếu đổi lại là bọn họ, chắc giờ này tay chân đi đầu rung c ãm cập.

Bùi Anh Tuấn thấy vậy, liền túm lấy tay của Ngọc Anna nói.

“Đừng đụng vào họ, em đâu không lại họ đâu.”

Ngọc Anna vẫy tay mình ra khỏi bàn tay của Bùi Anh Tuấn, nhìn anh khinh thường nói.

“Đúng là nhất gan, có ai ở Thành Phố S này, mà em không dám đụng vào.”

Một lời nói ngong cu ãng thốt ra từ miệng của Ngọc Anna, làm Bùi Anh Tuấn phải rùng mình.

Chắc cô ta không biết mình đang đụng vào ai.

Tề Phong nghe Ngọc Anna nói vậy, liền cảm thấy thương hại cho gia đình của cô ta.

Tại sao lại sinh ra một đứa con ngang ngược và lộng hành như vậy.

“Ngọc tiểu thư, đúng là lá gan to bằng trời.

Lôi Lạc Thiên tôi, mà cô cũng xem không ra gì.”

Giọng nói uy nghiêm của Lôi Lạc Thiên vang lên.

Lúc này Lôi Lạc Thiên từ bên ngoài cửa bước vào, vì nghe được những lời Ngọc Anna vừa nói, cặp mắt anh hơi khép lại, đầy nguy hiểm.

Trên người anh mặc một bộ âu phục Armani màu đen, áo sơ mi màu xanh.

Nhìn không chỗ nào có thể chê được, dáng người anh, dù mặc gì đi chăng nữa, cũng tôn lên sự cao quý và quyền uy.

Trên người Lôi Lạc Thiên luôn tỏa ra tà khí, làm người ta nhìn vào rất thu hút, nhưng lại không dám đến gần.

Đi phía sau anh là TềPhú và hai tên vệ sĩ.

Khí thế của Lôi Lạc Thiên, không ai có thể sánh bằng.

Sự oai nghiêm của Anh, làm tất cả mọi người, đi đâu phải e sợ và khép nép.

Lúc này tất cả ánh mắt đi đâu dồn hết lên người anh.

Những ánh mắt hâm mộ của mấy cô phục vụ, làm Trình Lam chán ghét trong lòng.

Lôi Lạc Thiên không để ý đến một ai, anh bá đạo bước đến ôm Trình Lam vào lòng.

Họ không thể nào tưởng tượng được, một cô gái tầm thường, lại được một người đàn ông xuất sắc như anh yêu thương.

Ngọc Anna nhìn thấy Lôi Lạc Thiên, sắc mặt liền thay đổi, cô nhận ra Lôi Lạc Thiên.

Dù anh ít khi xuất hiện trong giới truyền thông, nhưng vì là bạn lâu năm của Mạc Gia Yến, nên cũng biết đến Lôi Lạc Thiên phần nào.

“ Lôi Tổng, ngài nói vậy là không đúng.

Là vị tiểu thư này ra tay trước, đánh gãy tay của tôi.

Vì quá tức giận nên tôi mới nói vậy.”

Ngọc Anna thay đổi giọng điệu nói chuyện của mình, muốn làm Lôi Lạc Thiên có ấn tượng tốt với cô.

Lôi Lạc Thiên buông Trình Lam ra, nhìn vào khuôn mặt thờ ơ của cô lên giọng hỏi.

“Là em ra tay?”

Trình Lam nhìn anh, giọng nói thản nhiên vang lên.

“Phải là em, chỉ là chuyện nhỏ, anh không cần lo.”

Mấy cô phục vụ thẫn thờ trong lòng.

Đánh gãy tay người ta mà gọi là chuyện nhỏ.

Còn câu “anh không cần lo” của cô ý nghĩa là gì?

Không cần lo cho Ngọc Anna, hay không cần lo cho cô.

Lôi Lạc Thiên tức giận, sắc mặt liên tục thay đổi, nhìn Trình Lam bằng cặp mắt bực bội.

Ngọc Anna vui mừng trong lòng, cô nghĩ chắc chắn, dù Lôi Lạc Thiên thế lực có lớn đến đâu, cũng phải nể mặt Ngọc gia phần nào.

Dù sao gia tộc của cô, cũng không phải tầm thường.

“Tại sao lại vì một người không ra gì, mà làm bẩn tay mình.”

Lúc nghe Lôi Lạc Thiên nói vậy, miệng của các cô phục vụ, há thành chữ O, vì kinh ngạc.

Sắc mặt của Ngọc Anna liên tục biến sắc.

Cô không ngờ anh lại nói như vậy.

Đánh gãy tay của cô anh không nói gì thì thôi, lại lo tay của cô ta bị bẩn.

Trên đời này, sao lại có một người nói chuyện vô lý như vậy.

Lôi Lạc Thiên nhìn vào bàn tay của Trình Lam, lúc này hơi ửng đỏ.

Anh đau lòng c ần tay cô lên, nhẹ nhàng xoa vào nơi bị đỏ, trên tay của Trình Lam.

Lôi Lạc Thiên ngược mặt lên dùng giọng nói lạnh lùng nói với Ngọc Anna.

“Là cô làm tay của vợ tôi sưng đỏ?”

Lúc nghe Lôi Lạc Thiên nói Trình Lam là vợ của anh.

Ngọc Anna li ền sợ hãi, nhưng chỉ trong chốc lát, cô lấy lại tinh th ần.

“Sao Lôi Tổng lại nói như vậy.

Tay của cô ta chỉ hơi đỏ mả thôi, còn tay của tôi đã bị cô ta đánh gãy.”

Lôi Lạc Thiên nhìn Ngọc Anna, cặp mắt giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta.

Ngọc Anna vì ánh nhìn sắc bén này của Lôi Lạc Thiên, bất giác lui v ề phía sau hai bước.

Giọng nói ngang tàng của Lôi Lạc Thiên vang lên.

“Dù cô có chết 100 l ần, cũng không thể so được với chút tổn thương này của vợ tôi.”

Bùi Anh Tuấn nghe những lời nói bá đạo này của Lôi Lạc Thiên.

Trong lòng th ần nghĩ, so với lời đ ền Lôi Lạc Thiên còn đáng sợ hơn nhiều.

“Lôi Tổng, tôi nghĩ Ngọc tiểu thư không có ý làm hại đến Lôi phu nhân. Xin ngài thứ lỗi cho cô ấy.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 82: Quyên Thế

Ngọc Anna tức muốn chết luôn.

Trên đời này sao lại có người vô lý như vậy.

Cô tưởng rằng mình là người ngang ngược nhất, nhưng không ngờ, Lôi Lạc Thiên còn ngang ngược hơn cô cấp trăm cấp ngàn lần.

Bị người ta đánh gãy tay, mà còn phải nói xin lỗi.

Đây là cái thế giới gì, từ trước tới giờ chỉ có cô ăn hiếp người ta, chứ đâu có việc, cô phải xuống nước xin lỗi.

Ngọc Anna không biết sống chết liền lên tiếng.

“Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta, dù sao đi chăng nữa, Ngọc Gia cũng có tiếng tăm và địa vị ở Thành Phố S này.

Dù Lôi Tổng muốn đánh chó, cũng phải kiêng chủ nhà.”

Lôi Lạc Thiên nghe Ngọc Anna nói vậy, sắc mặt của anh hiện lên vẻ tà ác.

Chân mày anh bất giác nhíu lại, cặp mắt nhìn thẳng vào mặt của Ngọc Anna.

Tiếng nói khàn khàn của Lôi Lạc Thiên vang lên.

“Ngọc Thị là cái thá gì, mà Lôi Lạc Thiên tôi phải nể mặt.”

Nói xong anh liền nhìn Trình Lam, vào lúc này vì đứng quá lâu, nên thân thể của Trình Lam mệt mỏi vô cùng.

Cô nép người sát vào người của Lôi Lạc Thiên.

Dựa đầu lên lòng ngực rắn chắc của anh.

Đặt hết trọng lượng cơ thể của mình, lên người anh.

Lôi Lạc Thiên biết, vì mang thai cho nên sức khỏe của cô hơi yếu.

Trước mặt của tất cả mọi người,

Lôi Lạc Thiên yêu thương bế Trình Lam qua ghế sofa bên cạnh ngã xuống.

Ôm trọn thân thể củ Trình Lam vào lòng.

Mấy cô phục vụ ước gì mình có thể tìm được, một người đàn ông như Lôi Lạc Thiên.

Ngọc Anna nghe Lôi Lạc Thiên kinh thường gia đình mình, liền nổi cáu.

“Lôi Tổng, đừng tưởng một tay có thể che trời.”

Lôi Lạc Thiên nghe Ngọc Anna nói vậy, cặp mắt hiện lên sự châm chọc, giọng nói kinh thường vang lên.

“Lôi Lạc Thiên tôi không thể một tay che trời.

Nhưng chỉ cần một lời nói của tôi, Ngọc gia, sẽ vì cô chỉ trong vòng một đêm, mà tán gia bại sản.”

Nói xong anh ra hiệu cho TềPhú.

TềPhú liền lấy điện thoại di động ra gọi cho trợ lý của mình.

“Cho người làm giá cỗ phiếu của Ngọc Thị, xuống tới không đáng một xu.

Lôi Tổng không muốn Ngọc Thị có cơ hội trở mình”

Ngọc Anna nghe anh nói vậy cô liền xông tới, mặt cho cánh tay của mình, lúc này đang đau đớn vô cùng.

Cô chụp lấy cái điện thoại trong tay TềPhú nói.

“Không.... Các người không được làm như vậy.”

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy Trình Lam câu mày, vì những tiếng la hét của Ngọc Anna.

Anh bực bội nhìn Bùi Anh Tuấn nói.

“Bùi công tử, người nên đem cô ta đi đi. Đừng làm vợ tôi khó chịu.”

Lúc này Bùi Anh Tuấn bước tới đỡ lấy Ngọc Anna. Giờ không con ra về phách lối ta đây nữa.

“Em đừng náo loạn nữa, em sẽ hại chết cả gia đình của mình.”

Lúc này Ngọc Anna mới chịu nghe lời nói của Bùi Anh Tuấn.

Cô biết Lôi Lạc Thiên có khả năng đó.

Ngọc Anna, Bùi Anh Tuấn và mấy tên vệ sĩ, rời khỏi cửa hàng áo cưới Thiên Thoại.

Bốp bốp bốp....

Lúc này từ trên lầu truyền đến mấy tiếng vỗ tay.

Ha ha ha

Alex Smith cười một cách sáng khoái, từ trên lầu bước xuống.

Anh mặc một cái áo sơ mi và quần tây màu trắng, mang giày thoải mái “boat shoes”

* Đôi giày làm bằng vải bố, không cần mang vớ, cao đến mắt cá chân.

Dáng người Alex cao gầy, làn da trắng, mũi cao thẳng, cặp mắt màu xanh nước biển.

Anh là một người Pháp nguyên thủy.

“Thiên, đã lâu không gặp, cậu không hề thay đổi chút nào, vẫn luôn làm người ta nhìn vào thật khó ưa.”

Alex Smith đi tới bắt tay của Lôi Lạc Thiên.

“Alex, đã lâu không gặp, cái miệng này của cậu, vẫn không nói được, một lời dễ nghe.”

Lôi Lạc Thiên vừa bắt tay Alex vừa nói.

Alex là bạn thân từ thời đại học với Lôi Lạc Thiên.

Hai người luôn nói chuyện như vậy.

Alex không e dè Lôi Lạc Thiên như những người khác.

Buông tay Lôi Lạc Thiên ra, Alex lui về phía sau 2 bước.

Anh đứng hai tay đút vào túi quần tay, quan sát Trình Lam từ trên xuống dưới.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy ánh mắt thâm dò của Alex, nhìn chằm chằm vào người của Trình Lam anh bất giác cau mày.

A um.....

Lôi Lạc Thiên hắng giọng muốn nhắc nhở Alex, Trình Lam là của anh.

Alex biết tính độc chiếm của Lôi Lạc Thiên vô cùng mạnh mẽ, chỉ cười r ồi búng tay một cái.

Mấy cô phục vụ hiếu ý của Alex,

bước tới cung kính mời Trình Lam theo bọn họ vào phòng thử lễ phục.

Đường Tam thấy vậy cũng đi theo giúp một tay.

Lôi Lạc Thiên mặc xong lễ phục đứng chính giữa đại sảnh cùng với Alex, Tề Phong và Tề Phú chờ Trình Lam bước ra ngoài.

Chờ một chút, một cô phục vụ c ần cái đi ầu khiễn từ xa, b ắm một nút.

Bức tường màu trắng trước mặt, bắt đ ầu di chuyển.

Từ từ xoay qua bên phải, dưới sự kinh ngạc của mọi người, Trình Lam đứng trên bực thềm hình trái tim.

Trên người cô mặc áo cưới màu trắng tinh khiết.

Vì Trình Lam mang thai gần 5 tháng, cho nên bụng của cô đã lớn, Alex đành phải thiết kế theo kiểu đ ầm xoè của công chúa, phần trên vì Lôi Lạc Thiên không thích người khác, ngắm nhìn thân thể của Trình Lam, nên Alex đành phải thiết kế một cái áo cưới cổ trái tim, hai tay ngắn làm bằng ren, bó sát phần ngực.

Một cái tùng xoè làm bằng ren trắng được đính mấy chục viên kim cương xung quanh.

Mấy viên kim cương vì những ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống, tỏa sáng lấp lánh một cách lạ thường.

Ở nơi thất lạng Alex đặt một đ ỏa hoa tường vi bằng thủy tin.

Trình Lam đứng trên bực thềm được ánh đèn r ọi thẳng lên người mình.

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam đăm đỏi, cô y như một nàng công chúa, từ trong bức tranh cổ tích bước ra ngoài.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 83

Trình Lam từ trên bậc thềm bước xuống, cặp mắt cô không thể rời khỏi người của Lôi Lạc Thiên.

Giờ phút này, anh đẹp trai một cách lạ thường, y như một bức tượng điêu khắc hy Lạp.

Trên người anh mặc âu phục màu trắng, khác với bộ âu phục đen thường ngày.

Màu đen huyền bí làm người ngoài nhìn vào, thấy anh đáng sợ và nguy hiểm.

Nhưng bộ âu phục màu trắng này thì khác, nó tăng thêm phần phong độ và nhã nhặn của anh.

Nhìn vào hấp dẫn vô cùng.

Trên người anh tỏa ra khí chất vương giả và oai nghiêm.

Anh y như một chàng Bạch Mã Hoàng Tử, được ông trời tạo ra, dành riêng cho Trình Lam cô.

Trong lòng xúc động, cặp mắt Trình Lam hơn ngàn lệ.

Lôi Lạc Thiên bước tới nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

Cho dù là đang mang thai đi chăng nữa, Trình Lam vẫn tỏa ra sự hấp dẫn vô cùng.

Hai người nhìn nhau, giờ phút này trong mắt cả hai, chỉ có duy nhất là đối phương mà thôi.

Mấy cô phục vụ qua cả mắt, họ không ngờ cô gái bình thường vừa rồi, không cần trang điểm chỉ thay một bộ lễ phục, lại có thể trở thành xinh đẹp và quyến rũ vô cùng.

Đây là lần đầu tiên, họ thấy một cặp vợ chồng đẹp đôi như vậy.

Đúng như câu” Trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa.”

Alex nhìn thấy ánh mắt vừa ý của Lôi Lạc Thiên, liền bước tới nói với Trình Lam.

“Cô đúng thật là có phước, được Thiên yêu thương như vậy.

Đáng lẽ tháng này tôi đang ở Paris, đang chuẩn bị tổ chức buổi sưu tầm áo cưới, vào tuần lễ thời trang Quốc Tế.

Nhưng Thiên cho máy bay tư nhân qua Paris, đón tôi về gấp để đặc biệt thiết kế cho cô một bộ lễ phục.”

Trong lòng Trình Lam cảm giác ngọt đến không thể tả.

Nhìn anh thường ngày nghiêm túc và bá đạo như vậy, nhưng không ngờ anh lại chu đáo và tử mĩ vô cùng.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy nụ cười trên mặt Trình Lam, anh yêu thương ôm cô vào lòng.

Đường Tam nhìn hai người ngọt ngào như vậy, cô liền dùng tay huých Tê Phong một cái.

“Anh thấy không, anh Thiên như vậy mà lại là một người chu đáo và lãng mạn vô cùng.

Không như người nào đó, y như một khúc gỗ.”

Tề Phong nghe cô nói vậy, làm bộ như không hiểu.

Cố tình trêu ghẹo cô, tay gãi đầu làm bộ mặt vô tội nói.

“Em nói anh sao? Anh là người, đâu phải là gỗ.”

Đường Tam nghe anh nói vậy, muốn xông tới, cho anh một đấm vào mặt.

“Đúng là vì em đã làm nhiều chuyện ác, nên ông trời mới tạo ra anh, để dầy dò em.”

Vừa nói Đường Tam vừa thở hển hển, y như con sư tử đang tức giận.

Tất cả mọi người, khi nghe Đường Tam nói vậy liền bật cười lên.

Không khí trong cửa hàng Thần Thoại cũng vì Đường Tam mà trở nên nhộn nhịp lên hẳn.

Thử áo cưới xong Lôi Lạc Thiên đưa Trình Lam đến nhà hàng Pháp tại khách sạn The Palm của Trần Hao.

Anh biết cô thích nhất là ăn thịt bò bít tết tại đây.

Hai người vừa bước vào Trình Lam nhìn thấy đông đúc người sắp hàng chờ lấy chỗ.

Cô nắm tay Lôi Lạc Thiên, kéo nhẹ một cái rồi nói.

“Thôi đông quá, chắc chờ phải lâu lắm. Mình đi chỗ khác cũng được.”

Lôi Lạc Thiên yêu thương nắm tay cô thật chặt rồi lên tiếng.

“Từ trước đến nay, Lôi Lạc Thiên anh, không bao giờ phải chờ đợi cái gì cả.”

Trình Lam nghe anh nói vậy, liền cười nhìn anh nói.

“VẬY BẢO BỐI CỦA CHÚNG TA LÀ ĐIỀU DUY NHẤT, CÓ THỂ KHIẾN LÔI TỔNG, NÊN CHỜ ĐỢI MỘT CÁCH CAM TÂM TÌNH NGUYỆN.”

Ha ha ha..

Lôi Lạc Thiên nghe Trình Lam nói vậy liền bật cười.

Anh gạt đầu vui vẻ nói.

“ĐÚNG, TRÊN ĐỜI NÀY KHÔNG CÓ GÌ CÓ THỂ ẢNH HƯỞNG ĐẾN LÔI LẠC THIÊN ANH, CHỈ CÓ RIÊNG TRÌNH LAM EM VÀ CON LÀ NGOẠI LỆ.”

Lôi Lạc Thiên dắt tay Trình Lam, đi đến cửa vào của nhà hàng.

Nam phục vụ vừa nhìn thấy Lôi Lạc Thiên liền khom người cung kính nói.

“LÔI TỔNG MỜI VÀO.”

Trình Lam kinh ngạc nhìn Lôi Lạc Thiên.

Cả buổi chiều cô luôn ở bên cạnh anh, cô đâu thấy anh gọi điện thoại đặc chỗ.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Trình Lam, anh cười nói.

“ĐỒNG GÓC, TRẦN HAO ĐÃ DÀNH SẴN MỘT CĂN PHÒNG VIP CHO ANH, MẠNH HÙNG VÀ NAM LIỆT DÙNG. CHO NÊN LÚC NÀO ĐẾN ĐÂY CŨNG ĐIỀU CÓ CHỖ.”

Lúc này Trình Lam mới hiểu, quả thật khi có quyền, có thể việc gì cũng sẽ được ưu đãi hơn.

Ăn xong Lôi Lạc Thiên và Trình Lam, đi dạo trên bờ biển tư nhân thuộc về quyền sở hữu của khách sạn The Palm.

Trình Lam một tay nắm tay Lôi Lạc Thiên, tay còn lại cầm đôi giày của mình, đi chân trần trên mặt cát mịn màng của bãi biển.

Hai người đi đến một nơi nộn nhịp nhất của bờ biển, Trình Lam nhìn thấy một chiếc xe bán kem, liền muốn ăn.

Lôi Lạc Thiên tìm chỗ thoải mái cho Trình Lam ngồi, rồi mới đi mua cho cô một cây kem dâu.

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên vui vẻ đi mua kem, tay cô bất giác sờ lên bụng mình, miệng nở nụ cười dè dặt.

“Bảo bối, hai mẹ con mình phải bảo vệ cha con.

Mẹ tuyệt đối sẽ không tha, cho kẻ nào muốn làm hại đến gia đình chúng ta.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 84: Kỷ Niệm

Lôi Lạc Thiên quay trở lại, dáng vẻ uy nghiêm của anh, cầm một cây kem dâu nhìn vào thật buồn cười.

Trình Lam như một đứa bé, vui mừng nhận lấy cây kem từ tay Lôi Lạc Thiên.

Cô cắn một miếng kem rồi dứt cho

Lôi Lạc Thiên, anh lác đầu dụi dằm dùng tay chùi đi những vết kem dính trên môi cô.

Trình Lam nghịch ngợm cắn thêm

một miếng kem.

Cô khom người vương tay kéo cà vạt của Lôi Lạc Thiên, để anh khom tới gần mình.

Trình Lam áp môi mình lên môi anh, cô dùng đầu lưỡi của mình, đưa toàn bộ kem trong miệng vào miệng của Lôi Lạc Thiên.

Anh nuốt kem trong miệng xuống, vương tay ôm cô đặt lên đùi mình.

Hai đôi môi vẫn không rời nhau.

Ngực của Trình Lam vì tư thế này mà áp sát vào lòng ngực rắn chắc của anh.

Lôi Lạc Thiên hôn Trình Lam một cách say đắm.

Trình Lam tay chân mềm nhũn, làm rơi cây kem xuống mặt đất.

Cô không thể kèm chế được bản thân mình, bắt giác ôm anh thật chặt, hôn anh một cách đắm đuối.

Không biết vì sao, thân thể của Trình Lam lúc này nhạy cảm vô cùng.

Chỉ cần Lôi Lạc Thiên có cử chỉ thân mật với cô, thân thể của cô liền bị kích thích.

Giờ này Trình Lam không còn biết, mình đang ở đâu, và đang làm gì. Trong lòng cô chỉ biết, cô thật sự rất muốn anh.

Lôi Lạc Thiên cũng không khác gì với Trình Lam là bao nhiêu.

Vì sự nhiệt tình này của cô, thân thể của anh bắt đầu có cảm giác ham muốn mãnh liệt.

Trình Lam có thể cảm giác được, vật nam tín của anh cọ lên mông của mình.

Lôi Lạc Thiên buôn Trình Lam ra, lúc này vì kích dục mà khuôn mặt Trình Lam ửng đỏ, cặp mắt mông lung nhìn vào hấp dẫn vô cùng.

Lôi Lạc Thiên đứng lên ôm Trình Lam đi thẳng vào khách sạn, tắt cả ánh mắt đi đâu dờn hết lên hai người.

Lôi Lạc Thiên không quan tâm đến một ai, thả nhiên ôm Trình Lam lên phòng VIP Tổng Tổng 5601 của anh.

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam đặt lên giường.

Cô theo thói quen, quan sát xung quanh, chợt nhớ lại đi đâu gì Trình Lam ng ỡ bật dạy, nhìn Lôi Lạc Thiên nghi ngờ nói.

“Đây là nơi đầu tiên em gặp anh?”

Lôi Lạc Thiên cười gật đầu một cái.

“Phải đây cũng sẽ là phòng tân hôn của chúng ta.

Hôn lễ sẽ được tổ chức trong khách sạn này.

Hôm đó anh sẽ cho người trang trí, căn phòng này thành phòng tân hôn.”

Căn phòng này là kỷ niệm của anh và Cô.

Cho nên anh mới đặt biệt nói với Trần Hao, giữ lại căn phòng này vĩnh viễn cho Lôi Lạc Thiên anh.

Trình Lam nhìn chung quanh căn phòng.

Những ký ức vào đêm hôm đó lần lượt hiện lên trước mặt cô.

Từng ngọn đèn, từng đồ đạc trong phòng này, đi đâu là kỷ niệm giữa anh và cô.

Trình Lam nhìn thấy chai rượu vang năm 1982, chỉ còn lại nửa chai đặt trên bàn.

Nếu cô nhớ không lầm, thì đêm đó cũng là chai rượu này.

Nói như vậy là Lôi Lạc Thiên không hề thay đổi bất cứ gì trong căn phòng này.

Trình Lam bất giác nhớ đến cảnh lần đầu tiên gặp mặt anh.

Anh từ phòng tắm đi ra, chỉ quấn trên eo một cái khăn tắm màu trắng.

Cô bất giác cười một mình rồi nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Sao anh tắm mà không khoá cửa.

Lỡ có người phụ nữ khác, đi vào gặp anh không mặc quần áo thì sao?”

“Ngoài Trình Lam em ra, còn ai có thể to gan như vậy.”

Lôi Lạc Thiên nhìn cô nói.

“Tất cả mọi người đi đều biết, tính tình của Lôi Lạc Thiên anh.

Dù là phục vụ phòng, họ cũng sẽ phái nam phục vụ.

Chớ đừng nói đến, có phụ nữ xuất hiện ở đây.

Em là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.”

Lúc này khi Trình Lam nhìn lại Lôi Lạc Thiên, trên người anh chỉ còn mặc mỗi một cái quần lót.

Anh đứng trước mặt Trình Lam với một thân hình hoàn mỹ, vô cùng hấp dẫn.

Tim Trình Lam bắt đầu nhảy loạn, hơi thở nắn nề

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô, dục vọng trong anh bắt đầu bộc phát.

Anh khom người cúi bỏ tất cả vương bận, trên người cô quăng xuống đất.

Lôi Lạc Thiên hôn khắp nơi trên cơ thể của cô, từng nơi anh hôn qua đi đều để lại những dấu vết, thuộc về riêng anh.

Sáng sớm tỉnh lại Trình Lam dùng tay, dụi cặp mắt say ngủ của mình.

Cô nhìn thấy Lôi Lạc Thiên đang ngồi tại bàn làm việc đặt cạnh cửa sổ.

Ánh nắng mặt trời chiếu thẳng lên thân hình mạnh mẽ của anh.

Lôi Lạc Thiên đặt tay ở cằm mình, ngón trỏ làm động tác gõ gõ lên môi anh. Cặp mắt đen thâm nhìn vào rất nguy hiểm.

Trình Lam biết Lôi Lạc Thiên đang suy nghĩ đi đâu gì rất quan trọng.

Mỗi lần anh có chuyện phiền não, đi đâu làm ra động tác này.

Trình Lam dùng chân bọc cơ thể Trần truồng của mình lại, đi chân trần để ôm Lôi Lạc Thiên từ phía sau.

Cắt ngang những giòng suy nghĩ trong đầu anh. Anh xoay người lại bế Trình Lam đặt lên đùi mình.

Lôi Lạc Thiên yêu thương vuốt ve mái tóc dài của cô hỏi.

“Có mệt không?”

Trình Lam lắc đầu, dựa đầu mình lên ngực anh.

Cô không hỏi Lôi Lạc Thiên đang suy nghĩ gì.

Nhưng cô biết, anh đang lo lắng về việc hôn lễ cuối tuần này.

Cô phải tìm cách giúp anh, để đối phó với Lôi Lạc Bằng và Việt Vũ.

Không thể họ cùng Nam Liệt, nội ứng ngoại hợp làm hại đến anh.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 85

Ngày hôm sau Lôi Lạc Thiên cùng TềPhú về công ty làm việc.

Trình Lam gọi cho Đường Tam, đến biệt thự Lôi Viên có chuyện bàn bạc.

TềPhong nhìn thấy Đường Tam, từ bên ngoài đi vào anh vui vẻ nói.

“Sao em đến sớm vậy, tối hôm qua còn bảo là mệt.”

Đường Tam tức giận bĩu môi nói.

“Tại anh đó, cả đêm hành hạ người ta.”

TềPhong nghe cô nói vậy liền háng giọng.

A um....

Lúc này mấy tên thuộc hạ của TềPhong, đứng bên cạnh canh chừng đi đều bụm miệng cười.

Trong lòng thầm nghĩ.

Rốt cuộc cũng có người trừng trị được đại ca.

Đường Tam nhìn thấy dáng vẻ ngại ngùng, khuôn mặt ửng đỏ của TềPhong liền bật cười.

Đường Tam cố tình chiêu chọc anh.

“Đỡ em dặn dò Má Tr ần, nấu canh tâm b ồ cho anh, đêm qua anh yếu quá.”

T ềPhong nghe Đường Tam nói vậy, muốn bị s ắc b ờ nước bọt của chính mình.

T ềPhong ngượng ngùng xoay người nhìn mấy tên thủ hạ, bắt gặp khuôn mặt muốn cười mà làm ra vẻ, chúng tôi không nghe được gì của họ.

T ềPhong nổi giận trợn mắt lên nhìn Đường Tam, lúc này đang thông thả bước lên lầu, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Đường Tam vừa đi vừa cười gian trá,

để lại T ềPhong với một bụng đ ầy nộ khí.

Bước vào phòng của Trình Lam, Đường Tam nhìn thấy cô đang ngồi trên ghế sofa kế bên cửa sổ.

T ầm mắt của Trình Lam nhìn ra ngoài, ngắm những bông hoa xinh đẹp mà Lôi Lạc Thiên hôm qua cho người tr ồng vì cô.

Từ trên nhìn xuống Trình Lam có thể nhìn thấy, các cành hoa H ồng màu đỏ được kết thành hình trái tim, ở trong chính giữa, là hai chữ cái T và L, được kết thành bằng hoa H ồng trắng.

Chữ T tượng trưng cho Thiên cũng có thể là Trình trong Trình Lam, còn L thì là Lam cũng có thể là Lôi trong Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên biết Trình Lam thích nhất là hoa Tường Vi.

Hoa tường Vi có rất nhiều màu, nhưng chung quanh Lôi Lạc Thiên chỉ tr ồng một mặt hoa Tường Vi màu H ồng.

Vì Hoa Tường Vi màu h ồng, có ý nghĩa là “Anh yêu em mãi mãi.”

Anh muốn làm Trình Lam kinh ngạc, mới cố tình cho người trong vòng một ngày làm hoàn tất vườn hoa này để tặng cô.

Tâm tư của Lôi Lạc Thiên làm Trình Lam vô cùng cảm động.

Càng lúc cô càng cảm giác được, tình yêu mạnh mẽ mà anh đã dành cho cô.

Có đôi khi Trình Lam nghĩ, nếu cuộc đời này mình không gặp được một người bá đạo mà chung tình như Lôi Lạc Thiên.

Không biết bay giờ mình sẽ ra sao, chắc có lẽ giờ này cô vẫn là một Trình Lam, vô tư không lo âu, không vướng bận, không có một tiêu trong cuộc sống.

Ngoại trừ nghiêm túc làm nhiệm vụ ra, chắc có lẽ cô sẽ không bao giờ biết đến cái gì gọi là “tình yêu khắc cốt ghi tâm”.

Đường Tam đi đến bên cạnh, đặt tay lên vai của Trình Lam nhìn theo tầm mắt của Cô.

Đường Tam chặc lưỡi tán thưởng.

“Anh Thiên quả thật là một người có tâm tư.”

Trình Lam gật đầu nhìn Đường Tam nói.

“Càng ngày chị càng yêu người đàn ông này.

Cho nên chị phải tìm cách, giết cho bằng được Việt Vũ.

Còn về phần Lôi Lạc Bằng, ông ta là bác cả của Lạc Thiên, chị sẽ để anh ấy tự giải quyết.”

Trình Lam cầm lấy điện thoại di động, mở ra ứng dụng theo dõi.

Lúc đầu không nghe gì cả, Trình Lam và Đường Tam chờ khoảng chừng 30 phút, rốt cuộc cũng nghe được giọng nói của Việt Vũ và Nam Liệt.

“Thủ lãnh kêu tôi báo với cậu,

vào ngày hôn lễ chúng tôi sẽ cho người lén vào nhà thờ, chế ngự thuộc hạ của Lôi Lạc Thiên.

Cậu phải phối hợp với chúng tôi, bỏ thuốc mê vào nước của bọn họ.

Lần này thủ lĩnh chỉ muốn thành công, không muốn thất bại.

Ông ấy muốn Lôi Lạc Thiên, Long Kiệt và Trình Lam phải chết.”

“Được, việc bỏ thuốc mê cứ giao cho tôi.

Tôi sẽ ở bên trong, tìm cách bắt Trình Lam làm con tin.

Tôi không tin lúc Trình Lam nằm trong tay tôi, Lôi Lạc Thiên còn giám hống hách.”

Việt Vũ nghe Nam Liệt nói vậy liền cười đắc ý.

“Kỳ này chúng ta sẽ cho Lôi Lạc Thiên, ném thử mu ồi vị thất bại là gì.

Tôi sẽ trả lại cho hắn cấp 10 lần, những sỉ nhục mà hắn đã gay ra cho tôi.”

“Tôi đã chờ cái ngày này từ lâu.”

Nam Liệt dùng giọng gian ác nói.

Trình Lam và Đường Tam nghe bọn họ nói vậy liền nhìn nhau.

Trình Lam biết nếu việc này, có sự giúp đỡ của Nam Liệt, thì chắc chắn kế hoạch của Lôi Lạc Thiên sẽ thất bại.

“Tam nhi, em phải đến nhà thờ lắp ráp thiết bị camera theo dõi.

Chị muốn có thể quan sát tất cả hành động của bọn họ.”

“Dạ, em đi ngay.”

Đường Tam nói xong định đi, nhưng cô do dự một chút rồi nhìn Trình Lam nói.

“Chị Lam, chị có nên nói với anh Thiên, về việc của Nam Liệt không?”

Trình Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, cất giọng nói.

“Chị sẽ nói với anh ấy tối nay.”

Nghe Trình Lam nói vậy, Đường Tam mới yên tâm mà rời khỏi, đi đến nhà thờ Đức Mẹ.

Đường Tam đi một vòng xem xét hoàn cảnh xung quanh.

Nhập hết chi tiết vào máy tính xách tay.

Trong lúc đi xung quanh nhà thờ, Đường Tam chợt suy nghĩ ra một ý định.

Cô bắt đầu lắp ráp camera theo dõi, đồng thời đặt thêm mấy quả bom mini tự mình biến chế, vào trong mấy góc khuất.

Có thể dùng điện thoại di động để khởi động bom từ xa.

Làm xong tất cả Đường Tam gọi điện báo cho Trình Lam biết.

Đồng thời cũng gửi qua cho Trình Lam sơ đồ của nhà thờ.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 86: Kiều Nhi Trở Về

Tại Lôi Thị, trong phòng Chủ tịch Kiều Nhi cầm một sấp văn kiện đứng trước mặt Lôi Lạc Thiên.

Lúc này Lôi Lạc Thiên đang ngồi trên cái ghế da, thoải mái sau bàn làm việc của mình.

Đầu anh khom xuống, tay cầm cây bút Montblanc màu đen, đang đọc những văn kiện đặt trên bàn, chuẩn bị phê duyệt những tờ văn kiện này.

“Anh Thiên, bên paris em đã giải quyết xong.

Họ đã ký hợp đồng với Tân Thị vào tuần trước.”

Kiều Nhi đặt văn kiện trên tay xuống bàn cho anh.

Cô vừa mới trở về từ Paris,

Lôi Lạc Thiên phái cô qua đó, thương lượng với một công ty lớn, muốn họ phải hợp tác với Tân Thị.

Với thế lực của Lôi Lạc Thiên trên thương trường, chỉ cần anh lên tiếng thì việc gì cũng có thể giải quyết.

Kiều Nhi thắc mắc muốn hỏi Lôi Lạc Thiên từ lâu, nhưng chưa có dịp.

“Anh Thiên, tạo sao anh lại giúp Tân Thị qua cái ải khó khăn kỳ này.

Nếu anh không ra tay trợ giúp, thì họ sẽ bị phá sản.”

Lôi Lạc Thiên nghe Ki ều Nhi nói vậy, anh đặt bút trên tay xuống bàn, ngược mặt lên nhìn Ki ều Nhi nói.

“Lôi Lạc Khánh không liên quan gì đến mối thù của anh.

Anh ta đã cứu mạng Lam Lam nhiều lần.

Lôi Lạc Thiên anh là người có thù phải trả, có ơn phải đền.

Coi như lần này anh trả lại cho anh ta, món nợ ân tình.”

Lôi Lạc Thiên nói xong tiếp tục đọc văn kiện trên bàn, vì thời gian trước anh phải ở cạnh Trình Lam, nên lượng công văn cần anh phê duyệt, đã chất chồng như núi.

Bay giờ anh phải làm việc với tốc độ cấp đôi mới có thể theo kịp.

Ki ều Nhi nhìn anh, môi mím chặt do dự một chút rồi mới nói.

“Anh Thiên, thời gian sau em muốn qua chi nhánh bên Paris làm việc, có được không?”

Cặp mắt của Lôi Lạc Thiên hiện lên vẻ do dự, anh không ngần ngại chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ.

“Mạnh Hùng.”

Hai tay Ki ều Nhi đặt bên hong, bất giác nắm chặt lại khi nghe hai từ này.

Giờ phút này đi ều mà cô không muốn nghe nhất, chính là tên của anh ta.

Ki ều Nhi lưỡng lự một chút rồi mới nói.

“Em không muốn Mạnh Hùng biết, em trở về Paris.

Anh đừng nói với anh ta.”

Lôi Lạc Thiên cười lác đầi.

“Ki ầu Nhi em cũnđ biết rõ tĩnđ tĩnđ của Mạnh Hùng. Dù em có trốn đĩnđ chân trời góc bể, anh ta cũnđ sẽ tìm đĩnđ em.”

“Anh không c ầnđ lo, chỉ c ầnđ anh không nĩnđ, em sẽ có cách.”

Ki ầu Nhi kiên quyếtnđ nĩnđ.

Tĩnđng cửa phòng bị đá bung ra, vang lĩnđ.

Bang....

Mạnh Hùng giận dữ, khuôn mặt h ầnđ h ầnđ, không kiên nĩnđ gì đĩnđ Lĩnđ Lạc Thiên xông vào.

Cĩnđ thư ký nét mặt lo ầuđ, vội vã chạy theo sau, khĩnđ người lo sợ nĩnđ với Lĩnđ Lạc Thiên.

“Chủ Tĩnđ, tĩnđ đầ..”

Lĩnđ chưa nĩnđ hĩnđ, đầ bị Lĩnđ Lạc Thiên cắt ngang.

Anh vẫynđ tay, ra hiệunđ cho cĩnđ thư ký lui ra ngoàinđ.

Cĩnđ thư ký khĩnđ người đĩnđ đi, giọng nĩnđ của Lĩnđ Lạc Thiên vang lĩnđ.

“Hũynđ bỏ tất cả, các cuộc hẹn hĩnđ nay của tĩnđ.”

“Dạ”

Cĩnđ thư ký lịch sự trả lĩnđ, r ầ đi ra ngoàinđ tiện tay kếp cửa lại.

“Mạnh Hùng, cậu xem Lĩnđ Thị của tĩnđ là nhà cậu à?”

Mạnh Hùng không đĩnđ ý đĩnđ Lĩnđ Lạc Thiên, bước tới túm lấynđ tay của Ki ầu Nhi.

Vì dùng sức quá mạnh, Ki ều Nhi bất giác cau mày.

“Muốn trốn, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Lời nói bá đạo của Mạnh Hùng, làm tính tình quật cường của Ki ều Nhi bộc phát.

Cô dùng sức vẩy tay ra khỏi tay của Mạnh Hùng.

Tỏa ra thái độ không nhượng bộ.

Ki ều Nhi ngược mặt lên, nhìn thẳng vào mặt Mạnh Hùng, kiêu ngạo nói.

“Việc của Ki ều Nhi tôi, không tới phiên Mạnh Tổng quản.”

Nói xong cô không khách khí bước mạnh mẽ ra ngoài.

Mạnh Hùng nhìn cô bước đi tức giận định đuổi theo, nhưng không ngờ lại bị Lôi Lạc Thiên kéo lại.

Lôi Lạc Thiên chỉ vào ghế sofa,

ý bảo Mạnh Hùng ngồi xuống.

Mạnh Hùng bất đắc dĩ nghe theo,

Trong lòng phẫn hận, Mạnh Hùng lấy trong hộp ra hai điếu cigar.

Đưa cho Lôi Lạc Thiên một điếu, anh dùng bật lửa đốt nó lên.

Mạnh Hùng chán nản hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả khói.

Anh ngã đầu dựa lên sofa rồi chậm rãi nói.

“Kế hoạch của cậu ra sao rồi?”

Lôi Lạc Thiên nhả một ngụm khói đen, anh đặt điếu cigar lên đờng gạt tàn thuốc rồi nói.

“Đã sắp xếp xong tất cả, chỉ còn đợi cá rơi vào lưới.”

“Cậu chắc, không cần sự giúp đỡ của tôi.”

Lôi Lạc Thiên nhìn anh, cười lác đàu.

Chuyện của tôi, tự tôi có thể giải quyết.

Hai người, mỗi người đi đều mang tâm sự khác nhau.

Lôi Lạc Thiên cầm điếu cigar lên, mân mê nó trong tay.

Dưới làn khói thuốc mờ mịt, cặp mắt lạnh lẽo của Lôi Lạc Thiên hiện lên sự nguy hiểm.

Toàn thân anh tỏa ra sát khí đàng đàng.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 87: Ông Xã

6 giờ chiều Lôi Lạc Thiên từ công ty trở về

Bước vào cửa anh nhìn thấy Trình Lam, đang ngồi trên sofa xem TV.

Tinh thần mệt mỏi Lôi Lạc Thiên cởi áo khoác ngoài, ném lên sofa.

Anh dùng tay nói lỏng cà vạt của mình, xắn tay áo lên.

Lôi Lạc Thiên ngồi xuống sofa ôm Trình Lam vào lòng.

Anh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

“Có mệt không?”

Trình Lam lắc đầu nói.

“Không, em rất khỏe nhưng hôm nay con hơi nghịch ngợm, cứ đá em hoài.”

Nghe cô nói vậy Lôi Lạc Thiên liền đặt tay lên bụng Trình Lam nói.

“Con ngoan, không được nghịch ngợm.”

Trình Lam nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh, cô ngồi dậy vòng ra phía sau ghế sofa, massage huyết thái dương cho anh.

Lôi Lạc Thiên cảm giác thoải mái, nhắm mắt lại định thần.

“Anh cảm giác, đỡ chút nào không?”

Lôi Lạc Thiên không mở mắt, giọng nói thản nhiên vang lên.

“Khỏe lắm, cảm ơn em.”

Nói xong anh nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, kéo Trình Lam đến bên người mình.

Anh bế Trình Lam đặt lên đùi mình nói.

“Thứ bảy, anh có chuyện phải làm, em ở lại Lôi Viên với Đường Tam, đừng ra ngoài có biết không.”

Trình Lam biết hôm đó anh sẽ hành động, tiêu diệt tổ chức Kim Xà.

Anh không muốn cô lo lắng.

“Em biết, anh không cần lo cho em.”

Trình Lam ngẩng lên nhìn anh, tay đùa giỡn với cà vạt của Lôi Lạc Thiên nói.

“Hôm đó anh phải cẩn thận với Nam Liệt, đừng tin vào anh ta quá.”

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam, muốn nói gì nhưng lại không nói.

Chỉ dịu dàng sờ lên tóc cô.

“Em yên tâm, anh biết cẩn thận.”

Hôm thứ sáu trước ngày hôn lễ giả một ngày.

Lôi Lạc Thiên không về công ty, mà ở nhà với Trình Lam.

Sáng sớm Trình Lam ngủ dậy, theo thói quen sờ bên cạnh giường.

Nếu như thường ngày, sờ lên sẽ là một mảnh lạnh tanh, nhưng hôm nay lại còn hơn ấm và mùi hương thoang thoảng quen thuộc của anh.

Trình Lam ng ỡi bật dậy, cặp mắt liêu lo quan sát chung quanh.

Căn phòng vắng tanh, chỉ duy nhất là tiếng động,

“bụp bụp”

vang lên từ vườn hoa bên ngoài.

Trình Lam tay với lấy áo choàng ngủ đặt bên cạnh đầu giường, khoát lên thân hình tròn trịa của mình.

Đi đôi dép lê đến bên cạnh cửa sổ, nhìn theo hướng tiếng gõ vang lên bên ngoài.

Trước sự kinh ngạc của Trình Lam, là thân hình vạm vỡ của Lôi Lạc Thiên.

Anh mặc bộ đồ thoải mái ở nhà, chân mang giày thể thao.

Tay áo được xắn đến khuỷu tay, anh khom người đang đóng một cái xích đu to lớn bằng gỗ.

Trình Lam nhìn dáng vẻ bần rợn của anh, trong lòng cảm giác ngọt ngào.

Cô đánh răng rửa mặt xong thay bộ đồ ngủ.

Giờ bụng Trình Lam đã lớn, không thể mặc gì, ngoài những bộ đồ dành riêng cho phụ nữ mang thai.

Lôi Lạc Thiên cố tình đặc, từ Paris đem về những bộ y phục nhãn hiệu nổi tiếng cho cô, chật đầy cả tủ.

Bước xuống cầu thang Trình Lam không đi thẳng ra ngoài vườn hoa gặp Lôi Lạc Thiên mà đi xuống bếp.

“Phu nhân mới dạy.”

Má Tr ần cung kính chào hỏi, mấy cô giúp việc, đi ầu cung kính khom người trước mặt Trình Lam.

“Má Tr ần, cho con một ly nước trái cây ép.”

“Dạ, phu nhân chờ một chút.”

Nói xong Má Tr ần căn dặn một cô giúp việc đi làm ngay lập tức.

Má Tr ần muốn giúp cô đem nước trái cây cho Lôi Lạc Thiên, nhưng Trình Lam không chịu.

Cô muốn tự tay, mang đến cho anh.

Trình Lam trên tay cầm một cái khay, trên khay đặt một ly nước trái cây và một cái khăn long trắng.

Cô bước đi nhẹ nhàng đến sau lưng Lôi Lạc Thiên, lúc này đang bận rộn không để ý đến phía sau mình.

“Thưa thiếu gia, mời người dùng nước trái cây.”

Trình Lam giả giọng người giúp việc nói.

Lôi Lạc Thiên tươi cười, xoay người một cái ôm cô vào lòng.

May mà Trình Lam thân thủ nhanh lẹ, theo phản ứng tự nhiên, cô cầm chặt ly nước trái cây.

Trình Lam đánh nhẹ lên người anh, hời dỗi nói.

“Ai anh cũng đi ầu ôm như vậy.”

Cô đã thay đổi giọng của mình, Lôi Lạc Thiên không thể nào nhận ra.

Lôi Lạc Thiên yêu thương, khẽ nhẹ lên mũi Trình Lam một cái r ồi nói.

“Thứ nhất, ngoài Má Tr ần ra, không ai được tiếp xúc trực tiếp với anh.

Thứ hai, cả đời này Lôi Lạc Thiên anh không thể nào quên được, mùi hương chỉ thuộc về riêng em.”

Nói xong Lôi Lạc Thiên đặt lên môi Trình Lam một nụ hôn thăm thiết.

Cô tươi cười cầm khăn long lên, lau những giọt mồ hôi trên trán anh.

Lôi Lạc Thiên hưởng thụ sự sủng ái này của cô, anh ngoan ngoãn ngẩng yên, để bàn tay mềm mại của Trình Lam, chạm vào khuôn mặt cương nghị của mình.

Trình Lam đặt khăn long lại trên khay, cầm lấy ly nước trái cây đưa cho Lôi Lạc Thiên.

“Sao anh phải tự tay làm, không để người giúp việc, làm những chuyện nặng nhọc này.”

Trình Lam nhìn vào bàn tay anh, thường ngày chỉ cầm bút, đặt xuống một chữ ký, có thể đáng giá đến hàng trăm triệu.

Vậy mà bay giờ bị trầy xước bởi những khúc gỗ này.

Cô đau lòng sờ nhẹ nhàng trên những vết thương trên tay anh.

Lôi Lạc Thiên cầm ly nước trái cây uống một hơi cạn, anh dùng tay sửa lại mái tóc dài, bị gió thổi tung lên của Trình Lam.

“Người khác làm anh không yên tâm, việc gì có liên quan đến em và con, anh sẽ đích thân phụ trách.”

Trình Lam nghe anh nói vậy, cô choàng tay qua cổ anh, đặt lên má anh một nụ hôn ngọt ngào.

“Cảm ơn ông xã.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 88: Cô Bán Hàng Candy

Lôi Lạc Thiên nghe cô kêu mình như vậy, cặp mắt tỏa sáng.

“Em mới vừa kêu anh bằng gì?”

Kêu lại một lần nữa đi.”

Khuôn mặt Trình Lam ửng đỏ, lần đầu tiên cô mới dám nói ra hai từ ông xã này.

Nó nghe ngượng ngừng làm sao.

“Ừa, em mới nói gì?”

hình như là cảm ơn anh.”

“Không, không phải là cảm ơn,

anh muốn nghe em kêu, anh bằng ông xã.

Ngoan, mau.. kêu thêm một lần nữa đi.”

Trình Lam cười híp mắt, nhìn dáng vẻ sung sướng và chờ mong của Lôi Lạc Thiên.

Cô vui đùa nói.

“ ông xã, ông xã, ông xã, ông xã.

Có được chưa Chủ Tịch Lôi.”

Vừa nói Trình Lam vừa cười.

Lôi Lạc Thiên sung sướng trong lòng, anh tươi cười, tay sờ lên tóc Trình Lam nói.

“Chưa, từ nay về sau chỉ được gọi anh như vậy.”

Trình Lam đứng lên, đi một nước vào biệt thự, bỏ lại cho Lôi Lạc Thiên một câu.

“Không kêu, nghe mà nổi da gà.”

Lôi Lạc Thiên nhìn dáng vẻ ngại ngùng của cô, anh bật cười ra tiếng.

“Ha ha ha ha “

Đống xong ghế xích đu, Lôi Lạc Thiên đưa Trình Lam đến trung tâm bách hoá, mua đồ dùng cho cô và em bé.

Lôi Lạc Thiên ôm eo Trình Lam đi phía trước, Tề Phú và bốn tên cận vệ đi phía sau.

Nói là cận vệ nhưng trên thực tế, họ là những thuộc hạ xuất sắc của anh trong bang Lôi Ứng.

Trong thời gian này anh vô cùng cẩn thận, Trình Lam đi đến đâu cũng có người theo bảo vệ.

Trung tâm bách hoá này, lúc trước thuộc về tập đoàn Ngọc Thị, nhưng bây giờ nó là tài sản thuộc về Lôi Thị của anh.

Lôi Lạc Thiên ôm Trình Lam bước vào cửa hàng Mẹ và bé yêu.

Thương hiệu nổi tiếng chuyên bán đồ dùng cho phụ nữ mang thai và em bé.

Hai người được chào đón một cách nhiệt tình, đồ trong cửa hàng này vô cùng đắt giá.

Những người vào đây đi đâu là người có tiền, nên phục vụ của cửa hàng này là hạng nhất, luôn chu đáo.

Mỗi một khách hàng vào đây, sẽ được một cô bán hàng đi theo để hướng dẫn.

Một cô nhân viên bán hàng, bước tới cung kính chào hỏi hai người.

“Xin chào quý khách, tôi tên là Candy, hôm nay tôi sẽ là người hướng dẫn cho quý khách.”

Nói cho dễ nghe là chào hỏi hai người, nhưng trên thực tế, cặp mắt của cô Candy này, chỉ nhìn chằm chằm vào mỗi một mình Lôi Lạc Thiên mà thôi.

Trình Lam bực bội trong lòng cô thầm nghĩ.

Lôi Lạc Thiên này đúng thật là một yêu nghiệt, đi đến đâu cũng đem đến tai họa.

Hai người bước đến khu quần áo của phụ nữ mang thai, Trình Lam trong lòng không vui, nên chỉ qua loa chọn vài bộ đồ.

Lôi Lạc Thiên không để ý, mỗi một

cái áo cái đầm, anh đi đâu thì chỉ chọn cho cô.

Mấy cô bán hàng nhìn thấy, một người đàn ông đẹp trai và phong độ như Lôi Lạc Thiên, tất cả đi đâu hâm mộ.

Ước gì mình cũng có một người đàn ông, xuất sắc như anh làm chồng.

Trình Lam không thèm quan tâm đến họ, chỉ thản nhiên đứng một bên xem Lôi Lạc Thiên chọn đồ.

Mấy cô bán hàng quan sát Trình Lam, họ không thể hiểu.

Thường khi vào trong cửa hàng của bọn họ, đi đầu là phụ nữ hăng hái chọn đồ, còn đàn ông chỉ thờ ơ đứng một bên chờ tìn tiền mà thôi.

Nhưng hôm nay lại khác, chỉ có Người đàn ông, một mình cẩn thận chọn y phục cho người phụ nữ.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy sắc mặt tức giận của Trình Lam, anh yêu thương ôm cô từ phía sau vào lòng.

“Sao không vui?”

Lôi Lạc Thiên yêu thương hỏi, giọng nói nhẹ nhàng hấp dẫn, làm mấy cô bán hàng kinh ngạc, cặp mắt tỏa sáng.

Họ không ngờ giọng nói của anh, lại nghe êm dịu và mê hồn như vậy.

“Sao anh đi đến đây, cũng làm cho các cô gái trầm trồ như vậy.”

Giọng nói hời hợt của cô làm Lôi Lạc Thiên bật cười.

Anh đặt cằm mình lên vai cô, thì thầm vào tai Trình Lam.

“Em ghen.”

Trình Lam dùng tay huých Lôi Lạc Thiên một cái.

“Ai mà thèm.”

Nói xong cô bước tới cầm một cái áo khoác lên.

Cô bán hàng Candy lanh lẹ, bước tới giúp Trình Lam mặc vào.

“Cô thật có mắt thẩm mỹ, áo khoác này là hàng mới nhất, vừa từ bên Paris đưa về, ở Thành Phố S này chỉ có một cái duy nhất mà thôi.”

Candy tỏa ra vẻ ân cần nói.

Trình Lam không hề quan tâm đến mấy chuyện đó, nên cũng lười nói chuyện với cô ta.

Candy ở cửa hàng này chức vị chỉ dưới giám đốc mà thôi, nên thái độ của cô ta hơi phách lối.

Thấy Trình Lam không thèm để ý đến mình, cô ta cảm thấy mất mặt, trong lòng tức giận, kéo dây kéo áo lên một cách thô lỗ.

Candy không ngờ hành động này của mình, đã làm kẹt miếng da ở trước ngực của Trình Lam vào dây kéo.

“Ahhhhh...”

Tiếng thét đau đớn của Trình Lam vang lên.

Chân mày Trình Lam nhíu chặt lại,

Trình Lam nổi giận cầm lấy bàn tay cô Candy, không cho cô ta cử động.

Sợ sẽ làm mình đau hơn.

Trình Lam chưa kịp trừng phạt Candy, thì kế bên Lôi Lạc Thiên vừa nghe tiếng Trình Lam kêu lên vì đau đớn, anh khẩn trương bước tới túm lấy bàn tay của Candy.

Lôi Lạc Thiên phẫn nộ, thô bạo quăng cô ta qua một bên.

Candy bị Lôi Lạc Thiên quăng một cái té xuống mặt đất.

Lúc này mấy cô bán hàng khác liền hoảng hốt chạy đến đỡ Candy lên.

Họ khom người xin lỗi Lôi Lạc Thiên và Trình Lam.

Candy nhìn thấy sắc mắt hung ác như quỷ Satan của Lôi Lạc Thiên, trong lòng kinh hãi, người hơi co lại, lui về phía sau một bước.

Cặp mắt sắc bén có thể giết người của Lôi Lạc Thiên, nhìn thẳng vào mặt của Candy dùng giọng trầm nói.

“Cô chán sống rồi, có phải không?”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 89: Tàn Nhẫn

Lúc này Lôi Lạc Thiên không còn vẻ mặt đẹp trai phong độ của vừa rồi, mà thay vào đó là nét mặt tàn ác và nguy hiểm.

Giám đốc cửa hàng mới vừa bước vào, nghe thấy tiếng ồn ào liền chạy qua xem.

Ông hỏi mấy cô bán hàng, chuyện gì vừa xảy ra.

Nghe xong ông nhìn sắc mặt giận dữ của Lôi Lạc Thiên, mà toát mồ hôi lạnh.

Tay cầm khăn mu soa, lau mồ hôi trên trán, ông bước tới cung kính khom người với Lôi Lạc Thiên nói.

“Thưa Lôi Tổng, xin ngài tha lỗi cho Candy, cô ta không phải cố tình.”

Lôi Lạc Thiên không để ý đến ông ta,

anh cẩn thận xem xét vết thương trên ngực của Trình Lam.

Nhìn thấy vết thương của cô trong lòng anh chua xót.

Nghe giám đốc nói vậy, mấy cô bán hàng liền rùng mình, trong lòng hiện lên sự bất an.

Họ chưa bao giờ gặp mặt của Lôi Lạc Thiên, nhưng vì việc thu mua trung tâm bách hoá này, tiếng tăm của Lôi Lạc Thiên đã truyền khắp nơi.

Họ nói, Lôi Lạc Thiên là một người tuổi trẻ tài cao, tướng mạo phi phàm.

Nhưng cũng đồng thời là một người tàn nhẫn và vô tình.

Anh có một cô vợ mà anh hết lòng yêu thương.

Chỉ cần đắc tội với cô ấy, thì kết cuộc của bạn sẽ thê thảm vô cùng.

Chỉ nhìn Ngọc gia thì đã biết,

chỉ trong một đêm mà từ một gia tộc có tiếng tại Thành Phố S, trở thành tán gia bại sản, nợ nần khắp nơi.

Lúc này sắc mặt của Candy vô cùng hốt hoảng, nước mắt bất giác rơi lã chã, trên khuôn mặt tái mét của cô.

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam bằng cặp mắt dịu dàng.

“Em còn đau không.”

Giọng nói êm dịu, khác một trời một vực với vừa rồi.

Mấy cô bán hàng không thể tin nổi, Lôi Lạc Thiên vừa rồi hung dữ tàn bạo và Lôi Lạc Thiên ôn hoà lịch sự bay giờ, là cùng một người.

Từng ánh mắt, từng lời nói, từng cử chỉ nhẹ nhàng của anh đối với Trình Lam, làm họ qua cả mắt, đầu cũng choáng váng.

Trong lòng thầm nghĩ, cô gái này có gì đặc biệt, mà Lôi Lạc Thiên lại yêu thương như vậy.

Trình Lam lắc đầu.

“Không sao, anh không cần lo chỉ là chuyện nhỏ.”

Candy nghe Trình Lam nói vậy, liền vui mừng trong lòng, nếu cô ta nói là chuyện nhỏ chắc không sao.

Candy bước tới dùng giọng điệu sợ sệt nói.

“Lôi Tổng, nếu phu nhân nói là chuyện nhỏ, hay để tôi giúp phu nhân băng bó lại vết thương.”

Chưa nói hết câu, tay của Candy đã vươn tới đụng vào người của Trình Lam.

Lôi Lạc Thiên nổi trận lôi đình, anh chụp lấy bàn tay của Candy, dùng sức cầm thật chặt.

Giọng nói ma quỷ của anh, giống như từ địa ngục vang lên.

“Chuyện nhỏ....

cô thấy chuyện này là chuyện nhỏ. “

Lôi Lạc Thiên nhích môi lên một cách nguy hiểm, anh lên giọng nói.

“Tôi sẽ cho cô thấy, chuyện gì mới gọi là chuyện nhỏ.”

Lôi Lạc Thiên nheo cặp mắt sắc bén của mình lại, tay dùng thêm một chút sức.

Rắc rắc....

Tiếng xương gãy vang lên.

“Ahhhhh...”

Tiếng thét chói tai của Candy, làm

tất cả mọi người đi ều kinh hãi.

Giám đốc cửa hàng thấy vậy, muốn bước tới xin lỗi, liền bị thuộc hạ của Lôi Lạc Thiên chặn lại.

Lôi Lạc Thiên c ãm lấy bàn tay còn lại của Candy, mạnh bạo bẽ gãy nó luôn.

Lôi Lạc Thiên dùng sức, sô mạnh một cái Candy bị vang xuống mặt đất.

Lôi Lạc Thiên nhìn sắc mặt trắng bợt của Candy nói.

“Phế tay của cô, mới là chuyện nhỏ.”

Dùng một chút anh bước tới, tay c ãm cầm của Candy, nâng khuôn mặt cô lên đối diện với mình.

Lôi Lạc Thiên dùng sức bóp mạnh cầm của cô, nói một cách hung hăng.

“Bất cứ tổn thương gì trên người vợ tôi.

Đối với Lôi Lạc Thiên tôi đi ãu là chuyện lớn.”

Nói xong Lôi Lạc Thiên ra hiệu cho thuộc hạ của mình lôi Candy ra ngoài.

“Từ nay về sau, tôi không muốn thấy cô ta ở Thành Phố S nữa.”

TềPhú nghe anh nói vậy, gật ãu nói.

“Dạ, thuộc hạ ã hiểu.”

Lôi Lạc Thiên không quan tâm đến tất cả mọi người, anh ôm Trình Lam đi một mạch ra ngoài.

TềPhú ở lại thanh toán tất cả ãu Lôi Lạc Thiên vừa chọn.

Nào là quần áo cho Trình Lam, nào là giường em bé, xe ãy, bình sữa.

Nói tóm lại, tất cả gì c ãn thiết, anh đi ãu mua hết, kể cả con ngựa bằng gỗ.

TềPhú và bốn tên thủ hạ, túi lớn túi nhỏ đi theo phía sau.

Giường và xe đẩy được cửa hàng giao đến biệt thự Lôi Viên.

Về đến biệt thự Lôi Viên, Lôi Lạc Thiên kêu Má Trầ, đem hộp thuốc lên phòng cho anh.

Má Trầ đem hộp thuốc lên, nhìn thấy vết thương của Trình Lam, bà biết từ trước tới giờ Lôi Lạc Thiên chưa từng băng bó vết thương cho ai nên mới nói.

“Thiếu gia để Má Trầ làm cho.”

Lôi Lạc Thiên từ chối, anh vẫy tay nói.

“Không sao, dì lui xuống đi.”

Má Trầ đành để hộp thuốc xuống đi ra ngoài.

Bà đi xuống lầu nấu canh tằm bổ cho Trình Lam.

Lôi Lạc Thiên cầm nước khử trùng lên đổ vào miếng bông gòn, anh nhẹ nhàng lau vết thương cho cô.

Bàn tay thô bạo thường ngày, giờ lại dịu dàng một cách lạ kỳ.

Trình Lam chỉ lặng lẽ hưởng thụ sự dịu dàng mà thận trọng của anh.

Trình Lam là người đầu tiên, được đích thân Lôi Lạc Thiên xử lý vết thương.

Lúc anh bị thương, Du Tấn sẽ là người làm việc đó.

Rửa xong vết thương Lôi Lạc Thiên dùng băng không thấm nước dán vào vết thương của cô.

Tới giờ cơm tối Trình Lam mệt mỏi, cô không muốn xuống giường.

Lôi Lạc Thiên yêu thương cho người đem đồ ăn lên phòng cho cô.

“Ngoan em phải dạy ăn một chút, nếu không bảo bối sẽ đói bụng.”

Trình Lam nghe anh nói bảo bối sẽ đói, cô đành ng ồi dạy.

Trình Lam cố tình tỏ ra mệt mỏi trước mặt Lôi Lạc Thiên.

Cô vừa ăn vừa nói.

“Không biết sao, hôm nay em mệt quá, chắc ngày mai em sẽ ở nhà ngủ bù.”

Lôi Lạc Thiên biết trong lòng Trình Lam đang tính toán đi ều gì, anh quan sát sắc mặt của cô r ồi nói.

“Không sao, em cứ yên tâm mà nghỉ ngơi, anh sẽ phái T ề Phong và mấy tên thủ hạ bảo vệ em.”

Trình Lam th ầm mắng trong lòng.

“CMN... Sao anh lại khó đối phó như vậy.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 90: Hoàn Hảo

Lôi Lạc Thiên nói cho dễ nghe là bảo vệ, nhưng trên thực tế, là giám sát nhất cử nhất động của cô.

Không cho Trình Lam ra ngoài.

Vừa ăn Trình Lam vừa suy nghĩ cách để ngày mai đi đến nhà thờ Đức Mẹ.

Cô phải ngăn cản Nam Liệt bỏ thuốc mê vào nước.

Lôi Lạc Thiên ngồi trên sofa cạnh cửa sổ trong phòng ngủ.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn ngoài trời tối tăm, một đêm không trăng không sao, chỉ nhìn thấy duy nhất những ánh sáng, yếu ớt tỏa ra từ mấy ngọn đèn đường.

Hôm nay ngoài trời u ám một cách lạ thường.

Trong lòng Lôi Lạc Thiên hiện lên nỗi bất an.

Anh đã sắp xếp tất cả, dặn dò TềPhú sắp xếp thủ hạ của mình, canh chừng nhà thờ một cách chặt chẽ, một con ruồi cũng không thể lọt vào.

Xung quanh nhà thờ, Long Kiệt đã an bài người của mình canh giữ.

Kỳ này anh đã dăng lưới một cách tỉ mỉ, để bắt trọn đám người của Lôi Lạc Bằng.

Trình Lam từ phòng tắm bước ra ngoài, nhìn thấy Lôi Lạc Thiên ngồi cạnh cửa sổ với gương mặt phiền muộn.

Cô đau lòng bất giác dùng tay sờ lên bụng mình.

Nếu không phải vì đang mang thai, cô sẽ một mình đi giải quyết mối phiền muộn này cho anh.

Trình Lam đi đến gần Lôi Lạc Thiên, mùi hương sữa tắm trên người cô lan tỏa khắp căn phòng.

Lôi Lạc Thiên quay lại ôm Trình Lam vào lòng.

Tay anh nghịch ngợm thò vào váy ngủ của cô, sờ lên hai bầu ngực căng tròn, to lớn vì đang mang thai.

Trình Lam nhìn thấy sự thay đổi trong cặp mắt của anh, cô xoay người hướng về cổ của Lôi Lạc Thiên cắn một cái.

Dấu răng hiện rõ trên da thịt anh, Lôi Lạc Thiên cười nhẹ, hai tay đưa hai quai áo ngủ của Trình Lam xuống.

Trình Lam đứng dậy áo ngủ rộng thùng thình rơi xuống mặt đất.

Trên người Trình Lam không còn gì che đậy, thân thể trần truồng của cô hiện ra trước mặt anh.

Vật nam tín của Lôi Lạc Thiên dần dần cương cứng, cặp mắt bởi dục vọng mà trở nên mờ mịt.

Anh đứng lên dùng miệng cắn lên ngực của Trình Lam một cái nhẹ nhàng.

Cảm giác tê dại chạy khắp nơi trên cơ thể của Trình Lam.

Mùi hương quen thuộc, thân thể hoàn hảo của cô làm Lôi Lạc Thiên mê luyến.

Giờ phút này cho dù là đang mang thai, nhưng dáng vẻ của Trình Lam cũng quyến rũ vô cùng.

Anh hít thở nặng nề, cặp mắt mê mang nhìn Trình Lam, dùng giọng khàn khàn vì dục vọng nói.

“Giúp anh cởi đồ.”

Trình Lam bước tới, lần đầu tiên trên đời cô mới bạo gan hành động như bây giờ.

Trình Lam cởi áo ngủ cho Lôi Lạc Thiên, rồi dùng tay rung rung cởi luôn cái quần lót còn lại trên người anh.

Lôi Lạc Thiên vì sự đụng chạm của Trình Lam mà thở dốc.

Anh không thể kiềm chế được bản thân mình, Lôi Lạc Thiên khom người bế Trình Lam lên giường.

Trải qua một đêm ân ái, tinh thần của Lôi Lạc Thiên sáng khoái vô cùng.

Từ phòng tắm bước ra Lôi Lạc Thiên ăn mặc chỉnh tề.

Áu phục màu đen hiệu Aramin mặc trên người anh tỏa ra sự nghiêm trang và thanh nhã.

Trình Lam ngồi trên giường nhìn Lôi Lạc Thiên.

Cô không thể ngờ, người đàn ông với thân hình hoàn mỹ, khuôn mặt tuấn tú này, lại là người đàn ông thuộc về Trình Lam cô.

Anh đứng trước gương chỉnh lại y phục của mình.

Nhìn vào gương phản chiếu, thấy hình dáng mê muội của cô, anh cong môi cười.

Một nụ cười từ tận đáy lòng xuất hiện một cách sáng lạng.

Thất xong cà vạt, anh quay người bước đến giường ôm Trình Lam vào lòng.

Lôi Lạc Thiên hôn lên tóc cô.

Thân thể trần truồng của Trình Lam chỉ được bao bọc bởi một chiếc chăn trắng mỏng.

Lôi Lạc Thiên sờ lên bụng Trình Lam nói.

“Con gái, ngoan ba sẽ về sớm.”

Không được nghịch ngợm biết chưa.”

Nói xong anh hôn môi Trình Lam, đầu lưỡi nhẹ nhàng đi vào khoan miệng của cô.

Hai đôi môi lưu luyến không muốn rời nhau.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lôi Lạc Thiên không nỡ buông Trình Lam ra.

Vài giây sau Lôi Lạc Thiên bất đắc dĩ, rời khỏi đôi môi mềm mại của cô.

Anh đứng lên, tay sờ lên mái tóc dài của cô.

Cặp mắt mê người của anh nhìn Trình Lam đắm đuối.

“Chờ anh về”

Trình Lam nhìn anh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn bóng dáng oai nghiêm của anh bước ra cửa.

Tề Phú và mấy tên thủ hạ ăn mặc chỉnh tề, đứng một cách nghiêm chỉnh trước cửa chờ anh.

Tướng người Lôi Lạc Thiên oai phong lẫm liệt, anh giống như được ông trời tạo ra để làm Lão đại.

Đứng trên vạn người, cầm trong tay quyền lực tối cao, thao túng vận mệnh của mọi người.

Lôi Lạc Thiên đứng trước cửa, quay đầu nhìn lại nói với Trình Lam.

“Ngoan không được ra ngoài.”

Trình Lam nhìn anh mỉm cười gật đầu.

Nói xong Lôi Lạc Thiên xoay người bước đi.

Mấy tên thuộc hạ cung kính đi phía sau anh.

Vừa nghe tiếng xe của Lôi Lạc Thiên rời khỏi, Trình Lam ngẩng bật dậy đi vào phòng tắm thay đồ.

Tay cầm điện thoại gọi cho Đường Tam.

“Tam Nhi, em đến nay đi.”

“Dạ, em đến liền.”

Nói xong Trình Lam đi đến, vén màn cửa sổ quan sát xung quanh.

Lôi Lạc Thiên đã bố trí, người canh giữ biệt thự Lôi Viên một cách cẩn thận.

Trình Lam đi xuống lầu, nhìn thấy Đường Tam ngồi trên sofa.

Tề Phong đứng bên cạnh, dặn dò thuộc hạ.

Trình Lam nhìn Đường Tam ra hiệu cho cô bắt đầu hành động.

Trên tay Trình Lam và Đường Tam mỗi người cầm mấy cây kim châm, tấm thuốc ngủ.

Hai người ra tay một cách nhanh lẹ, trước sự thập kích bất thành linh này của hai cô.

Tề Phong và mấy tên thuộc hạ không kịp trở tay, bị Trình Lam và Đường Tam hạ thủ.

Tất cả đi đầu ngã xuống mặt đất.

Trình Lam và Đường Tam gấp gáp bước ra cửa biệt thự.

Đường Tam đã quan sát trước, biết vị trí của mấy tên thủ hạ.

Nên trong tích tắc đã xử lý xong tất cả bọn họ.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 91: Nam Liệt Ra Tay

Tại Nhà thờ Đức Mẹ, TềPhú đã cho người trang trí xong tất cả.

Khách được mời đi ăn tối đầy đủ.

Cô dâu ở trong phòng nghỉ dành riêng cho cô dâu, đang được thợ trang điểm giặm thêm phấn.

Trên người cô dâu mặc y phục trắng, trên đầu đội một cái vương miện, được kết bởi một miếng vải ren trắng mỏng.

Che hết khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Lôi Lạc Thiên mặc Âu phục đen, đứng trong nhà thờ tiếp đãi khách khứa.

Nam Liệt một thân âu phục trắng, đi đến bên cạnh Lôi Lạc Thiên nói.

“Tôi đã sắp xếp người bảo vệ Trình Lam trong phòng cô dâu.”

Lôi Lạc Thiên cười với khách, quay qua nói với Nam Liệt.

“Được, hôm nay Lam Lam, tôi giao cho cậu.”

Nam Liệt nhìn anh nghiêm túc nói.

“Được, cứ giao cho tôi cậu yên tâm.”

Lúc này Nam Liệt đã bố trí người của Việt Vũ, lén vào trong nhà thờ làm nội ứng.

Tất cả phòng thủ trong nhà thờ, Lôi Lạc Thiên đã giao cho Nam Liệt toàn quyền phụ trách.

Tề Phú chỉ chịu trách nhiệm, sự an toàn của mấy vị khách.

Lôi Lạc Thiên được mấy vị giám đốc đến bắt tay chúc mừng.

Sau một thời gian tiếp đãi khách, Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt đi vào phòng cô dâu để thăm Trình Lam.

Lôi Lạc Thiên bước vào, nhìn thấy dáng người cô dâu ngồi trước bàn trang điểm.

Anh vui cười bước tới khom người, choàng tay qua vai cô dâu.

Anh ân cần nói.

“Em có mệt không?”

Cô dâu nhẹ nhàng lắc đầu, cô đặt tay lên trên mu bàn tay anh nói.

“Anh không cần lo cho em.”

Nam Liệt thấy vậy anh lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy Nam Liệt đi ra ngoài, anh đứng thẳng người lên.

Nhìn vào thợ trang điểm nói.

“Coi chừng cẩn thận, không được sơ sót.”

“Dạ, thuộc hạ đã hiểu.”

Thợ trang điểm cung kính trả lời.

Lôi Lạc Thiên nói xong, anh xoay người bước ra ngoài.

Tại biệt thự Lôi Viên, Trình Lam và Đường Tam giải quyết xong tất cả thủ hạ của Lôi Lạc Thiên.

Trình Lam và Đường Tam lên chiếc xe Ferrari màu đỏ, phóng ra khỏi biệt thự Lôi Viên.

Trình Lam dành lái xe, cô sợ thời gian không kịp.

Đường Tam ngồi bên ghế phụ, bật lên ứng dụng camera mà cô lắp ráp tại nhà thờ.

Trên màn hình, Đường Tam nhìn thấy Nam Liệt bỏ thuốc vào nước, chuẩn bị cho thuốc hạ của mình đem ra ngoài.

Trình Lam thấy vậy, dùng tốc độ nhanh nhất phóng xe như bay.

Tài lái xe của Trình Lam là hạng nhất, trong tổ chức Thần Long.

Với tốc độ nhanh như chớp, Trình Lam vượt mấy cái đèn đỏ, qua mặt mấy chiếc xe tải.

Đường Tam đã quen với tài lái xe của Trình Lam, nên vẫn bình tĩnh ngồi bên cạnh.

Tại nhà thờ Đức Mẹ, thuốc hạ của Nam Liệt đem nước ra mời Lôi Lạc Thiên và thuốc hạ của anh.

Nam Liệt đích thân đưa cho Lôi Lạc Thiên một ly nước.

Lôi Lạc Thiên không do dự, cầm lên uống một hơi cạn.

Người của Nam Liệt đưa nước vào phòng cô dâu cho Trình Lam.

15 phút sau thuốc mê bắt đầu phát tác, thân thể cô dâu không còn sức lực, đầu gục xuống bàn trang điểm.

Thợ trang điểm và thuốc hạ của Lôi Lạc Thiên, từng người ngã gục xuống mặt đất.

Tại đại sảnh, Lôi Lạc Thiên cảm giác được, thân thể của mình có sự biến hoá.

Tay chân bủn rủn, anh lui về phía sau chống tay lên mặt bàn.

TềPhú nhìn thấy Lôi Lạc Thiên có sự khác thường, anh nhanh tay bước tới đỡ lấy Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên nhìn TềPhú nói.

“Trong nước có thuốc.”

Lúc này TềPhú mới hiểu, vừa rồi thủ hạ của Nam Liệt có mời anh một ly nước.

Nam Liệt cần ly lên định uống thì có thuốc hạ gọi anh.

TềPhú bần nên để ly nước trên bàn, đi giải quyết một số việc.

TềPhú nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Nam Liệt “

Lôi Lạc Thiên không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

TềPhú nhìn xung quanh, tìm thuốc hạ của mình.

Nhìn khắp nơi không thấy bóng dáng người của anh đâu.

Trong lúc này Việt Vũ nghênh ngang cùng đám thủ hạ, tay cầm súng bước vào trong đại sảnh.

Tất cả khách mời thấy một đám người cầm súng xông vào, hoảng sợ chạy tán loạn ra ngoài.

Trên mặt Việt Vũ hiện lên nụ cười gian ác.

Việt Vũ đi đến trước mặt của Lôi Lạc Thiên, rồi nép qua một bên.

Mấy tên thủ hạ đứng thành hai hàng thẳng, nhường một đường chính giữa ra, cho thủ hạ đẩy xe lăn của Lôi Lạc Bằng vào.

Trong lúc này, Nam Liệt từ bên trong bước ra.

Một tay giữ lấy cổ của cô dâu, tay còn lại cầm súng chĩa thẳng vào eo cô.

Đứng trước mặt Lôi Lạc Thiên và Lôi Lạc Bằng.

Ha ha ha.....

“Kỳ này ta sẽ cho các người ném
thủ, mùi vị bị phản bội như thế nào.”

Lôi Lạc Bằng dùng giọng nham hiểm nói.

Lôi Lạc Thiên nhìn Nam Liệt bằng cặp mắt không ngờ.

Nam Liệt nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Đừng nhìn tôi như vậy, đây là do cậu ép tôi.”

Lôi Lạc Thiên thân thể không còn sức lực, TềPhú thấy vậy cầm tay đỡ anh.

Lôi Lạc Thiên khoát tay ý bảo không cần.

Anh dùng hết sức chống tay lên bàn, đứng thẳng người lên.

Cho dù ở trong hoàn cảnh như thế nào, Lôi Lạc Thiên vẫn luôn tỏ ra vẻ oai nghiêm, điềm đạm như vậy.

Trên khuôn mặt anh không hề hiện lên chút tia hoảng hốt hay sợ sệt.

Lôi Lạc Thiên bình tĩnh nét mặt kiêu ngạo nhìn Nam Liệt nói.

“Người phản bội Lôi Lạc Thiên tôi, sẽ có một kết cuộc vô cùng thâm thảm.”

Nam Liệt cười kinh, nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Cậu đừng có tỏ ra thái độ, kêu căng ngạo mạn như vậy.

Trình Lam đang ở trong tay tôi, cậu dám có hành động, gì tôi sẽ giết chết cô ấy ngay lập tức.”

Lúc này từ bên ngoài người của Long Kiệt xông vào.

Long Kiệt đi vào một cách uy nghiêm.

Lôi Lạc Bằng nhìn thấy Long Kiệt, cặp mắt ông hiện lên sự tức giận, những tia máu đỏ hiện lên rõ ràng.

“Thù mới nợ cũ, ta sẽ trả cho ngươi tạt cả.”

Long Kiệt giận dữ nói với Lôi Lạc Bằng.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 92: Rơi Vào Lưới

Nam Liệt thấy vậy tay cầm súng chia vào đầu cô dâu, đi đến bên cạnh Lôi Lạc Bằng đứng.

Nam Liệt nhìn Lôi Lạc Thiên và Long Kiệt đứng một bên nói.

“Long Kiệt ông cho thuộc hạ của mình bỏ súng xuống, nếu không tôi sẽ giết Trình Lam ngay lập tức.”

Tề Phú tức giận lên tiếng.

“Cái tên phản bội này, Lão đại đã tinh cậy cậu như vậy, đã giao bang Lôi Ưng cho cậu toàn quyền phụ trách.

Vậy mà cậu còn cấu kết với Lôi Lạc Bằng.”

Nam Liệt nhìn Tề Phú cười khinh miệt nói.

“Cậu chỉ là một con chó theo đuôi của Lôi Lạc Thiên, ở đây không tới phiên cậu lên tiếng.”

Tề Phú tức giận, muốn xông tới Nam Liệt bị Lôi Lạc Thiên chặn lại.

Lôi Lạc Thiên lắc đầu nhìn cô dâu.

Ý bảo trong tay họ còn có Trình Lam.

Lôi Lạc Bằng nhìn thấy hành động này của Lôi Lạc Thiên, liền cười đắc ý.

“Quả thật, anh hùng khó qua được ả mỹ nhân.”

Ha ha ha.

Giọng cười ma quỷ của Lôi Lạc Bằng vang dội cả nhà thờ.

Trong lúc người của ông chuẩn bị hành động, Trình Lam và Đường Tam từ bên ngoài xông vào.

Trình Lam và Đường Tam đã giải quyết xong đám người của Lôi Lạc Bằng và Nam Liệt ở bên ngoài nhà thờ.

Lúc cô cầm súng xông vào, nhìn thấy Lôi Lạc Thiên thất thế, sắc mặt nhợt nhạt đứng đối diện với Nam Liệt.

Trên khuôn mặt Trình Lam hiện lên sát khí đằng đằng, tay bất giác siết chặt lại khẩu súng.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy Trình Lam, nét mặt liền đổi sắc.

Lôi Lạc Bằng và Việt Vũ đi đều kinh ngạc, tầm mắt nhìn cô dâu đang nằm trong tay Nam Liệt.

Nam Liệt cũng bàn hoàng, anh dùng tay kéo khăn che mặt của cô dâu xuống một cách thô bạo.

Khuôn mặt lạ lùng hiện ra trước mặt anh.

Nam Liệt tức giận quăng cô ta qua một bên.

Trình Lam cầm súng chĩa vào người của Nam Liệt.

Cô ghét nhất những kẻ phản bội.

Không ngờ từ bên hông, Việt Hồng từ đâu xông ra.

Anh cầm một con dao sắc bén chĩa vào cổ của Trình Lam.

Đường Tam thấy vậy định rút súng bắn về phía Việt Hồng, nhưng không ngờ Trình Lam đã bị Việt Hồng chế ngự.

Trình Lam không giám hành động lỗ mãng, cô sợ sẽ làm hại đến bảo bối trong bụng mình.

Cặp mắt của Lôi Lạc Thiên hiện lên sự phẫn nộ, nét nguy hiểm hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Lôi Lạc Bằng cười nham hiểm.

Ông nhìn Long Kiệt nói.

“Kêu thủ hạ của ông, bỏ vũ khí xuống đầu hàng.”

Long Kiệt tức giận, sắc mặt trở nên hung tợn, cặp mắt hiện lên tà khí.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Lôi Lạc Thiên nộ khí xung thiên, anh bước tới gần Trình Lam thêm một chút.

Việt Hồng thấy vậy, tay dùng thêm chút sức.

Dao sắc bén liền để lại trên cổ Trình Lam một vết thương dài, máu tươi nhiều theo con dao từng giọt xuống trên mặt đất.

Lôi Lạc Thiên đau lòng, tim anh thất lại, nhìn những giọt máu chảy ra từ vết thương trên cổ cô.

Anh ước gì có thể lập tức xông đến phanh thây Việt Hồng ra từng mảnh.

Lôi Lạc Thiên dừng bước, tay nắm chặt lại nhìn Việt Hồng nói.

“Các người muốn gì, mới thả Trình Lam ra?.”

Việt Hồng, nhìn qua Lôi Lạc Bằng chờ chỉ thị của ông.

Lôi Lạc Bằng từ trong tay tên thuộc hạ, c ãn lấy một con dao.

Quãng xuống mặt đất dưới chân Lôi Lạc Thiên.

Tiếng dao va chạm với mặt đất vang lên.

“Cheng…….”

Nam Liệt nhìn thấy hành động này của ông, cặp mắt hiện lên chút khác thường.

Lôi Lạc Thiên khom người, nhặt con dao từ trên mặt đất lên.

Lôi Lạc Bằng cười gian trá nói.

“Phế đi cánh tay trái của ngươi,

ta sẽ tín tới việc, tha cho con nghiệt chủng này.”

Trình Lam nghe ông nói vậy trong lòng tức giận, nhìn thấy Lôi Lạc Thiên

c ãn con dao trong tay.

Cô biết vì cô và con anh sẽ làm bất cứ đi ầu gì.

Trong mắt Trình Lam hiện lên tia thương sót, cặp mắt ngấn lệ.

Lôi Lạc Thiên đưa con dao lên, định đâm vào tay mình.

Trong lúc này cặp mắt sắc bén của Lôi Lạc Thiên liếc nhìn Nam Liệt.

Nam Liệt quan sát cẩn thận, từng cử chỉ và hành động của Lôi Lạc Thiên.

Nhìn thấy ánh mắt này của anh, Nam Liệt li ền hiểu ý.

Anh vương khẩu súng trong tay lên, đặt ngay huyết thái dương của Lôi Lạc Bằng nói.

“Đứng im, không ai được nhút nhích. Nếu ai dám cử động tôi sẽ nổ súng ngay lập tức.”

Việt Vũ đứng bên cạnh kinh ngạc,
anh không thể nào tưởng tượng được.

Nam Liệt lại là người Lôi Lạc Thiên phái đến tiếp cạnh với Lôi Lạc Bằng và anh.

Lôi Lạc Thiên quăng cây dao qua một bên, anh đứng thẳng người lên.
Khí thế oai hùng, sức lực mạnh mẽ.

Thủ hạ của Lôi Lạc Thiên từng người ngã dẫy, đi đến đứng cung kính sau lưng Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Bằng không thể tin vào cặp mắt của mình. Trong mắt ông hiện lên vẻ ngờ vực.

“Không phải các người đi đâu bị bỏ thuốc?”

Đích thân thủ hạ của ta đã tận mắt thấy, Nam Liệt đã bỏ thuốc vào trong nước.”

Giờ phút này sắc mặt Lôi Lạc Thiên hung ác vô cùng

Anh cười một cách sảng khoái, anh đi tới trước mặt của Lôi Lạc Bằng, dùng giọng điệu châm hện nói.

“Thế nào, màn kịch này tôi dàn ra để tặng ông, ông thấy ra sao?”

Anh dùng một chút c ầm ly nước trên bàn lên, thản nhiên uống hết.

Anh nhìn Lôi Lạc Bằng cười khoái chí nói.

“Nếu Nam Liệt không bỏ thuốc vào nước, làm sao có thể qua mặt được, con cáo già giống như ông.

À..... mà tôi quên nói cho ông biết, đó chỉ là thuốc bỏ mà thôi.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 93

Lôi Lạc Bằng tức giận, tay đập mạnh vào thành ghế xe lăn, tay ông rung rung trong lòng giận dữ lớn tiếng nói.

“Không thể nào, ta đã tính toán kỹ càng, không thể có sự sai sót.”

Lôi Lạc Thiên cười, anh nhìn Lôi Lạc Bằng và Việt Vũ nói.

“Các người không thể nào ngờ được, Nam Liệt lại là người của tôi sắp sắp tiếp cận các người.”

Lôi Lạc Bằng lắc đầu, ông không thể tin nói.

“Ta đã cho người giám sát, nhất cử nhất động của Nam Liệt, sao không phát hiện ra đi đâu gì khả nghi.”

Nam Liệt nhìn ông nói.

“Tôi và Thiên biết trước ông sẽ làm như vậy, nên đồng kịch thì phải đồng cho trọn.”

Việt Vũ nhìn Nam Liệt bằng cặp mắt khó tin.

“Trong bệnh viện, Việt Hồng nhìn thấy Long Kiệt hiến máu cho Trình Lam.

Sao cậu lại báo tin đó cho chúng tôi?.”

Lôi Lạc Thiên cười, cặp mắt nguy hiểm nheo lại, nhìn họ nói.

“Không báo cho các người, thì sớm muộn gì các người cũng sẽ biết.

Vậy thì sao không mượn cơ hội này, làm cho các người tin tưởng vào Nam Liệt.”

Lôi Lạc Bằng không thể tin, với trí tuệ của ông lại không đấu nổi với Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên nhìn Lôi Lạc Bằng cười kinh thường nói.

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Trên đời này không có việc gì là tuyệt đối.”

Việt Hồng đứng một bên, vẫn không chịu thả Trình Lam ra, anh quan sát sắc mặt của Lôi Lạc Bằng.

Chờ đợi chỉ thị của ông.

Trong lòng Trình Lam tức giận, cô tức giận bản thân mình, sao không tin rằng, Lôi Lạc Thiên sẽ có cách đối phó với Lôi Lạc Bằng.

Lôi Lạc Thiên bước tới cầm cây súng, chia thẳng vào người của Lôi Lạc Bằng.

Long Kiệt đứng một bên tán thưởng người con rể này của mình.

Ông không ngờ Lôi Lạc Thiên lại tin xa như vậy.

Đã bố trí Nam Liệt làm nội ứng, kế hoạch của anh thật là hoàn hảo.

Nếu Trình Lam không xuất hiện, bây giờ ông tin chắc, Lôi Lạc Thiên đã nắm tổ chức Kim Xà trong lòng bàn tay mình.

Long Kiệt bước tới nói với Lôi Lạc Bằng.

“Nếu tính lại, tôi và Nhã Chi mới thật sự là một đôi, ông mới là kẻ thứ ba.”

Lôi Lạc Bằng nghe Long Kiệt gọi vợ mình một cách thân mật.

Ông tức giận khuôn mặt ửng đỏ.

Hai tay đập mạnh lên xe lăn hét lớn.

“Câm miệng, cái tên Nhã Chi không phải để cho người kêu.”

Dù là đang trong tình trạng thất thế, Lôi Lạc Bằng vẫn ngoan cố, không chịu khuất phục.

Ông nhìn Việt Vũ nó.

“Dù phải chết, ta cũng sẽ đem con nghiệt chủng này xuống địa ngục cùng ta.”

Ha ha ha

Việt Hồng không biết phải làm sao, anh nhìn Việt Vũ chờ đợi lệnh.

Việt Hồng tuy nói là thuộc hạ của Lôi Lạc Bằng, nhưng trên thực tế, anh chỉ trung thành với một mình Việt Vũ mà thôi.

Việt Vũ nhìn Việt Hồng bằng cặp mắt do dự, vài giây sau anh lắc đầu không cho Việt Hồng ra tay lỗ mãng.

Anh không muốn Lôi Lạc Bằng phải chết.

Lôi Lạc Thiên bước tới, cầm cay súng trong tay.

Anh nhìn Lôi Lạc Bằng bằng cặp mắt thù hận.

Mối thù giết cha mẹ anh còn chưa tén với ông, vậy mà bây giờ còn có việc này.

“Tôi đếm tới 3, nếu ông không cho thủ hạ của mình thả Trình Lam ra, mỗi 10 giây to sẽ bắn một phát vào người ông.”

Vừa nói xong, Lôi Lạc Thiên bắt đầu đếm.

“1.....2.....”

Lôi Lạc Bằng vẫn y như cũ, không một chút hoảng hốt.

Nét mặt dù chết cũng không đầu hàng của ông, làm Lôi Lạc Thiên phần nộ.

Anh tức giận liếc nhìn Trình Lam, không muốn tỏ ra quá quan tâm, sợ Lôi Lạc Bằng sẽ làm hại đến Trình Lam hơn.

Anh ngừng một chút rồi đếm tiếp.

“3.”

Vừa dứt lời Lôi Lạc Thiên liền nổ phát súng đầu tiên.

Bắn vào tay phải của Lôi Lạc Bằng.

“Bang....”

Đồng thời từ phía Trình Lam cũng vang lên tiếng súng.

“Bang....”

Tất cả mọi người đi đâu kinh ngạc, ngoại trừ Lôi Lạc Thiên ra.

Anh bình tĩnh một cách lạ kỳ.

Giống như mọi việc đi đâu nằm trong sự dự liệu của anh.

Phía Trình Lam, khi tiếng súng vừa vang lên.

Trình Lam khom người xuống né tránh.

Lôi Lạc Thiên đã ra hiệu cho cô.

Cô biết chắc thuộc hạ bắn tĩa của Lôi Lạc Thiên, đang ẩn núp quanh đây.

Cho nên anh mới bình tĩnh như vậy.

Với tính tình của Lôi Lạc Thiên, nếu không nắm trong tay 100% sự an toàn của cô, anh thà bỏ mạng mình cũng không muốn cô bị chút tổn thương nào.

Thuộc hạ của Lôi Lạc Thiên bắn thẳng vào hông tâm của Việt Hồng.

Việt Hồng tay cầm con dao, ngã xuống mặt đất, chết ngay lập tức.

Lôi Lạc Thiên xông đến ôm lấy Trình Lam vào lòng, tay anh sờ lên vết thương của cô nói.

“Em có đau không?.”

Trình Lam nhìn anh, cặp mắt ngân lệ, cô lắc đầu nói.

“Không đau, Em xin lỗi.”

Trình Lam biết cô sém một chút đã phá vỡ kế hoạch của anh.

Cặp mắt Lôi Lạc Thiên hiện lên rõ ràng sự đau lòng và thương xót.

Lôi Lạc Thiên ngược mặt nhìn Việt Vũ bằng cặp mắt tàn ác, một làng khí tà xông thẳng đến Việt Vũ, làm Việt Vũ bất giác rùng mình, toàn thân tốt mồi hôi lạnh.

Việt Vũ sống trong giang hồ từ nhỏ, anh chưa từng thấy qua, trên người ai lại có một loại sát khí, có thể làm người ta hoảng hốt, trong lòng bất an như vậy.

Lôi Lạc Thiên đưa Trình Lam cho Long Kiệt chăm sóc, anh bước từng bước đến Việt Vũ.

Nhìn thấy sự nguy hiểm đến gần mình, Việt Vũ nhìn chung quanh.

Tất cả thuộc hạ của anh đã bị thuộc hạ của Lôi Lạc Thiên chế ngự.

Lôi Lạc Thiên từng bước từng bước chậm mà oai nghiêm bước tới gần Việt Vũ hơn.

Tay Lôi Lạc Thiên cầm súng nhìn vào giống như quỷ Satan đến lấy mạng của Việt Vũ.

Việt Vũ trong lòng hoảng sợ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ được sự bình tĩnh và vẻ kêu căng.

Lôi Lạc Thiên vừa bước đến gần Việt Vũ, anh nhanh tay vung khẩu súng lên.

Việt Vũ nhìn thấy hành động của Lôi Lạc Thiên, anh dù chết cũng phải chết một cách oai phong lẫm liệt.

Tay định bóp cò súng thì Lôi Lạc Thiên đã ra tay nhanh hơn.

Tiếng súng vang lên.

“Bang....”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134

dtv-ebook.com

Chương 94: Kết Cục

Lôi Lạc Thiên bắn vào tay phải, đang cầm súng của Việt Vũ.

Súng từ trên tay Việt Vũ rơi xuống mặt đất.

Máu tươi từ miệng vết thương tuôn trào ra ngoài.

Việt Vũ dùng tay phải đặt lên miệng vết thương, sắc mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ.

Không hề sợ hãi, không một tiếng kêu đau, không một tia khuất phục.

Lôi Lạc Thiên thán thưởng nhất những người giống như Việt Vũ.

Anh muốn Việt Vũ làm thủ hạ của mình.

Một người trung thành như Việt Vũ, Lôi Lạc Thiên rất cảm phục, anh muốn thử thách lòng trung thành của Việt Vũ.

Lôi Lạc Thiên đá văng khẩu súng của Việt Vũ trên mặt đất sang một bên.

Anh nhìn về phía Lôi Lạc Bằng, đi đến trước mặt ông.

Lôi Lạc Thiên vung khẩu súng trong tay lên, chia thẳng vào người của Lôi Lạc Bằng.

Lúc này Lôi Lạc Khánh từ bên ngoài xông vào, anh nhìn thấy cảnh này liền xông tới.

Chặn trước mặt Lôi Lạc Bằng, anh biết ba anh đã làm nhiều việc có lỗi, với gia đình của Lôi Lạc Thiên.

Nếu có thể dùng tính mạng của mình, để chuộc lại lỗi lầm của ông, anh sẽ nguyện ý.

“Thiên, em hãy tha thứ cho ba anh.

Nếu như trong lòng em không thể nào bỏ xuống được mối thù hận này.

Anh tình nguyện dùng tính mạng của mình thay ba anh chịu tội.”

Lôi Lạc Bằng nghe Lôi Lạc Khánh nói vậy, ở ngoài mặt thì tức giận, nhưng trong lòng thì vui sướng vô cùng.

Ông rất yêu thương Lôi Lạc Khánh, nhưng vì tôn nghiêm và mặt mũi của một người làm cha.

Ông không thể nào tỏ ra sự yêu thương và chiều chuộng Lôi Lạc Khánh được.

Ông dùng tay đẩy Lôi Lạc Khánh ra một bên nói với giọng cộc lốc.

“Không cần người quan tâm.”

Lôi Lạc Khánh quay mặt lại nhìn ông, cặp mắt đau lòng làm Lôi Lạc Bằng xúc động.

“Ba, người đã làm nhiều việc sai trái, bây giờ ba hãy nghe con, bỏ xuống tất cả.

Con sẽ xin em Thiên tha mạng cho ba.

Cuộc đời còn lại con và Ngọc An sẽ phụng dưỡng ba thật tốt.”

Lôi Lạc Bằng nghe Lôi Lạc Khánh nói vậy trong lòng đau xót.

Ông vì thù hận mà đã che đậy lương tâm, làm toàn chuyện ác.

Vậy mà ông lại có một người con hiếu thảo như anh.

Lôi Lạc Bằng nhìn Lôi Lạc Khánh, nước mắt bất giác rơi xuống khuôn mặt già nua của ông.

Tay rung rung lao đi những giọt nước mắt trên mặt.

Ông nhẹ nhàng gạt đi.

Lôi Lạc Khánh thấy vậy trong lòng vui sướng vô cùng, anh nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Thiên, em muốn như thế nào mới chịu tha thứ cho ba anh?”

Lôi Lạc Thiên nhìn hai cha con trong lòng hiện lên nỗi chua xót, dù sao ông cũng là bác cả của anh.

Vừa rồi phát súng anh bắn Lôi Lạc Bằng, coi như ông đã trả lại cho anh món nợ giết cha mẹ.

Coi như ân oán hai bên đã không còn nữa, nhưng anh muốn biết Việt Vũ có trung thành với Lôi Lạc Bằng không.

Lôi Lạc Thiên cầm con dao dưới mắt đất lên, nói bằng giọng giây gát.

“Nếu Lôi Lạc Khánh chịu phứt đi cánh tay của mình, tôi sẽ tha mạng cho Lôi Lạc Bằng ông.”

Lôi Lạc Bằng nghe vậy liền chụp lấy bã vai của Lôi Lạc Khánh.

Ông nhìn anh lác đi.

Lôi Lạc Khánh dõ dõ tay lên mu bàn tay của ông. Ý bảo không sao đâu.

“Được, nếu chỉ mất đi một cánh tay, mà có thể khiến em bỏ qua được thù hận, thì cũng thật đáng giá.”

Lôi Lạc Khánh khom người nhặt lấy con dao lên.

Việt Vũ đứng bên cạnh, chạy đến giữ lấy cánh tay của Lôi Lạc Khánh nói.

“Thiếu chủ, nếu Lôi Lạc Thiên muốn một cánh tay, thì để thuộc hạ nhận lấy, nhát dao này thay thiếu chủ.”

Vừa nói xong, anh giựt lấy con dao từ trong tay Lôi Lạc Khánh.

Vương lên định đâm vào tay mình.

Nam Liệt thấy vậy, anh vương tay tới chụp lấy lưỡi dao, Việt Vũ cấn trong tay. Ngăn cản Việt Vũ đâm vào tay mình.

Máu chảy xuống con dao và bàn tay Nam Liệt, Việt Vũ kinh ngạc, cặp mắt ngờ vực nhìn Nam Liệt.

Anh không hiểu vì sao Nam Liệt lại làm như vậy.

Nam Liệt nhìn Lôi Lạc Thiên nói,

“Thiên, coi như tôi đã đỡ lấy nhát dao này thay Việt Vũ.”

Nam Liệt cũng thưởng thức tính tình trung thành, nghĩa khí của Việt Vũ.

Tuy rằng Việt Vũ ra tay tàn nhẫn, nhưng anh hết mực trung thành.

Một người có thể vì chủ mà hy sinh, quả thật là một người có đạo nghĩa.

Lôi Lạc Thiên thấy vậy anh nhìn Lôi Lạc Khánh lên tiếng.

“Được coi như vì anh, em sẽ bỏ qua tất cả.”

Lôi Lạc Khánh nhìn Lôi Lạc Thiên cảm kích trong lòng, anh đứng lên nhìn Lôi Lạc Bằng nói.

“Ba bây giờ ba hãy giao tổ chức Kim Xà cho Thiên.

Con đã có công ty của mình, Ba về biệt thự sống với con và Ngọc An.”

Lôi Lạc Bằng cảm động nói.

“Được, cảm ơn con.”

Việt Vũ buông con dao trong tay ra, nhìn Nam Liệt bằng cặp mắt cảm kích.

Lôi Lạc Thiên nhìn Việt Vũ nói.

“Bay giờ cậu hãy gia nhập bang Lôi Ưng của tôi, làm tam đương gia.”

Việt Vũ do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Lôi Lạc Thiên đi đến tới bên cạnh Long Kiệt nói.

“Ba, coi như nể mặt của con bỏ qua chuyện cũ, đừng chấp nhất với Lôi Lạc Bằng nữa.”

Long Kiệt không nói gì, sắc mặt lạnh lùng không một tia cảm xúc.

Trình Lam thấy Long Kiệt không có phản ứng.

Cô lay lay cánh tay của ông làm nũng nói.

“Ba, coi như vì con và bảo bối, ba hãy bỏ qua chuyện cũ.”

Long Kiệt nghe Trình Lam kêu mình bằng Ba, trong lòng ông vui sướng.

Lần đầu tiên Trình Lam kêu ông như vậy.

Ông nhìn Trình Lam yêu thương, cặp mắt ngấn lệ gật đầu nói.

“Được, coi như vì con và Thiên ba sẽ bỏ qua hết chuyện cũ.”

Trình Lam vui vẻ, vương tay ôm

Long Kiệt.

Lôi Lạc Thiên nhìn thấy cô vui như vậy anh bất giác nở nụ cười.

Chỉ cần Trình Lam tươi cười vui vẻ, Lôi Lạc Thiên làm gì cũng đáng.

Đường Tam đi đến bên cạnh Trình Lam chúc mừng họ.

“Chúc mừng thủ lĩnh và chị Lam cha con nhận nhau.”

Trình Lam cười nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Tất cả đi đâu đã qua, ngày mai hôn lễ của chúng ta, em muốn mọi người đi đâu phải có mặt.

Nhất là anh Ken và chị Ngọc An.”

Lôi Lạc Khánh nghe Trình Lam nói vậy, trong lòng cảm động vô cùng.

Anh liền lên tiếng.

“Nhất định anh và Ngọc An sẽ tham gia hôn lễ của hai em.”

Tất cả mọi người đi đâu vui vẻ tươi cười, đột nhiên Đường Tam kêu lên một tiếng.

“Chết rồi, “

Đường Tam vừa gấp gáp chạy vừa nói.

“em phải về Lôi Viên xem tình trạng của Tê Phong.

Vừa rồi vì sợ thuốc mê không đủ tác dụng, em đã tăng gấp đôi liều lượng.”

Đường Tam như mũi tên, lao thẳng ra ngoài.

Tất cả mọi người nhìn thấy, dáng vẻ lo lắng và hấp tấp của Đường Tam đi đâu bật cười thành tiếng.

Ha ha ha ha

Không khí trong nhà thờ trở nên nhộn nhịp vui vẻ hơn.

The End.

Lời của tác giả:

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ đọc hết truyện Bá Chủ Hắc Đạo Cung Chiêu Vợ Sát Thủ, đây là truyện đầu tiên mình viết, nhưng không ngờ lại được rất nhiều sự ủng hộ, từ mọi người.

Truyện thứ nhì mình sẽ viết về Mạnh Hùng và Kiều Nhi.

Mong các bạn ủng hộ truyện thứ nhì của mình.

“Tổng tài bá đạo và cô vợ luật sư kêu ngạo của mình.”

Để cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, mình sẽ viết thêm phiên ngoại truyện.

Mong các bạn đọc truyện vui vẻ.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 95: Ngoại Truyện 1

Sau tiệc cưới Trình Lam thân thể mệt mỏi, cô ở biệt thự Lôi Viên dưỡng sức.

Lôi Lạc Thiên đã sắp xếp xong tất cả.

Anh giao bang Lôi Ứng lại cho Nam Liệt và Việt Vũ, còn Lôi Thị thì giao lại cho TềPhú.

Ngày hôm sau anh đưa Trình Lam qua Thailand hưởng tuần trăng mật.

TềPhong và Đường Tam đi theo chăm sóc và bảo vệ cho hai người.

Qua tới Thailand Lôi Lạc Thiên,Trình Lam,Đường Tam và TềPhong ở trong Trisara resort, nơi nghỉ mát ở bờ biển Pluket.

Một nơi xa hoa, phong cảnh lãng mạn.

Lôi Lạc Thiên đặc một căn villa, gồm 7 phòng ngủ, 7 phòng tắm nhìn ra biển rất đắt tiền, một đêm lên đến \$3500 đô mỹ.

Có khu tắm riêng tư, Có quản gia và đầu bếp riêng phục vụ 24h, tổng diện tích là 6500sq.m

Lôi Lạc Thiên yêu thương Trình Lam vô cùng.

Anh chỉ cầu chuộc cô, chỉ cần Trình Lam thích đi đâu gì, Lôi Lạc Thiên sẽ làm ngay việc ấy.

Anh chăm sóc cô chu đáo và tỉ mỉ vô cùng.

Nhiều khi Trình Lam thẩn nghĩ, không biết Lôi Lạc Thiên là người hay là thẩn.

Chỉ cần trong đầu Trình Lam thoáng qua một suy nghĩ, Lôi Lạc Thiên liền biết.

Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của cô, anh liền biết Trình Lam muốn gì.

Sáng sớm sau khi ăn sáng xong, Lôi Lạc Thiên đưa Trình Lam đi tản bộ ven bờ biển, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh.

Bờ cát trắng như tuyết, nước biển xanh trong suốt, phong cảnh đẹp vô cùng.

Lôi Lạc Thiên cẩn thận cầm theo áo khoác, sợ gió lớn làm Trình Lam cảm lạnh.

Lúc này Trình Lam đã mang thai được 8 tháng.

Trình Lam không muốn biết, bảo bối là trai hay gái nên không cho Du Trinh Trinh nói.

Tất cả đồ trang trí trong phòng em bé, Lôi Lạc Thiên đi đâu chọn màu trắng.

Phòng em bé được đích thân Lôi Lạc Thiên thiết kế, đồ đạc đi đâu được một tay anh chọn lựa kỹ càng.

Trình Lam thoải mái nắm chặt bàn tay của Lôi Lạc Thiên đi trên bờ biển.

Cô mặc một bộ đầm bầu màu trắng đeo kính mát, tóc xoả xuống.

Đầm và tóc của Trình Lam phất phơ theo làn gió, nhìn đẹp và quyến rũ vô cùng.

Lôi Lạc Thiên trên người mặc áo sơ mi tay ngắn màu trắng, quần đùi màu xanh.

Tướng người hoàn mỹ, khuôn mặt đẹp trai làm mấy cô gái mặc bikini xung quanh đi ù dòm ngó.

Trình Lam quan sát một vòng, dưới cặp kính đen, nhìn thấy mấy cô nàng với thân hình quyến rũ, đang thèm thu ồng nhìn Lôi Lạc Thiên.

Trình Lam nhìn lại bản thân mình, nếu như lúc trước, thì họ không tài nào sánh được với thân hình hoàn hảo của cô.

Nhưng bây giờ thân hình cô tròn trịa, không còn những đường cong quyến rũ mê người như xưa, chân mày cô bất giác cau lại.

Trong lòng Trình Lam bực bội,

Cô không thích có người dòm ngó người đàn ông của mình.

Trình Lam len lén quan sát ánh mắt của Lôi Lạc Thiên, xem anh có như mấy người đàn ông khác, ham muốn của lạ hay không.

Lôi Lạc Thiên không quan tâm đến những ánh mắt tò mò, ham muốn của mấy cô gái xung quanh.

Một cái liếc mắt, anh cũng không thèm bỡ thí cho bọn họ.

Trong mắt anh chỉ có duy nhất một mình Trình Lam mà thôi, dù hình dáng cô có thay đổi ra sao, trong lòng anh, cô vẫn luôn là người đẹp nhất và là người anh yêu thương nhất.

Cho dù Trình Lam đang ở bên cạnh anh, họ vẫn nhìn anh bằng cặp quyến rũ.

Có cô còn bạo gan đá lông nheo với Lôi Lạc Thiên.

Lôi Lạc Thiên không thềm để ý, anh chỉ sợ Trình Lam mệt, nên tìm một chỗ thoải mái cho cô nghỉ xuống.

Anh cẩn thận choàng áo khoác lên vai cô.

Lôi Lạc Thiên ngồi xuống bên cạnh, ôm Trình Lam đặt lên đùi mình.

Cô thoải mái dựa đầu vào ngực anh.

Mấy cô gái chung quanh nhìn mà ganh tị, ánh mắt đố kỵ nhìn Trình Lam chần chẫn.

Đường Tam từ villa đi xuống bờ biển, phong cảnh tuyệt đẹp làm tinh thần Đường Tam thoải mái vô cùng.

Cô nhìn thấy Tề Phong liền chạy tới nắm lấy tay anh.

Tề Phong nhìn Đường Tam bằng cặp mắt bức bối, anh quan sát những người chung quanh.

Ánh mắt của những chàng trai đi đầu nhìn vào thân hình gợi cảm của Đường Tam.

Trên người Đường Tam chỉ mặc bộ bikini màu đen.

Bó sát cặp ngực và mông, để lộ hết phần bụng và cặp đùi thon dài của mình.

Dáng người Đường Tam hấp dẫn và quyến rũ vô cùng.

Tề Phong nhìn thấy liền tức giận, anh vẫy tay ra khỏi tay của Đường Tam.

Cô không hiểu sao anh phải giận dữ như vậy.

“Anh làm gì mà tức giận như vậy?”

“Làm gì, em hỏi anh làm gì mà tức giận.”

Tề Phong tức giận hét lên với Đường Tam.

“Em ăn mặc như vậy, mà dám ra ngoài.”

Đường Tam không hiểu, cô nhìn mình rồi nhìn xung quanh.

Tất cả con gái đi đâu mặc giống như cô, không có gì khác biệt.

Cô bực bội nhìn Tề Phong, vừa nói vừa dùng tay chỉ vào những cô gái xung quanh.

“Anh xem, tất cả mọi người đi đâu mặc như em, có gì đâu mà anh lại phải nổi giận.”

Quả thật Đường Tam nói không sai, đi biển thì phải mặc bikini.

Nhưng anh không thích người khác ngấm nhìn thân thể của cô.

Tề Phong ngang ngược nói.

“Anh mặt kệ họ mặc ra sao, nhưng anh không thích em mặc như vậy.”

Đường Tam hết cách với anh, cô tức giận dùng giọng điệu xéo xắt nói.

“Thưa ngài Tề, ngài muốn tiêu nữ phải mặc như thế nào, ngài mới vừa lòng.”

Tề Phong không trả lời, anh quơ tay chụp lấy một cái khăn tắm thật lớn, choàng lên thân thể của Đường Tam.

Anh dùng một cây kim tây cài nói lại trước ngực cô.

Đường Tam nhìn xuống bản thân mình, thân hình cô được che đậy bởi cái khăn tắm lớn, nhìn vào thật khó coi.

Cô tức giận, cởi bỏ cái khăn quăng xuống mặt cát trắng.

“Anh thật là biến thái.”

Không nói gì thêm Đường Tam bước nhanh về phía trước, để lại Tề Phong đứng đó một mình.

Đi một lúc, có 4 người thanh niên đến chọc ghẹo cô.

“Này em gái, em xinh đẹp như vậy muốn đi chơi cùng các anh không?”

Đường Tam không thèm trả lời, cô bước qua một bên, muốn đi tiếp.

Một tên vương tay ra chặn cô lại, Đường Tam tức giận nhìn họ bằng cặp mắt sắc bén nói.

“Chó ngoan không cản đường.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Diệp 134
dtv-ebook.com

Chương 96: Ngoại Truyện 2

Sắc mặt tên đó liền trề xuống, hấn tức giận nói.

“Sao....không thích anh?”

hay để 4 người bọn anh, phục vụ em đêm nay.”

Đường Tam nghe hấn nói vậy, máu trong người xông lên đến não.

Đường Tam tức giận chụp lấy cánh tay của hấn, xoay người một vòng, mạnh bạo bẻ quặt tay hấn lại sau lưng.

“Ahhhhhhh.”

Tiếng kêu thê thảm của hấn vang lên.

Đường Tam dùng chân đạp mạnh vào hông hấn, bất thành lình hấn ngã nhào phía trước, mặt úp xuống mặt đất.

Đường Tam đi đến hai tay chống nạnh, chân phải đạp lên người hấn lúc này đang nằm thê thảm dưới mặt cát trắng.

Đường Tam kêu căng nói.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Nghe Đường Tam nói vậy, 3 trên bạn của hấn tức giận, muốn xông tới cho Đường Tam một bài học.

“Con nhỏ ranh con, để tui tao cho mày một bài học, cho chừa cái tính phách lối của mày.”

Vừa định ra tay Đường Tam nhìn thấy TềPhong đi đến.

TềPhong vừa nghe lời nói của tên đó, anh phẫn nộ tay nắm chặt thành nắm đấm.

Giọng nó lạnh lùng của anh vang lên.

“Các người muốn chết, có phải không?”

3 tên đó quay mặt lại, nhìn theo hướng phát ra lời nói ngong cu ồng đó.

Họ chỉ thấy có một mình TềPhong, một người đẹp trai với thân hình vạm vỡ.

3 người bọn họ li ền cười đắc ý, họ ỷ mình người đông thế mạnh, còn TềPhong chỉ có một mình li ền lên mặt kiêu căng nói.

“Dựa vào m ầy.”

Hắn dừng lại một chút cười khinh bỉ nói tiếp.

“Bài đặc muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Bọn tao sẽ cho mày biết, đắc tội với anh mày, phải nhận lấy hậu quả gì.”

TềPhong nghe họ nói những lời hống hách như vậy, anh cười khinh thường.

Nụ cười khinh miệt của TềPhong làm bọn họ nổi xung.

Lúc này chung quanh bọn họ, có rất nhiều người bu lại xem kịch vui.

3 tên đó li ền bước tới làm ra đi ều bộ chuẩn bị ra trận.

TềPhong vẫn bình tĩnh ung dung đứng đó, anh từ từ, xắn tay áo sơ mi màu đen của mình lên.

Cặp mắt sắc bén nhìn vào 3 tên đó.

Nhìn thấy ánh mắt của TềPhong, họ bất giác rùng mình.

TềPhong đưa tay ra làm động tác ngoắt họ lại, anh kiêu ngạo nói.

“3 người lên một lượt, khỏi phải mất thời gian.”

Nghe được lời nói ngạo mạn của TềPhong họ liền tức giận.

Đường Tam đứng một bên, khoanh tay trước ngực xem kịch vui.

Tên bị Đường Tam cho một bài học, lúc này mới từ từ lom khom bò dậy từ dưới mặt đất.

3 tên lu manh bắt đầu tấn công TềPhong, họ không ngờ TềPhong lại giỏi võ như vậy.

Chỉ đôi ba chiêu đã đánh cho bọn họ không còn manh giáp.

Người thì chảy máu mũi, người thì nằm thê thảm dưới mặt cát, người thì bị anh đánh chạy đi mất.

Còn tên bị Đường Tam đánh, trong lòng không cam tâm, từ phía sau định dùng dao đâm lên TềPhong.

Hắn không ngờ TềPhong lại quay lại, dùng chân đá văng con dao trên tay hắn, anh còn đá thêm một cú mạnh, vào hạ thân của hắn.

“Ahhhhhhhhhh..”

Tiếng kêu thê thảm của hắn vang lên,

Tay bụm vào hạ thân của mình, lẳng lộn dưới mặt đất.

2 tên bạn của hắn thấy vậy, liền chạy tới đỡ hắn dậy từ dưới mặt đất, rồi 3 người bỏ chạy một mạch.

Lúc này mười mấy cô gái liền xông tới bao quanh TềPhong.

Họ chưa từng thấy một người đàn ông, đẹp trai và thân thủ lợi hại như anh vậy.

“Anh tên gì? Làm bạn trai của em được không?”

Một cô gái mặc bikini với bộ ngực khổng lồ, cọ cọ vào người TềPhong bạo gan nói.

Đường Tam liền nổi cơn ghen, trong lòng cô phẫn nộ.

Sao TềPhong không đẩy cô gái kia ra, không lẽ anh cũng thích mấy cô gái ngực to như vậy.

Họ cứ bu quanh TềPhong hỏi này hỏi nọ.

Đường Tam tức giận xông tới, cố đẩy mấy cô gái kia ra mà không được.

Lúc này TềPhong thấy sắc mặt giận dữ của Đường Tam, trong lòng anh cảm thấy tò mò.

Anh cố tình trêu chọc cô, muốn biết khi cô ghen sẽ ra sao.

TềPhong nhìn cô gái bên cạnh, anh dụi dàng nói.

“Anh tên Phong, còn em tên gì?”

Cô gái vui mừng nhìn TềPhong then thùng nói.

“Em là Sally, rất vui được biết anh,”

Vừa nói xong Sally bị mấy cô gái ở phía sau chen lấn xô một cái, mất thăng bằng ngã vào người của TềPhong.

Chuyện xảy ra bất thành lình làm TềPhong không kịp phản ứng, anh đành để Sally ngã vào ngực mình.

Nhưng không ngờ khi thân thể Sally ngã tới, môi Sally áp lên môi của TềPhong.

Trong lúc này Đường Tam vừa đẩy được mấy cô gái kia ra.

Cô nhìn thấy TềPhong đang ôm cô Sally, hai người đang hôn nhau.

Trong lòng cô sửng sốt, mất đi cảnh giác bị mấy cô gái xô té xuống mặt đất.

Đường Tam té trúng hòn đá trên mặt cát, làm đầu gối cô bị thương, chảy rất nhiều máu.

Đường Tam tức tưởi không kèm được nước mắt của mình, nó như dòng suối chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ của cô.

Đường Tam đau lòng, tại sao TềPhong có thể tùy tiện mà hôn người con gái khác như vậy.

Cho dù cô có ham chơi, tính tình phóng khoáng, nhưng cũng không bừa bãi như anh.

TềPhong là người đầu tiên hôn cô, nhưng anh thì sao?

Không thèm để ý đến cảm giác của cô.

Đường Tam đứng lên từ mặt cát.

Không thèm phủi cát bụi trên người mình, không thèm nói với TềPhong một lời.

Cô im lặng quay mặt lại đi một nước.

TềPhong thấy vậy trong lòng đau đớn, anh liền đẩy Sally ra.

TềPhong nhìn thấy Đường Tam té mà không thể đỡ được, mấy cô gái này như sam đeo dính vào người anh.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 97: Ngoại Truyện 3

Chú ý: 18+

Nhìn thấy Đường Tam khóc, trong lòng anh cảm giác như có ngàn mũi kim đâm thẳng vào trái tim mình.

Tề Phong bực bội xô mấy cô gái kia ra, anh gấp gấp chạy theo Đường Tam.

Anh biết anh có tình cảm với cô, nhưng không hề biết nó lại sâu đậm đến như vậy.

Chỉ cần nhìn thấy cô có chút tổn thương gì, tim anh như bị ai đó bóp chặt lại.

Một cảm giác bồn chồn khó thở làm Tề Phong hiểu được, tình yêu mình dành cho Đường Tam sâu đậm đến cỡ nào.

Anh đuổi kịp Đường Tam, vươn tay chụp lấy cánh tay cô.

“Em đừng giận, không phải như em nghĩ đâu.”

Đường Tam dùng tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt cô.

Đường Tam nhìn vào mắt Tề Phong nói.

“Phong, anh không cần giải thích, em không có tư cách quản anh, anh muốn làm gì là tự do của anh.”

Cô nói xong, dùng tay mình, muốn gỡ tay của TềPhong ra.

Không ngờ sau khi nghe cô nói vậy, trong lòng anh cảm giác đau đớn.

Sắc mặt anh liền thay đổi, anh nắm tay cô chặt hơn, giận dữ nói.

“Em nói vậy là ý gì?”

“Em nói đi đâu là sự thật.

Mình chỉ mới quen biết nhau, anh có tự do của mình, em cũng vậy.

Nếu anh gặp được người nào, thích hợp với anh hơn em, thì em sẽ chúc cho hai người hạnh phúc.”

TềPhong càng nghe cô nói anh càng tức giận.

“Ai cần em chúc anh hạnh phúc.”

Đường Tam nhìn anh, cố làm ra vẻ mặt bình tĩnh nhưng vai nói.

“Không cần thì thôi, anh mau buông tay em ra, anh làm em đau muốn chết.”

TềPhong nghe cô nói đau, anh liền buông tay ngay lập tức.

Đường Tam dùng tay xoa xoa chỗ bị anh nắm, mà bay giờ đã hiện lên 5 dấu tay rõ ràng.

Trong lúc này một người con trai nước ngoài đi đến nhìn Đường Tam nói.

“Hay babe, are you free, would you like to go for a drinks?”

(Người đẹp, có rảnh đi uống rượu với anh không?)

Trong lòng Đường Tam đang tức giận nên đồng ý ngay lập tức, cô dùng tiếng anh nói.

“Sure, let's go for some wine.”

“Được, chúng ta đi uống rượu.”

Nói xong Đường Tam khoát tay người đàn ông nước ngoài định đi, không ngờ lần này Tề Phong thực sự phát cáu.

Sắc mặt trăn xuống, cặp mắt hiện lên tia nguy hiểm.

Anh kéo Đường Tam lại không cho cô đi.

Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên.

“Không cho phép em đi.”

Một câu nói bá đạo của anh, làm Đường Tam càng thêm tức giận.

Cô cố đẩy tay ra khỏi tay anh nói.

“Anh không có tư cách quản em.”

Nói xong Đường Tam còn muốn đi theo người đàn ông kia.

Tề Phong thật sự không thể kèm chế được bản thân mình nữa, anh khom người vác cô lên vai, đi một mạch về phòng ngủ.

Để lại người đàn ông nước ngoài, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Trên suốt đoạn đường Đường Tam đi đều làm âm ỷ, cô dùng tay đánh lên người Tề Phong.

“Đồ biến thái buông em ra, anh không có quyền làm như vậy.”

Anh có thể cùng người phụ nữ khác hôn nhau, em cũng có thể đi chơi cùng người đàn ông khác.”

Tiếng kêu la của Đường Tam làm tất cả mọi người chú ý.

TềPhong không quan tâm đến những ánh mắt tò mò của bọn họ.

Anh vác cô đi thẳng đến phòng, đi vào trong phòng TềPhong mới thả cô xuống.

Đường Tam tức giận với sự ngang ngược của anh, liền xô anh ra một bên nói.

“TềPhong em nói.....”

Chưa nói hết câu TềPhong đã dùng miệng chặn cô lại, anh thô bạo hôn Đường Tam giống như đang trừng phạt sự bướng bỉnh của cô.

Đường Tam mở to cặp mắt, dùng tay dấm vào lòng ngực của anh, cô đẩy dựa thân thể của mình muốn thoát khỏi vòng tay của TềPhong.

Nhưng sức phụ nữ làm cách nào cũng không thể bằng đàn ông.

TềPhong lưu luyến buông đôi môi của cô ra.

Giờ phút này vì đẩy dựa mà dây áo bikini của Đường Tam bị đứt, cặp ngực trắng mịn căn tròn của cô hiện lên trước mặt của TềPhong.

Đường Tam nhìn vào mắt anh, cô có thể thấy được sự biến hoá trong ánh mắt anh, sự mờ mịt hiện lên vì dục vọng làm toàn thân Đường Tam mềm nhũn.

TềPhong nhẹ nhàng hôn lên môi cô,

Anh thì thầm bên tai Đường Tam.

“Tam Nhi, anh yêu em.”

Toàn thân Đường Tam cứng đờ, lần đầu tiên anh nói những lời này với cô.

Cô biết TềPhong là người vô cùng lạnh nhạt, nhưng hôm nay anh lại nói ra những lời ngọt ngào như vậy.

Đường Tam nhìn anh, cô vương tay chòang qua cổ anh, áp sát mặt vào tai anh nói một cách quyến rũ.

“Em cũng yêu anh.”

Trong người TềPhong có luồn hơi nóng, chạy tán loạn trong thân thể anh.

Vật nam tính của anh bắt đầu có phản ứng.

Anh dùng tay xoa bóp hai bầu ngực căng tròn của cô.

Anh sóc Đường Tam lên, theo phản xạ tự nhiên Đường Tam chòang hai chân qua eo của TềPhong.

Anh dùng hai tay bợ lấy bờ mông tròn trịa của cô, anh khom người ngậm lấy nụ hoa hồng trên ngực cô.

Một cảm giác tê dại chạy khắp thân thể Đường Tam.

TềPhong bế Đường Tam đặt cô xuống giường.

Anh khom người kéo luôn mảnh vải còn lại trên người cô xuống, quăng qua một bên.

Thân thể tuyệt mỹ, nơi tư mật nhất của Đường Tam hiện ra trước mặt TềPhong.

Hơi thở anh trở nên nặng nề, cặp mắt vì dục vọng mà hiện lên mảnh sương mù mờ mịt.

Anh nhanh tay lách quần cởi bỏ quần áo trên người mình.

TềPhong nhìn vào thân hình quyến rũ của Đường Tam, yết hầu anh bất giác chuyển động lên xuống.

Anh áp người lên thân thể Đường Tam, môi anh chạm vào môi cô rồi từ từ đi xuống, đến xương quai xanh xinh đẹp của cô.

Từng nơi môi anh chạm qua, làm cho da thịt Đường Tam nóng như lửa đốt, một cảm giác lạ lạ làm cô nhột nhột, nhưng lại có vài phần kích thích muốn được thêm.

Tề Phong hôn lên ngực cô, rôm rớm lấy hai nụ hoa hồng của cô, tay anh sờ soạn khắp nơi trên thân thể cô.

Sự ham muốn tình dục kích thích dục vọng trong cơ thể của Tề Phong, làm anh không thể nào kềm chế được nữa.

Anh ngẩng dạy cằm hai chân Đường Tam giăng ra.

Anh vương người tới, vật nam tính của anh đi thẳng vào nơi tư mật nhất của Đường Tam.

Cô không thể nào kềm chế được bản thân, bất giác vang lên những tiếng ngâm nga động lòng người.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 98: Ngoại Truyện 4

Tại Bar Night Angel TềPhú đang ở trong phòng VIP tiếp đãi mấy vị đối tác của Lôi Thị.

Họ đang bàn về một hợp đồng lên đến hàng trăm triệu.

Từ khi Trình Lam mang thai, cô không thích người mùi rượu, nên hôm nay Lôi Lạc Thiên không tới, anh giao toàn quyền cho TềPhú quyết định.

TềPhú dáng người phong độ ngồi dựa vào ghế sofa, anh gọi cho 3 người đối tác, mỗi người một cô gái xinh đẹp với thân hình gợi cảm.

Họ phục vụ mấy vị khách này một cách chuyên nghiệp.

Đi bên theo bên cạnh TềPhú là 4 thủ hạ đặc lực.

Anh phái hai tên thủ hạ canh chừng trước cửa, 2 tên còn lại cung kính đứng sau lưng anh.

TềPhú không thích tiếp cận với phụ nữ, nên chỉ một mình ngồi uống rượu.

Trong đám người bọn họ, TềPhú là người uống rượu giỏi nhất.

Có thể dùng câu, “ngàn ly không say” để áp dụng trên người anh.

3 người của công ty Thịnh Thế đang vui vẻ cùng mấy người đẹp trò chuyện uống rượu.

Một người đàn ông trung niên đang ôm một cô phục vụ vào lòng.

Tay ông thò vào váy cô phục vụ sờ soạn khắp nơi.

Hai người còn lại tay đặt ở ngực của hai cô phục vụ, mặc xác mà nấn bóp.

TềPhú thấy họ vui vẻ anh liền lên tiếng.

“Thịnh Tổng, ký xong hợp đồng này, coi như mình là người một nhà.

Ở tầng trên tôi đã mở phòng cho ba vị, hôm nay các vị cứ chơi cho thoải mái.”

Trước khi ký hợp đồng, TềPhú đã cho TềPhong cẩn thận đi điều tra bọn họ.

Anh biết Thịnh Tổng là một người háo sắc, nên anh mới mời họ đến đây.

Thịnh Tổng nghe TềPhú nói vậy, ông cười sảng khoái cầm bút lên ký vào bản hợp đồng.

TềPhú cầm bản hợp đồng lên, xem kỹ lại rồi đưa cho thủ hạ đứng sau lưng mình.

Anh cầm ly rượu lên, mời bọn họ.

“Cạn ly, cho lần hợp tác này của chúng ta.”

“Cheer.....”

4 người cùng cụng ly.

Ngồi uống rượu một lúc, TềPhú cho mấy cô phục vụ đưa 3 người bọn họ lên phòng.

Anh hai tay đút vào túi quần cùng mấy tên thủ hạ đi ra khỏi phòng VIP.

Tính tình TềPhú không giống như TềPhong, TềPhong làm việc nóng nảy, tính tình bồng bột.

TềPhú có sự trăn trĩnh hơn, anh suy nghĩ tỉ mỉ và làm việc thận trọng hơn TềPhong nên Lôi Lạc Thiên mới giao cho TềPhú giải quyết những chuyện cơ mật.

Bước ra khỏi phòng VIP TềPhú đứng lại, chân mày anh bất giác cau lại.

Cặp mắt sắc bén nhìn về phía một đám nam nữ, đang uống rượu và trò chuyện, tại một bàn tròn ngay chính giữa.

Mạc Gia Yến cùng đám bạn bè đi đến đây chơi, họ cùng nhau chơi trò xoay chai rượu.

Miệng chai rượu dừng lại trước mặt ai, thì người đó bị phạt uống rượu.

Hôm nay Mạc Gia Yến xui vô cùng, ly này là ly thứ 5 cô phải uống.

Tửu lượng của Mạc Gia Yến không tốt lắm, nên lúc này cô đã ngà ngà say.

Mạc Gia Yến bu ãn bực cần nhằn cô bạn đứng bên cạnh.

“Mình đã nói là không chơi nữa, thấy không hôm nay mình xui lắm.”

Tư Nhất Giang nghe cô nói vậy liền lên tiếng.

“Không sao, nếu em say anh sẽ đưa em về”

Tư Nhất Giang và Bùi Anh Tuấn là bạn từ đại học của cô.

Tư Nhất Giang đã yêu thầm Mạc Gia Yến từ lâu, nhưng cô không cho anh cơ hội.

Cho dù nhà anh có công ty lớn thì sao,

Không thích thì là không thích.

Mạc Gia Yến nhìn Tư Nhất Giang nói.

“Thôi đi, em không cần anh đưa em về”

Cô đứng lên, thân thể lão đạo cần ly rượu lên định uống.

Một bàn tay rắn chắc cần lấy ly rượu trong tay cô.

Mạc Gia Yến bất ngờ nhìn lại, TềPhú oai phong đứng sau lưng cô.

Anh mặc một bộ âu phục màu đen, dáng người cao lớn.

Khuôn mặt không chỗ nào chê được, sống mũi cao, cặp mắt sâu thẳm, chỉ là hơi lạnh lùng.

Mấy tên thủ hạ cung kính đứng sau lưng, làm tăng thêm vẻ oai nghiêm của anh.

Anh cần lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Mạc Gia Yến nhìn anh, trong lòng hơi thấp thỏm.

Cô đã cố gắng tránh xa anh, không muốn tiếp xúc nhiều với anh.

Cô cảm giác xấu hổ khi đứng trước mặt TềPhú.

Lúc trước cô luôn bám theo Lôi Lạc Thiên, còn làm ra nhiều chuyện mất mặt như vậy.

Nhưng sau lần ở trong bang Lôi Ưng, khi TềPhú ôm cô vào lòng.

Lúc đó cô mới biết Lôi Lạc Thiên đối với cô, chỉ là vì sự háo thắng nhất thời, nên mới muốn có được anh.

Trên thực tế cô không hề yêu Lôi Lạc Thiên.

Nhưng về TềPhú, khi ở bên cạnh anh, tim cô đã thật sự rung động.

Cô sợ anh coi thường mình, chê bai mình, nên mới trốn tránh anh.

Cả tháng nay TềPhú luôn muốn gặp mặt cô, mỗi lần gặp mặt Mạc Gia Thành anh đi đâu nhìn xem cô có ở bên cạnh không.

Cô giống như, đã biến mất khỏi Thành Phố S này.

TềPhú không hiểu vì sao, anh lại muốn gặp mặt cô như vậy.

Trong lòng anh cứ bồn chồn sao xuyên, không có tin thần tập trung vào việc gì cả.

Mạc Gia Yến nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào, lúc này cô đã say.

Mạc Gia Yến dùng ngón tay trỏ, chỉ vào mũi của TềPhú nói.

“Phú là anh sao?”

Có phải em đã say, nên mới nhìn thấy anh không?”

Nói xong thân thể của Mạc Gia Yến ngã về phía sau.

Tư Nhất Giang thấy vậy liền xông tới ôm cô vào lòng.

Mạc Gia Yến vì say nên không còn biết đi đâu gì hết, cô dựa đầu lên vai Tư Nhất Giang.

TềPhú liền tức giận, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Anh vươn tay ra, kéo Mạc Gia Yến vào lòng mình.

Tư Nhất Giang thấy vậy liền muốn xông tới dành Mạc Gia Yến lại.

TềPhú đưa tay làm động tác dừng lại, trước mặt Tư Nhất Giang.

TềPhú nhìn Tư Nhất Giang bằng cặp mắt nguy hiểm nói.

“Cô ta, là của tôi.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 99: Ngoại Truyện 5

Tư Nhất Giang không biết TềPhú là ai mà lại phách lối như vậy.

“Cậu là ai mà hống hách như vậy.”

TềPhú nhìn vào mặt của Tư Nhất Giang nói một cách bá đạo.

“TềPhú tôi muốn ai, thì người đó là của tôi.”

Ở đây ai mà không biết đến TềPhú.

Anh là người có quyền lực, chỉ dưới Lôi Lạc Thiên mà thôi.

Tất cả mọi người đi đâu nể mặt TềPhú.

Anh ít khi nói chuyện, nhưng ra tay thật tàn nhẫn và vô tình.

Bạn của Tư Nhất Giang thường xuyên đến đây, nên biết đến cái tên TềPhú này.

Cho dù chưa từng gặp mặt, nhưng chỉ cần nghe đến tên TềPhú, thì cũng phải rùng mình.

“Giang, cậu đừng gây chuyện nữa, coi chừng mất luôn cả cái mạng này của mình.”

Tư Nhất Giang nghe bạn mình nói vậy, liền lo sợ không dám nói gì thêm.

TềPhú ôm eo Mạc Gia Yến đi lên lầu,

Lúc này cô không còn ý thức nữa.

Mạc Gia Yến đi đảo qua đảo lại, đụng vào cạnh bàn làm chân cô bầm tím.

TềPhú thấy vậy trong lòng chua xót, anh liền bế cô lên.

Đi đến hành lang Mạc Gia Yến đột nhiên cự quậy.

“Buông tôi ra, anh là ai mà lại ôm tôi.”

Mạc Gia Yến đánh đập loạn xạ trên người anh.

TềPhú bực bội lên tiếng.

“Đừng lộn xộn.”

Anh bế cô về phòng của mình, bước vào cửa TềPhú để Mạc Gia Yến xuống.

Mạc Gia Yến nhìn anh rồi đột nhiên khóc òa lên.

Cô đứng trước mặt TềPhú, tay nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt cương nghị của anh nói.

“Anh thật là xấu xa, em đã cố tình tránh né anh, sao anh lại xuất hiện trước mặt em.”

TềPhú không hiểu vì sao cô phải trốn tránh anh, không lẽ cô ghét anh.

TềPhú không nói gì, chỉ lặng lẽ cau mày quan sát Mạc Gia Yến.

Cô vừa khóc vừa nói.

“Em sợ, em sợ lắm, em không muốn phải như vậy đâu.

Em rất khó chịu, trong lòng em rất đau.

Tại sao em lại yêu anh.”

Từng giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô.

TềPhú nghe cô nói vậy, liền vui trong lòng.

Thì ra cô ngốc này, vì yêu anh mà trốn tránh.

TềPhú bước tới gần Mạc Gia Yến, tay anh sờ lên khuôn mặt ước đảm nước mắt của cô.

Anh yêu thương lau đi những giọt nước mắt làm anh đau lòng.

Mạc Gia Yến đứng thẳng người dậy, cô gạt tay TềPhú ra.

“Anh đừng đụng vào em, em không xứng với anh.”

Mạc Gia Yến nói xong cô đảo đầu quay người muốn rời khỏi.

TềPhú cầm chặt tay cô, anh áp người Mạc Gia Yến vào tường.

Tay anh giữ chặt tay Mạc Gia Yến trên đỉnh đầu.

Anh bá đạo hôn lên đôi môi cô,

TềPhú nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi của mình vào khoan miệng của cô.

Mùi thơm ngọt ngào pha lẫn mùi rượu, làm TềPhú không thể kiềm chế được bản thân mình.

Mạc Gia Yến sửng sốt vài giây, rồi cô bắt đầu đáp trả lại nụ hôn nồng nhiệt của TềPhú.

Hai người vì nụ hôn say đắm, làm mất đi lý trí.

Lần đầu tiên TềPhú cùng phụ nữ, tiếp xúc thân mật như vậy.

TềPhú vì sự đáp lại nhiệt tình của cô, mà trở nên khao khát nhiều hơn.

Một cảm giác ham muốn dân trào trong anh.

TềPhú buông tay Mạc Gia Yến ra, anh bắt đầu sờ soạn khắp nơi trên thân thể cô.

Mạc Gia Yến vì sự đụng chạm này của anh, mà toàn thân nóng bỏng.

Tiếng thở nặng nề cùng âm thanh kìêu mị, thoát ra từ miệng cô làm TềPhú chỉ ầu không nổi.

Anh vén áo của Mạc Gia Yến lên cao, để lộ ra hai bầu ngực trắng nõn của cô.

TềPhú khom người hôn lên ngực Mạc Gia Yến, cô bắt giác kêu lên những tiếng kêu động lòng người.

TềPhú không muốn cùng cô làm chuyện đó lúc này, anh cố kiềm chế bản thân.

Để ầu chỉnh lại tâm trạng của mình, TềPhú đẩy Mạc Gia Yến ra, kéo áo cô xuống.

Mạc Gia Yến lúc này, không hiểu vì sao anh lại đột nhiên làm như vậy.

Cô nghĩ anh không muốn có quan hệ với cô.

Chắc có lẽ anh chê bai cô, Mạc Gia Yến tủi thân, cô không nói gì chỉ lặng lẽ chỉnh lại quần áo trên người mình.

Không nói với TềPhú lời nào, cô quay mặt định bước ra ngoài.

TềPhú vươn tay c ần lấy tay cô,

Anh biết anh đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của cô.

TềPhú ôm Mạc Gia Yến từ phía sau.

Anh đặt cằm mình trên vai cô, anh hôn lên má của Mạc Gia Yến, thì thầm vào tai cô.

“Gia Yến, em đừng đi.”

Mạc Gia Yến không nói gì, cô không biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

TềPhú biết cô đang bối rối, không biết phải làm sao.

“Gia Yến, anh muốn, em nhưng không phải bây giờ.”

Em đang say anh không muốn bắt nạt em.”

Lúc này Mạc Gia Yến mới hiểu, anh thật sự là một người quang minh chính đại.

Không phải vì anh chê bai cô, anh chỉ sợ sau khi cô tỉnh rượu, sẽ hối hận về việc mình đã làm.

Mạc Gia Yến xoay người lại, cô nhìn vào mắt TềPhú, cô có thể thấy được anh đang kèm nén dục vọng đang vâng trào trong người mình.

Mạc Gia Yến vươn tay, cởi từng cái nút áo sơ mi của anh ra.

TềPhú chụp lấy bàn tay của cô, anh nhìn vào mắt của Mạc Gia Yến nói.

“Em không hối hận.”

Cô nở nụ cười rục rỡ, gật đầu nói.

“Không hối hận.”

Vừa nói dứt lời, TềPhú đã ôm Mạc Gia Yến lên đặt cô lên giường.

TềPhú cởi bỏ quần áo trên người Mạc Gia Yến ra, anh gấp gấp cởi áo khoác và áo sơ mi của mình, quăng xuống mặt đất.

Hai thân thể tr ần tru ờng qu ấn l ấ y l ấ n nhau.

Trong lòng hai người bọn họ, vì tình cảm bị đ ẹ n ́n b ấ y l ầ u, mà trở nên n ồ ng n ậ t và m ẫ n l ệ t hơn.

Sáng sớm hôm sau, khi Mạc Gia Yên t ỉ n h ầ i lại không thấy T ề Ph ́ đ ầ u.

Trong lòng cô hơi thất vọng, không lẽ hôm qua, anh chỉ vì d ự c v ọ ng nên mới có quan hệ với cô.

Mạc Gia Yên bu ồ n b ả ng ỗ i trên gi ườ ng, ọ p m ặ t xu ố ng đ ầ u g ố i mình.

T ề Ph ́ từ phòng tắm đi ra nhìn thấy cô như vậy, trong lòng anh lo lắng.

T ề Ph ́ li ề n đi tới ôm cô vào lòng nói.

“Còn đau không?”

Cô nhìn anh, vui mừng lát đ ầ u.

Anh yêu thương hôn lên tóc cô.

Giọng nói thâm tình của anh vang lên.

“L ầ n đ ầ u tiên, sao không nói cho anh biết.”

Mạc Gia Yên m ắ c c ỗ , khuôn mặt ứ ng h ồ ng không dám nhìn vào mặt T ề Ph ́.

T ề Ph ́ thấy cử chỉ thẹn thùng của cô,

anh tươi cười nói.

“Bây giờ em đã là người phụ nữ, của T ề Ph ́ anh.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 100: Ngoại Truyện 6 (Lôi Lạc Thiên Và Trình Lam)

Thời gian thấm thoát trôi qua, chỉ còn một tuần nữa là đến ngày Trình Lam sinh em bé.

Trong lúc này Lôi Lạc Thiên cẩn thận vô cùng.

Anh không cho phép cô ra ngoài một mình, chỉ được ở trong biệt thự Lôi Viên.

Hôm nay là sinh nhật 20 tuổi của Đường Tam, Trình Lam cố tình mời các người bạn thân của cô và Lôi Lạc Thiên, đến chúc mừng cho Đường Tam.

Để chuẩn bị cho tối hôm nay, Trình Lam đã bận rộn hết cả ngày.

Nào là quà mừng sinh nhật, nào là những đồ trang trí.

Cô còn đích thân chọn lựa mấy món ăn cho đêm nay.

Lôi Lạc Thiên từ công ty trở về, nhìn thấy Trình Lam thân hình tròn trịa lu bu lo lắng mọi chuyện.

Anh đau lòng để áo vest xuống ghế sofa, anh bước tới ôm Trình Lam vào lòng.

Ngửi được mùi hương quen thuộc của anh, Trình Lam bất giác nở nụ cười dịu dàng.

Từ sáng tới giờ, mỗi khi ra vườn hoa Trình Lam đi đâu nhớ đến anh.

Hôm nay hoa trong vườn đi đầu nở rộ, làm phong cảnh trong Lôi Viên đẹp vô cùng.

“Sao không nghỉ ngơi?”

Những chuyện này em cứ giao cho Má Trầ n.”

Má Trầ n từ phòng bếp mang lên cho Lôi Lạc Thiên một ly nước trái cây.

Trình Lam đã dặn dò Má Trầ n, không cho Lôi Lạc Thiên uống cafe ở nhà nữa.

Cô biết ở trong công ty, anh đã uống rất nhiều cafe.

“Em không mệt, em xem Tam Nhi như là em ruột, nên muốn đích thân chuẩn bị cho em ấy.”

Lôi Lạc Thiên yêu thương hôn lên tóc cô nói.

“Được, như phải giữ gìn sức khỏe.”

Trình Lam cười gật đầu.

6 giờ tối Lôi Lạc Thiên và Trình Lam ngồi trên ghế sofa ở trong phòng khách.

Lôi Lạc Thiên mặc quần tay xanh và áo sơ mi cùng màu.

Trình Lam mặc đầm b ầu màu xanh.

Hai người nhìn vào sừng đôi vô cùng.

Tuy là đang mang thai, nhưng thần sắc của Trình Lam luôn tỏa ra sự cao quý và sang trọng vô cùng.

Người đầu tiên đi vào là Nam Liệt và Việt Vũ.

Hai người đi đầu mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng.

“Thiên, cậu khỏe chứ.”

Nam Liệt lên tiếng, đã mấy tháng hai người không gặp nhau.

Nam Liệt đầu tắt mặt tối lo về việc của bang Lôi Ưng.

“Khỏe, hai người vẫn ổn chứ?”

Lôi Lạc Thiên nhìn Nam Liệt và Việt Vũ nói.

Nam Liệt và Việt Vũ ngồi xuống sofa, đối diện với Lôi Lạc Thiên và Trình Lam.

“Còn một số chuyện bên Trung Đông, cần đích thân cậu giải quyết.”

Lôi Lạc Thiên tay đặt qua eo Trình Lam nói.

“Nam Liệt từ nay về sau tôi sẽ không nhúng tay vào hắc đạo nữa, tôi sẽ giao bang Lôi Ưng lại cho cậu và tổ chức Kim Xà lại cho Việt Vũ.

Cậu sẽ thay thế tôi làm Lão đại còn Việt Vũ sẽ làm thủ lĩnh của tổ chức Kim Xà.”

Nam Liệt do dự, anh nhìn Việt Vũ rồi nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Tôi chỉ sợ đám thủ hạ không phục.”

Lôi Lạc Thiên cười nói,

“Cậu yên tâm, tôi đã ra thông báo, nếu ai không phục cậu, kêu họ đến tìm Lôi Lạc Thiên tôi.

Tôi chỉ là rút lui khỏi giới hắc đạo, như vẫn ở đây hai cậu cần gì cứ tới tìm tôi.”

Lôi Lạc Thiên đã suy nghĩ rất lâu, bây giờ anh đã có gia đình.

Anh không muốn Trình Lam phải lắng cho anh.

Vả lại anh còn có Lôi Thị, anh muốn giành nhiều thời gian cho cô và bảo bối.

Cho dù anh không nhúng tay vào hắc đạo, nhưng quyền lực của anh không ai có thể thay thế.

Nói là rút lui, nhưng nhiều anh cần gì thủ hạ của anh sẽ hết lòng vì anh, mà không tiết hy sinh tính mạng.

Trình Lam nghe anh nói vậy, trong lòng cảm động, cô biết anh vì cô nên mới ra quyết định này.

Trần Hạo, Mạnh Hùng và Mạc Gia Thành đi vào.

Thủ hạ của Mạnh Hùng tay cầm một hộp quà thật to.

Trình Lam nhìn chung quanh, cô không thấy Kiều Nhi đâu, liền hỏi Mạnh Hùng.

“Kiều Nhi đâu? Không đi cùng anh sao?”

Trần Hạo đứng sau lưng Mạnh Hùng, hai tay làm thành dấu thập, ra hiệu cho Trình Lam đừng hỏi nữa.

Sắc mặt Mạnh Hùng liền trầm xuống, chân mày cau lại thành đường thẳng.

Mạnh Hùng không trả lời Trình Lam, anh đi đến ngã xuống bên cạnh Nam Liệt.

Trần Hạo thấy không khí hơi căng thẳng, anh liền chuyển đề tài.

“Ừa, Đường Tam còn chưa tới

Sao?”

Đường Tam từ ngoài cửa nghe Trần Hạo nói liền lên tiếng.

“Trần tổng, anh tìm em.”

Lúc này cô tay trong tay cùng TềPhong đi vào, trên người mặc bộ đầm bó sát thân thể gợi cảm của mình, nhưng lại kính đáo vô cùng.

Đường Tam đã rút được kinh nghiệm của lần trước, cô biết TềPhong không thích cô ăn mặc hở hang.

Sau đêm bị TềPhong hành hạ tại Pluket, Đường Tam thề với lòng mình, sau này cô sẽ không để TềPhong tức giận như vậy nữa.

Anh đã hành hạ cô cả đêm, đến mấy ngày sau toàn thân Đường Tam còn đau nhức.

Đi phía sau TềPhong và Đường Tam là TềPhú và Mạc Gia Yến.

Hai người mới bắt đầu qua lại với nhau.

Mạc Gia Yến mặc cỡ nên chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh TềPhú không nói gì.

Tất cả mọi người đi đâu đã đến Trình Lam nhìn Đường Tam nói.

“Chúc mừng sinh nhật Tam Nhi.”

Đường Tam vui vẻ tươi cười.

Bước đến ôm Trình Lam vào lòng.

“Cảm ơn Chị.”

Mạnh Hùng chỉ vào món quà trên bàn nói với Đường Tam.

“Anh mới phát minh ra một thứ đồ chơi vô cùng thú vị, nên đem đến tặng em.”

Đường Tam vui vẻ mở cái hộp ra, bên trong là những dụng cụ dịch dung.

“Wow, cái này chắc chơi vui lắm.”

Sắc mặt TềPhong liên tục thay đổi, bây giờ mỗi khi hai người cãi vả Đường Tam đi đâu trốn tránh anh.

Nếu cô có những thứ này thì làm sao thuộc hạ của anh nhận ra được cô.

Trình Lam nhìn thấy TềPhong như vậy cô cười nói.

“Mạnh Hùng, anh tặng cái này cho Tam Nhi là anh muốn hại chết Tề Phong có phải không?”

Tính tình em ấy ham chơi như vậy, nếu mà dịch dung thì làm sao Tề Phong có thể tìm ra em ấy.”

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIÊU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 101: Ngoại Truyện 7 (Trình Lam Sinh Em Bé)

Đường Tam tươi cười nói với Tề Phong.

“Vậy thì càng tốt, nếu sau này anh mà bắt nạt em, em sẽ dịch dung thành người khác, không để anh kiếm được em.”

Ha ha ha ha.

Tiếng cười của Đường Tam làm tất cả mọi người, vui vẻ cười theo.

Chỉ riêng duy nhất Tề Phong là trăn mắt.

Trong lúc mọi người đi đầu cười vui vẻ, sắc mặt Trình Lam trở nên khó coi vô cùng.

Lôi Lạc Thiên đang ôm Trình Lam, anh cảm giác được sự bất thường trên cơ thể cô.

Anh nhìn Trình Lam, lúc này sắc mặt Trình Lam tái nhợt, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Lôi Lạc Thiên khẩn trương đỡ Trình Lam ngã xuống sofa.

Trình Lam đau đớn kêu lên.

“Ahhhhhhh.

Đau quá, Lạc Thiên em đau quá..”

Tất cả mọi người đi đầu quỳnh lên, không biết phải làm sao.

Mạc Gia Yên bước tới để Trình Lam dựa vào ghế sofa, nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Anh Thiên hãy bình tĩnh, bây giờ anh gọi điện thoại cho Du Tấn trước, rồi mau đưa Trình Lam vào bệnh viện.”

Lôi Lạc Thiên nhìn Trình Lam mà đau lòng, anh không ngờ sinh con lại đau đớn như vậy.

Anh quay qua nói với TềPhú.

“Chuẩn bị xe.”

Vào đến bệnh viện, Du Tấn đã chuẩn bị sẵn sàng, anh đưa Trình Lam vào phòng phẫu thuật ngay lập tức.

Tất cả mọi người đi đâu đứng ngoài cửa chờ đợi.

Lôi Lạc Thiên đứng bên ngoài đi qua đi lại trong lòng không yên.

Lúc này từ cuối hành lang, Long Kiệt, Ông Nội Lôi và mấy tên vệ sĩ gấp gáp đi tới.

Đã hai tiếng trôi qua, Lôi Lạc Thiên không còn kiên nhẫn được nữa.

Anh định phá cửa xông vào, thì nghe tiếng khóc của trẻ con vang lên.

Cặp mắt của Lôi Lạc Thiên liền tỏa sáng, nét cười hiện rõ trên khuôn mặt điển trai của anh.

Cửa phòng phẫu thuật được mở ra, Du Tấn cùng y tá đẩy Trình Lam, còn Du Trinh Trinh thì ôm bảo bối ra ngoài.

Du Trinh Trinh ôm bảo bối trong tay, đi đến trước mặt của Lôi Lạc Thiên nói.

“Anh Thiên, chúc mừng anh đã có một cậu con trai dễ thương như vậy.”

Du Trinh Trinh đưa bảo bối cho Lôi Lạc Thiên ẵm, anh bế bảo bối đến trước mặt Trình Lam.

Anh yêu thương sờ lên khuôn mặt tái xanh của cô.

Giọng nói thâm tình của Lôi Lạc Thiên vang lên.

“Lam Lam, chúng ta đã có một đứa con trai.”

Trình Lam cười dịu dàng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt dễ thương của em bé.

Trong phòng bệnh VIP, tất cả mọi người đi ù vây quanh bảo bối.

Em bé thật dễ thương, thân hình sỗ sũ, bàn tay mũm mĩm, làn da trắng mịn, khuôn mặt giống y như Lôi Lạc Thiên.

Hai cặp mắt to tròn, đảo qua đảo lại, nhìn vào vô cùng đáng yêu.

Long Kiệt bế em bé trong tay, ông nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Hai con đặt tên cho bảo bối chưa?”

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên rồi nhìn Ông Nội Lôi.

Lôi Lạc Thiên hiểu ý của Trình Lam nên nói.

“Ông nội, ông hãy đặt tên cho bảo bối của chúng con.”

Ông Nội Lôi vừa nghe Lôi Lạc Thiên nói vậy trong lòng vui mừng.

Ông vui vẻ cầm quyển sách đặt tên cho em bé lên suy nghĩ.

Ông ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi đột nhiên nói.

“Lôi Lạc Thiên, Thiên trong Thiên thánh.”

Trình Lam lập đi lập lại cái tên này rồi nói.

“Hai cha con một người là Thiên một người là Th ần, nhập lại là Thiên Th ần.

Nghe hay lắm ông.”

Nói xong cô nhìn Lôi Lạc Thiên nói.

“Lạc Thiên, hai tên nhập lại có nghĩa là Angel, cũng là nơi đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

Lôi Lạc Thiên tươi cười, tay bất giác vuốt ve mái tóc dài của Trình Lam.

Vào lúc này Lôi Lạc Khánh và Ngọc An đẩy Lôi Lạc Bằng đi vào.

Lôi Lạc Bằng nhìn thấy Ông Nội Lôi liền cung kính nói.

“Thưa ba, con mới tới.”

Lôi Lạc Khánh và Ngọc An cũng lễ phép chào Ông.

Sau hôm ở nhà thờ Đức Mẹ, tất cả mọi người đi đầu tha thứ cho Lôi Lạc Bằng.

Bây giờ họ xem nhau là người một nhà.

Lôi Lạc Khánh đi đến gần Trình Lam, anh yêu thương c ầm tay Trình Lam nói.

“Bây giờ em đã lớn có gia đình riêng của mình, không được bướng bỉnh nữa biết chưa.”

Lôi Lạc Khánh yêu thương Trình Lam vô cùng, cho dù là lúc trước, anh đã quý mến cô.

Bây giờ Trình Lam lại còn là em gái ruột, cùng Mẹ khác Cha với anh,

Lôi Lạc Khánh càng yêu thương cô nhiều hơn.

Trình Lam nhìn anh cười gật đầu.

“Em biết.”

Sau khi tất cả mọi người ra về, Lôi Lạc Thiên kêu y tá đỡ cho Lôi Lạc Thiên ngủ trong phòng bên cạnh.

Lôi Lạc Thiên ngả xuống bên cạnh Trình Lam.

Anh đưa cho cô một ly nước ấm.

Trình Lam uống một hớp nước rồi đưa ly lại cho Lôi Lạc Thiên.

Anh yêu thương ôm cô vào lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn cảm kích.

“Cảm ơn em, vì em mà cuộc đời cô độc của anh đã trở nên ấm áp hơn.

Gặp được em là việc may mắn nhất trong cuộc đời của Lôi Lạc Thiên anh.”

Trình Lam ngược mặt lên nhìn Lôi Lạc Thiên, cô có thể thấy được, tình yêu sâu đậm anh dành cho cô, từ trong ánh mắt của anh.

Lôi Lạc Thiên âu yếm sờ lên khuôn mặt xanh xao của cô.

Trình Lam đặt tay mình lên bàn tay anh, cô ngả dậy hôn lên môi Lôi Lạc Thiên,

Hai người vì sự yêu thương của đối phương, mà không thể tách rời nhau.

Có nhiều người phải trải qua trăm đắng ngàn cay, vượt qua bao nhiêu trở ngại và thử thách mới đến được với nhau.

Cô và Lôi Lạc Thiên, coi như được ông trời u đãi, đã để họ tìm được đối phương, một cách dễ dàng như vậy.

Họ phải trân trọng cuộc tình này của mình.

BÁ CHỦ HẮC ĐẠO CÙNG CHIỀU VỢ SÁT THỦ

Lan Hồ Điệp 134
dtv-ebook.com

Chương 102: Ngoại Truyện 8 (Lôi Lạc Khánh Và Ngọc An)

Chú Ý: 18++++++

Các bạn nào không thích xin vui lòng nhảy chương

Tại biệt thự của Lôi Lạc Khánh, Ngọc An cần tách trà hoa nhài đưa cho Lôi Lạc Bằng, đang ngồi trên xe lăn trong vườn hoa.

Lúc này là 3 giờ chiều, Lôi Lạc Khánh còn ở công ty.

Trong biệt thự chỉ còn lại Ngọc An, Lôi Lạc Bằng và mấy người giúp việc.

Cô hiệu thảo chăm sóc ông một cách tận tình.

Việc gì có liên quan đến Lôi Lạc Bằng, Ngọc An đi đầu đích thân phụ trách.

Lôi Lạc Khánh nhiều khi thấy cô vất vả, anh đề nghị để người giúp việc lo cho ba anh.

Nhưng Ngọc An không đồng ý, cô yêu Lôi Lạc Khánh thì cũng sẽ yêu thương cả người thân của anh.

Chỉ trong thời gian mấy tháng, vậy mà Lôi Lạc Bằng lại yêu quý Ngọc An như con ruột của mình.

Lúc này Việt Vũ từ bên ngoài cần một hộp bánh trong tay đi vào.

“Ba nuôi, người khỏe chứ.”

Sau khi anh tiếp nhận tổ chức Kim Xà, Lôi Lạc Bằng đã nhận anh làm con nuôi.

Ông biết Việt Vũ luôn tôn kính và trung thành với ông.

Ông vui vẻ nhìn Việt Vũ nói.

“Con mới tới.”

Lúc này thần sắc của Lôi Lạc Bằng rất tốt, nét mặt tươi cười không còn vẻ tà ác như xưa.

Việt Vũ cười gật đầu, anh đặt hộp bánh trong tay xuống bàn, ngồi xuống ghế bên cạnh ông.

Ngọc An thấy vậy, cô liền pha cho Việt Vũ một tách trà.

Nhìn dáng vẻ hiên lành của cô, từng cử chỉ tỉ mỉ lúc chăm sóc Lôi Lạc Bằng, trong lòng Việt Vũ hơi giao động.

Nhưng anh biết cô là người phụ nữ của Lôi Lạc Khánh.

Ngọc An là một người thông minh, với ánh mắt Việt Vũ nhìn cô, cô hiểu được tâm tư của anh.

Ngọc An liền nói.

“Khánh có nói với tôi, anh ấy rất vui khi cậu chịu làm em nuôi của anh ấy.”

Ngọc An khéo léo nhắc đến Lôi Lạc Khánh trước mặt Việt Vũ.

Việt Vũ không phải là một kẻ ngốc, anh hiểu dụng ý của cô.

Việt Vũ liền nói.

“Em cũng rất vui, được làm thành viên trong gia đình này.”

Trong lúc này Lôi Lạc Khánh từ bên ngoài bước vào.

Trên người anh mặc bộ âu phục Prada màu xám, dáng người cao lớn nhìn tuấn tú vô cùng.

Ngọc An nhìn thấy Lôi Lạc Khánh, trên mặt liền hiện lên nụ cười ngọt ngào.

“Em khỏe không?”

Lôi Lạc Khánh nhìn Việt Vũ nói.

“Em vẫn ổn, dạo này trong tổ chức có nhiều việc cần chỉnh đốn nên em hơi bận.”

Lôi Lạc Khánh nhận lấy tách trà từ trong tay Ngọc An.

Hơi nước nóng bốc lên làm mắt anh hơi nheo lại.

Ngọc An mở hộp bánh ra, đưa cho mỗi người một cái bánh bơ sữa.

Lôi Lạc Khánh đang nói chuyện với Việt Vũ, nhưng ánh mắt vẫn luôn quang sát Ngọc An.

Anh biết cô vì anh đã chiêu nhiều thiệt thòi.

Từ lúc anh quen biết Ngọc An đến bây giờ, đã không biết có bao nhiêu người đàn ông đến tán tỉnh cô.

Nhưng Ngọc An vẫn chỉ một lòng một dạ với anh mà thôi.

Tiến Việt Vũ ra về, Lôi Lạc Khánh đi vào phòng ngủ của mình và Ngọc An.

Anh bước vào phòng cởi áo khoác ra ném lên giường.

Lôi Lạc Khánh nhìn chung quanh không thấy Ngọc An đâu.

Lôi Lạc Khánh bất giác cau mày.

Bước vào trong hơn một chút, Lôi Lạc Khánh nghe được âm thanh nước chảy từ trong phòng tắm vang ra.

Nét cười trên mặt anh hiện lên rõ ràng, Lôi Lạc Khánh bước nhanh vào phòng tắm.

Hiện ra trước mặt anh, là một cảnh tượng đẹp vô cùng.

Ngọc An đang ngâm mình trong bồn tắm lớn.

Lôi Lạc Khánh nhìn thấy Ngọc An mệt mỏi, dựa đầu lên thành bồn tắm, để lộ cổ trắng nõn và xương quai xanh xinh đẹp của mình ra ngoài.

Cặp ngực to tròn của cô, chuyển động lên xuống theo sự hít thở của mình.

Thân thể trần truồng gợi cảm của cô, lúc ẩn lúc hiện dưới mặt nước ấm.

Hơi nước và khói bốc lên làm cho căn phòng càng thêm mờ ảo.

Yết hầu của Lôi Lạc Khánh bất giác chuyển động lên xuống.

Có một làn hơi nóng chạy khắp nơi trên cơ thể anh.

Lôi Lạc Khánh vội vã cởi bỏ chương ngại trên người mình, quăng xuống mặt đất.

Ngọc An nghe được tiếng động, liền mở mắt ra.

Hiện ra trước mặt cô, là thân thể trần truồng của Lôi Lạc Khánh.

Tướng người mạnh mẽ, thân hình hoàn hảo của anh làm Ngọc An không thể dời tầm mắt.

Ngọc An nhìn thấy vật nam tính của anh đã bất đầu thức tỉnh.

Lôi Lạc Khánh không thể chờ được nữa, anh liền bước vào bồn tắm.

Khi Lôi Lạc Khánh ngã vào trong bồn, nước vì anh mà lay động, để lộ toàn bộ phần trên của Ngọc An ra ngoài.

Lôi Lạc Khánh vươn tay kéo Ngọc An lại gần mình.

Ngọc An vì động tác mạnh bạo của anh, mà cả thân thể áp sát vào người anh.

Lôi Lạc Khánh tay đặt sau gáy cô, hôn cô một cách mãnh liệt.

Ngọc An vì nụ hôn này của anh mà trong lòng vâng lê sự kích thích.

Cô giăng hai chân ra quấn lấy vòng eo của Lôi Lạc Khánh.

Ngọc An nhiệt tình đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của anh.

Cặp ngực to lớn mềm mại của cô, cọ sát vào lòng ngực rắn chắc của anh.

Lôi Lạc Khánh tay sờ vào ngực Ngọc An, anh buông đôi môi cô ra.

Ngọc An vì sự đụng chạm của anh mà bất giác ngã đầu về phía sau.

Lôi Lạc Khánh khom tới ngậm lấy nụ hoa trên ngực cô.

Anh mút lấy, dùng lưỡi của mình trêu chọc nó.

Toàn thân cô như có luồng điện chạy khắp nơi.

Hai tay Ngọc An luồn vào mái tóc ngắn của Lôi Lạc Khánh.

Anh bắt đầu hôn lên xương quai xanh, cổ cô, rồi dừng lại tại đôi môi gợi cảm của cô.

Lúc này Lôi Lạc Khánh bắt đầu chảy nước rút, hai tay anh bóp vào ngực của Ngọc An.

Lôi Lạc Khánh buông đôi môi cô ra, anh ních bờ mông kêu gọi của cô lên, đặt lên vật nam tính của mình.

Vật nam tính của anh được bao phủ bởi nơi tư mật nhất của cô.

Thân thể của Lôi Lạc Khánh bắt đầu kích thích, hơi thở anh trở nên nặng nề.

Anh đỡ lấy thân thể của Ngọc An, chuyển động lên xuống.

Nét mặt quyến rũ của Ngọc An, làm Lôi Lạc Khánh mê luyến.

Càng lúc động tác của anh càng nhanh hơn, đến khi Ngọc An chỉ ầu không nổi nữa vang lên tiếng kêu kì ầu diễm.

Lôi Lạc Khánh g ầm nhẹ một tiếng, phóng thích bản thân mình trong cơ thể của cô.